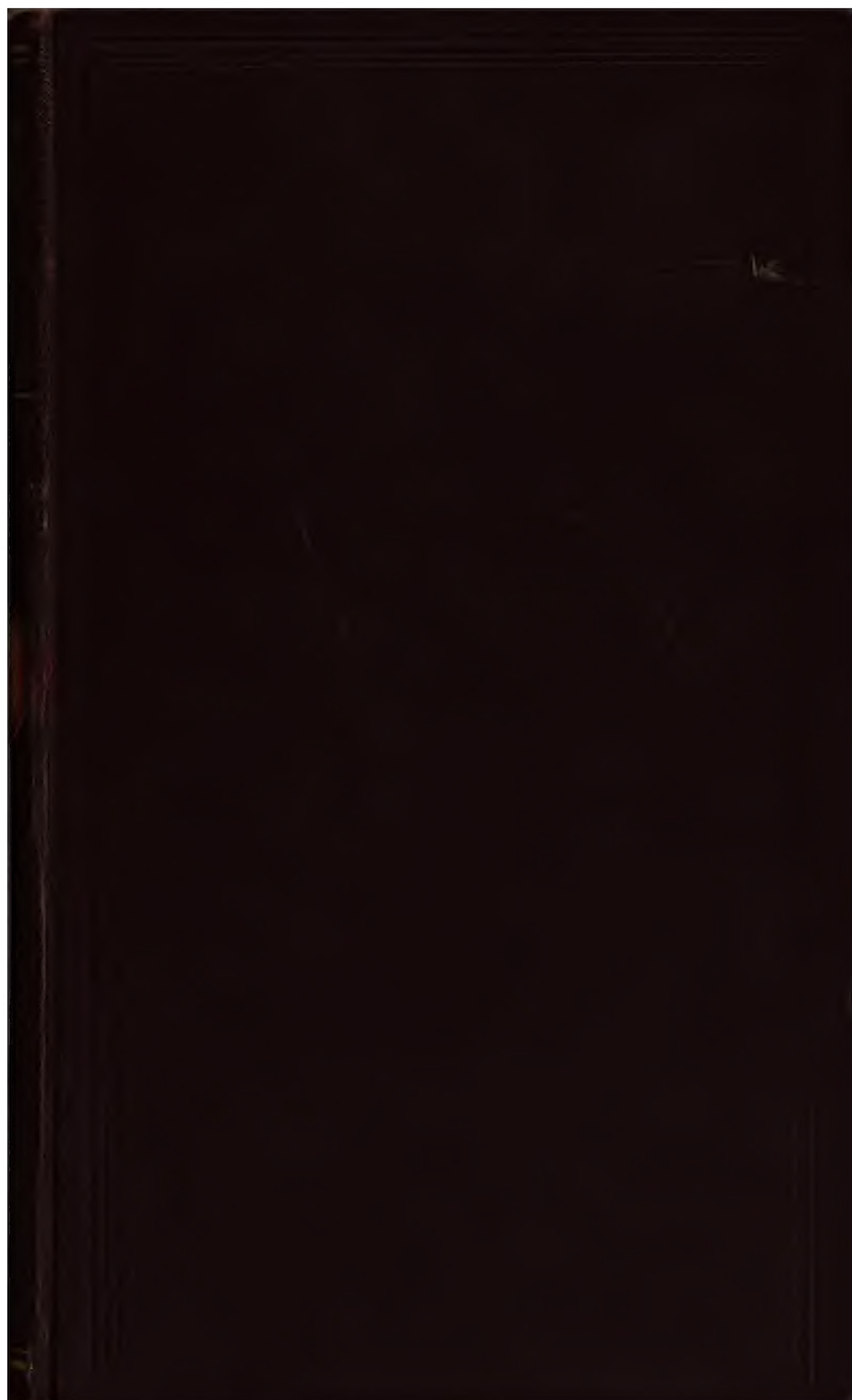
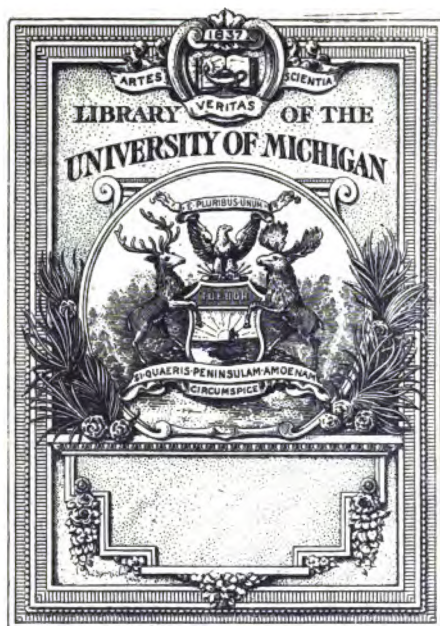
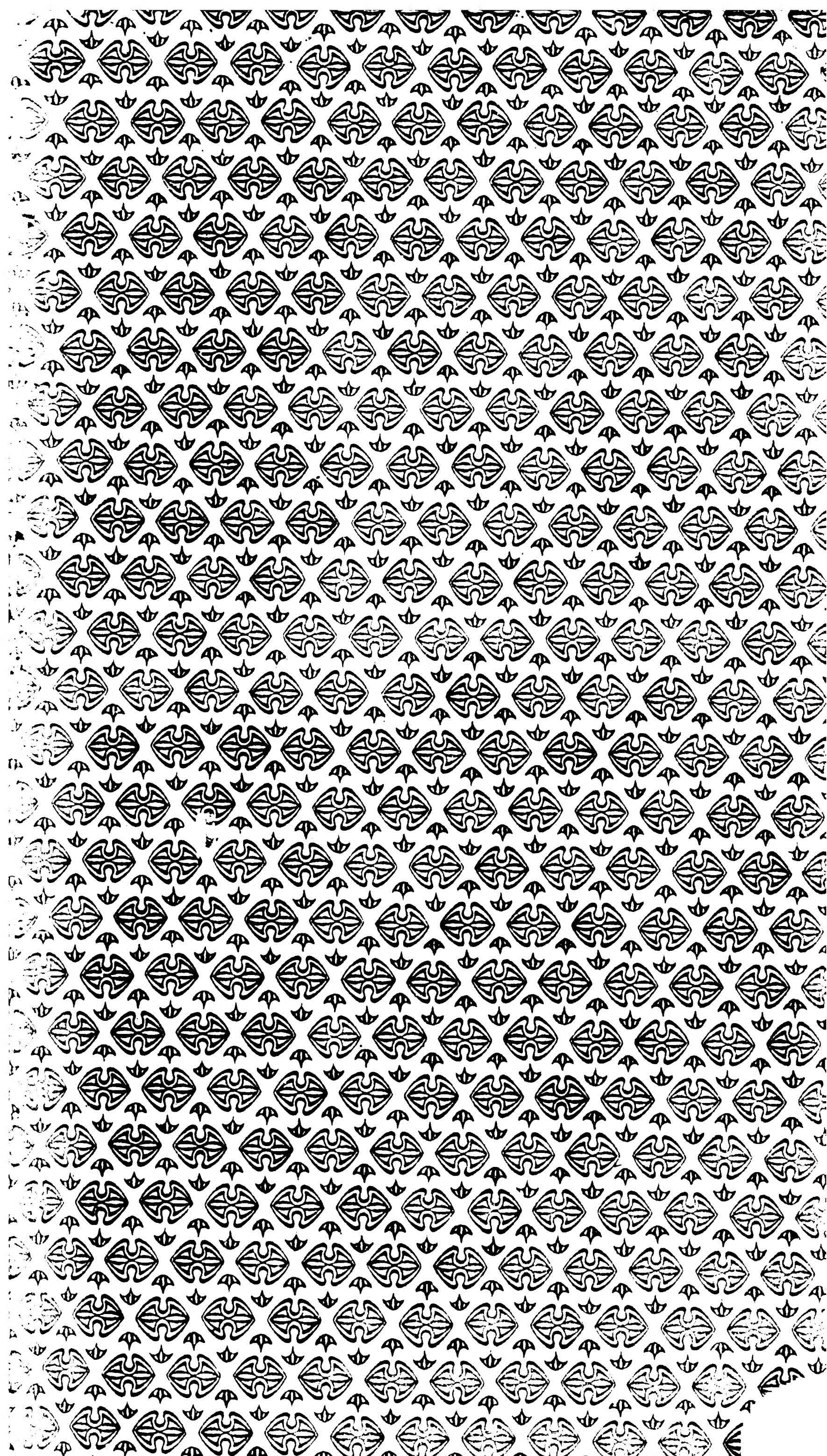

1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

ALCIPHRONIS RHETORIS EPISTOLAE

EX FIDE ALIQVOT CODICVM RECENSITAE

CVM

STEPHANI BERGLERI

COMMENTARIO INTEGRO,

CVI ALIORVM CRITICORVM ET SVAS NOTATIONES, VERSIONEM EMENDATAM INDICVLVMQVE

ADIECIT

IOANNES AVGVSTINVS WAGNER

CONRECT. GYMNASII MERSEB.

Tomus II.

LIPSIAE

SVMTIBVS OFFICINAE LIBRARIAE MVELLERIANAE

MDCCLXXXXVIII.

PRAEFATIO.

Liberaturus, quam nuper dedi fidem, de Alciphronis aetate, pretio, editionibus, verſionibus etc. paucis exponam.

Alii quidem apud priſcos memorantur Alciphrones, [1]) qui tamen omnes diſcernendi ſunt a noſtro, de cuius ſeriori aetate non eſt, quod dubitemus. Ex eo enim, quod in epiſtolis quibusdam ad tempora fere Macedonica reſpexiſſe videatur, ipſe Berglerus ad finem praefationis, eiusdem aetatis Alciphronem

1) apud Thucydidem Lib. V. c. 39. M. Antoninum περὶ ἑαυτοῦ p. 229. ed. Woll. Athenaeum Lib. I. c. 24. Caſaub. p. 31. Etymologum M. v. ἀσελγαίνειν, quae vox quum apud Noſtrum non occurrat, alium, quae ſententia eſt Fabricii in Bibl. Gr. in mente habuit Etymol. Alciphronem, vel, quod ego malim, ex nunc deperdita Noſtri epiſtola ſumſiſſe putandus eſt.

fuiſſe, fatetur colligi non poſſe. Non maioris momenti videtur eſſe, quam ibi addit, coniectura, Alcinum fortaſſe a Laertio Lib. II. Segm. 114. in Stilpone laudatum ab Alciphrone diuerſum non fuiſſe. Haud magis probabilis eſt ſententia Io. Conr. Schwarzii, qui Monimentor. ingenii huius et ſuperioris memoriae T. I. p. 14. aequalem Paullo Apoſtolo Alciphronem facit. Nec audiendus Maturin. Veifs. la Croze, qui teſte, et, quod miror, laudatore Io. Chriſtoph. Wolfio in Theſauro Epp. la Croziano T. II. p. 85. ad quartum vel quintum a. C. n. ſeculum detrudit Noſtrum, quod quomodo efficere potuerit ex ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων (Lib. II. Ep. 2. p. 217.) eius argumenti, vt verbis vtar Chriſtoph. Saxii in Onomaſt. literario L. B. 1775. T. I. p. 384. profecto vim non intelligo.

Ad veritatem proxime accedere, immo vnice vera eſſe videtur eiusdem et doctrina et aetate venerabilis Saxii ſententia ibidem propoſita, qua locum Alciphroni Lucianum inter et Ariſtaenetum adſignat, illum quippe auctorem, hunc imitatorem dictionis Alciphroneae. Qua quidem ſententia refellitur eorum opinio, qui Alciphronem aetate praeceſſiſſe Lucianum,

hunc autem illius nonnulla sua fecisse crediderunt, in quibus praeter Berglerum, qui tamen sibi non constat, [2]) Io. Frid. Reizium in Praef. ad Lucianum p. 59. Bipont. et auctorem Animaduersionum in Teium vatem (Anmerk. über den Anakreon Leipz. 1770.) p. 87. nominasse sufficiat. Ego vero, quamquam, qui edendum sibi sumant auctorem, non ignoro eumdem quocumque modo nisi ornare, ab omni saltem labe defendere solere, numquam tamen, fateor, impetrare a me potui, vt Lucianum crederem, hominem ingeniosissimum, opus habuisse, vt, quae domi abunde haberet, peteret aliunde, in quo mecum consentientem non sine voluptate animaduerti Wielandium in versione Luciani theotisca T. I. p. 105.

2) nam qui Lucianum iuniorem fecerat III, 10. p. 43. III, 36. p. 116. (vbi tamen laudari meretur alia obseruatio, Alciphronem magis Menandrum, Lucianum magis Aristophanem expressisse, quam quidem obseruationem calculo suo comprobauit Boettiger in Spec. nouae edit. Terent. p. 63.) inprimis III, 55. p. 166. aliis tamen locis partim vacillat III, 40. p. 126. partim Alciphronis imitatorem pronuntiat Lucianum I, 17. p. 94. et Ep. 20. p. 108.

Etiamſi vero, quae ad conſtituendam exacte Alciphronis aetatem facere poſſint, neque ipſe ſubminiſtrat, neque ex teſtimoniis aliorum confici poteſt, et intra ſolius probabilitatis fines conſiſtendum eſt, iunioris tamen omnino aetatis hominem fuiſſe, plura ſunt, quae credere non tam ſuadeant, quam iubeant. Et primo quidem ex aurea, vt ita dicam, antiquioris Graeciae aetate, quae ad naturam omnia ſolebat componere, vix credendum eſt, eo ſe aliquem demiſiſſe, vt epiſtolarum tam variae conditionis hominum componeret farraginem. Confabulantes, canentes priſca aetas inducit agricolas atque paſtores, quod vitae horum hominum conueniens eſt, literarum commercium non item. Serior demum aetatis coepit argutari, nouasque vias excogitare, quibus ingenii vires oſtentaret.

Nouum praeterea hominem produnt ficta et eorum, qui ſcribunt, et ad quos ſcribitur nomina, maxime vero inferioris Graecitatis vocabula, vel prorſus inaudita veteribus, vel nouo ſenſu adhibita. Huc referenda, vt alia nunc taceam, quae bis apud Noſtrum (I, 10. et III, 8.) occurrit Εὐποιΐα — it. Εὐφημία, pro *laudatione* (I, 39.) qua ſignificatione ſui

temporis consuetudinem secutus non minus Alciphron est, quam epistolarum, quae sub Phalaridis nomine circumferuntur, auctor, ad quem vide (Ep. V, p. 28.) Lennepium. — Ἐπιστύφειν (I, 3.) notione *coercendi*, quam ipse Berglerus, nam H. Stephanus ignorat, non nisi Clementis Alexandrini auctoritate munire potuit. — Προσανέχειν, *deditum*, *intentum esse*, quam vocem apud antiquiores non meminit legere Graece doctissimus Matthaei ad Syntipae fabulas p. 50.

Fuit igitur Alciphron non Atticus, sed Atticista, quo nomine eum commemorat Eustathius p. 762. ed. Basil. 3) Isti homines ideo laudandi, quod egregios illos vere Atticos diurna impigre nocturnaque manu versarent, quo nimirum factum est, vt bene Graeca singula vocabula, dicendi formulas, sententiasque haberent in promtu, si quid literis mandare instituerent, sed plerumque in rebus leuibus, fictisque adeo elaborarent, variaque ἐπιδείξεων genera comminiscerentur,

3) Aliquoties laudat Nostrum Thessalonicensis Archiepiscopus: p. 229 A. πατελλοχάρων (ad Alciphr. III, 54.) — ἐνεργεῖν, pro *subigere feminam* p. 762 C. (Alciphr. III, 55.) — ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ p. 1295. B. (Alc. III, 4.) p. 1508.

quae lucernam tamen nimis olerent, et in quibus, qua ſibi maxime placerent, arte nimis quaeſita, eadem peritioribus, veterumque Graecorum lectioni adſuetis niſi taedium crearent, riſum ſaltem mouerent. Quantum vero plurima pars eorum diſtat a veteribus illis, qui naturam vbique ducem ſequebantur, quorum ſub manibus laetiſſime omnia efflorefcebant, quibus et Gratiae et Muſae et Veneres omnes adfuiſſe cogitantibus ſcribentibusque videntur. Sed vti res humanae omnes, ita etiam ſua habent tempora linguae, nec inepte mulierculis comparare easdem poſſis, quae ſi ſemel iuuenilem vigorem, natiuumque et viuidum colorem exſuerint, nullo deinde pigmento, nullo vel exquiſitiſſimo cultu reuocare eundem poſſint.

Quid vero, dicat aliquis, cauſſae fuit, quod hunc talem ſcriptorem, in quo elaborares, tibi ſumeres? Nonne praeſtantiores ſuperſunt plures, quibus nitor ſuus reſtituendus ſit? Audio. Sed quum horum plerique nonniſi ope Codicum manu ſcriptorum, vel coniecturali, quam vocant, critica, ingeniique felicitate, quod, quam exiguum mihi contigerit, ipſe ſentio, ſanari poſſint, eum mihi elegi, qui non admodum multis difficultatibus premeretur, cuique haud plane

imparem me fore opinarer. Nec ſeriores Graeci vno omnes loco habendi. Multi quidem ſunt putidi, merique centonum conſarcinatores, quibus nec inueniendi felicitas, nec dictionis gratia atque venuſtas tribui poſſit: in his tamen Alciphronem meum haberi nolim, quidquid Io. Iortinus dicat contra, et ſacrae et profanae criſeos alias peritiſſimus. Cui ſi credas, 4) Alciphron nimis breuis eſt et ieiunus, non indignus ille quidem, quem inter reliquos legas Graecos, qui tamen nihil habeat, quod adlicere lectorem atque retinere poſſit. Miratur deinde, qui fieri potuerit, vt Berglerus, aliique epiſtolas tam tenuis argumenti, tamque friuolas laudare atque commendare ſuſtinuerint. — Alciphronem, ſic pergit, Rhetorem quippe, in vſum diſcipulorum, vt pure atque promte et loqui et ſcribere Graece diſcerent, compoſuiſſe epiſtolas, ſed ita compoſuiſſe, vt femellae glebae et piſcationi adſcriptae, eamdem quam Demoſthenes Lyſiasue prae ſe ferant elocutionis elegantiam. — — At primo Rhetoris nomen, quod Alciphroni in Codicibus tribuitur, fefelliſſe videtur Iortinum. Latius autem iſtud nomen, vti Sophiſtarum, ea aetate patebat, nec eum ſolum, qui alios artem dicendi ſcribendique doceret,

4) v. Iortin Tracts Vol. II. p. 45.

denotabat, sed qui solius ingenii animique caussa componeret, quo lectores delectare posse sibi videretur. Quod si vero etiam epistolas scribendi arte imbuere discipulos voluerit, veri tamen simile non est, intra tam pauca, eaque viliora rusticanorum atque piscatorum vitae genera continere eum sese vel, quod maius est, vtriusque sexus iuuentutem offendere voluisse eo, quod non admodum honestum vel parasiticum vel meretricium quaestum facturam eam aliquando esse suspicaretur. — Elegantiam porro Demostheneam atque Lysiacam in his epistolis haud facile quisquam inuenerit, quamquam pure et ad vitae suae conditionem adcommodate scribunt omnes. Quod vero ieiuni frivolique nomine Alciphronem meum ornet Iortinus, in eo nimis fastidiosus fuisse videtur.

Alia omnia alii iudicarunt, iique profecto non contemnendi iudices. Vt enim taceam Schoenheyderum, qui, quum de Hereliana olim versione iudicem ageret, 5) eaque occasione data de epistolographis Graecis sententiam expromeret, Alciphronem reliquis fere omnibus praeferre non dubitauit, Herelius ipse tum in praefatione ad librum II. et III. versionis

5) v. Bibl. d. schönen Wissensch. Th. V. S. 301.

theotiscae, tum in Actis Klotzianis T. III. p. 94. et suo et meo amasio iustum pretium statuit. Medebachius porro Wakkerus in Amoenitatt. literar. p. 21. purissimum et Atticarum Venerum studiosissimum eumdem pronuntiat, qui se lepore et festiuitate saepe tenuerit. Nec exiguam laudem tribuit Alciphroni Herderus eo, quod eum cum Gerstenbergio nostro comparet. 6) Haud minus honorificam eius mentionem fecit Wielandus, qui quum Bronneri carmina piscatoribus adficta cum epistolis Nostri comparasset, ob natiuam simplicitatem puram eas suauitatem ait habere. 7) Nec mentem mutasse putandus est vir praestantissimus, qui nuper in Attico Museo nonnullas Alciphronis epistolas in linguam vernaculam conuersas dare velle promiserit. — Agmen claudat epistolarum Alciphronis in Anglicam linguam translatarum Censor (A. L. Z. 1793. n. 269. p. 629.) cuius iudicium, verissimum quippe, exscribere operae pretium sit. „In epistolis, ait, Alciphronis numerus nobis „se offert *carminum mimicorum*, quibus cogitandi vi„vendique ratio variorum hominum, prout quisque

6) Fragmente üb. die neue Deutsche Literatur, zweyte Samml. S. 360.

7) v. Deutscher Merkur 1787. S. 19.

„hoc vel illud vitae genus amplexus eſt, multiplici-
„bus, quae in eorum arte vitaque obueniunt, occa-
„ſionibus adcommodate, laetis coloribus ſuauiterque
„depingitur. Quam ſententiam ſi ſequamur, icun-
„culae iſtae ad viuum expreſſae, et eorum, quae iſtius-
„modi homines agere ſolent, adumbrationes non va-
„rietate tantum nouitateque lectorem ſuauiter adfi-
„ciunt, ſed ſenſum adeo pulcri delectant, et, ſi
„leuioris momenti eſſe, nec adeo magnam vim habere
„ad detinendum lectorem habere videantur, hoc idem
„tamen ipſis cum aliis artis operibus v. c. carmine bu-
„colico commune eſt, nec ideo ingenio laudique
„auctoris detrahere fas ſit. Vti enim imaguncula mi-
„nuta eamdem, quam tabula amplior ad oculos vim
„habere non poteſt, ita, vt mimicum poemation
„aeque ac epicum carmen lectorem abripiat, poſtulare
„iniquum ſit. Aliquando tamen in eo peccaſſe videtur
„Alciphron, quod, quae dialogo aliique ſcribendi
„formae aptiora eſſent, epiſtolis proponeret, perſo-
„naeque, cuius nomine ſcribit, oblitus, rhetoricis
„ſubinde conuerſionibus vtatur, ſententiasque crebrius
„iuſto inculcet."

Idem fere ſentit alius in iisdem Ephemeridibus (huius, quem viuimus, anni n. 105.) eruditus Cenſor,

qui et hoc nomine magni aestimandum putat Alciphronem, quod plures ex deperditis veterum Comoediis imagunculas vitae morumque eorum hominum, quos in scenam producere solebant Comici veteres, nobis seruauerit. Vtinam vero, quod doctiss. Eichstaedt in libello elegantissimo de Dramate Graecorum Comico-Satyrico statim ab initio optat, vt Comicae poeseos reliquias hinc inde dispersas eruditus aliquis colligat atque digerat, vtinam, inquam, vel Eichstadius ipse, vel Cel. Boettigerus, vel Zedelius Oldenburgensis ad effectum adducerent!

Quatuor autem hominum generibus Alciphron sese continuit, piscatorum, agricolarum, meretricularum, parasitorum, ita tamen, vt non vno tenore se excipiant ad quodque genus pertinentes epistolae, sed saepius misceantur. In quo quamquam, quae ex variatione exsistit, delectationem spectasse epistolographus noster existimandus est, parum tamen absuit, quin singulas classes seorsim ponerem, inprimis vero agerem hoc, vt amatorias ab Ep. XXVII. libri primi vsque ad quartam libri secundi vno libro comprehenderem epistolas. Nolui tamen semel receptum ordinem turbare, et si quis singulas vno obtutu perspicere cupiat

classes, is velim adeat Bergleri praefationem, cuius infra excerpta dedi.

CODICVM MSTORVM ELENCHVS.

1) Bibl. Augustae Vindobonensis, inter Philologos n. 318.

2) eiusdem Bibl. inter Philologos. n. 342.
(de his vide Praef. Tomo I. praefixam p. VI.)

3. 4) Parisienses duo, bibliothecae olim regiae, quorum lectiones ante plures annos exscripserat, qui nuper viuere desiit, Ruhnkenius praestantissimus. Vnus praefert numerum 3050. v. Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 666. alterius numerum equidem ignoro. Quae Ruhnkenius vel in scriptis suis ex his Codd. promsit ipse, vel cum amicis communicauit, ea in vsum conuerti omnia. Spem adeo, quod nuper demum comperi, fecerat fautori meo, amico suo Fr. Aug. Wolfio, istas lectiones mittendi, mittere tamen oblitus est, vel ingrauescente senectute, vel Batauorum suorum calamitatibus angustiisque praepeditus.

5) Vaticanus, qui Vrbinas etiam vocatur, numero 110. notatus, cuius apographum Berglero

miserat Perizonius. An alii duo, qui fuerunt olim

6. 7) in bibliotheca *Heidelbergensi*, v. Sylburgii Catal. Mstorum Bibl. Palatinae p. 48. et 105., in Vaticanam peruenerint, non habeo dicere, quum *non omnes*, quos Sylburgius ibi enumerat, Romam migrasse constet. Collationem horum Codd. a Neueleto factam habuit Hemsterhuisius, quem vide ad Luciani Timonem T.I. Bip. p. 372.

8) Barberinianus. n. 425. continet Libri III. Epp. 1 — 8. cuius indicem quum inuenissem in Harlesii Introd. P. I. Proleg. p. 61. amiciss. Weigelius mea caussa propius inspexit.

9) *Bigotianus.* Easdem, quas Barberin. nec *plures*, nec pauciores habuit, et iam olim Lud. Kuesterus transmiserat Berglero, quem v. in praefatione.

10) Lambecius easdem octo epistolas ex Codice quodam sibi exscripserat, teste Berglero in dedic. ad Gentilottum.

11) Florentinus. bibl. Mediceae Laurent. Plut. 59. No. 7. membran. Saec. XIV. satis nitide pagg. 110. scriptus, sed pluribus lacunis deformatus, inter alias aliorum epistolas habet Alci-

phronis piscatorias et amatorias 51. quarum Geneuensis dedit 44. Septem reliquae hae sunt: N. 11. Γλαυκίππη Χαρόπῃ. Οὐκέτ' εἰμὶ κ. τ. λ. (est Bergleri Lib. III. Ep. 1.) manca tamen in Codice, desinit enim in voce ἐνορχεῖσθαι. — N. 21. Κράτης Μνασοῖ. Non Alciphronis, sed Cratetis est. — N. 22. *** Λυσίᾳ. Ἀλλ' ἤκουσά σε etc. v. infra Fragm. 1. — N. 27. Παυλάχαινος Μονογναθείῳ. v. infra Fragm. 2. — N. 33. Δρυάντιδας Χρονίῳ. (est Bergleri Lib. III. Ep. 11.) cuius tamen pauca tantum seruauit Cod. Florentinus, vsque ad verbum ἀπεχθομένη. Sequitur tum lacuna aliquot versiculorum, deinde vero pergitur: μὴ δείσῃς, ἐξείργασαι γὰρ etc. quod Fragmentum infra dedi n. 3. — N. 44. Λέαινα Φιλοδήμῳ. v. infra Fragm. 4. — Denique n. 51. Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν. etc. v. infra Fragm. 5. Consulas omnino de hoc Codice Ang. Mar. Bandini Catalogum Codd. Mstor. bibl. Mediceae Laurentianae Tomo 2. p. 492.

12) Nanianus, Venetiis. v. Graeci Codices manuscripti apud Nanios Patricios Venetos adseruati per Io. Aloys. Mingarelli Bonon. 1784. 8.

Admodum recens Codex. v. Ephemer. literar. Goetting. 1785. Scida 162. p. 1626.

13) Voſſianus (Iſaaci) laudatur ab ipſo Berglero ex Spanhemio de vſu et praeſtantia numiſm. T. I. p. 316.

14) Doruilianus. Integrum habuit Doruilius, in Graece doctiſſimis huius ſaeculi habendus, vide Commentar. ad Charitonem ed. Lipſ. p. 413. et alibi. Heredem eius, qui ſedem fixit in Anglia, adire non licuit.

15) Valkenarii, (Iacobi) qui patruus fuit Lud. Caſparis. Vide huius Animadu. ad Ammonium p. 78. 135. 179. 231. Nec huius adipiſcendi *copia* data eſt. Denique in

16) Schotti (Andreae) bibliotheca Alciphronis etiam epiſtolas halieuticas libris II. adfuiſſe, memini alicubi legere. Teſtem in aduerſariis meis adſcriptum inuenio Sweertium, cuius tamen in reculis meis nihil eſt.

EDITIONES et VERSIONES.

Quam noſtra aetas ſua cum laude inuexit enumerandi auctorum editiones conſuetudinem, eam et ego ſeruare eo lubentius volui, quod paucis defungi

possem. Non nisi quater typis exscriptus est Alciphron, bis aliis epistolographis iunctus, bis seorsim.

1) Aldina, cuius index: Ἐπιστολαὶ διαφέρων φιλοσόφων, ῥητόρων, σοφιστῶν, ἐξ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Venet. ap. Aldum mense Martio MID. 4. Dedicata est Antonio Codro Vrceo, et in fine sectionis primae Marcus Musurus ita: Ἐν μέν τοι τοῖς Ἀλκίφρονος ἔστιν οὗ τὰ τῆς ἐννοίας διημαρτῆσθαι, μηδὲν ἡμῶν παρὰ τὰ ἐν ἀντιγράφοις ἀνηκέστως οὖσι διεφθαρμένοις ῥιψοκινδύνως καινοτομεῖν τολμησάντων.

2) Geneuensis, hoc titulo: Epistolae Graecanicae mutuae antiquorum Rhetorum etc. Gr. c. versione Lat. Aurel. Allobr. 1606. Fol. Pyrrhus Caldoraeus in praefatione ad Barthol. Camelinum, Foroiuliensem Dominum, Romana ciuitate donasse epistolas Graecas Cuiacium narrat, de quo tamen haud immerito dubitant, qui summum illum sua aetate et iuris prudentiae elegantioris coryphaeum, et priscarum linguarum, sine quibus illa obtineri non potest, callentissimum propius norunt.

3) Bergleriana. Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαί. Alciphronis Rhetoris Epistolae, quarum maior

pars nunc primum editur. Recensuit, emendauit, versione ac notis illustrauit Stephanus Berglerus. Lipsiae apud Thom. Fritschium 1715. 8. Iudicium de hac editione tulerunt Acta Erudit. Lipsiensia 1715. p. 218–222. cuius iudicii auctor fuit Fr. Menzius. Post hunc Io. Henr. Maius speciminis caussa in *Hist. critique de la Rep. des lettres* T. XI. p. 141. ss. edidit Emendationes in Alciphronis epistolarum librum primum, vbi aliquando etiam dissensit a Berglero. Nonnulla etiam reprehensa inuenies in *Thesauro epist. la Croziano* T. II. p. 83. et 85. Euolui etiam Clericum in *Bibl. ancienne et moderne* T. III. P. 2. *p. 378.* et *Memoires de Trevoux* 1715. p. 2404. 1716. p. 103. in quibus tamen nihil ad crisin.

4) Vltraiectina. Alciphronis Rhetoris Epistolae, Graece et Latine ad editionem St. Bergleri accuratissime expressae. Trai. ad Rhenum ap. B. Wild et I. Altheer. MDCCXCI. pagg. 180. 8 min. Ne praefationem quidem Bergleri habet, ceterum accurationis, quam prae se fert, laudem tuetur. (XVI. grossis venditur.)

Singulis epistolas Chrestomathiis, quas vocant, insertas inueni v. c. Libri I. Ep. 14. 15. 16. in *Delectis*

Epistolis a Ioach. Camerario Tubing. 1540. 8. editis, et Libri I. Ep. 4. et 12. quas in *Beyspielsammlung zur Theorie und Literatur der schönen Wissenschaften. Achten Bandes erster Abtheilung* S. 19—21. typis exprimi iussit Cel. Eschenburg, quem tamen fefellisse memoria videtur, quod Alciphroni 72. tantum epistolas tribuat.

Versiones Alciphronis, quae mihi innotuerunt, hae sunt:

1) *Latinae.* Quae in Geneuensi latus tegit textus Graeci, cuius sit, ignoratur, Cuiacio saltem indigna est. Aliam prelo paratam reliquerat Kimedoncius, cuius praemature mortui laudes praedicat Ian. Gruterus praef. ad notas eius in Theophilum Simocattam.

2) *Franco-Gallicae.* Nuperi editores Bibl. Gr. Fabricianae T. I. p. 675. laudant: *Nouveau Recueil de lettres politiques, morales et amoureuses, tirées de l'antiquité.* 8. s. a. Ego vero in supellectili mea libraria seruo: *Lettres politiques, morales et amoureuses de* Marcassus, *revues, corrigées et augmentées d'un tiers par l'auteur.* Nouvelle edition *à Paris chez* Dav. Chambellan. 1638. 8. Prior editio quando prodierit, dicere non possum, ex prae-

ſatione tamen didici, illam in Bibl. Fabric. laudatam lucri cupido fraudulentoque alicui bibliopolae deberi. Ceterum liberior iuſto interpres eſt Marcaſſus. — b) *Lettres d'Ariſtènete, auxquelles on a ajouté les lettres choiſies d'Alciphron, traduites du Grec. à Londres aux depens de la compagnie* MDCCXXXIX. 12.

3) *Anglicae.* a) *Alciphron's Epiſtles, in which are deſcribed the domeſtic Manners, the Courteſans and Paraſites of Greece. Now firſt translated from the Greek. London. Robinſons.* 1791. 8. Duo Angli (Thomas Manro et Guil. Beloe) ſociato labore in hac verſione elaborarunt, v. Bruggemann Lud. Guil., a View of the English editions, translations and illuſtrations of the ancient Greek aud Latin anthors. Stettin 1797. p. 391. Ephemer. literar. Lipſ. 1792. Additam. 13. p. 119. et Ienenſes 1793. n. 269. p. 620. — b) Epiſtolam Lamiae ad Demetrium (Lib. II. Ep. 1.) ſeorſim conuerſam edidit Anonymus quidam Oxon. ap. Robinſon 1793. v. Brüggemann l. l.

4) *Theotiſca*, eaque politiſſima Io. Fr. Herelii. Altenb. 1767. 8.

Quam ipse adieci versionem Latinam, si per me stetisset, fateor, omisissem, sed obtemperandum fuit non officinae tantum librariae, sed amicis etiam quibusdam, quorum apud me multum valet auctoritas. Suppleui igitur, quae subinde omissa viderem, emendaui, quae priores interpretes haud recte vel intellexisse, vel extulisse viderentur, ita tamen, vt, quae melius efferre non possem, intacta relinquerem omnia. — Fragmenta dedi, quotquot indagare potui. Indiculus denique breuitate saltem sese, spero, commendabit.

Quod nuper ephemeridibus literariis Erfurtensibus de Volumine primo inseruit iudicium Cel. Herelius, quamquam a tali viro laudari haud exigua laus est, tamen nimis honorificum fortasse existimabunt multi, in quibus et ipse, tenuitatis mihi meae probe conscius, nomen profiteor. Solam *modestiae* laudem mihi vindicauerim, quam si ab aliis etiam Censoribus comprobatam inuenero, operae pretium mihi ipse videbor fecisse. Scr. Merseburgi a. d. XII. Iulii A. R. S. cIↃIↃCCLXXXXVIII.

STEPHANI BERGLERI

PRAEFAMEN.

(omiſſis iis, quae ſcire nunc nil intreeſt.)

Praeſtantiam eximiam, et variam vtilitatem incomparabilis huius ſcriptoris, vulgo nondum ſatis noti, vſu et experiundo potius cognoſcas velim, Lector, quam ex meo praeconio: quod nec paucis verbis abſolui poteſt, nec multa tempus et ſpatium patiuntur. Ita ergo fac; non poenitebit operae. Numquam antehac ſeorſim fuit editus; cum aliis tantum bis: nempe *in Corpore Epiſtolarum Graecanicarum*, primum ab Aldo Graece tantum edito, deinde Geneuae cum verſione. Sed ibi tantum XLIV. eius exſtant Epiſtolae, in duos libros diuiſae. Nos autem hic primi edimus alias Alciphronis LXXII. Epiſtolas, quas tertium Librum facimus. Illas priores iam dudum eſt cum conſtitueram, — — —. Ne quis vero miretur diuerſitatem in Notis meis ad priores duos libros, et tertium: ſiquidem illas φιλοτιμότερον ſcriptas et diu ſepoſitas, nunc tantum caſtigaui; has *fere ex tempore* ſcripſi; nec fuit ſpatium eas abſoluendi. Nacti autem interea

ſumus ineditas illas epiſtolas. Primus mecum communicauit Cl. Kueſterus priores VIII. ex apographo Bigotii. Deinde vir Cl. Iacobus Perizonius theſaurum maximum Epiſtolarum Alciphronis mihi transmiſit. — — Peruenerunt illae ad Virum Cl. ex bibliotheca Theod. Ryckii, ex Vaticana autem ſunt deſcriptae, vel ab ipſo Ryckio, qui Romae fuerat, vel potius a Graeco aliquo, cuius opera ibi vſus fuerat; adſcriptum etiam eſt alicubi indicium, eas nimirum eſſe ex *Codice Vrbinate* 110. Cum ſic plerasque nos habere iam ſuſpicaremur, tamen, quia iamdudum notum eſt in *Vindobonenſi* Bibliotheca exſtare triginta et aliquot Alciphronis, edoceri cupiuimus ab Illuſtri Gentillotto, quaenam illae ſint: et comperimus eas etiam nos habere, ſupereſſe tamen ibi alias decem. Et has autem facile impetrauimus, reliquarum vero collationem *in locis ſuſpectis*, habituri et Octo illas a Lambecio deſcriptas, niſi eas habuiſſemus; quas tamen itidem collatas cum noſtris inde habemus. — — Indicabo nunc, quas Epiſtolas ex quibus Codicibus habeamus: ſimul autem, quod inprimis ſcitu neceſſarium eſt, genera Epiſtolarum diuerſa, inde ab initio. Libro I. Ep. I. et ſequentes vsque ad XIX. et deinde XXV. ſunt *Piſcatoriae*. Iſta vltima eſt ex parte *Ruſtica*:

ex illis IX. ex parte eſt *Paraſitica.* Ex iisdem ſimul *Amatoriae* ſunt XIII. XVIII. et XIX. Illae in intervallo XX. XXI. XXII. et XXIII. ſunt *Paraſiticae*, quas etiam ex Vaticano habemus. Deinde ſunt *Ruſticae* XXIV. XXV. XXVI. quarum duae priores habentur in Caeſareo. Sequentes XXVII. et XXVIII. *Amatoriae*, itidem in Caeſareo, quod tunc nondum ſciebamus. *Amatoriae* ſunt et proxima XXIX. cum ſequentibus omnibus, quas editas habuimus, ſed multum diuerſae ab aliis: ex hiſtoria nimirum et Comoedia materiam habentes, admirandae et incomparabiles. Lib. III. Ep. I. et II. *Amatoriae* alterius generis, III. *Piſcatoria*, IV. V. VI. VII. VIII. *Paraſiticae*; octo iſtae ſunt in Bigotiano et Lambeciano, nec non in Vaticano, vbi tres priores initio, ſequentes inferius. IX. *Ruſtica*, eſt in Caeſareo prima. X. *Ruſtica* in Caeſareo ſecunda, in Vaticano ſtatim poſt illas tres. XI. Cum ſequentibus vsque ad XXXII. ex Vaticano omnes, et *Ruſticae*; ex parte tamen *Amatoriae* XI. XVII. XXV. XXVII. XXVIII. Deinde XXXIII. et ſequentes vsque ad XLI. ex Caeſareo, et *Ruſticae*; ex parte *Amatoriae*, nempe XXXIII. et XXXVIII. vna XXXIV. ex parte *Paraſitica.* Iam XLII. et ſequentes omnes vsque ad finem ex Vaticano, et *Paraſiticae*, quarum vna et altera nonnihil de amori-

bus. Haec diuerſitas obſeruata, multum facit ad ſenſum citius capiendum. Sed nos eam diligentius adnotauimus, eo etiam fine, ne quis calumnietur, quod, cum Inſcriptio in impreſſis ante nos ſit: Ἀλκίφρονος ἐπιστολαὶ ἁλιευτικαὶ καὶ ἑταιρικαὶ, nos tamen omiſerimus voces, quibus *Piſcatoriae et Amatoriae* ſignificantur. Id autem factum, quia non eſt adaequata illa Inſcriptio: nam et *Ruſticae* ibi habentur et *Paraſiticae*. Nec addere placebat, nec in vllo MS. ita coniunctim leguntur eiusmodi voces, ſed vel nullae, quamuis alio genere incipiente: vel vna aliqua, vt in Vaticano ante illam epiſtolam, quae nobis eſt IV. Libri III. Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιστολαὶ Παρασιτικαί. In Lambeciano autem ante eamdem: Ἀλκίφρονος ῥήτορος Ἐπιστολαὶ παρασίτων, in Caeſareo ante illius primam, quae nobis Libro III. eſt IX. aureis literis ſcriptum: Ἐπιστολαὶ Ἀλκίφρονος Ῥήτορος ἀγροικικαί; in Bigotiana ante eam, quae nobis Libro III. eſt prima: Ἀλκίφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολαί. Sic tantum, quemadmodum etiam ante illam, quae nobis Lib. III. eſt LVI. in Vaticano Vrbinate: Ἀλκίφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολαί, et nihil amplius. Nimirum in iſtis additiones eiusmodi nullum exemplum ſuadet, omiſſionem duo. Quare ſufficere putaui, ſi illa hic indicarem tantum.

Addidi vero Ῥήτορος, quia nullibi ſine eo ponitur Auctoris nomen in MSS.

De aetate Eius nihil adhuc conſtat. Reſpicit quidem fere ad tempora Macedonica, paullo poſt Alexandrum M., vnde, vt arbitror, nonnemo eum ad Alexandri tempora refert; ſed ſi hoc ſolo, ſane infirmo argumento. Quod ſi forte ita eſt, tum certe nullum alium Laertius Lib. II. Segm. 114. in Stilpone, per τὸν Ῥητορικὸν Ἄλκιμον ἁπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ῥητόρων, per hunc, inquam, nullum alium intelligit, niſi Alciphronem Rhetorem. Si quid obſtat, ſicut vnum et alterum obiici poſſe ſentio; forte alterius alicuius recentioris, ad ingenium et eloquentiam illius adſpirantis, quaedam hic admiſta ſunt, vel aliqua nouata, ad illum autem fere modum corrumpi ſolitum fuiſſe eius nomen adparet, quia et *Alciphum* et *Alcippus* alicubi ſcriptum. Vide ad Librum III. Ep. II. Plura alia hic mire conueniunt, quae nunc mitto. *) — — —

*) Vt, quae reſciderim in hac Bergleri praefatione, reſarcirem alio adſtmento, haud alienum eſſe putaui, de ipſo Berglero quaedam adiicere, ea inprimis, quae melius ex aliquo tempore edocti ſumus. De omni vita

et ſcriptis eius egerunt Burmannus Secundus in Praef. ad Ariſtophanem Berglerianum L. B. 1760. 8. — *Nouveau Dictionnaire hiſtorique*, edit. IV. Caen. 1779. 8. — Alex. Horányi Memoria Hungarorum et Prouincialium ſcriptis editis notorum Viennae 1775. p. 279. ex quo et modo laudato Dictionario ſua deſumſiſſe profitetur Ill. Adelung in Ioechero continuato L. 784. 4. Idem Horányius in noua Memoria etc. Peſtini 1795. 8. T. I. p. 434. — Io. Seivert in *Ungar. Magazin* T. II. P. IV. p. 504. ff. et in *Nachrichten von Siebenbürgiſchen Gelehrten und ihren Schriften*. Presb. 1785. 8. p. 25. ff. ex quo nonnulla deſcripſit Paul. Wallaszky in Conſp. Reip. literar. in Hungaria, Poſon. et Lipſ. 785. 8. p. 243. — Cel. Gurlitt, Coenobii Bergenſis Director grauiſſimus in *Wiedeburgii philolog. paedagog. Magazin* 1793. B. 2. St. 2. S. 99. ff. — Praeter hos ſingularia quaedam de vita moribusque Bergleri ſcriptis ſuis, aliud agentes, inſeruerunt Chriſtoph. Wolle ad Clarkium etc. de verbis Graecorum mediis p. 240. Io. Matth. Gesner Iſag. in eruditionem vniuerſam §. 524. p. 422. ed. Lipſ. 1774. la Croze Theſ. epiſtol. T. II. p. 81. 83. Io. Conr. Zeltner in Centuria eruditor. in typogr. Corrector. p. 87—90. Mich. Schendus Vanderbech Med. Doctor in *Empirica illuſtri*, ſatyra mordaciſſima in Maurocordatum Valachiae principem, quae nec Berglero pepercit, cuius libelli rariſſimi notitiam debeo Schel-

hornio in Amoenitatt. literar. T. II. p. 385. ff. d'Ansse de Villoison in Prolegg. ad Homeri Iliad. p. XLV. f.

Ex his igitur omnibus, omisso tamen scriptorum elencho, reliquaque vita, ea tantum, quae perperam olim de eo circumferebantur, redarguere institui, Seivertum potissimum, Transsiluanum et ipsum secutus, additis, quae Villoisonus nuper, et ex eo Cel. Gurlitt narrarunt. Berglerus igitur, in quo omnes consentiunt, vti Graece peritissimus, ita moribus impolitis fuit, vitamque egit Cynicam. Natus est, non Cibinii (*Hermanstadt*) quod opinatus est Wollius l. l. sed Coronae (*Kronstadt im Burzellande*) anno, vti Seiuertus suspicatur, saeculi superioris LXXX. patremque habuit pistorem. Vixit deinde Lipsiae, donec a Valachiae Principe Nicolao Maurocordato, cuius librum περὶ τῶν καθηκόντων Latinitate donauerat, literis, quas Villoisinus publicauit primus, humanissimis inuitatus Bucharestium concessit, vbi principi fuit a bibliotheca et secretis, principesque iuuentutis instituit. Falsi igitur fuerunt, qui principem ante aduentum Bergleri diem obiisse supremum crediderunt, nec probari potest, quod alii narrant, gratia eum principis excidisse, quo nimirum factum sit, vt Constantinopolin migrauerit, Mohamedanam religionem amplexurus, tandemque inops atque egenus e vita discesserit. Falsa vero omnia. Post mortem principis Constantinopolin

quidem abiit, ſed doctorem acturus in ſchola, a patre principis Alexandro in iuuenum Graecorum gratiam inſtituta. Nec circumcidi ſe paſſus eſt, neç, quod alii tradiderunt, ad Pontificiorum caſtra tranſiit, quod Villoiſino confirmauit princeps Moldauiae Conſtantinus Moruſi, qui genus ducit a Nic. Maurocordato. Omnino non video, quid ad mutandam religionem impellere potuerit Berglerum, qui vel nulli ex receptis addictus fuiſſe videtur, vel omnibus. Reuerſus poſtea temporis Bucharestium, vbi principes laute habuerunt, vina, quae impenſe amabat, largiter praebuere, mortuumque tandem pompa extulerunt ſolemni, Seiuerto teſte, qui annum, quo mortuus eſt, adcurate quidem indicare non potuit, in viuis tamen adhuc anno huius Saeculi XXXIV. fuiſſe eum confirmat.

EMENDANDA ET ADDENDA.

Praef. Voluminis I. p. IV. l. 6. vmbratiCVS. — p. V. extr. l. A iuuent. — p. IX. l. 6. pro inter l. inTRA. ib. l. 13. ἀΓχ. — p. XIII. l. 12. enumerARem. — p. 33. l. 4. a fine post Πυθαγόραν adde: v. inprimis F. W. Reizium de accentus inclinatione p. 11. et Wolfium ad eumd. p. 56. — p. 268. Col. 1. l. 7: pro von Swyngaardten Obseruatt. crit. repone: Io. Steph. Bernhard Animadv. in scriptores quosdam Graecos.

Vol. II. p. 13. l. 19. ἐχθρά. — p. 14. Col. 2. l. 19. vetRiculi — p. 15. Col. 1. l. 5. a fine Ἠπιστάμην. — p. 17. penult. iTidem. — p. 18. penult. ProDromo. — p. 19. l. 6. a fine: παραλογΙσασθαι. — p. 21. l. 2. ERgo. — p. 23. l. 18. pro καταχέοντος τοῦ ὕδατος lege: καταχέαι ζέοντος τοῦ ὕδ. — p. 28. Col. 2. l. 7. ἀπολουμ. — p. 32. Col. 1. l. 4. ΙαταττΑιάξ. ib. Col. 2. l. 11. dele: cum. — p. 33. Col. 2. l. 21. ΦΟρ. — p. 34. Col. 2. penult. Ἄδηλον. ib. Comment. l. 3. ἡμιθΝής. ib. Ep. 8. l. 4. post ἐντεῦθεν dele punctum. — p. 55. l. 5. a fine ἐπΕσπ. — p. 59. Ep. 16. l. 12. λόχΟυς. — p. 60. Col. 2. l. 11. γηροκΟμῳ. — p. 64. Ep. 18. l. 6. ἐπιβοΤλ. — p. 73. l. 6. ΨῆΦοΙ. l. 20. ἀναρρΙπτ. l. 27. Anacharsi. — p. 81. l. vlt: ΤΜηττός. — p. 92. l. 2. τυχοΝ. — p. 93. l. 4. κακῶς. — p. 95. Col. 1. l. 4. αὐτόχρ. — p. 104. Ep. 32. l. 4. συνεχΩς. — p. 105. Col. 1. l. 7. ΟἰνοΦλ. — p. 109. Ep. 34. l. 1. ΤίμΩνα. l. 4. συνηλάΘη. — p. 110. Col. 1. l. 20. ἀπηΜι. — p. 111. l. 15. κόλαξΙ. vlt. Βώλοις. — p. 112. Ep. 35. l. 2. post ἐπομβρίας pro signo interrogat. pone punctum. ib. l. 10. εὑρΩτ. — p. 113. Comment. l. 1. θυμηδΙας. — p. 119. l. 7. in fine adde: cf. de hac voce doctiss. Ilgen in Opusc. p. 129. ff. — p. 129. Col. 2. l. 3. ΔεκεΛ. — p. 131. l. 1. ἀπόλωΛα. — p. 133. l. 10. αὐτοσκΩμ. l. 19. πρεσβΥτου. — p. 144. l. 3. pro χρὺν lege: πρίν. — p. 156. l. 9. μΕσαιπ. ib. l. 12. ΔιΠύλου, ἣν μή τΙ. — p. 157. Comm. l. 10: ᾖΔεις. — p. 158. med. ἘννεαΚρ. — p. 165. Col. 2. l. 2. malA. — p. 175. Col. 1. l. 7. post frangi incide, et pro

etiam pone contra. (Nota: paginae 161—176. bis a typotheta numeratae;) igitur p. 171b., l. 18. σποΥδ. p. 173b., Ep. 57. l. 2. pro τὸν lege τοῦ. — p. 178. Col. 2. l. 6. adde: mirifice placet, quod suadet eruditiss. Iacobs Animadv. ad Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p. 307. καὶ ΟΥΧ' ἑνὸς εἶναι δοκεῖ. p. 203. l. 5. ἐΠιλαθ. — p. 204. Ep. 68. l. 3. βοΥληθ. — p. 205. Col. 2. l. 8. pro Alciphronem lege: Alciphron. — p. 211. l. 9. πράξεΩς. — p. 215. Col. 2. l. 19. pro vbi lege vTi. — p. 239. l. 5. a fine: emancipaVi. — p. 244. l. 3. a fine loco donec lege: quamdiu. — p. 257. l. 7. a fine pro tum lege: tam. — p. 260. l. 12. soleO. — p. 275. Ep. 4. l. 7. PalAmedeum. — p. 280. l. 3. genAs. ib. l. 5. praestareNt. ib. Ep. 12. l. 1. meridIei. ib. l. 8. dulCEdine. — p. 281. Ep. 15. l. 3. redditurO. — p. 286. Ep. 24. l. 5. amAt. — p. 291. l. 11. et hoc ET plura. — p. 293. Ep. 40. l. 6. canEs. — p. 294. Ep. 42. l. 4. quoS. — p. 296. Ep. 44. vlt. si CVI cont. — p. 299. Ep. 49. l. 11. Hallartio. — p. 308. Ep. 61. l. 2. infusI. — — Index: p. 321. ἀνασαΛεύειν. — p. 322. ἀνΘηρὸν ἱμάτ. ib. Col. 2 ἀξιοΘέατος. — p. 329. Col. 2. l. 1. ὀρΝέων. — p. 330. Col. 1. l. 8. Αἰδουμ. Ead. pagina sic repone: Διανυκτερεύειν, noctem transigere I, 38. Διαπαρθενεύειν, deuirginare. II, 2. p. 277. it. Col. 2. pro Diopylon lege: Dipylon. p. 341. Col. 2. l. 8. a fine συνηΘΕΙΑ. — p. 345. Κωμάρχης magister non VINORVM, sed VICORVM. ib. Col. 2. l. 11. pEluis. — p. 351. παιδεçΩς. — p. 354. l. 5. a fine πολιοΡκεῖν. — p. 355. Col. 2. l. 1. πρoκόΛπιον. ib. προσκρΟύειν. p. 357. Col. 1. l. 5. noDi. — p. 359. σποΥδάζεσθαι.

ALCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE.

LIBER TERTIVS.

TOMVS SECVNDVS.

λάσσης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυαναυγὴς, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλιακῶν ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Γαργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένας, τὼ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. Ἢ τούτῳ μιγήσομαι, ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφὼ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὤσω.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἐγγυήσιν. Ita ex Mss. Caesareo Lambecii et Bigotiano. [nec aliter Barberin.] Ex Vaticano habemus κατεγγυώσειν. Non displiceret κατεγγυήσειν. *Bergler.*

3. Μηθυμναίω. Vulgata ΜΕθυμναίων. Rectius per H hanc vrbem scribi, didicerum ex Wassio ad Thucyd. Lib. III. c. 2. et firmat Cod. Barberin. ideoque recepi

4. κυβερνήτου. Barberin. κυβερνΙτοῦ. vitiose.

4. ἀστικόν. Idem liber ἀστΙκόν. v. Ruhnkenium ad Longinum p. 260. et infra Ep. 25. et 71.

5. ὅτε με. Barberin. μέν.

5. προύτρεψας. Sic recte Florentin. male Barberin. προύτρεψαΙ. Haec operta Cod. Barberin. sphalmata enotaui, non vt aliquid inde melioris exsculpi posse putem, sed vt de valore Codicis omnino iudicari possit.

6. καλὸς μέν. Hoc μὲν deest in Barberin.

8. βρύων. Ita ex Mss. Caes. Lambecii et Bigotiano [et Barberiniano.] Ex Va-

ticano βοτρύων, quod nec ipsum videtur alienum. Sed βρύων, si *muscus marinus* intelligatur, cum sequentibus congruit. *Bergler.* — Hesychius: βρύα, ἃ γίνεται ἐπὶ πετρῶν. Adposite etiam vnus ex Glossatoribus Eichstad. monet, in ore puellae, quae piscatoris filia esset, *musci* mentionem aptissimam esse.

8. μειδιᾷ. Florent. vitiose, μεδιᾷ.

8. θαλάσσης. Barberin. θαλάττης.

9. γαληνιώσης. Barberin. admodum monstrose γαλτωσιώσης.

10. ὀφθαλμῶν. Liber Florentin. ὀμμάτων, quod non contemnendum. Sic Aristaenetus I, 1. Nihil tamen mutare malui, quum Noster infra Ep. 67. ὀφθαλμῶν itidem habeat. Ceterum de βολαῖς ὀφθαλμῶν vide Arnaldum Misc. Obseru. T. V. p. 284. Leisnerum ad Herodiani I, 7. p. 253. ed. Irmisci, et si nondum sitim expleueris, larga, quod solet, manu plura adfundentem Irmiscum ipsum p. 254.

12. πρόσωπον. Berglerus ita verterat: *Totus autem eius vultus talis, vt tripudiare in genis eius diceres,* ad quae Arnaldus in Misc. Obseruatt. T. V. p. 285. monet, etiamsi ellipsin quamdam comminiscaris, tamen se non intelligere, quid tunc sibi velit: *tota facies talis est, vt in genis tripudiare diceres Gratias.* Si genis tantum insidant, cur, quaeso, addita totius faciei mentio? Verba itaque τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον, e margine in textum migrasse, sibi persuadet. — Non consentit Piersonus Verisimil. p. 95. sed alia interpunctione, (post καταλαμπόμενος enim pungit, et τὸ φαίνεται sequentibus iungit,) et leui mutatione sic locum constituit: οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος. Φαίνεται δὲ ὅλον πρόσωπον· αὐτὰς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Huic emendationi occasionem dedit alius Alciphronis locus in epistola, cuius fragmentum edidit Abresch in Addendis ad Aristaenetum p. 115. v. infra Fragm. V. Ἐνδεδυμένη γὰρ εὐπροσωποτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, quae exscripsit Aristaenetus I, 1. Non diffitetur

tamen Pierſonus, ῥῆσιν hanc nimis ipſi videri argutam et ſophiſticam. — Ego vero puellae, amaſii pulcritudine abreptae, vti multa ignoſcenda, ſic omnium minime iuſtae orationis ſtructurae neglectum, quem adfectu commoti amamus omnes, vitio vertendum eſſe exiſtimauerim. Quod qui mecum ſentiunt, nihil omnino mutatione opus eſſe facile intelligent.

13. ἂν τὰς Χάριτας. Cod. Barberin. habet ἂν αὐτὰς, male tamen omiſit Χάριτας, quae vox abeſſe non poteſt.

14. Γαργαφίας. Vulgata ἀργαφίας eſt Codicum Bigotiani et Vaticani. Caeſareus Lambecii [et Barberin.] ἀγραφίας. Sine dubio tamen legendum Γαργαφίας. Eſt enim Gargaphia fons ille, vbi Dianam lauantem vidit Actaeon, in Boetia, vbi et Orchomenos. *Bergler.* — Ego non legendum tantum, ſed recipiendum putaui. De fonte ipſo vide Interpretes ad Ouidii Metamorph. Lib. III. v. 156. et Vibium Sequeſtr. p. 230. ed. Oberlin.

15. τὼ χείλη. Ita ex Ms. Vat. Ex Bigotiano (nec aliter in Barberin.) τῶν χειλέων τὰ ῥόδα.

17. μιγήσομαι. Medebachius Wakkerus Amoenit. liter. p. 24. non dicam, inquit, quod Thom. Mag. p. 616. obſeruat, μίγνυσθαι de *viro* dici, *non de femina;* ſed quis credat, filiam ſic audere ſcribere ad matrem? ſcribe ἢ τούτῳ ΓΑΜΗσομαι. — Profecto modeſtius atque decentius. Sed iſtam Thomae Mag. obſeruationem, vti plures, non admodum eſſe veram, oſtenderunt eius interpretes. Minus adhuc offendere poteſt eiusmodi vox in virgine, cui ſanandae ipſa mater helleboro, eoque non vulgari, ſed praeſentiſſimo Anticyrano opus eſſe ſequenti epiſtola teſtatur.

COMMENTARIVS.

5. ὀσχοφόρον. Meminit et Lib. I. Ep. 4. vbi vide p. 33.

8. μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti* Lucretius II. v. 159.

Idem initio Libri I. *tibi rident aequora ponti.* Leonides [Alexandrinus] in Epigrammate, Anthol. Lib. III. c. 22. (Iacobs Vol. II. p. 180.)

Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη
Κύματα, καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι Ζέφυρος
Νηοβάτην μ' ὄψεσθε. — —

Nec si mihi ridens sternat tranquillitas fluctus, mollemque vndulationem ferat Zephyrus, nauigantem me videbitis. Alii etiam vtriusque linguae scriptores risum tribuerunt mari. *Bergler.* — Cachinni adeo fluctibus tribuuntur a Catullo Carm. LXIV. p. 374. vbi vide Cel. Doeringium, et ab eo laudatos alios.

10. κυναυγής. Hesychius. Κυανόν. εἶδος χρώματος οὐρανοειδές. v. Salmasii Exercitat. Plin. p. 143. a. W.

13. ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς τὰς Χάριτας. Aristaenetus Lib. I. Ep. 10. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες, οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δέκας, qui ibi videtur Musaeum illum iuniorem imitatus in augendo numero Gratiarum. Ille ita v. 63. ff.

Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον· οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

multae autem ex membris Gratiae fluebant; at antiqui tres Gratias mentiti sunt esse; verum alteruter Herus oculus ridens centum Gratiis pullulabat. *Bergler.* Aliud eiusdem argumenti epigramma attulit Piersonus Verisimil. p. 96. ex Stratone (Iacobs. Vol. III. p. 73.)

Ψευδέα μυθίζουσι, Θεόκλεες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν
Αἱ Χάριτες, τρεῖσσαι δ' εἰσὶ κατ' Ὀρχομενόν.
Πεντάκι γὰρ δέκα σεῖο περιστιχόωσι πρόσωπα
Τοξοβόλοι ψυχέων ἅρπαγες ἀλλοτρίων.

14. τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιποῦσας. Grata et elegans (?) haec adlusio inter ὀρχεῖσθαι et Ὀρχομενός. Fuit autem in hac vrbe [Arcadiae, eaque ob diuitias celebri. v. Dion Chrys. Vol. II. p. 120.] templum Gratiarum omnium primum. Strabo Lib. IX. p. 635. Ἐτεοκλῆς δὲ τῶν βασιλευσάντων ἐν Ὀρχομενῷ τις Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος vbi doctissimus Casaubonus inter alia adnotat Theocriti locum Idyll. XVI. v. 104.

Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι — —

O Gratiae, Eteocleae Deae, quae Minyeum Orchomenum amatis. Bergler.

17. ἐπιθέμενος. Reitzius ad Luciani Amores T. V. Bip. p. 590. per hypallagen explicat Graecis solemnem. Sic apud Nostrum infra Ep. 40. πήραν ἐξηρτημένος et ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ.

18. τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφώ. Hanc primam a Leucade petra in mare se praecipitasse prae impatientia amoris erga Phaonem, auctor est Menander apud Strabonem Lib. X. p. 694. vbi plus satis de ea re nuper adnotatum. *Bergler.*

Epistola II.

Χαρώπη Γλαυκίππῃ.

Μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. Ἐλλεβόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας, ἥτις, δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. Ἔχε ἀτρέμα, καὶ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακὸν ἔξω-

θοῦσα τῆς διανοίας. Εἰ γάρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύθοιτο, οὐδὲν διασκεψάμενος, οὐδὲ μελλήσας, τοῖς ἐναλίοις βορὰν παραῤῥίψει σε θηρίοις.

ADNOTATIO CRITICA.

(Hanc epistolam edidit etiam Leo Allatius in Notis suis ad Ep. VIII. Socraticarum Graece tantum vsque ad verba: ἄπιθι εἰς Ἀντίκυραν, vbi mire auctoris nomen in casu recto scribitur *Alciphum*, forte errore typi pro *Alciphus*, [Minime vero, mi Berglere, Accusatiuus enim iste pendet a praecedente *apud.*] nam apud Erasmum *Alcippus* scriptum Chil. III. Cent. I. Adag. 22. vbi initium Epistolae XV. Libri I. citat. apud quem tamen alibi *Alciphron. Bergler.*)

3. ἥτις δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέζεσας. Vulgata habebat δὲ pro δέον, sed a Berglero, vt superfluum, parentheseos signis inclusum; qui eius loco primitus ΤΟ fuisse credebat. — Vt vero, quae ad hunc locum pertinent, statim coniungam, reliqua addam Bergleri. Et primo quidem in Vaticano Codice legi narrat κωμικῶς, in editione Allatii vero κωρικῶς, [quod etiam Barberin. habet, ex quo fortasse Allatius sumsit] ex posteriore igitur veram lectionem putat sese inuenisse. Sic enim Aelianum Ep. penultima de meretrice, quam sub specie virginis ducebat adolescens: αἰδουμένη κορικῶς εὖ μάλα, καὶ κατὰ τὸν γαμουμένων νόμον ὑπέκρυπτε τὴν τέχνην, *pudibunda plane vt virgo, et ad morem sponsarum se componens occultabat technam.* Deinde vel αἰσχύνεσθαι vel τὴν αἰδῶ pro glossemate habet Berglerus, mauult tamen posterius, propter κορικῶς, quod non nisi ad αἰσχύνεσθαι referri possit, videri autem adscriptum fuisse, vt indicaretur, Infinitiuum poni loco nominis. Alias obseruasse

sibi visus est apud alium quemdam ἀποξύειν τὴν αἰδῶ. [Ipse Noster ita infra Ep. 40.]

Arnaldus etiam Misc. Obseruatt. T. V. p. 286. ineptam tautologiam politissimo Alciphroni ab inepto librario donatam esse autumat, nasutique glossatoris esse αἰσχύνεσθαι κορικῶς pronuntiare non veretur. At vero, quod et Piersonus in Verisimil. p. 95. animaduertit, iusto crebrius ad Glossemata confugit Arnaldus, quae tamen multam cautionem habent.

Neuter vero horum doctissimorum virorum rem tam felici acu tetigit, quam Valkenarius, qui, quum ad Euripidis Phoenissas p. 548. librariorum prauos mores mox syllabas addendi, mox, idque saepius, easdem omittendi notauisset, huic nostro loco medelam adhibuit optimam eo, vt δὲ mutaret in δέον. Virgulam voculae δὲ in antiquiori libro superscriptam praeteruiderat scribae incuria, hinc illa labes, quae viros illos tam male exercuit. Iam vero, si δέον ponas, et ita incidas, vti incidere operas iussi, munda omnia et plana sunt.

5. ῥίπιζε. Berglerus vertit: *ad te redi*, hac nota adscripta: potius καὶ μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε, aut καὶ κατὰ σεαυτὴν τρέπου, vt Lib. I. Ep. 28. in re simili: πέπαυσο καὶ τρέπου κατὰ σεαυτόν. Caesareus Lambecii ῥήπιζε, ita tamen, vt τῷ η Iota sit supra et infra adscriptum. Pro ἐξωθοῦσα male ed. Allatii ἐξελθοῦσα. Haec *Berglerus*.

Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 286, nihil in his mutandum censet, κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε explicans *comprime te*, proprie *flando deprime*. Contrarium enim ἀναῤῥιπίζειν esse *excitare*, *animos addere*, et apud ipsum quidem Nostrum Lib. I. Ep. 35. et Lib. III. Ep. 22. Similiter et simplex ῥιπίζειν ipsum Alciphronem vsurpare Lib. III. Ep. 47. — Sed, vt alia taceam, quid tum de κατὰ facias? nam Tmesin h. l. statuere durius esset, doctiusque, quam pro pedestri oratione et vxore piscatoris.

Dorvillius p. 510. Animaduersionum ad Charitonem κατὰ σαυτὴν γενοῦ, quod Lib. VI. c. 1. occurrit, explicat: *consideres, inspicias at-*

tenta mente, quae agenda instant. Tum vero de hoc Nostri loco agens nescit, vnde ῥιπίζειν κατὰ σαυτὴν τὸ κακὸν et ἐξωθεῖν τῆς διανοίας de eadem dicatur, nam ῥιπίζειν potius *ventilando excitare* significare. Sic ἀνεγείρειν et ῥιπίζειν στάσιν coniungi apud Aristophanem Ran. 363. coll. Schol. ad eiusd. Eccles. 837. Tum forte ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς διανοίας posse exponi: *Excute malum et expelle ex mente, ventilando dissipa, diventila, exstingue*, nam licet saepe videamus, *iactatas mota face crescere flammas*, etiam flando et mouendo quandoque easdem exstingui. — Quamquam vero haec Doruillii explicatio et mihi non satis placet, nolim tamen mea facere, quae Toupius in Ep. Critica (operum Lipsiae editorum Vol. II. p. 98.) more suo h. e. acerbe monet: *Interpretes nihil viderunt. confer Cl. Doruilium ad Charitonem, vbi de hoc loco agit, sed ita agit, vt nihil proficiat, quod in viro doctissimo dolendum.* — Cur vero, mi Toupi, non placuit meliora adferre? quod in tam seuero iudice dolendum. Nam ῥιπίζειν esse *ventilare*, non erat, quod nos doceres et apud Nostrum καταρριπίζειν hoc loco nostro occurrere falsum est. Fortasse igitur tmesin, vti Arnaldus, statuisti? Quod nollem factum!

Ego quidem alia alio tempore suspicatus sum v. c. κατὰ σαυτὴν (sponte) ῥύθμιζέ σε, vel κατὰ σεαυτὴν τρέπου, ῥίζηθεν ἐξωθοῦσα κ. τ. λ. vel ἐντρέπου τοὺς κατὰ σεαυτὴν, reuerere propinquos, parentes tuos. Iam vero optima videtur, quam Berglerus ex simillimo loco Lib. I. Ep. 28. proposuit, emendandi ratio: κατὰ σαυτὴν τρέπου. Sic Aristophanes, quod ipse Berglerus monuit in Acharn. v. 1018. κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου, [adde etiam Nubes v. 1266. et ibi Ernestium p. 47.] ad quem locum deinde in editione Aristophanis L. B. 1761. notam Kuesteri adscripsit: *Erat formula veteribus vsitata, qua significabant, se omen aliquod oblatum non accipere, sed respuere et auersari*, quae Kuesteri obseruatio tamen ad locum nostrum nihil valet illustrandum. Ego ita inter-

preter: *Collige te,* (komme wieder zu dir selbst, besinne dich des Bessern) *damnosamque lubidinem animo expelle.*

Haec scripseram, quum recordarer, adolescentem, quem puella nostra deperiret, teste Ep. praecedente, fuisse ὡσχοφόρον, ideoque *nobiliori genere ortum.* v. supra ad I, 4. Quid si igitur, ita cogitabam, κατὰ σαυτὴν τρέπου idem esset, quod κατὰ σαυτὸν ἔλα ap. Callimachum in Epigr. p. 272. Ern. et Plutarchum de educatione 19, 3. vbi itidem de delectu coniugis sermo est, et Heusingerus adposite Ouidii locum excitat: *Si qua voles apte nubere, nube pari?*

7. μελλήσας. Barber. μελήσας.

9. παραβρίψει. Idem liber παραβρίψειε, omisso σέ. Nec aliter Allatius.

COMMENTARIVS.

1. μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ — ἐλλεβόρου δεῖ σοι. Vt Proeti filiae, quas secundum quosdam ex amore insanientes, Melampus ab hac insania elleboro nigro curauit, quod ab ipso, vt volunt, Melampodion dictum. Nota Prouerbia de Anticyris, quae geminae, et de elleboro. *Bergler.*

8. βορὰν παραβρίψειας θηρίοις. Id quod Andromedae et Hesionae contigit, et aliis quibusdam in Comoedia veteri. *Bergler.*

Epistola III.

Εὔαγρος Φιλοθήρῳ.

Εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ἐγὼ δὲ τὴν σαγήνην ἁπλώσας ἠπόρουν ὅ, τι πράξαιμι. Ἔδοξεν οὖν Σισύφειόν τι μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα, ἐλθεῖν παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος, λαβεῖν χρυσίνους τέσσαρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειε. καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο. Καὶ ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκὼς, ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου, χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς, ἀνεὶς τὰς ὄψεις, ὑπεμειδία πρός με, καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφασκεν. Εὐθὺς μὲν οὖν ἔκδηλος ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, οὐκ ἀγαθόν τι διανοούμενος, ἀλλ' ὕπουλον ἔχων τὸ φιλάνθρωπον· ὡς δὲ ἐνστάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπῄτει, οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδοὺς. ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα, τὸν ἐχθρὰ πᾶσι φρονοῦντα Χρέμητα τὸν Φλοιέα, καὶ γὰρ ἕτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους. Ἰδὼν οὖν, εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἴκαδε ἀποτρέχω, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιαυχένιον ἐπεποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τραχήλου, ὡς Πασέωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν, ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα

σὺν αὐτοῖς τόκοις Φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὤμοσα κατ' ἐμαυτοῦ, μήποτε ὑπομεῖναί παρά τινα τῶν ἐν πόλει δανειστῶν ἐλθεῖν, μήδ' ἂν Φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. Ἄμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν, ἢ ζῆν ὑποκείμενον δημοτικῷ καὶ Φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἁπλώσας. Non satis facit hoc verbum. Ms. Caesareus Lamberii ὑπλώσας. *Bergler.* Ἁπλοῦν est *extendere*, de *retibus*, et *velis nauium* vsurpatum. Vide Cel. Schneiderum ad Anacreontem p. 118. et quos ibi laudat *Gronouium* Obseruatt. Lib. IV. p. 747. Platner. *Gesnerum* ad Orphea p. 92. quibus adde Cl. *Ilgenium* ad Homeri Hymnos p. 329. Ista vero significatio vix locum hic habere videri possit ideo, quod paullo post sequens καινουργῆσαι de damno retibus illato cogitare iubeat. Quo factum est, vt *Trillero* Obseruatt. Crit. p. 112. in mentem venerit legere vel παλαιώσας, *quum vsu consumsissem*, vel ἀπολέσας, quod ipsi, vti et mihi magis illo placet. Lubentius tamen accesserim *Arnaldo* in Misc. Obseruatt. T. V. p. 287. qui, quum Lib. I. Ep. 14. meminisset occurrere δίκτυον ἀποσχισθὲν, eamdem loco nostro vocem restitui commode posse existimavit. Verba eius adscripsi, vt leuem maculam abstergerem. *Certum est*, inquit, *piscatorem hic queri rete suum lacerum et corruptum fuisse, idque deinde, postquam foenori acceperat pecuniam, se refecisse testatur*. Vltimum *refecisse* Arnaldus in verbis: καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο inuenisse sibi visus est, quae tamen non ad refectionem verticuli, sed ad consilium foeneratorem adeundi referenda sunt. — Nihil mutare ego volui. Piscator extenderat, suspenderatue retia, nec tamen addit, qualia ea inuenerit: scissa fuisse ex

sequenti καινουργεῖν facile potest suppleri.

3. τι (μοι βουλευσαμένῳ.) Pro τι Berglerus ὅ, τι, Barberin. ὅτι. Neutrum placuit. — Loco βουλευσαμένῳ Barberin. βουλευομένῳ. Vulgata tamen melior.

5. χρυσίνους. Ita ex Vaticano [et Barberiniano] Bigotianus χρυσίους. *Bergler.* — Aliis duobus locis χρυσοῦς habet Noster I, 40. III, 8. sed χρυσίνους aeque recte.

7. ὑπάρξεια. Barberin. ὑπάρξειεν.

9. ὑποβλέπων. Barberin. ἐπιβλέπων, quod quo minus melius illo putes, vetant, quae obseruauit Cel. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 46.

11. τὸ ἀμειδές. Barberin. vitiose ἀμειδεὶς, vti paullo post pro ἔχων τὸ φιλάνθρωπον — ἔχοι τὸν φιλ.

17. εἰς ὥραν. Ita ex Vaticano, ex Caesareo Lambecii, et Bigotiano [et Barberin.] οὐδὲ εἰς ὥραν ἡμέραν ἐνδιδούς. Alterutrum redundat, Gloss. Eichst. ἡμέραν praefert.

18. ἀπιστάμην — καθήμενον. Haec omnia desunt in Cod. Barberin.

20. Φλοιέα. Ita Mss. quasi Φλοιεὺς a Φλοία, Meursius de populis h. v. verum pagi Attici nomen censet Φλυά; licet ipso adnotante apud Harpocrationem sit Φλυεῖα, et apud Suidam Φλυΐα, vnde esset Φλυϊεὺς, in Accus. Φλυϊέα, quod vt proxime accedens apud Nostrum reponendum. Sic *Berglerus.* — Φλυεὺς firmat Inscriptione Sponius Itin. T. II. p. 478. ap. Gronou. Thes. Antt. Graec. Vol. IV. p. 818.

23. ἀλύσιον. rectius ἀλύσιον. v. Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. X, 39. in fine.

25. ὡς Πασέωνα. Ita ex Vaticano. Bigotianus [vti et Barberin.] ὥσας Πασείονα, sine dubio male. Videtur autem ortum ex ὡς εἰς, quorum posterius ad expositionem prioris ab aliquo adscriptum fuerat; deinde, vt fit, ab alio in contextum fuit receptum, ab alio inde ὥσας factum. Exstat autem ἐς adscriptum in margine ex Vaticano. *Bergler.* — De scriptura vocis Πασέωνα v. infra ad Ep. 38.

27. σὺν αὐτοῖς τόκοις. Gloss. Eichst. mauult αὐτοῖς τοῖς τόκοις (eiecto σύν.) — Fortasse recte v. supra ad Lib. I, Ep. 2. p. 22.

28. κατ' ἐμαυτοῦ. Ita ex Vaticano. Caesareus Lambecii et Bigotianus [et Barberin.] ὤμοσα κατελώνας ἐμαυτοῦ. *Bergler.* Notari meretur, quae Glossatori Eichst. in mentem venit, emendatio: καταρώμενος.

30. κατασκλῆναι. Ex coniectura. Ms. Bigot. [et Barberin.] κατακληθῆναι. Ex Vaticano κάτακλησθῆναι, vnde aliquis forte coniiceret κατακλυσθῆναι, *inundari.* Κατασκλῆναι confirmatur Ep. sequente, vbi ἀποσκλῆναι. Sed quid opus? sine dubio ad hunc locum respicit Eustathius p. 1508. l. 42. σκλαίνω. ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. *Bergler.* — Cod. Doruil κατασκληθῆναι Dorvilius tamen p. 625. accedit Berglero. v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Dial. Mort. T. II. Bip. p. 539. et Pierson ad Moerid. p. 50.

COMMENTARIVS.

1. εὐοψία. Occurrit haec vox et Lib. I. Ep. 1. *Bergler.*

3. Σισύφειον βούλευμα. Pindarus Olymp. XIII. v. 72. Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις. *Sisyphum quidem callentissimum artificiis*, vbi Schol. inter alia: συνετώτατον βουλαῖς, ἢ γνώμαις. De prouerbio Σισύφου μηχαναὶ ex Aristophanis Acharnensibus v. 390. egerunt Erasmus et Hadr. Iunius. Talia autem Ὀδύσσειον βούλευμα supra Lib. I. Ep. 23. et mox Ep. sequ. βούλευμα Παλαμήδειον. *Bergler.*

8. κατεσκληκώς. Lucianus in Somnio §. 29. T. VI. Bip. p. 335. ὠχρὸς δ' ἐστιν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή. cf. eumdem in Hermotimo §. 2. T. IV. Bip. p. 3. W.

13. ἀθρόως. h. l. celeriter. Sic et infra Ep. 50. cf. Abresch Lectiones Aristaenet. p. 73. et Perizon. ad Aelian. V. H. I, 4. W.

15. ὕπουλον. De hoc et aliis eiusmodi vocabulis ὑπόχαλκος — κίβδηλος — ὑπόξυλος — ὕφαλος — πα-

ῥᾳστημος vide Pierſonum ad Herodianum Grammat. p. 447. W.

16. ἀπῄτει. Ἀπαιτεῖν omnino *repetere*, *quod iure debetur*, ideoque *pecuniam aliis creditam*. Sic apud Phalar. Ep. 65. bis οἱ ἀπαιτούμενοι, qui de nomine expediendo adpellantur. W.

18. Διομήτιδι πύλῃ. Meurſius in Athenis Atticis in fine, vbi portas Athenarum enumerat, ex Heſychio in Δημιάσι adducit vnius nomen, quod in Dat. plur. ſcribitur Διομῆσι ibi apud Heſychium, vbi forte Διομῆσι ſcribendum, vel potius monſtrante nunc Alciphrone Διομήτισι. *Bergler.* — Infra Ep. 51. eſt Διομήδους πύλη.

19. τὴν καμπύλην. Notum eſt ſubaudiri βακτηρίαν. Erat autem geſtamen foeneratorum. Demoſthenes aduerſus Pantaenetum: μισοῦσί φησιν Ἀθηναῖοι τοὺς δανείζοντας. Νικόβουλος δ' ἐπίφθονός ἐστι, καὶ ταχέως βαδίζει, καὶ μέγα φθέγγεται, καὶ βακτηρίαν φορεῖ. *Bergler.*

26. ἀπημπόλησα. Eadem vox eſt infra Ep. 46. de qua vide Reitzium ad Luciani Toxarin §. 28. T. VI. Bip. p. 448. W.

27. φέρων ἀπέδωκα. Interpres male vertit: *detuli ac reddidi*, quod recte monet Gloſſ. Eichſtad. (Barthius Portenſ.) eſſe potius μετὰ σπουδῆς καὶ ὁρμῆς ἀπέδωκα. v. Perizonium ad Aelian. V. H. VIII, 14. et quem non? W.

29. φθάνοιμι κατασκλῆναι. Alias fere τῷ φθάνω Participia iunguntur, ſed Infinitiuum ibidem inuenies infra Ep. 41. cf. Reitzium ad Lucian. T. IX. p. 360.

Epistola IV.

Τρεχέδειπνος Λοπαδεκθάμβῳ.

Ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην· ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. Εἶεν, ὥρα σοι βουλεύματος Λοπαδέκθαμβε, μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου ἀπάγξασθαι. Εἰ γὰρ καὶ ὅλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὡρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμονα τρέψομεν ἐκεῖσε νεύειν, οὗ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βούλευμα Παλαμήδειον. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὗος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Θεοχάρης δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν στιβάδα, πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκεῖον δραμόντα φράσαι τὴν ἕκτην ἑστάναι. Δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται. Τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἷά τις Λάχης ἢ Ἀποληξίας αὐστηρός ἐστι τοῖς τρόποις, καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἢ ἐκείνης τοῦ πίμπλασθαι. Ἔῤῥωσο.

[Codex Barberinianus nouo hic titulo incipit: Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαὶ παρασίτων.] Hanc epistolam, vt alii iam indicarunt, edidit Lambecius in Prodomo Gelliano, vnde postea recusa in Gellio Gronouiano, Graece tantum. *Bergler.*

ADNOTATIO CRITICA.

Inscr. *Λοπαδεκθάμβῳ.* Vulgata *Λοπαδεχθάμβῳ.* Reinesius in suo exemplari Prodromi Gelliani (quod tum, quum Berglerus Alciphronem ederet, possedit Boernerus Lips. Theologus) adscripsit in margine: malim *Λοπαδεκθάμβῳ*, nempe quia *ἐκθαμβὴς* dicitur, vt alia. Nihil tamen mutauerim, etsi non aliunde composita sit vox. *Bergler.* Ego vero sic dare non haesitaui. W. — Vnus ex Glossatt. Eichstad. adscripsit: *Idem mihi quoque in mentem venerat ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. Aristophanes Pluto v. 673. Forte tamen in nominibus propriis vel fictis a consuetudine recessum, cum θ. sit aspirata.*

2. *ἀποσκλῆναι.* Clariss. Kuesterus, qui Ms. Bigotianum mecum benigne communicauit, in margine adnotauit, hunc locum adduci ab Eustathio p. 1295. lin. 39. *τὸ μέν τοι παρὰ Ἀλκίφρονι, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ* etc. *Bergler.* v. Ep. praeced.

3. *ὥρα σοι.* Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 287. malit *τοι*, non enim Lopadecthambo adeo aliquid excogitandum fuisse, quam Trechedipno. Sed nil mutandum. Sic saepe redundant *μοὶ*, *σοὶ*, et hac ipsa Ep., *ἐγώ σοι αὐτός* etc.

4. *ἀπάγξασθαι.* Cel. *Herelius* in Animaduersion. crit. miscellis ita: „Opus esse „dicit Trechedipnus consilio, „quanam potissimum ratione „prandium accelerare patroni, „et stomachum latrantem pla„care queat; mox ipse stro„pham facetam, ex fabula, „nisi admodum fallor, quadam „deperdita sumtam in medium „profert. Cur nunc inter ista „suspendii mentionem, quasi „rebus desperatis omnibus, fa„ciat? Non est sermo, nisi „de euertenda columna, ho„rologium sustinente, quod „confirmant sequentia: *δεῖ „οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμμα„τος, ὃ κατασοφίσασθαι „καὶ παραλογήσασθαι τὴν „Θεοχάρους εὐταξίαν δυ„νήσεται*, iamque certus, quid „agat, apta homo noster in„strumenta, vectim restimque „circumspicit. Quapropter

„procul hinc facessat ἀπάγ-„ξασθαι illud, a sciolo in-„trusum, infesto parasitorum „auiditati, atque ideo iram „pectore conceptam, oblata „hac opportunitate, exprmere „gestiente. Eumdem virum „bonum credibile est stulte in-„terpolasse Ep. 7. vbi parasi-„tus alius miseris modis in „conuiuio ad vitae vsque pe-„riculum vexatus exclamat: „οἷα γάρ, οἷα (πάσχει τὰ „δίκαια) λακκόπλουτοι εἰρ-„γάσαντό με. Rectissime „enim Berglerus vncis inclusa, „vt spuria et ab ósore aliquo „parasitorum addita, reiicit, „quem adeo labem istam simi-„lem non animaduertisse mul-„tum miror.“ Hactenus Cl. Herelius. Ruhnkenio tamen in literis ad eumdem datis in ἀπάγξασθαι latere nomen instrumenti videtur. Vtri horum doctissim. Virorum accedam, dubius haereo, ita vtriusque sagacitas placet. Nec tamen omittere debeo, quod Codex Barberin. particulam negandi οὐ ante καλωδίου habeat, ex qua si quis extundere aliquid, quod operae pretium sit, vel velit vel possit, eum profecto mecum omnes laudabunt.

5. πικρόν. Ita scripsisse Alciphronem nolim praestare. Quum vero Codices nil mutent, Barberinianus etiam haud aliter exhibeat, seruari possit, si cum Berglero vertas *molestissimum*. Haud ineptum tamen fortasse μιαρόν. Sic Ep. 6. μιαρὰ γαστήρ. Ep. 10. μιαρὸς ἀλεκτρυών. W.

7. ἐκεῖσε — οὐ. Ita Mss. editiones contra huius epistolae impressae [it. Cod. Barberin.] οὐ habent pro οὗ, cum maximo damno sententiae. *Bergler.*

9. Θεοχάρης. In Prodromo Gelliano editum Θεόχαρις, sicut et ex Vaticano [cui consentit Barberin.] habemus. In Gellio Gronoviano Θεοχάρης, sine dubio recte, vt mox adparet ex [αὐτῷ — τραφεὶς et] Θεοχάρους. *Bergler.*

17. ἐστὶ (post αὐστηρὸς) pro quo Cod. Barberin. exhibet μέν.

18. ἐκείνης. Ita recte ex Vaticano. Editiones [et Barberin.] ἐκεῖνος, nullo sensu. *Bergler.*

18. τοῦ πίμπλασθαι. Forte ἐμπίμπλασθαι sine articulo, aut τοῦ μπίμπλα-

σθαι, pro τὸ ἐμπίμπλασθαι. *Bergler.* Cod Barberin. habet του sine circumflexo. Ego pro τινός?

COMMENTARIVS.

Inscr. Τρεχέδειπνος. Aptum Parasito nomen. Athenaeus Lib. VI. p. 242. adpellatiue Ἄλεξις τρεχεδείπνους καταλέγων φησίν; deinde locum subiicit Alexidis in quo parasiti nominatim enumerantur. Contrarium κωλυσίδειπνος, vt est apud Plutarchum Sympos. VIII. c. 6. initio, quamvis deinde quidam ibi in eumdem fere sensum torquere conetur τρεχέδειπνον. *Bergler.* Occurrit etiam apud Iuuenalem Sat. III. v. 67. vbi vide Interpretes.

1. ὁ γνώμων — σκιάζει τὴν ἕκτην. Lucianus in Lexiphane §. 4. T. V. Bip. p. 182. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον. *Gnomon medium horologium inumbrat.* Eadem hora, tempus ineundi conuiuii. *Bergler.*

2. εἶεν. Moeris p. 138. Εἶεν. Ἀττικῶς. Ἄγε δή. Ἑλληνικῶς. cf. Timaeum et ibi Ruhnkenium p. 94. et Phalar. Ep. 2. p. 6. Lennep.

5. κίονα. Columnis impoſita fuiſſe ſolaria, ex hoc Noſtri loco probat Martini (*von den Sonnenuhren der Alten.* S. 53. 61. 123.)

8. βούλευμα Παλαμήδειον. Prouerbialiter. Eupolis Comicus apud Athenaeum p. 17. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. Sic Ariſtophanes, huius in multis imitator, prouerbialiter Palamedem vocat eum, qui ſapienter quiddam excogitauerat, in Ranis v. 1499. Εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σωφοτάτη φύσις, quemadmodum alias Thaletis nomen ſolet vſurpari. Sed aptiſſimum eſt Palamedis nomen, quod etiam ex etymologia talem ſignificat, qualis ipſe fuit. Nam cum eſſet ſapientiſſimus et ingenioſiſſimus Heroum, *inuentor* exſtitit multarum rerum ad vitae commoditatem et iucunditatem. De eius inuentis praecipue videndus ſcholiaſtes Euripidis ad Oreſtem v. 416. vbi de eius fratre Oeace.

In illis numerantur astrologia et mensurae; quidam et tempora ab illo inuenta dixerunt, referente Eustathio p. 228. lin. 1. vbi cum sine dubio temporis mensura et diuisio intelligi debeat, eoque ea horae pertineant, lepide sane Palamedeum consilium hic vocaretur, quo horae non ordinantur, sed turbantur, si Palamedes etiam horologia excogitauit. Sed illa temporum inuentio perperam ibi, vt puto, colligitur. Scribit inter alia, post talorum et aleae mentionem: τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρήσεως τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν. Deinde adfert eius quatuor versus, in quibus et haec: — χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας Ἐφεῦρε] — quae illam χρόνου εὕρεσιν debent significare, quod nulla ratione fieri potest; nam χρόνου διατριβὴ nihil aliud est, nisi in quo vel per quod tempus teritur, et transmittitur, ne longum videatur, cum aliquid agitur temporis fallendi gratia, vt fit in eiusmodi ludicris. *Bergler.*

9. αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. αὔην καὶ ξηρὰν ὕλην iungit Plato de Legibus VI. T. VIII. Bip. p. 270. ὠχρὸς καὶ αὐχμηρὸς Lucianus in Cataplo §. 17. T. III. Bip. p. 197. λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν ipse Noster Lib. I. Ep. 25.

11. οἰκεῖον pro οἰκέτην. Gloss. Eichst.

13. παραλογίσασθαι. h. l. facere, vt aberret in computando tempore.

EPISTOLA V.

Ἐκτοδιώκτης Μανδιλοκολάπτῃ.

Χθὲς δείλης ὀψίας Γοργίας ὁ Ἐτεοβουδάτης συμβαλών μοι κατὰ τύχην χρηστῶς ἠσπάσατο καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ᾽ αὐτόν. Καὶ μικρὰ προσπαίξας, ἴθι, πρὸς Διὸς, εἶπεν, ὦ βέλτιστε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε, Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἑταίραν ἄγων· ἔστι δέ μοι συνήθης ἐπιεικῶς, καὶ μένει πάντως, ὡς οὐκ ἀγνοεῖς, μικρὸν ἀποθὲν τοῦ λεωκορίου. Δεῖπνον δὲ ἡμῖν κύτρέπισται γεννικὸν, ἰχθύες τεμαχῖται, καὶ σταμνία τοῦ Μενδησίου, νέκταρος εἴποι τις ἂν, πεπληρωμένα. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμὼν, καὶ φράσας, παρ᾽ ὅτου καλεῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν· ἀγνώμονος γὰρ, ὡς ἔοικε, πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου, καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὴν ὀργὴν ἔναυλον ἐγκειμένην ἔχουσα, πλήρη τὴν κακάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων, ἐδέησέ μου κατὰ τοῦ βρέχματος καταχέοντος τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. Οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπηλακισμοὺς ὑπομένομεν.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐκτοδιώκτης, Cod. Barberin. ἘκΔοδιώκτης.

Μανδιλοκολάπτῃ. Vnus e Glossnit. Eichst. Μανδαλιο-

κολάπτῃ vel Μαντιλοκλέπτῃ; alter Μαινιδοκολάπτῃ, vel Σκανδικοκολάπτῃ, vterque tamen lituram fecit.

2. χρηστῶς. Cod. Barberin. χρηστῷ. male.

4. ἴθι. Idem liber ἤθη. et hoc praue.

5. ἧκε. In MStis nostris [vti in Barberin.] est ἧκεν cum ν ἐφελκυστικῷ ob sequentem vocalem. Male omnino, quum sententia non nisi *Imperatiuum* admittat, cui non solet ν subiungi. *Bergler.*

7. πάντως. Gloss. Eichst. μένει, ὥς που καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖς, aut saltem ὡς πάντως οὐκ ἀγνοεῖς.

8. λεωκορίου. Vulgata νεωκορίου. [Barberin. νεΟκορίου]. Leocorion locus est Athenis, non ignotus. *Bergler.* v. Commentarium.

8. δεῖπνον δέ. Hoc δὲ inserui ex Cod. Barberin. quod melius adest. Idem habet ηὐτρέπιστο pro ηὐτρέπισται.

9. τεμαχῖται. Vulgata τεμμαχῖται. Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 287. rectius cum etymologicis scriptoribus scribi obseruat τεμαχῖται, esse enim a τέμνειν. v. etiam Interpretes ad Thom. Mag. p. 839.

10. Μενδησίου. Berglerus haec adnotat: Μενδήσιος est a Μένδης, Aegypti vrbe. Sed quamuis Hellanicus apud Athenaeum Lib. I. extremo in Aegypti vrbe Plinthina dicat primo inuentam fuisse vitem, et, propter Osirim Aegyptiorum Deum, quem Bacchum plerique putant, verisimile videatur in Aegypto primum inuentam, negat tamen Herodotus Lib. II. c. 77. in Aegypto dari vitem, et Lib. III. c. 6. ex Graecia et Phoenicia illuc vinum importari dicit. Quare potius hic *Mendaeum* vinum intellexerim, cuius apud Athenaeum Lib. I. p. 29. Cratinus et Hermippus meminere, nec non Menander apud eumdem Lib. VIII. p. 364. nempe a Mende Thraciae vrbe. Stephanus Byz. Μένδη, πόλις Θράκης. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος οἶνος. Interim tamen Iulio Polluci Lib. XXVII. Segm. 15, p. 573. tamquam diuersa vina commemorantur Μενδαῖος, Μενδήσιος. Hactenus *Berglerus.*

Etsi vero Herodotus vitem in Aegypto nasci sine caussa negauerit, (vide quos laudat

Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 147. et ad illum Herodoti locum Wesselingius, et ad Xenoph. Ephes. Tib. Hemsterhusius Misc. Obseruatt. Vol. VI. p. 295.) tamen, quum σταμνία vasorum, quibus Thraciae vina conderentur, propria fuisse videantur ex eo, quod Hesychius v. σταμνίον, vbi praeter Thasium etiam Mendaei mentio fit, attulit, parum aberat, quin Berglero accederem. Quamquam vero in hoc aliquid nouare religioni duxi, aliam tamen loco opem ferre non dubitaui, qua nitorem ei natiuum restitui posse putarem. Praeeunte igitur Cod. Barberin. post Μενδησίου. incisum posui, quo fit, vt verba εἴποι τις ἄν, quae in vulgata interpunctione non satis recte posita viderentur, nunc optime quadrent. Εἴποις ἄν. eodem sensu v. infra Ep. 10.

13. περιπεσεῖν. Pro quo solus Lambecianus habet περιβαλεῖν. — ibid. πειρᾶσαι. Bigotianus παρᾶσαι. male. *Bergler.*

15. ἔναυλον ἐγκειμένην. Posteriorem vocem nil nisi explicationem prioris esse, iam antea suspicatus eram, quam Arnoldum Misc. Obseru. T. V. p. 287. liceret inspicere. At vero eidem deinde aliud magis adrisit commentum: vtrumque vocabulum seruandum censet, sed pro priori ἔναυλον leui mutatione legendum ἄνουλον (ab οὐλή, cicatrix) *adapertum vlcus*, quod *cicatricem non traxerit.* Quum vero parasitus meretricis ὀργὴν ἄνουλον adpellet, indicare eius iram nondum deferbuisse, sed altum vulnus animo, adolescentis auaritia exulcerato, inhaerere. Sed ista emendatio iis adnumeranda esse videtur, quae inde oriri solent, si quando vox quaedam, rarior praesertim, ex recenti lectione animo obuersetur, quam igitur primo cuique loco, in quo similitudo quaedam est, adaptare solemus. Rectius igitur h. l. Glossema statuendum sit, quod et vni e Gloss. Eichst. placet, alteri non item, ad Hesychium prouocanti. Ceterum de voce ἔναυλος v. Thomam Mag. et eius interpretes. Ruhnkenium ad Timaeum p. 100. ed. poster. et Wernsdorfium ad Himerium p. 186.

18. εἰ μὴ φθάσαις — κίνδυνον. Bigotianus: παρὰ

βραχὺ et φυγὼν non habet, truncata non tam sententia, quam elegantissima phrasi, quae et in Vaticano violatur praua distinctione, sic: εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα παρὰ βραχὺ, φυγὼν τὸν κίνδυνον. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. Ἐτεοβουτάδης. Nobilis familia Athenis Ἐτεοβουδάται. Harpocratio. Suidas. Vide et Meursium de populis Atticae in Βούτεια. Βουτάδαι. *Bergler.*

2. συμβαλών μοι — κατεμέμφετο. Aristophanes in Auibus v. 136. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται. *Bergler.*

2. ἠσπάσατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι. Plato de Rep. Lib. I. sub initium: εὐθὺς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν· ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρῆν μέν τοι. *Bergler.*

4. ἴθι πρὸς Διὸς — καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε. Aristophanes in Auibus v. 129. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου Ὅπως παρέσῃ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία, Λουσάμενα πρῴ. Inuitatio ad coenam. *Bergler.*

5. λουσάμενος ἧκε. Aristophanes in Lysistrata v. 1064. vbi itidem inuitatio ad coenam; ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. πρῷ δὲ χρὴ τοῦτο δρᾶν λελουμένους αὐτοὺς καὶ τὰ παιδία. *Bergler.*

6. συνήθης ἐπιεικῶς. Idem est infra Ep. 70. W.

8. Λεωκορίου. Hesychius: τῶν Λεὼ θυγατέρων μνημεῖον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ. Photii Lex. Ms. Λεωκόριον. ἱερὸν Ἀθήνησι· τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς, Φασιθέα, Θεόπη, Εὐβούλη, αἳ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρόνον ἑκόντος τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος. ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, ἢ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή. W.

9. *γεννικόν.* Sic recte non *γενικόν.* Hesychius: *γεννικῶς. ἰσχυρῶς, γενναίως.* W.

13. *ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν.* Notandus verbi *ἐδέησα* talis vsus. Alias frequens *μικροῦ, ὀλίγου*, et *μικρὸν, ὀλίγον ἐδέησα. Bergler.*

16. *κακκάβην.* Moeris p. 206. Κακκάβη. Ἀττικῶς. Κάκκαβος. Ἑλληνικῶς. cf. et Eustathium p. 1390. et Gesnerum Thes. v. Cacabus. W.

21. *προσπηλακισμός.* Est apud Phalaridem Ep. 68. Saepius occurrit apud Dionem Cassium. v. Ind. Reimari. Vnde dictum, vide apud Valkenarium Animadu. ad Ammonium p. 44. W.

Epistola VI.

Ἀρτεπίθυμος Κνισοζώμῳ.

Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με οὐ μετὰ μακρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν, καὶ τὴν ἄλλην παροινίαν τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἐρανιστῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαστρὸς κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον, ἀλλ' εἰς τρυφήν· τὸ πρόςωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος. Ἰού, ἰοὺ τῶν κακῶν, οἷα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαστήρ. Ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, ὀδυνηροῦ βίου κρείττω τὸν καθ' ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμενος.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀρτεπίθυμος. Ita ex Vaticano [et Barberin.] Bigotianus Ἀρτεμίδωρος, nimis serium nomen pro Parasito. Vulgatum est ioculare, qualia ceterorum omnium apud Nostrum. *Bergler.*

Κνισοζώμῳ. Gloss. Eichstad. Κνισσόζω. Κνισσόζος, id est, ὀσφραντὴς τῆς κνίσσης. Argute!

1. οὐ μετὰ μακρόν. Berglerus ediderat: οὐ μετὰ μικρὸν, vncis tamen τῷ οὐ inclusо. Cod. Barberin. illud οὐ et μικρὸν etiam exhibet. Quum autem verisimilius sit, literulam vnam mutatam, quam voculam eiectam esse, malui accedere *Irmisco*, qui in Corollariis Diss. saepius laudatae adnexis legi iubet μακρὸν, vel μακρὰν, quorum prius placet etiam *Medebachio* Amoenit. literar. p. 24. et Gloss. Eichstad. cf. et Doruilium ad Chariton. p. 419. Saepius ita Noster v. infra Ep. 15. vbi v. Berglerum et Ep. 49. — Censor tamen Medobachii in Bibliot. philol. Goettingensi (Mutzenbecheriana) Vol. I. P. 3. p. 67. monet, μετὰ μικρὸν hoc sensu sibi non occurrisse, et apud Alciphronem est vbique εἰς.

4. ἀπολλουμένων. Haec est marginalis scriptura ex Vaticano, sine dubio ex meliori Codice excerpta, vt alia in eodem marginalia et interlinearia. In contextu est ἀπολλυμένων, sicut et in Caes. Lambecii ac Bigotiano [Barberin. ἀπολλυνομένων] Notum autem in hac imprecationis formula non in *praesenti* hoc verbum, sed in *futuro* vsurpari. *Bergler*, quem et vide ad Lib. I. Ep. 37.

6. τρυφήν. Cod. Barberin τροφήν. male.

8. τὸν ἕτερον. Idem liber ἑτέροιν, et hoc vitiose.

9. συσταλῆναι. Gloss. Eichstad. συσκλῆναι. sine dubio melius vulgato.

13. κρείττω. Cod. Barberin. κρείττονα.

COMMENTARIVS.

1. Ἀγχόνης μοι δεῖ. Piersonus Verisimil. p. 140. ex Euripidis Fragmentis adfert: Δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πέτρων ῥίπτειν ἄπο, nec oblitus est huius nostri loci, in quo tamen μετὰ μικρὸν cum Berglero retinet.

3. οὔτε γὰρ τὰ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν. Apud Terentium in Eunucho Act. II. Sc. 2. qui Parasitum se negat agere posse: *At ego infelix neque ridiculus esse, neque plagas pati possum.* Sane tales sunt inepti ad artem parasiticam. Plautus in Captiuis Act. I. Sc. 1. v. 20. *Nisi qui colaphos perpeti potest parasitus, frangique ollas in caput, ille vel mendicatum eat.* Nam veri Parasiti *plagipatidae* sunt, et *duri Capitones* apud eumdem, et *incudes*; vt ille Aristophontis Comici parasitus ὑπομένειν πληγὰς, ἄκμων, καὶ κονδύλους, *ad tolerandas plagas et pugnos incus*, apud Athenaeum Lib. VI. p. 238. *Bergler.*

3. παροινίαν. Petulantia ex nimio vini vsu orta, deinde, vt recte obseruat Lennepius ad Phalar. p. 45. apud citerioris aetatis scriptores saepe perinde atque ὕβρις. Est apud Nostrum infra Ep. 46. 51. 71. — Παροινεῖν habet Dionys. Halicarn. de admiranda vi dicendi in Demosthene T. VI. Reisk. p. 987 et 989. v. et Interpretes ad Thomam Mag. p. 639.

4. ἐρανιστῶν; qui de symbolis coenant. *Bergler.* v. Casaub. ad Theophr. p. 168. et Cel. Wolfium ad Platon. Sympos. p. 17.

4. τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαστρός. Ventri maledicere ab Homero didicerunt, vt alia pleraque siue seria siue iocosa. Odyss. P. v. 470. cum Antinous, vnus procorum, in conuiuio Vlyssem adhuc ignotum et mendicum iactu scabelli percussisset, iste indignabundus dicit:

Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος,
Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇς' ὀΐεσσιν·

Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.

et Odyſſ. Σ. v. 52. vbi idem Vlyſſes cum Iro depugnaturus, quamuis in praemium victoriae propoſito ventriculo, ſanguine et aruina farcto, atque iam feruente, tergiuerſatur.

Ὦ φίλοι, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρήμενον· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

Hinc Diphilus Comicus in Paraſito inter alia conuitia τὴν γαστέρα dicit θεοῖς ἐχθρὰν, apud Athenaeum Lib. X. p. 422. et Alexis Comicus ibidem ſatis facete, *Si quis demat homini ventrem, nullas iniurias, nullas ignominias ei amplius obuenturas. Bergler.* Ἀδδηφαγεῖν eſt etiam apud Noſtrum Lib. I. Ep. 21.

5. ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ. Odyſſ. H. v. 216. Vlyſſes:

Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ.

mox v. 219.

— — ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.

Bergler.

Epistola VII.

Ἑτοιμόκορος Ζωμεκπνέοντι.

Ἰατταταιὰξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δαίμων, ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐῤῥύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. Εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατά τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων Φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε, καὶ ἀπερᾷν ἀπηνάγκασεν, ἔπειτα διατεμὼν Φλέβα, ῥυῆναι τὸ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτῳ με τῷ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπολωλέναι. Οἷα γὰρ, οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν, καὶ πλείονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. Ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον, ἀλλὰ νάπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει. ἅτινα, λέβητας, πιθάκνας, ἀμίδας ἐμμημεκῶς ἀπεπλήρωσα· ὥςτε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν, ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τόσοῦτος ὁ τῶν βρωμάτων Φορυτός. Ἀλλ' ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προὔπτου με κινδύνου Φανερῶς ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν Φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθείς. Ἄμεινον γὰρ

ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπολαύοντα καὶ Φασιανῶν ὀρνίθων, τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ζωμεκπνέοντι. Cod. Barberin. Ζωμοεκπνέοντι.

1. Ἰατταταιάξ. rectius fortasse Ἰαταττιάξ. vide Thomam Magistrum p. 463. f. et ibi Interpretes. Hesychius Ἰατταιὰξ (mendose) exponit per φεῦ.

2. ἐῤῥύσατο. Cod. Barberin. vno ρ. ἐρύσατο.

2. ἀκαρῆ. Gloss. Eichstad. mauult ἀκαρεί.

5. αὐτονεκρόν. Barberin. αὐτὸν νεκρόν.

6. ἕνα τῶν κάτω. Vt haec cohaereant, post θεασάμενος inferendum καὶ, aut, quod malo, nouissima ἕνα τῶν κάτω, vtpote quae e margine in textum videntur irrupisse, eradenda sunt. Sic *Arnaldus* Misc. Obseru. T. V. p. 288. — Ego vero τὸν ἕνα τῶν κάτω h. l. nolim expungi, quum in narrandis periculis verbosiores esse soleamus.

6. μαθηταῖς ἐπιτάττων Φοράδην ἀνελὼν ἤγαγεν. Ita omnes tres Msti. Mihi tamen locus non videtur sanus. Puto, τοῖς μαθηταῖς ἐπΕταττΕν ἀνελΕΙν, ΚΑΙ φοράδην ἤγαγεν, vt verti. *Bergler.* Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 288. hanc a Berglero adlatam medicinam non reiicit, sed leuiori cum mutatione sententiam restitui posse existimat, si solum ἀνελὼν mutes in ἀνελεῖν, hoc sensu: *A discipulis iussu suo sublatum domum suam deduxit.* Vulgatam tamen tuetur Reitzius ad Luciani Toxarin T. VI. Bip. p. 425. vbi, qui Berglerum, Arnaldumque vel maxime videtur offendisse, plurium Participiorum sine copula concursus, pluribus, Alciphronisque ipsius exemplis (I, 4. παθοῦσα — ἀπολιποῦσα. III, 43. ξυράμενοι — λουσάμενοι — ἀφέντες) defenditur.

11. πάσχει τὰ δίκαια. Quae hic tamquam separanda a ceteris notaui, ex margine esse arbitror, addita ab aliquo osore parasitorum, qui iudicauerit *digna pati* edacissimum hominem. Videtur autem et hic deesse articulus ante λακκόπλουτοι propter antecedens οἷα omissum. (v. supra Cel. Herelium ad Ep. 4.) Vnus ex Gloss. Eichstad. adscripsit: οἷα πάσχειν οἱ Νικίαι, οἱ λακκόπλουτοι. Felicius εὐστοχώτατος Fr. Iacobs in Exercitatt. criticis in scriptores veteres (1796.) p. 11. cui corrigendum fortasse videtur: οἷα γὰρ, οἷα κοὐκ ἀνάσχετα κακὰ οἱ λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, quae fortasse deriuauerit auctor ex Xenarcho apud Athenaeum Lib. XIII. p. 569. A. — — δεινὰ, δεινὰ, κοὐκ ἀνάσχετα Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι. Euripides in Ione v. 636. κεῖνο δ' οὐκ ἀνάσχετον.

12. ἄλλοθεν. Cod. Barberin. ἄλλοτε.

14. ἀλλᾶντα. Idem liber ἀλᾶντα. vitiose.

15. κόπαιον. Ita Msti omnes, vnus κοπαῖον. Philoxeni glossae: κόπεον, *frustum*. Aliquis putasset κόπανον legendum. Considerandum, an similiter ἄρτος τρισκοπάνιστος, et τετράτρυφος, ὀκτάβλωμος. *Bergler*. Gloss. Eichstad. πόπανον.

17. ἐργασάμενος. Bigotianus minus recte ἐργαζόμενος. *Bergler*.

18. πιθάκνας. Lucianus in Timone §. 45. T. I. Bip. p. 114. vbi itidem de parasito: πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. Ceterum Cod. Barberin. habet πιθάκιαν, vti et apud Nostrum infra Ep. 15. vbi v. Bergleri notam. Vulgata tamen etiam recte habet. v. Hesychium et eius interpretes.

20. ἐχώρησε — φορυτός. Ita omnes tres Msti, [et Barberin.] sine dubio omnes ex Codice aliquo male interpolato. Ego verti, quasi esset: τίνα τρόπον ἐχώρησα τοσοῦτον βρωμάτων φορυτόν, *quomodo capere potuerim tantam ciborum colluuiem*, nec aliter legentum esse censeo. *Bergler*. — Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 288. breuius iusto defungitur, qui tantum Acesilai medici stuporem Alciphronis esse putat, reliqua aliquem para-

siti ingluuiem miratum adscripsisse, insipida enim, praesertim illud ποῦ καὶ τίνα τρόπον esse, et caudam trahere. Non credo. An, quod ego posui, τοσοῦτος — φυρυτὸς locum habere possit, videant alii.

24. Πειραιεῖ. Gloss. Eichstäd. Πειραιάδε. Sine dubio rectius.

25. μετατιθεὶς. Cod. Barberin. μεταθεὶς.

26. ἐπὶ θύμοις. Mss. coniunctim [etiam Barberin.] ἐπιθύμοις. Male. Ἐπὶ hic, vt in sacra scriptura [Matth. IV. 4. ad quem locum Rhoerius in Feriis Dauentr. p. 86. Berglerum, laudatum tamen, exscripsit.] οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, cui simile apud Platonem: οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι, ἐθέλειν ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, in Alcibiade I. sub initium. Synesius Ep. 148. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις. Thymo autem vesci solitos Athenienses tenuiores adparet vel ex Aristophanis Pluto v. 253. [vbi Cod. Dorvil. tale praebet huius vocis interpretamentum: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν. cf. v. 628.] *Bergler.*

26. ἄδηλον. Cod. Barberin. ἄξιον. haud recte, nam ἤδηλον oppositum antecedenti ὁμολογουμένην.

COMMENTARIVS.

3. παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι, ad plures abire, mori. v. inprimis Kuesterum ad Aristophanis Ecclesiaz. v. 1065. W.

5. ἡμιθνῆτα. ἡμιθνὴς inueni etiam apud Dionys. Halicarn. Lib. III, 20. IV, 4. ἡμιθανεῖς, VI, 93. — νεοθνὴς est ap. Platonem. v. Timaeum h. v. W.

7. φοράδην. Hesychius: ὁ φερόμενος βασταγμῷ. Lucian. Gallo T. VIII. Bip. p. 303. φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένος. W.

8. ἀπερᾶν. Verbum probum, sed Lexicographis ignotum. *Bergler.* ἀπεμεῖν frequentius.

12. λακκόπλουτοι. cf. quae supra ad Lib. I. Ep. 9. adnotata sunt.

19. *κύτος τῆς γαστρός.* Thomas Mag. *κύτος. αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦ δέ τινος σκεύους.* Bernardus ibi ex Aretaeo Capp. p. 50. adfert *κοιλίης κοῖτος.*

14. *ἀλλᾶντα.* Sic cui volupe ſit farcimine veſci, ad morem veterum confecto, is adeat Scholiaſten ad Ariſtoph. Equites v. 363. W.

22. *προὔπτου κινδύνου.* Προὔπτος Attica craſi pro *πρόοπτος*, i. e. *προφανής.* v. Pierſonum ad Moer. p. 330. qui vſum vocis comprobat ex Sophoclis Oed. Colon. v. 1503. Aeſchyli Septem Theb. v. 854. Ariſtophanis ap. Athenaeum Lib. XIII. p. 559. Phoenicidis ap. Stobaeum Flor. Grot. p. 45. W.

27. *ὁμολογουμένην.* cf. infra Ep. 16. in fine, et fere eadem, quae hic, et iisdem verbis inuenies. W.

Epistola VIII.

Οἰνοπήκτης Κοτυλοβροχθίσῳ.

Ἴθι λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἧκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στεφανωτὸν τὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἔξεσται· καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην τὸν Αἰξωνέα. Διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ, πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην. Ἠισθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται· καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη, οὔ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ

τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις λάβοι. Ὥρα οὖν καὶ βίᾳ ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾶν. δύω δὲ ὄντε καὶ ἐῤῥωμένω, τάχιστα αὐτὴν ἀτάξαιμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο αἴσθοιτο, καὶ τοὔργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου σκέμματος οὐκ ὀλίγους, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τολοιπὸν ἀνεπικωλύτως. Τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς, ἀλλὰ φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς εὐποιΐαν μὴ ἀναμείναντες, οὐκέτι κόλακες, ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

ADNOTATIO CRITICA.

Οἰνοπήκτης. Gloss. Eichst. οἰνοπλήκτης.

3. ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον. Ex Vaticano ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στεφίωπαν, ἐπὶ τὸν ἀγρόν. Ex Bigotiano: ἐπὶ τ. χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγνόν. Ex Caes. Lambecii: ἐπὶ τὸν χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἀγνόν. [quem sequitur Barberin.] Supra Lib. I. Ep. 39. circa finem editiones, κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον κατιόντι, quod et hic sequor. *Bergler.* Gloss. Eichstad. post στενωπὸν inseri suadet τόν. Recte.

5. τὴν ἑταίραν. Cod. Barberin. male ἑτέραν. nec melius quod statim sequitur παρὰ in περὶ commutauit.

6. Αἰξωνέα. Bigotianus Ἀξονέα male. [Barberin. ΑἰξΟνέα.] Non ignoti Αἰξωνεῖς Athenis δημόται. *Bergler.*

7. ἐρᾷ. Finitur his haec epistola in Bigotiano, in Caes. Lambecii adhuc adhaeret ἐξ οὗ [adhaeret etiam in Barberin. nihil tamen amplius.] In Vaticano nihil deest. *Bergler.*

17. τοῦ νέου σκέμματος. Adridet, quod Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. post eum Reiskius Miscell. Lips. nou. T. V. p. 728. nuperrime Cel. Iacobs Exercitatt. Critt. T. II. p. 136. coniecerunt: νέου κόμματος. Quod si vero σκέμματος, subaudito ἕνεκα, interpreteris, vti fecit Berglerus, *ob hoc novum commentum*, nihil mutandum est. — Vnus ex Glossat. Eichst. accedit Maio et Reiskio in νέου κόμματος, additque ex Theophrasto 21. καινὸν ποιῆσαι ἀποδοῦναι, monet tamen, alias apud Aristophanem numos νέου κόμματος male audire. — Alter vero longe alia commentus, putat σκέμματος non ad numos, sed ad iuuenem νεόπλουτον referendum esse. Alciphronem fortasse in animo habuisse σκύμνον ap. Eurip. Rhes. v. 381. vel, quod propius ad literam, θρέμματος reponendum esse. Ingeniose satis, sed nimis coacte.

COMMENTARIVS.

4. ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν. Scirus locus Athenis, saepe memoratus auctoribus. Ibi sedebant meretrices. Stephanus Byz. in Σκῖρος. de Attico Sciro: ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. *Bergler.* Σκῖρον. τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις καθέζονται. Photii Ms. Lex. v. infra Ep. 25.

6. διακαῶς ἐρᾷ. Lib. I. Ep. 27. ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου. *Bergler.* Alias ἐρᾷν κακῶς. Lib. I. Ep. 35. et 39.

9. θρύπτεται καὶ ἀκκίζεται. Θρύπτεσθαι idem est, quod ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιεῖν, quam phrasin verbo ἀκκίζεσθαι bis iungit Alciphron Lib. I. Ep. 31. et 37. haud longe ab initio. W.

12. τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις. Ambiguum esse possit, praecipue si sit τὸ χωρίον τὸ πρὸς etc. sic enim intelligeretur praedium aliquod *circa* argentifodinas, maxime in Laureo. *Bergler.* Gloss. Eichstad. vertit: *vna cum* argentifodinis.

16. *κατόρθωμα.* Thomam Magiſtrum, hanc probatiſſimam vocem reprobantem in ordinem coegerunt interpretes v. edit. Bernard. p. 514. ſ.

19. *τὴν οἰκίαν εἰςιέναι ἐπ᾽ ἀδείας ἔχομεν.* Sic et apud Terentium in Eunucho Act. V. Sc. 9. v. 27. paraſitus itidem de conficienda Regi ſuo amica: *hoc ſi efficio, poſtulo, vt tua mihi domus Te praeſente abſente pateat: inuocato vt ſit locus ſemper. Bergler.*

19. *τὸ χρῆσθαι.* De notione *vtilitatis* huic voci adhaerente vide Pet. Horreum Miſcellan. Crit. p. 11. copioſe, quod ſolet, nec neglecto Alciphrone diſputantem.

22. *εὐποιΐαν.* ſupra Lib. I. Ep. 10. *Bergler.*

Epistola IX.

* * * — * * *

Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτήδεια κατὰ δρόμον, λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα. τὰ δὲ σκυλάκια οἱ ἐμοὶ υἱεῖς τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. Καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει, καὶ ἐγγὺς ἦν ἑλεῖν τὸ θηρίον; ὁ λαγωὸς δὲ τοῦ κινδύνου φυγῇ ὑπερβὰς τὸ σιμὸν, φωλεοῦ τινος κατάδυσιν εὕρετο. Μία δὲ ἡ προθυμοτέρα τῶν κυνῶν, ἤδη κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προςδοκῶσα τῷ δήγματι, συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν ἀνελκύσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον, καὶ θραύει τοῖν προςθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον. Καὶ ἀνειλόμην χωλεύουσαν σκύλακα ἀγαθὴν, καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον· καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

(Hac epistola incipit Codex Vindobonensis, quem Illustris olim Gentilottus Bergleri rogatu contulerat quidem, sed in locis tantum huic suspectis, ideoque haud contemnendum spicilegium reliquit. v. Praef. Ceterum Codicis istius, cui, vt distinguerem a priori, libro primo vsurpato, literam B. adsignare placuit, Index hic est: Ἐπιστολαὶ Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἀγροικικαί.)

***. Nihil deest, nisi titulus huius epistolae. *Bergler.* ignorat etiam Vind. B.

2. λαγωόν. Cod. Vind. B. semper scribit λαγῶlος, λαγῶlδιον, ζῶlον. W.

3. οἱ ἐμοὶ υἱεῖς. Vulgata οἱ μέν. Cod. Vind. B. οἱ 'μοὶ υἱεῖς ἐκ τῶν. In μοὶ in ἐμοὶ tamen mutato obtemperaui, in honorem etiam Bergleri, cui tale quid in mentem venit, addidit enim in versione *mei.* Nec ἐκ displicet, necessaria tamen non est.

8. κεχηνυῖα. Cod. idem περικεχηνυῖα, quod magis placet.

10. καὶ θραύει. Satis adparet, legendum esse καταθραύει, omisso καί. *Bergler*, cui accedit Gloss. Eichstad. Quouis pignore olim contendissem, nil verius hac esse coniectura, sed aliud mihi persuasit Piersonii sagacitas, qui in Verisimil. p. 96. nihil mutandum, sed hoc modo distinguendum esse censet, vt post τῆς γῆς non pungatur cum vulgata, sed incidatur. Sic igitur operas dare iussi, nullaque emendatione opus est.

COMMENTARIVS.

1. λοιπόν. *Iam.* Sic aliquoties Noster. v. Lib. I. Ep. 14. 21. 37. Lib. III. Ep. 49. 70. W.

2. διαστροβήσας. Suidas: Στροβεῖ· ταράττει. κινεῖ. περιφοβεῖ. καταπονεῖ. Etymologus: στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ. *Bergler*. Διαστροβεῖν esse apud Plutarchum

in Lucullo obseruauit recte Gloss. Eichstad. et quidem Cap. I. §. 2. p. 280. edit. Leopold. Iambus autem ibi est de thynno: Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διεστρόβει. Cel. Leopoldus vertit: *rapido vertice circumagere.*

5. ἐγγὺς ἦν. Recte vertit Berglerus: parum aberant. Plura vide ap. eumdem, quem modo laudaui, Leopoldum ad Plutarchi Sullam p. 150.

6. ὑπερβὰς τὸ σιμόν. Xenophon in Cynegetico (Cap. 5. §. 16.) itidem de leporibus: ὑπερβαλόντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλά. Sunt autem lepores maxime in periculo superatis locis accliuibus, quod nullo negotio faciunt; per decliuia difficulter feruntur, itaque latebras quaerunt. Nos contra πρὸς τὰ σιμὰ χαλεπῶς βαδίζομεν, vt loquitur Aristoteles Problem. XLII. Sect. V. *Bergler.* — Hesychius: Σιμόν· πρόσαντες χωρίον. Photii Lexicon Ms. Σιμόν· ἄναντες. οὕτως Ἀριστοφάνης, vbi πρόσαντες legendum. Sic enim Aristophanes Lysistr. v. 288. vbi Schol. τὸ σιμόν, ἀντὶ τοῦ πρόσαντες, adlatis exemplis ex Comici Βαβυλωνίοις et Νίκαις, quae compilauit Suidas. *Alberti* ad Hesychium v. σιμόν.

6. φωλεοῦ. Hesychius Φωλεόν· οὗ τὰ θηρία κοιμῶνται. cf. et Ammonium p. 145.

8. κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι. Quis ad haec non meminerit Ouidii Metamorph. Lib. I. v. 535. *inhaesuro similis, iam iamque tenere Sperat, et extento stringit vestigia rostro,* vel potius Virgilii, ex quo sua sumsit Ouidius, Aen. Lib. XII. v. 754. ss. *Haeret hians, iam iamque tenet, similisque tenenti* etc. W.

14. λυπροῦ. Non expressit Berglerus λυπροῦ in versione. Est autem κέρδος λυπρόν, *vile* et *tenue lucrum*, v. Diog. Laert. in vita Epicuri: (X. 3.) σὺν τῷ πατρὶ γράμματα διδάσκειν λυπροῦ τινος μισθαρίου, et Hesychius Λυπρὸς exponit εὐτελής. Haec sunt Arnaldi in Misc. Obseruatt. T. V. p. 288.

EPISTOLA X.

Ἰοφῶν Ἐράστωνι.

Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. Ἐδόκουν γὰρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος· εἶτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στῖφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. Ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν· καὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοί μου μαλακοὶ, καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. Ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα εἴποις ἂν καὶ Παταικίωνα παρεστάναι. Ἐν τούτῳ δὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον προελθόντες, ἐβόων προχειρίσασθαί με στρατηγόν· μεσούσης δὲ τῆς χειροτονίας, ὁ παμπονηρὸς ἀλεκτρυὼν ἀνεβόησε, καὶ τὸ φάσμα ἠφανίσθη. Ὅμως ἀνεγρόμενος περιχαρὴς ἦν ἐγώ· ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος, τοὺς φυλλοχόους ἑστάναι μῆνας, ἔγνων εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδέστατα.

ADNOTATIO CRITICA.

(Fragmentum huius epiſtolae inde a verbis ἐῴκειν δὲ καὶ vsque ad finem ex Bibliotheca Florent. Laurentiana No. 7. mihi, quae eius beneuolentia fuit, enotauit, quem ſupra laudaui, experientiſſimus *Weigelius*.)

Ἰοφῶν. Cod. Vindob. B. Ἴοφων.

1. κάκιστος. Idem pro eo μιαρὸς, male, incuria scribae, cuius oculi ad proxime sequens μιαρώτατος aberraverant.

4. βαθύπλουτος. Idem liber βαθύτατος.

6. οἰκονόμους. Idem οἰκετῶν νόμους.

6. ἐώκειν δὲ καί. Particula καὶ deest in Cod. Vind. B. habet autem Florentinus.

8. περιφέρειν. Florentinus male περιφέρει.

11. εἴποις ἄν. Cod. Vind. B. εἴπΕς, alia tamen manus superscripsit AI. εἴπαις. Sic etiam Florentinus.

11. Παταικίωνα. Ita Ms. Caes. Ex Vaticano Παταίκωνα, in margine autem Παταικίωνα. *Bergler.* cf. infra Ep. 42.

11. παρεστάναι. In hac voce Alciphroni reddenda (nam in Bergleriana aberat) consentiunt Codd. Vind. B. Florentinus et Doruilianus, quam etsi Doruilius ad Chariton. p. 633. Lips. [onerare magis sententiam existimet, [fortasse propterea, quod praecedit ἐφαίνοντο, non ἐδόκουν] trium tamen Codicum auctoritati honorem habere malui.

12. ἐν τούτῳ δὴ καί. Δὴ ignorat Cod. Vind. B.

13. Ἀθηναίων. Florent. Ἀθηναῖος. ib. προελθόντες. pro quo Cod. Vind. B. παρελθόντες. male.

15. ἀνεβόησε. recepi pro vulgato ἐβόησε, quoniam et vsitatius est, et ab vtroque et Vindob. et Florent. Luciano etiam confirmatur.

16. ἀνεγρόμενος. Florent. ἀναγραμμένος. vitiose.

17. φυλλοχόους. Flor. contrahit φυλλόχους. ibid. ἑστάναι. Vind. Florent. et Doruil. habent εἶναι, quod tamen Doruilius ad Charit. p. 515. pro mera glossa habet.

18. ψευδέστατα. Cod. Vind. Flor. et Doruil. ψευδῆ. Vulgata tamen melior Doruilio l. l. videtur.

COMMENTARIVS.

1. Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο — ὁ ἀλεκτρυών. Haec Epistola et *Luciani Somnium* siue *Gal-*

lus initio, adeo inter se conueniunt, ficut et alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, vt vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel quod potius credo, alter ab altero, et forte Lucianus a Nostro; ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. [de quo vide Praefationem.] Ita autem orditur et Lucianus T. VI. Bip. p. 288. Ἀλλά σε ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε; magis autem ista omnia dilatantur apud illum. *Bergler.* cf. Anacreontem Od. 12. de hirundine querentem, quae de amoribus suis somniantem turbasset.

2. ὅς με ἡδὺ ὄνειρον θεώμενον ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. Haec Samosatensis ille sic fusius (p. 288.) ὅς με πλουτοῦντα καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διατορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας. et p. 297. τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν. *Bergler.* — Ἐπιτριβείης. infra Ep. 17. — κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Ep. 17. 28. 48. — ὄνειρον θεώμενον, alias ὄναρ ἰδεῖν. v. c. ap. Lucianum Macrob. T. VIII. Bip. p. 114.

4. βαθύπλουτος. cf. Misc. Obs. Vol. II. T. 2. p. 249. et Spanhem. ad Callimachum p. 119.

5. οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στῖφος. Lucianus ibidem (p. 307.) εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοὶ καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείονες. Haec autem Lucianus πρὸς τὸ τραγικώτερον. *Bergler.*

6. ἐῴκειν τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. Lucianus ead. pag. ἐγὼ δὲ — ἔχων — δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων. Videtur autem Lucianus πολυταλάντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit, quod magis adparet in *Amoribus* §. 41. (T. V. Bip. p. 303.) vbi alium Alciphronis locum mox (Ep. 11.) indicandum imitatur, vbi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice. *Berg-*

ler. Quae Reitzius ad Gallum. T. VI. p. 577. contra Berglerum monuit, quoniam non tam ad Alciphronem, quam Lucianum pertinent, omisi. — Ceterum ad *στῖφος* repete ex antecedent. *ἐδόκουν*.

10. *ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν.* Sic apud Lucianum alibi, nempe in Timone. Ad hunc Timonem recens ditatum primus omnium se insinuare conatur adsentator *Γναθωνίδης ὁ κόλαξ.* etc. (§. 45. T. I. Bip. p. 114.) *Bergler.*

11. *Γρυλλίωνα.* Nomen verum Parasiti ex historia Athenaeus Lib. VI. p. 244. meminit ex Axionico Comico, inter Parasitos, quos ibi nominatim recenset, *Ἀξιόνικος δὲ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ Γρυλλίωνος τοῦ παρασίτου ἐν τούτοις μνημονεύει.* *Bergler.*

12. *ὁ δῆμος Ἀθηναίων — προελθόντες ἐβόων.* Nominum collectiu. sic cum Plur. structorum plura habet Noster exempla. Paullo ante *στῖφος — ἐδόκουν.* infra Ep. 72. *ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν.* etc. W.

14. *μεσούσης δὲ — ἀλεκτρυὼν ἐβόησε.* Luciani somnium conuiuio finitur, quod galli cantu interturbatum (p. 307.) *ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα — ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας ἡμῖν τὸ συμπόσιον* etc. *Bergler.*

17. *ἐνθύμιον ποιησάμενος.* Atticum hunc vsum exposuit Dukerus ad Thucyd. VII. c. 18. *ἐνθύμιον ποιεῖσθαι* vi vocis primum significauit *animo reponere*, sed vsus inprimis Athenis voluit, vt *ἐνθύμιον* de tali cogitatione vsurparetur, quam *inexspectatus casus suggereret*, *quaeque religionem*, *et ominosum quid animo moueret.* Haec *Valkenarius* ad Ammonium p. 76. qui praeter alia exempla locum etiam Heliodori Lib. VIII. (p. 424.) adfert, vbi, vti apud Nostrum de somnio sermo est. *οἷον γάρ μοι νῦν ὄναρ ἐνθύμιον γέγονεν.*

17 *τοὺς φυλλοχόους μῆνας.* Plutarchus in Symposiacis Lib. VIII. Quaest. 10. *τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῶν ἐνυπνίων, ὡς ἔστιν ἀβέβαια καὶ ψευδῆ μάλιστα*

περὶ τοὺς Φυλλοχόους μῆνας. *Bergler.* De voce Φυλλοχόος v. Arnaldi Lectiones Graecas p. 187. et Wernsdorfium ad Himerium p. 557.

EPISTOLA XI.

Δρυαντίδας Χρονίῳ.

Οὐκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς εὐνῆς ἡμῶν, οὔτε τῶν κοινῶν παίδων, οὔτε μὴν τῆς κατ' ἀγρὸν διατριβῆς· ὅλη δὲ εἶ τοῦ ἄστεος, Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθομένη, ἃς Ἐπιμηλίδας ἐκάλεις, καὶ Δρυάδας, καὶ Ναΐδας, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προϋπάρχουσι. Ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινὰ δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπόλισθέ μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Οὐ σωφρονεῖς, ὡς ἔοικεν, ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ, ἀλλὰ ἁμιλλᾶσαι ταῖς ἀστικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον, καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας ὑπεργέμων, Φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Σὺ δὲ, ἢν ὑγιαίνῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς.

ADNOTATIO CRITICA.

(Codex Flor. et huius Ep. fragmentum suppeditauit vsque ad ἀπεχθανομένη.)

Χρονίῳ. Quasi Χρόνιον vocetur haec mulier. Nomen mihi suspectum. *Bergler.* — Gloss. Eichstad. sic: Infra est Λήριον, femellae nomen Ep. 17. ergo hic Κρονίῳ. Aristoph. Pluto. v. 581. ὦ Κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας. Alia ex Aristophane adlata exempla omitto. [Ergo vtrique nomine *stultitiae* macula adhaeret.] Erudite!

1. μελει. Cod. Vind. B. μέλλει.

2. παίδων. Vind. et Flor. παιδίων.

4. ἀπεχθομένη pro ἀπεχθανομένη recepi ex Florentino et Vindob. B. suadente Doruilio ad Charit. p. 625. In cuius libro tamen vulgata legebatur.

5. Ναΐδας. Cod. Vind. B. δρίδας pro Δρυάδας, et Ναΐδας omisit, paullo post vero pro Κωλιάδας — Κωλίδας.

9. ἄλλα τινὰ δαιμόνων. Idem liber τὰ ἄλλα τῶν δαιμόνων. Vulgata longe praestat.

10. ἀπόλισθε. Vulgata ἀπολεῖσθαι, quod liber Vind. B. seruat, sed pro μοὶ habet μοῦ. — Berglerus iam suo tempore haec adscripserat: Infinitiuus, et quidem in Futuro huc non quadrat. Ἀπόλλυσθαι vel ἀπολέσθαι stare posset, sed sic requiritur adhuc verbum aliquod, quale συνέβη. Nec hic ἀπὸ κοινοῦ sumi facile potest οἶδα, quare verti, quasi esset ἀπαλήλιπται ab ἀπαλείφω. Sic igitur *Berglerus*, nec incommode. — Melius tamen, quod postea temporis pluribus in mentem venit eruditis ἀπόλισθέ μοι, *memoria exciderunt.* Primus, qui ita emendaret, fuit *Steph. Bernardus* [quem laudat etiam Gloss. Eichst.] ad Anonymi Introd. Anatom. p. 85. b. — Idem deinde coniecit *Toupii* acumen ad Longinum p. m. 280. vitiumque ex eo ortum Toupius existimat, quod scriba dictantem haud recte intellexerit. Toupio consentiunt Cel. *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol.

I. P. 3. p. 41. cf. et Vol. III. P. 1. p. 53. *Burgesi* ad Dawisii Miscell. critica p. 487. — denique Celeb. amicissimusque *Bastius*, cuius humanitati collationem Codicum Vindob. debeo, nullo tum librorum aduersatiorumque adparatu instructus, solo Graecitatis genio, quem sibi vel maxime habet fauentem, ductus, soloque Aristophanis, quem forte tum ad manus haberet, loco, Ecclesiaz. v. 286. ed. Brunkii, vbi ἐξολισθεῖν eodem sensu: τοῦτό γὰρ χρὴ Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ.

11. ὡς ἔοικεν, inserui ex Cod. Vindob. B.

12. ἁμιλλᾶσαι ταῖς. Sic reposui praeeunte eodem Codice pro vulgato ἁμιλλᾷ ἐν ταῖς. Non quod ἁμιλλᾷ per se damnem, nam vtraque forma secundae personae in verbis Mediis in ἄομαι desinentibus visitata est; quod vel Grammatici docent, (Pluta vide apud Pierson. ad Moer. p. 16. et Cel. Hoepfnerum ad Iphigen. in Aulide v. 309.) sed quod isthoc verbum Datiuo iungi solet sine ἐν. W.

12. ἀστικαῖς pro Ἀττικαῖς recepi, monente Ruhnkenio ad Longinum p. 260. nam sermo est de feminis in ipsa vrbe, non agri Attici. W.

15. ψιμυθίῳ. Sic Codex Vind. B. vno μ. adcuratius, quam duplici. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 394. Wesselingium ad Diod. Sic. II, 23. et Reimarum ad Dion. Cass. T. II. p. 1362. Variant etiam libri in υ et ι, scribunt enim ψυμμύθιον et ψιμμύθιον. v. Bernardum ad Nonnum p. 34. W.

15. καὶ παιδέρωτι. Haec desunt in Codice Vindob. B.

18. ἐκάθηρεν. Idem liber ἐκάθηρε.

COMMENTARIVS.

(Similis fere argumenti est Lib. I. Ep. 4.)

3. ὅλη εἰ τοῦ ἄστεος. v. infra Ep. 12. et quae adnotauimus ad Lib. I. Ep. 13. W.

3. Πανί. Pan rusticorum Deus. Dixi quaedam ad Lib. I. Ep. 26. *Bergler.*

4. Ἐπιμηλίδας — καὶ Δρυάδας καὶ Ναΐδας. Harum Nympharum coniunctim meminit et Paufanias Lib. VIII. c. 4. cuius locum adferam, vt legendum puto, Δρυάδας γὰρ δὴ καὶ Ἐπιμηλιάδας τὰς ἑαυτῶν ἐκάλουν ΚΑΙ Ναΐδας. Addo hic pofterius καὶ, quod eiectum videtur a fciolo aliquo, qui cum non videret, quo ἑαυτῶν pertineat, ad Ναΐδας referendum putauit, et omittendam copulam, fecitque fententiam abfurdam. Sénfus autem eft, veteres folitos fuiffe fuas amicas vel vxores vocare Dryadas, Epimeliadas et Naidas: debet enim fub τὰς ἑαυτῶν fubaudiri ἐρωμένας vel γυναῖκας, vel Νύμφας. Dryadum et Naidum frequens mentio paffim. Ἐπιμηλίδες memorantur a Scholiafte Apollonii Rhodii ad Lib. IV. v. 1322. eaedem Μηλίδες apud Euftathium p. 652. lin. 34. 35. quae itidem Μηλιάδες, et Dorice Μαλιάδες apud eumdem p. 1661. lin. 49. et Iulium Pollucem Lib. IX. Segm. 122. et 127. *Bergler.*

8. Κωλιάδας καὶ Γενετυλλίδας. Coniungit haec nomina et Ariftophanes in Nubibus v. 52. [vide ibi Berglerum et Dukerum p. 1197. ed. Burmann.] vbi itidem Rufticus de fimiliter morata vxore conqueritur, qui Comico ftylo dicit, eam olere μύρου, κρόκου — Κωλιάδος, Γενετυλλίδος — et in Lyfiftrata v. 2. [v. Bergleri notam p. 1091] vbi dicitur mulieres feftinare, fi vocentur ad eiusmodi Venereos Deos, ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος, *vel in Panos facellum* etc. Nec non Lucianus in Amoribus [T. V. Bip. p. 304. et ibi Reitzium p. 590. bis. vide et Pfeudolog. §. 11. T. VIII. p. 67. et ibi Scholiaften et Interpretes p. 433.] quo in loco et alia ita conueniunt cum Alciphroneis hisce, vt imitatio facile adpareat. Poftquam multa in fucum et comtum muliebrem, quem et Nofter perftringit, dixiffet μισογύνης, fubiungit: τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας εἰ τύχοι καὶ Γενετυλλίδας. Quem locum, vt commo-

dios sensus adpareret, coactus fui ex coniectura hic ita adscribere, cum in editionibus videatur corruptus, quae post βίος ita: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων etc. quasi spectatorum nescio quorum ignorent eiusmodi vxorum viri nomina, quod quidem fieri potest, sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius, sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. [Nihil mutauit Reitziana in contexto, corruptum tamen pronuntiant interpretes omnes, nec fine laude Berglerum ibi dimisit Reitzius, quem vide.] Sunt autem Κωλιὰς et Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam Veteres: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. *Bergler.* — De Coliadibus v. Hesychium h. v. Photii Lex. Ms. Κωλιάς. τόπος ἐν Ἀττικῇ — ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης. Genetyllides. Deae quidem adfines Veneris, sic Berglerus ad Aristoph. Thesmophor. v. 137. p. 1010. v. et Pausaniam Lib. I. c. 5. et ibi Kuehnium.

11. οὐ σωφρονεῖς. Supra Lib. I. Ep. 4. οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. *Bergler.*

15. ψιμυθίῳ. *cerussa.* Bernardus ad Nonnum T. I. p. 34. laudat Xenophontem Oecon. c. 16. Plutarchum Sympos. VI, 5. Hier. Mercurial. Var. lect. III, 21. Raderum ad Martial. Lib. I. Epigr. 61. quibus adde Spanhemium ad Callimachum p. 511. Ern. et de Vsu et Praest. Numism. T. I. p. 322. W.

16. δευσοποιοῦσι. Hoc verbum adhuc nemini, quod sciam, obseruatum. De δευσοποιὸς satis Budaeus et ex eo Henr. Stephanus, quibus nihil necesse est hic plura addi. *Bergler.* — Hesychius: Δευσοποιόν. τὸ ἔμμονον καὶ μὴ ἐκπλυνόμενον βάμμα. οἱ δὲ τὸ γνησίως βεβαμμένον, ἤτοι πορφύρα, ἢ ἄλλο τι. it. Δευσοποιὸς, βαφεύς. v. et Harpocrationem, Suidam et Scaligeri Coniect. in Varronem p. 127. *Alberti.* — Omnium et copiosissime et optime de voce δευσοποιὸς egit egregius Ruhnkenius ad Timaeum h.

v. p. 75. ff. (vbi etiam verbi δευσοποιεῖν aliquot exempla ex Origene adu. Celsum excitantur.

18. ῥύμμα. v. infra Ep. 61. et, quem vix desii laudare, Ruhnkenium ad Timaeum p. 229.

Epistola XII.

Πρατίνας Ἐπιγόνῳ.

Μεσημβρίας οὔσης σταθηρᾶς, φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκίαζον· καί μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως, ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς ἐφάψασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. Ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθερικὸν, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγένοντο. Ἐγὼ δὲ ἐν μέσοις τοῖς Ἠδωνοῖς ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναι βουλόμενος, ὅτι μοι μουσικόν ἐστιν ἔχειν τὸ αἰπόλιον.

ADNOTATIO CRITICA.

1. μεσημβρίας οὔσης σταθηρᾶς. Cod. Vind. B. σταθερᾶς, quod vsitatius in libris est.

5. καὶ μουσικῆς ἐφάψασθαι. Vulgata μουσικῶς ἐπαφήσασθαι. Ἐπαφήσασθαι autem hic pro ἐφάψασθαι, ab ἐπαφᾶν, quod ab ἁφῇ. Et ab ἐπαφίημι est ἐπαφήσασθαι, sed si huic locus hic detur, legendum μουσικῇ ἐπαφήσασθαι, et subaudiendum vel addendum ἐμαυτόν. Proxime antecedens τὶ pro κατά τι, nonnihil. *Bergler.* Obsecutus sum huic, vt tersior fieret oratio, quo valebit etiam, nisi me fallunt omnia, additum καὶ post τι, quod obtulit Cod. Vind. B.

6. γλώττῃ. Cod. idem γλώσσῃ, et paullo post χειλέων pro χειλῶν.

13. Ἠδωνοῖς. Vulgata ἡδοναῖς, cuius loco malebat *Berglerus* ἀγέλαις, vel ποίμναις, nisi esset caprarius. — Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 289. *Nauci est,* inquit, *illud* ἡδοναῖς, *nimis quoque a vulgata lectione recedit* ἀγέλαις, *quod hariolatur Berglerus. Quid? si legamus* ᾖδον καὶ ἐμιμούμην. *Non magna est mutatio, et liquida sententia.* — Haud male, quanquam καὶ frigeat. Hoc si voluisset Alciphron, scripsisset sine dubio ᾄδων ἐμιμούμην. Longe melius placet Reiskii ingeniosa suspicio, in Misc. Lips. nouis T. V. p. 728. legentis ἐν μέσοις τοῖς Ἠδωνοῖς, *quasi media forem in Thracia, inter Edonos,* quod, quum Alciphron de Orpheo (παιδὶ τῆς Καλλιόπης) loquatur, tam aptum huic loco visum est, vt in textum recipere non dubitarem. Gloss. Eichstad. ex Reiskio sua sumsisse videtur, addit tamen locum Theocriti VII, 111. Eosdem Edonos Horatio Od. III, 25. restituisse Bentleium memini. Omnino saepissime in nominibus propriis aberratum est a librariis, qualium vitiorum larga in scriptoribus priscis etiam nunc messis superest. E quibusdam collegit Cl. Wassenbergii industria in Diss. de nominibus propriis — obliteratis aut vitiatis. Franequ. 1790. 4.

15. αἰπόλιον. Cod. Vind. B. ὅτι μοι μουσικόν ἐστι τὸ πόλιον. sine ἔχειν, quod abesse poterat, sed melius adest.

COMMENTARIVS.

1. Μεσημβρίας σταθηρᾶς. Virgil. Georg. III. v. 331. pastores iubet *Aestibus in mediis vmbrosam exquirere vallem — Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus Ingentes tendat ramos.* Notus Platonis locus in Phaedro T. X. Bip. p. 311. a Suida etiam indicatus, vbi cum Socrates post sermones sub celebri illa platano peractos vellet discedere, Phaedrus eum retinens dixit: *μήπωγε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, ἢ οὐχ᾽ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά.* [Vltima ex interpolatione ridicula, quasi Socrates opus habuisset hoc doceri] — *σταθερὰ* ab *ἵστασθαι*, et per adlusionem a *θέρεσθαι*, *calefieri*, vnde *θερμὸν* et *θέρος*, vt *τὸ σταθερὸν* sit *τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας*, quae est Glossa apud Platonem, in quibusdam editionibus, vt sit, in textum recepta. Simul etiam adluditur ad *σταθεύειν vrere*, vnde apud Aeschylum in Prometh. v. 22. *σταθευτὸς ἡλίου φλογί. vstus solis flamma.* Non autem caprarius noster veretur, quod Theocriteus ille Idyll. I. qui iussus fistula canere dicit v. 15. *οὐ θέμις ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες.* *Bergler*, [cuius tamen argutias Etymologicas nostras non facimus.] Vide de *μεσημβρίας σταθερᾶς* Interpretes ad Thom. Mag. p. 302. Ruhnkenium ad Timaeum p. 235. ed. sec. et Cel. Schellenbergium ad Antimachi reliquias p. 110.

4. *ἐπῆλθε. in mentem venit.* Nubem aliorum exemplorum vide apud Hemsterhusium ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 206.

6. *τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων.* Modus inflandi fistulas illas disparibus calamis compactas adcurate descriptus. Describit et Iul. Pollux Lib. IV. Segm. 69. *ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἂν, παράγειν ἐπ᾽ αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος· καὶ παραφέρειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα.* et pluribus Achilles Tatius Lib. VIII. p. 477. *τοὺς μὲν ἄλλους ἐλευθέρους ἀφῆκεν καλάμους· μόνῳ δὲ τὸ*

χεῖλος ἐπιτίθησιν, ὃν ἂν ἐθέλῃ μὴ σιωπᾶν. μεταπηδᾷ τε ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅπου ποτ' ἂν εἴη τοῦ κρούματος ἡ ἁρμονία καλή. οὕτως αὐτῷ περὶ τοὺς αὐλοὺς χορεύει τὸ στόμα. *Bergler.*

9. αἱ αἶγες περιεχύθησαν. Virgilius Ecloga X. v. 16. *Stant et oues circum, nostri nec poenitet illas.* Haec autem, vt Ios. Scaliger in Graeca versione huius Eclogae, refero ad *Non canimus surdis. Bergler.*

10. ἀφεῖσαι νέμεσθαι. Virgilius Ecloga VIII. *Pastorum Musam Damonis et Alphesiboei, immemor herbarum quos est mirata iuuenca* etc. *Bergler.*

10. τοὺς κομάρους. Hesychius: Κόμαρος. φυτόν τι, ὅπερ φέρει καρπὸν μιμαίκυλον. Gloss. Κόμαρος, ὅ ἐστι δένδρον, ἡ καλουμένη Ἄρκειθος, *arbutus.* cf. Suidam h. v. Salmas. in Solin. p. 362. fin. Bodaeum a Stapel ad Theophr. III. 16. *Alberti* ad Hesych. — Μιμαίκυλον. καρπὸς τοῦ κομάρου, μέσπιλον μικρὸν, πυῤῥόν. W.

11. ἀνθερικόν. v. Schol. Theocriti ad Idyll. I. v. 52. Callimach. H. in Delum v. 193. Plura dabit d'Arnaud Lectt. Graecis p. 14. W.

12. τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Orpheum. *Bergler.*

13. εὐαγγελίζομαί ΣΕ. Contra Thomam Magistrum et Phrynichum, soloecum hoc putantes, vide disputantem Tib. Hemsterhusium ad Xenophontem Ephesium Misc. Obs. T. X. p. 213. Ita vero distinguit: Accusatiuo iunctum est *laeto nuntio te exhilaro,* Datiuo, simpliciter *nuntio tibi, nuntium perfero. W.*

EPISTOLA. XIII.

Καλλικράτης Αἴγωνι.

Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ, γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον, οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν, καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς ναματιαῖον ὕδωρ, ὅ μοι ἐκ τῆς πλησίον φάραγγος ἐποχετεύεται· ἐπελθὼν δὲ ὄμβρος ἐς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας, ποταμοὺς ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὀρῶν ἐγέννησεν, οἳ ῥύμῃ κατασυρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο, καὶ τοὺς βόθρους κατέχωσαν, ὥςτε εἶναι πάντα ἰσόπεδα, καὶ οὐδὲ δοκεῖν ὅλως εἰργασμένα. Οὕτως ἠφάνισταί μοι τὰ πονήματα, καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἄτοπον κατέστη. Τίς ἂν οὖν ἔτι πονοίη, μάτην ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας καραδοκῶν; Μετιτέον μοι ἐφ' ἕτερον βίον· φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς τύχας μετασχηματίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Καλλικράτης. Cod. Vind. B. ΚαλλίκρατΟς.

2. βόθρον. Idem liber deminutiuum βόθρια, fortasse rectius ideo, quod Pluralis antecedit, et paullo post sequitur (βόθρους.)

3. ναματιαῖον. Vulgata ναμάτιον, pro quo Berglerus malebat ναμέτειον, quia adiectivum sit, non deminutiuum a νᾶμα, vel ναματιαῖον, vt ap. Theophrastum Hist. Plant. Lib. IV. c. 3. ναματιαίοις ὕδασιν. [ναματιαῖον praeferunt etiam Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. et Gloss. Eichstad. Praetuli et ego motus Cod. Vind.

B. auctoritate, nihili quidem lectionem exhibentis ναματίΔιον, quae tamen ad veriorem manuduceret. Literas enim A et Δ sexcenties esse commutatas a librariis, notissimum est.

12. Τίς ἂν οὖν. Particulam ἂν, quam amat Optatiuus, recepi ex Cod. Vind. B.

13. μετιτέον μοι. Posterius (μοι) non spernendum putaui eodem Cod. suadente.

14. τὰς τύχας. Vulgata ψυχάς. Adscripserat Berglerus: Ita ex Vaticano. Lambecii Caesareum hic non consulueram. Lego interim τὰς τύχας, vt verti. — Recte coniecisti, Cod. enim Vind. B. aperte praefert τύχας.

15. μετασχηματίζεσθαι. Idem liber σχηματίζεσθαι. Vulgata potior.

COMMENTARIVS.

1. γύρους περισκάψας. Henr. Stephanus in Thes. ex Theophrasto adfert γύρους περιορύττειν. *Bergler.* Infra Ep. 70. iterum est περισκάπτειν — καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν.

6. ἀκρωρείας. v. et infra Ep. 63. Eustathium ad Odyss. p. 1862. Bourdelot. ad Heliodor. p. 6. ed. Schmid.

7. ῥύμη. v. Lib. I. Ep. 10. infra Ep. 55. W. Berglerus illustrat locum ex Virgilii Aen. II. 305. — *rapidus montano flumine torrens Sternit agros, sternit sata laeta boumque labores*, et Lucretii Lib. I. v. 283. *Flumine abundanti, quod largis imbribus auget Montibus ex altis magnus decursus aquai.*

8. ἰλὺν ἐπασπάσαντο καὶ — κατέχωσαν. Virgilius Georg. I. v. 116. — *amnis abundans Exit, et obducto late tenet omnia limo*, vbi antecedentia etiam, *Deinde satis fluuium inducit, riuosque sequentes*, conueniunt cum ἐπάγειν ναματιαῖον ὕδωρ. *Bergler.*

9. ἰσόπεδα. *solo aequata* ad verbum. *Bergler.* Est apud Homerum Il. N. 142 Hesychius: Ἰσόπεδον. ἴσον τῇ γῇ, ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσόχωρον. W.

EPISTOLA XIV.

Σιτάλκης Οἰνοπίωνι.

Εἰ πατρώζεις, ὦ παῖ, καὶ τἀμὰ φρονεῖς, χαίρειν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας, οἳ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλινδοῦνται, βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράττειν δυνάμενοι, οὐδὲ εἰδότες, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύοντες, ἐάσας, ἔχου τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι μεστὴ μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

ADNOTATIO CRITICA.

Σιτάλκης. Cod. Vind. B. Σιτάκης. sine dubio vitiose.

1. πατρώζεις, καὶ τἀμὰ φρονεῖς. Suidas: Πατρώζοντα, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦντα. Hesychius etiam: Πατρώζουσαι, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι. Scribitur autem apud Nostrum hic πατριάζεις, sed meliorem Codicem secutus sum, vt alias. *Bergler.*

2. ἀνυποδήτους. Cod. Vind. B. ἀνυποδέτους. Vulgata melior. v. supra ad Lib. I. Ep. 3. p. 27.

4. βιωφελὲς — ἐάσας. Berglerus ita olim ediderat: ΚΑΙ βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὔτε εἰδότΑΣ, οὔτε πράτ-

τειν δυναμένοΥΣ, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονοῦνΤΑΣ. ΚΑΙ ἐπιτηδεύοντΑΣ, ἐάσας. Poterat vtrumque defendi. Lectio tamen, quam ex Cod. Vind. B. repoſui, eam ob cauſſam anteferenda viſa eſt, quod poſt Accuſatiuos ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας oratio nunc per Nominatiuum οἱ continuatur, ideoque melius Nominatiui quam Accuſatiui ſequuntur, praeſertim quum τὸ καὶ (ante βιωφελὲς) ab Codice abſit. Nec minus, ſpero, placebit terſioris dictionis amantibus πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύοντες pro πολυπραγμονοῦντες καὶ ἐπιτηδεύοντες. In omittenda autem voce ἐάσας eumdem Codicem ſequi nec volui, nec potui, quamquam enim ab χαίρειν, a qua pendet, longius, quod et Berglerus vidit, remota eſt, tamen abeſſe non poteſt.

COMMENTARIVS.

2. τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους etc. Periphraſis philoſophorum ignominioſa ex Ariſtophane vbi in Nubibus v. 103. τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ὠχριῶντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, Ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης. — *Bergler.* v. ſupra Lib. I. Ep. 3.

3. ἀλινδοῦνται. cf. infra Ep. 31. Eiusdem ſignificationis vocabula εἰλινδεῖσθαι et καλινδεῖσθαι habet Noſter Lib. I. Ep. 23. et 26. vbi vide notas.

7. ἡ σιπύη μεστὴ — οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες. Ariſtophanes in Pluto v. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
Οἱ δ' ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.

Bergler. Heſychius: Σιπύη. σιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη. v. et Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. X. Segm. 131. et Ruhnkenium ad Callimachi fragmenta p. 573.

Epistola XV.

Κότινος Τρυγοδώρῳ.

Ὁ τρυγητὴς ἐγγὺς, καὶ ἀῤῥίχων ἔστι μοι χρεία· δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττοὺς, ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν ἀποδώσοντι. Ἔχω οὖν κἀγὼ πιθάκια πλείονα· εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε. τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει.

ADNOTATIO CRITICA.

Τρυγοδώρῳ. Cod. Vind. B. ΤρυγοδωΝΙ.

2. ὅσον οὐκ εἰς μακρόν. Hic ὅσον, vt in ὅσον βραχὺ et ὀλίγον ὅσον, βραχὺ ὅσον. Pro μακρὸν potest etiam legi μακράν. Saepe occurrit οὐκ ἐς μακράν. Etiam apud Nostrum Lib. I. Ep. 35. οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἐνιαυσομένοις. Nihil tamen hic mutandum. *Bergler*. v. etiam supra ad Ep. 6. huius libri.

3. πιθάκια. Forte πιθάκνια *Bergler* [et cum eo Maius et Gloss. Eichstad.] Nihil tamen ego mutauerim, quia et infra Ep. 18. et 19. Πιθακίων, nomen viri, ex eodem fonte ortum. Omnino libri sibi non constant. Cod. Vind. B. h. l. habet πιθάκνια. Barberin. contra supra Ep. 7. πιθάκια.

4. δέοιο. Vind. B. δέοι. Vulgata tamen praestat.

5. κοινὰ τῶν φίλων. Mallem, ait Berglerus, τὸ γὰρ, κοινὰ τὰ τῶν φίλων, adcuratius sane, inprimis, si cum Cod. Vind. B. vltimam epistolae vocem ὀφείλει facias. Vulgata tamen non minus bene habet, et τὸ ἐθέλει elegantiam quamdam spirat.

COMMENTARIVS.

1. ἀῤῥίχων. Hesychius: Ἄῤῥιχος. κόφινος, ἢ ἀγγεῖον λύγινον. Eustathius in Od. Λ. p. 459. Κῆποι γὰρ Ἀδώνιδος φυτάρια ταχὺ ἀναθάλλοντα ἔσω χύτρας, ἢ ἀῤῥίχου καὶ ὅλως κοφίνου τινάς. cf. et Etymol. M. et Moerin Atticistam h. v. et Casaubonum in Athen. IV. p. 154. *Alberti* ad Hesychium.

6. ἐθέλει. Ἐθέλειν, uti φιλεῖν, pro *solere*. vide Arnaldum Animadv. p. 169.

EPISTOLA XVI.

Φυλλὶς Θρασωνίδῃ.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου, καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας, καὶ μυρίνην, καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα· καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροὺς ἐκθερίσας, καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀποθλίψας, καὶ βδάλλας τὰ αἰγίδια, τὸν γαυλὸν πληρώσας γάλακτος. Νῦν δὲ ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ, κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς, ὥσπερ Ἀκαρνὰν ἢ Μηλιεὺς μισθοφόρος. Μὴ σύγε, ὦ παιδίον ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς, καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου (καὶ γὰρ ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόχους, οὐκ ἐνέδρας, οὐ φάλαγγας ἔχουσα, ἡμῖν τε ὁ γηροκόμος ἐγγύς·) ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.

ADNOTATIO CRITICA.

3. μυρίνην. Cod. Vind. B. μυῤῥίνην. v. Thom. Mag. p. 621.

Δ. καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσι. Καὶ iste liber non habet. Paullo post γάλον pro γαυλόν. vitiose.

6. πληρώσας. Hoc recepi ex eodem Codice, pro vulgato πλήρη, quod flocci est. Reliqua totius loci constitutio in isto Codice plura habet, quae meliora videntur, non tamen aeque necessaria. Sic enim scriptum inuenio: πληρώσας γάλακτος, σὺ δὲ (verba ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ plane desunt, scribae sine dubio festinatione) κράνους ἐπαινεῖς τριλοφίαν. W.

9. Μηλιεύς. Vel ab vrbe Thessaliae., cuius incola Dorice Μαλιεὺς, [Μαλιεὺς est infra Ep. 58. ex Cod. Regio. v. et Apostolium Cent. XII, 3. et p. 324.] et a qua sinus Maliacus, vel a Melo insula, vna Cycladum, quae Gr. Μῆλος. Sic *Berglerus*. Cod. Vind. B. ὥσπερ ΤΙΣ Ἀκαρνὰν ἢ Μαμεὺς, quem vbi terrarum inuestigem, equidem nescio. Berglerus ad Ep. 25. citat locum Aristophanis in Pace v. 1145. vbi est nomen serui Μανῆς, ex quo fortasse nostrum corruptum.

13. γηροκόμος. In ambobus Mss. [in quibus et Noster Vind. B.] γηρΩκόμος, praeter morem. Videtur autem dicere velle, tempus prope adesse, cum γηροκώμοι indigeant: is autem debet esse filius pius. *Bergler*. Etymol. M. habet etiam per Ω. cf. et Suidam. Hesychius: Γηροκόμος, γηροτρόφος. ΓηρΩκόμος praefert etiam Abresch. ad Hesychium. v. γηράσκοντα. — Aliam litem mouet Arnaldus Misc. Obseru. T. V, p. 289. ob verbum ἐγγὺς, quod vnde pendeat, nescit, ideoque scribendum existimat ἡμῖν τε γηροκόμος γίνου. [Gloss. Eichstad. γενοῦ.] Audax, vti ipse fatetur, coniectura, sed quae ipsi necessaria videretur. Nihil tamen mutare sustinui: ἐγγὺς enim referri potest ad iuuenem ipsum, qui, si domi maneret, propius senescentium parentum subsidium esse posset.

COMMENTARIVS.

2. ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν — καὶ ἄνθη, ὅσα σύγκαιρα. Sunt fere verba Menandri ἐν Γεωργῷ. Sermo est de agro

— — φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ
Κιττὸν, δάφνην. —

vbi recte nuper Phileleutherus Lipsiensis, siue Richardus Bentleius (audio enim virum summum nomen iam edidisse) reuocandum censuit illud ὅσα, eiecto ὡς, quod Grotius inculcaverat. *Bergler.*

5. βδάλλας. Hesychius: Βδάλλει, ἀμέλγει. Schol. Theocr. ad XI. 35. Ἰστέον, ὅτι τὸ Ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ Βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω — Ἀττικῶς δὲ βδάλλειν τὸ αὐτό. cf. Arnaldi Lectiones Graecas p. 44.

7. κράνους — τριλοφίαν. Τρίλοφον κράνος *trium cristarum galeam* memorat Polyaenus Lib. VIII. c. 59. Lusitanos τριλοφίαις vsos fuisse dicit Strabo Lib. III. p. 231. Aeschylus in oppugnatione Thebarum v. 390. de Tydeo:

— — τρεῖς κατασκίους λόφους
Σείει, κράνους χαίτωμα —

tres vmbrosas cristas quatit, galeae iubam. *Bergler.* cf. et Cel. Beckium ad Aristoph. Aues v. 94.

9. Ἀκαρνᾶν — μισθοφόρος. Videtur ad Comediam aliquam, maxime Menandri, respicere, in qua fuerit miles ex Acarnania. Lucianus in I. Dialogorum meretricum, qui omnes itidem ex Menandro videntur efficti, eodem videtur respexisse, cum Glyceram Thaidi sic loquentem facit: Τὸν στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα etc. Sunt autem et istae ambae in Menandreis Comoediis celebres. *Bergler.*

9. μὴ σύγε. Ellipsis in blandientium formula. *Noli, quaeso te, hoc facere.* v. Valkenar. ad Eurip. Phoenissas p. 126.

10. *τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου, καὶ γὰρ ἀσφαλὴς ἡ γεωργία.* Lib. I. Ep. 3. *γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι.* Est autem hic hyperbaton, ac proinde nonnihil obscuritatis, quam tollunt parentheseos signa. *Bergler.*

14. *τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.* Supra Ep. 7. *ὁμολογουμένην — τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν.* *Bergler.*

Epistola XVII.

Χαιρέστρατος Ληρίῳ.

Ἐπιτριβείης, ὦ Ληρίον, κακὴ κακῶς, ὅτι με τῇ μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακηλήσασα, βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. Οἱ μὲν γὰρ ἕωθεν προσεδόκων με φέροντα αὐτοῖς τὰ κεράμια (σκεύη,) ὧν ἕνεκα ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννυχος καταυλούμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. Ἀλλ' ἄπιθι, ὦ τάλαινα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουσὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν· ἐμοὶ δὲ ἢν ἔτι ἐνοχλοίης, κακόν τι παμμέγεθες προςλαβοῦσα ἀπελεύσῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

Ληρίῳ. An a stultitia? Non puto. Forte Λαίριον. infra Ep. 45. Λειριόνη. Sic vnus e Gloss. Eichstad. v. tamen supra ad Ep. 11. Κρόνιον. — Cod. Vind. B. Ληρίωνι.

a. καταϰηλήσασα. Cod. Vind. B. κατακοιμήσασα,

quod firmatur quodammodo sequenti ἐκάθευδον. Vulgatam tamen meliorem puto.

4. προσεδόκων με. Cod. Vind. B. inuertit: με προσεδ.

5. σκεύη. Hanc, ait Berglerus, vocem in Mss. exstantem separaui signis, quia aliunde eam irrepsisse puto. Idem existimat Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 285. Medebachio autem Amoenit. literar. p. 24. verior lectio videtur esse: φέροντα αὐτοῖς τὰ κεραμικὰ σκεύη. i. e. σκεύη κεράμου πεποιημένα, quod est apud Herodianum III, 9.

8. ἀθλίους. legendum potius ἀστικοὺς *vrbicos*, censet Berglerus, et in versione expressit. Nil tamen opus esse putauerim. Τουτουσὶ — δεικτικῶς, quos ad te visere video.

8. ἐμοὶ δὲ ἦν ἔτι. Cod. Vind. B. sic: ἐμοὶ γὰρ ἦν τι.

COMMENTARIVS.

1. Ἐπιτριβείης κακὴ κακῶς. vide supra ad Ep. 10.

5. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς. Ita ironice et iocose Lucianus quoque *pro lapsu inter salutandum* §. 1. T. III. Bip. p. 286. ἀφικόμενος παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν· ἐγὼ δ᾽ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. Et apud Aelianum Ep. penult. vbi senex conqueritur de filii sui fallaciis, cui tamquam honestam puellam ducturo, nuptias parauerit, deinde compererit eam esse tibicinam a lenone redemtam: ἐγὼ μὲν ἔθυον γάμους ὁ χρυσοῦς μάτην, καὶ περιῄειν ἐστεφανωμένος, οὐδὲν δέον. Ad Luciani illum locum Bourdelotius ex Aristaeneti Lib. I. Ep. 5. [vbi Abreschius plura suo more exempla adferre haud neglexit] quae est sub nomine Alciphronis scripta ad Lucianum, adnotauit, ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ εἰσῄει, vbi figurate itidem is ita adpellatur, qui imprudens magnas turbas daturus videbatur, quod Bourdelotius non monet, quamuis maxime ad rem faciat. Nec Mercerus de hac re quidquam, sed certiores illi nos facit χρυσοῦν *in laude* vbique poni *de homine elegan-*

tiore. Homo sane suauis. *Bergler.* Iterum sic apud Nostrum Ep. 69.

6. *εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον.* Horatius I. Ep. 2. *Cui pulcrum fuit in medios dormire dies, et Ad strepitum citharae cessantem ducere curam. Bergler.*

Epistola XVIII.

Εὔσταχυς Πιθακίωνι.

Τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, ἥκειν σε ἐπὶ τὴν πανδαισίαν, ὦ Πιθακίων, παρακαλῶ. ἥκειν δὲ οὐ μόνον, ἀλλ' ἐπαγόμενον τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία, καὶ τὸν συνέργαστρον· εἰ βούλοιο δὲ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν φύλακα, καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβολεύοντας τοῖς ποιμνίοις· ἡ τοιαύτη οὐκ ἂν ἀτιμάζοι τὸ δαιτυμὼν εἶναι σὺν ἡμῖν. Ἑορτάσομεν δὲ μάλ' ἡδέως, καὶ πιόμεθα εἰς μέθην, καὶ μετὰ τὸν κόρον ᾀσόμεθα. καὶ ὅςτις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν, τὸ κοινὸν ψυχαγωγήσει. Μὴ μέλλε οὖν, ὦ φίλτατε, καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ' εὐχὴν ἑορταῖς ἐξ ἑωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *παιδός.* Cod. Vind. B. habet *παιδίου.*

1. *γενέσια.* I. Conr. Schwarzius in *Monumentis ingeniorum huius et superioris memoriae* T. II. p. 76. ni-

mirum, vt puram N. T. Graecitatem defendat, ita: *Alciphroni delicatum iudicium verborum nemo fortasse abiudicauerit. At is γενέσια pro γενεθλίοις non erubuit.* III, 18. et 55.

1. ἑορτάζων — παρακαλῶ. Prope pudet adscribere, quae ineptus h. l. scriba Cod. Vind. B. dedit: ἑώρταζον et παρακαλεῖν.

4. συνέργαστρον. Ita vterque Ms. Vatican. et Caesar. v. notas ad Ep. proxime sequentem.

7. ἡ τοιαύτη. Cod. Vind. B. ἡ δὲ τοιαῦτα.

7. ἀτιμάζοι τό. Leuiter hic mutaui scripturam Mstorum, quae haec est: οὐκ ἂν ἀτιμάζοιτο δαιτυμὼν εἶναι. *Bergler.* Gloss. Eichst. ἀτιμάζοιτο praefert, et fortasse μὴ abesse censet.

8. μάλ' ἡδέως. Cod. Vind. B. μᾶλλον ἡδέως.

11. παρελθών. Malit quis fortasse προελθών. Sed sic amat Alciphron v. Ep. 20. et 66.

11. τὸ κοινόν. Cod. Vind. B. scriba male omisit.

12. κατ' εὐχήν. Idem liber κατ' εὐχας.

COMMENTARIVS.

Πιθακίωνι. Infra Ep. 46. est huius nominis caupo.

1. τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια, — παρακαλῶ. Lucianus in Gallo s. Somnio §. 9. T. VI. Bip. p. 307. θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἧκε λουσάμενος. *Bergler.*

2. πανδαισίαν. Hesychius: Πανδαισία· ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία ἢ πολυτελὴς τράπεζα. it. πανδαισίαν, τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν (τράπεζαν.) v. et Suidam et Harpocrationem.

4. καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν. Suaue est, canem etiam inuitari ad coenam, et quod additur, fore, vt is conuiuium non adspernetur. Similiter Aelianus Epist. III. sed simplicitatem ibi nimis [cur hoc?] adfectans, Rusticum facit

haec ſcribentem: τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐπαινῶ πρὸς σὲ, παρ' ἐμοῦ πρόσειπε· καὶ τὼ βοϊδίω, καὶ τὴν κύνα. In Comoedia opportune talia quandoque fiunt, vt apud Ariſtophanem in Pluto v. 1104. cum nuntius euocari totam familiam vellet, dicit ad eum, qui prodierat, ſeruum: ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ· ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία· ἔπειτα τοὺς θεράποντας· εἶτα τὴν κύνα· ἔπειτα σαυτόν· εἶτα τὴν ὗν. *Bergler.* Comicum inprimis, quod ſeruum medium collocat canem inter et ſuem.

Epistola XIX.

Πιθακίων Εὐστάχυϊ.

Κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν παιδίων, ὦ Εὔσταχυ. ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα φωράσας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἤσχαλλον, τὴν ἐχέτλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, τοὺς κωμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. Νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀσθενέστερος ὢν καὶ μόνος, τὼ χεῖρε ἐπιβάλλειν αὐτῷ· ὁ μὲν γὰρ δριμὺ βλέπει, καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους, καὶ ἁδρὰν τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει· ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων, καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα; καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δέ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος. Ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδία εἴσω βαδιοῦνται, καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν· ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν· ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μιαρὸν οἴκοι φυλάξομεν.

ADNOTATIO CRITICA.

1. φιλέταιρος. Cod. Vind. B. male φιλαίτερος.

4. ἐχέτλην Vulgata ἐχέπλην fortasse operarum vitio. Illud recte Cod. Vind. B. Hesychius: Ἐχέτλη. ὁ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου. καὶ ἡ αὖλαξ, καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου. Est apud Hesiodum Ἔργ. v. 467. vbi et effigies in edit. Clerici Amst. 701.

7. ἐπιβάλλειν αὐτῷ. Dedi nunc, vti scriptum et distinctum inueni in Cod. Vind. B. additis nempe voculis καὶ et αὐτῷ, et inciso post μόνος posito. Vulgata enim erat haec: ἀσθενέστερος ὢν, μόνος τὼ χεῖρε ἐπιβάλλειν, quod explicari bene poterat, sed illud praestare visum est.

12. λεπτότερον. Nihil mutant Codices, nec contexto mouit *Berglerus*, vertit tamen, quasi esset κενώτερον, hac addita ratione: Adnotarunt Grammatici Graeci, tria prouerbia duci ἀπὸ τῆς λεβηρίδος (qua voce inter alia *exuuium* et *pellicula* significatur) nempe τυφλότερος λεβηρίδος — κενώτερος λεβηρίδος — et γυμνότερος λεβηρίδος. Hesychius et Suidas in Γυμνότερος [Hesychius sic: Ἀριστοφάνης φησὶ τυφλότερος λεβηρίδος. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, διὰ τὸ ΛΕΠΤΟΝ εἶναι. Ergo λεπτότερον haberet tamen, quo se tueretur.] Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν· καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενώτερος, (sic Alberti) οἱ δὲ γυμνότερος. cf. eumdem Hesychium. v. Λεβηρίς.

13. εἴσω βαδιοῦνται. Ita ex Ms. Vaticano [et Cod. Vind. B.] Lego autem potius εἰς σὲ, vel εἴς σε, de quo supra ad Lib. I, 4. εἰς τὸν ἄνδρα ἐπάνιθι. Potest etiam legi ὡς σὲ, vt Lib. I. 5. ὡς σεαυτόν. Vide et I, 28. ἥκειν ὡς ἑαυτήν. *Bergler.* Gloss. Eichst. εἰς σὲ vel σοῦ.

14. σύργαστρος. Ita ex Caesareo, ex Vaticano habemus σύγγαστρος. Epistola antecedente, cui haec respondet, consentiebant in συνέργαστρον, quod quidem analogia non caret, potestque significare τὸν συνεργάτην et συνεργὸν, sed adnotatum non

dum vidi a Lexicographis. De σύργαστρος autem Phauorinus: Σύργαστρος ὑοφορβὸς, ἐργάτης, quae videtur partim ex Etymologo sumsisse, qui ita: Σύργαστρος, ὑοφορβὸς, ἐργάτης, partim ex Hesychio, sed emendando, vt ex serie vocum adparet, nam ibi Συογάστωρ editum inter voces, quae ρ post ο habent, exponit autem συοφορβὸς, καὶ ὄνομα βαρβαρικόν. [Recte Bergl. Hesychii συόγαστρον in σύργαστρον mutari voluit, consentiente Kuestero. Addit Alberti ad vocem ex Photii Lex. Ms. σύργαστρος, ὕφορμος, ἐργάτης, pro quo tamen scribendum ὑοφορβός.] Etsi autem σύργαστρος hoc pacto confirmetur, et epistola antecedente de eodem homine dicatur συνέργαστρος, tamen nihil temere ibi mutandum putaui, cum videam, vocem ἐργάτης, per quam σύργαστρος semel exponitur, conuenire potius cum συνέργαστρος. Quod autem ex Vaticano est σύγγαστρος, vi vocis idem esset, quod ἀδελφός. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. ὄναιο σαυτοῦ. Synesius Ep. 117. δικαιότατος γὰρ εἶ, καὶ καλῶς τῷ δύνασθαι χρώμενος. ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως καὶ δυνάμεως. etc. Lucianus in Philopseude (T. VII. Bip. p. 278. et Reitzium ibi p. 549.) οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων — ὡς ἀληθῆ πρὸς σὲ ἐρῶ. Euripides Iphigenia in Aulide 1050. ὄναιο, συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν. Ibidem v. 1430. ad eum, qui auxilium promittebat, dicitur ὄναιο τῶν φρενῶν, et Iphigenia in Tauris 1080. ad eos, qui facturos se rogata dixerant, ὄναισθε μύθων καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες. *Bergler.* — Hesychius ὀναίμην. τύχοιμι, ἀπολαύσαιμι, ὠφεληθείην, vbi Alberti etiam Berglerum laudauit.

3. κλῶπα. Vtitur hac voce aliquoties Herodotus. *Bergler.*

3. ἤσχαλλον. Hesychius: ἀσχάλλει. ὀχλοῦται, λυπεῖται, ἀδημονεῖ, ἀγανακτεῖ. Timaeus: ἤσχαλλον. ἐδυσχέραινον. vbi v. Ruhnkenium.

5. κωμήτας, eiusdem vici, vicinos. Aristoph. Nub. v. 962. Hesychius: Κωμήτης. γείτων. W.

7. δριμὺ βλέπει. Aristophanes in Ranis v. 564. ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ. Luc. Pseudol. §. 32. T. VIII. Bip. p. 88. δριμὺ εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. *Bergler.* Aelianus V. H. Lib. XIV, 22. ἐνορᾶν δριμύ.

8. τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς. Aristophanes in Lysistrata v. 8. οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. cf. ibi Scholiasten. Ibidem et antecedens, τὸ χεῖρε ἐπιβάλλειν v. 440. εἴ τ' ἄρα — ταύτῃ μόνον τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος, et in Nubibus v. 930. τὴν χεῖρ' ἐπιβαλλεις; *Bergler.* Hesychius: τοξοποιεῖν. τὰς ὀφρῦς. συστρέφειν αὐτάς. cf. et Suidam.

8. σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους. Itidem in Lysistrata v. 80. ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου. et in Nubibus v. 797. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. *Bergler.* Supra Lib. I. Ep. 39. ἄτοκος καὶ σφριγῶσα. Plura vide ap. Ruhnkenium ad Timaeum. h. v. Villoisonum ad Longum p. 179. et 191.

9. τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει. Ex Homero Odyss. Σ. v. 73. οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. *Bergler.* Apollonius: Ἐπιγουνίδα. τὸ σεσαρκωμένον μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος, ἀπὸ τοῦ Ἐπιγεγονέναι ἐκ τῶν ὤμων σάρκωσιν.

Epistola. XX.

Ναπαῖος Κρηνιάδῃ.

Οἶσθά με ἐπισάξαντα τὴν ὄνον σῦκα καὶ παλάθας; καταγαγόντα οὖν, ἕως οὗ ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινὶ γνωρίμων, ἄγει μέ τις λαβὼν εἰς τὸ θέατρον, καὶ καθίσας ἐν καλῷ, διαφόροις ἐψυχαγώγει θεωρίαις. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἓν δὲ ἰδὼν, ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄγαυδος. Εἷς γάρ τις εἰς μέσους παρελθὼν, καὶ στήσας τρίποδα, τρεῖς μικρὰς παρετίθει παροψίδας, εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε μικρά τινα καὶ λευκὰ καὶ στρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάῤῥων ἀνευρίσκομεν· ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκεπε παροψίδα, ποτὲ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν παροψίδων ἠφάνιζε, καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος ἔφαινεν· εἶτα καταβροχθίσας, τοὺς πλησίον ἑστῶτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ ῥινός τινος, τὴν δὲ ἐξ ὠτίου, τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς ἀνῃρεῖτο· καὶ πάλιν ἀνελόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. Κλεπτίστατος ἄνθρωπος, ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. Μὴ γένοιτο κατ' ἀγρὸν τοιοῦτο θηρίον, οὐ γὰρ ἁλώσεται ὑπ' οὐδενὸς, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἔνδον, φροῦδά μοι τὰ κατ' ἀγρὸν ἀπεργάσεται.

ADNOTATIO CRITICA.

Κρηνιάδῃ, quod iam coniecerat vnus ex Gloss. Eichst. pro Κρινιάδῃ vulgato, firmatur Cod. Vind. B. et Ναπαίῳ conuenit.

1. παλάθας. Vulgatam πάλαθα ex Vaticano sumserat Berglerus. Quamuis autem, ita pergit, πάλαθον et πάλαθα non adnotauerint Lexicographi, sed παλάθη, nihil tamen mutandum putaui. Nec παλάθια adnotarunt; occurrit tamen παλαθίων sine dubio inde apud Suidam in παλάθαι.

Παλάθας ego recepi ex Cod. Vind. B. nec aliter infra Ep. 51. Verum his non contentus alia etiam eodem Codice duce addere vel mutare consultum duxi. Vulgata erat: ὄνον πάλαθα. καταγαγόντα οὖν ἕως οὗ. Vindobon. ὄνον ΣΥΚΑ ΚΑΙ παλάθαΣ καταγαγόντα; ἕως ΟΥΝ etc. Quae excidisse viderentur, σῦκα καὶ, recepi lubens; [σῦκα sunt *virides*, παλάθαι *aridae ficus*) *in massam coactae*, et sequens ταῦτα duo Subst. postulare videtur) placuit etiam signum interrogationis (nec tamen suo loco positum), ἕως οὖν autem meum non feci. Posito ergo interrogationis signo post παλάθας, retentoque ἕως οὗ sic interpretor: *Nostin', me asinum ficubus et viridibus et aridis onerasse? Quem quum in stabulum deduxissem, donec* (ficus) *vendere possem* etc. Gloss. Eichstad. καταγαγόντα (deuersantem) ἀπεδόμην ΠΑΡΑ τῶν (deponerem apud) quae si cui prae meis placent, non inuideo.

3. λαβών. Restitui ex Cod. Vind. B. Amant Graeci eiusmodi Participia verbis addita, quorum exempla hic adferre putidum esset. W.

7. ἐν δὲ ἰδών. Vulgata εἰδώς, quod huc non conuenit. Seruaui tamen ob antecedens μὲν particulam δὲ, quam Cod. Vind. B. ignorat.

8. εἴς γάρ τις. Τὶς addidi ex eodem Codice, sic enim solent elegantiores Graeci, quorum in numero et Alciphronem meum velim haberi. W.

9. παρετίθει. Cod. Vind. ἐπετίθει.

10. μικρὰ καὶ λευκά. Idem liber inuertit: λευκά τινα καὶ μικρὰ, vti paullo post pro κατὰ μίαν ἔσκεπε — ἔσκεπε κατὰ μίαν.

18. ἐξ ὠτίου. Vulgata ὠτίων. Singularem habet Cod. B. Nil verius. Quum enim tres tantum globuli essent, quorum vnum ex nare, alterum ex capite praestigiator depromsisset, *vni* tantum auri locus relictus est.

21. Οἰχαλιέα. Cod. Vind. Οἰχαλέα. male.

23. τὰ ἔνδον. Idem liber contrahit τἄνδον.

24. τὰ κατ' ἀγρόν. Sic ex eodem libro pro κατὰ τὸν ἀγρόν.

COMMENTARIVS.

1. Παλάθας. Hesychius: Παλάθη. ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις. — Παλάθαι. σύκων μάζία (mel. μάζα.) — Πλασία (παλασία) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ πλαθία (παλαθία) καὶ παλάθη. Photii Lex. Ms. Παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα. εἶναι δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. v. et Palmerium ad Luciani Vitar. auctionem T. III. Bip. 447. Hemsterhusium ib. p. 449.

3. τῶν τινὶ γνωρίμων. Eleganter pro τῶν γνωρίμων τινὶ, vel τινὶ τῶν γνωρίμων. Sic τῶν τινὲς στρατιωτῶν apud Herodotum Lib. II. Segm. 103. et 162. τῶν τις Αἰγυπτίων, et Lib. IV. Segm. 79. τῶν τις Βορυσθενεϊτῶν. *Bergler.* cf. Hemsterhusium ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 294. qui et Nostrum laudat.

4. καθίσας ἐν καλῷ. Aristophanes in Eccles. v. 299. ποῦ ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω. — — *ubi vbi sedeam* loco commodo, *oratores vt audire possim? Bergler.*

7. ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ ἄναυδος. *Raris turbatus vocibus hisco,* Virgil. Aen. III. 314. Coniunxit ἀχανὴς et ἄφωνος de *attonito* Comicus quidam apud Athenaeum Lib.

VII. p. 290. Est autem character rusticae simplicitatis et imperitiae, quod iste tantopere obstupuit spectaculo praestigiatoris, quod narrabit. *Bergler.* cf. Tib. Hemsterhusium ad Xenoph. Ephes. Misc. Obseru. T. X. p. 217. et Piersonum ad Moerin p. 59.

11. λιθίδια. Alias ψῆφον, *calculi* dicuntur, vnde hoc genus praestigiatorum. ψηφοπαῖκται et ψηφοκλέπται, [et ψηφολόγοι.] de quibus diligenter egit Casaubonus ad Athenaeum Lib. I. c. 15. congestis vndique locis veterum: Sed nihil simile potuit adferre huic narratiunculae, quae plane ad viuum exprimit omnia, itidem vt hodienum ostenduntur a solertioribus artificibus. *Bergler.* Eiusmodi artifices omnino audiebant θαυματοποιοί. vide eumdem Casaubonum ad Theophrasti Char. p. 85. Fisch. Sic apud Athenaeum Lib. I. p. 20. Διοπείθης — ὑποζωννύμενος οἴνου κύστεις μεστὰς καὶ γάλακτος, καὶ ταύτας ἀποθλίβων, ἀνιμᾶν ἔλεγεν ἐκ τοῦ στόματος — Lib. IV. p. 129. θαυματουργοὶ γυναῖκες, εἰς ξίφη κυβιστῶσαι, καὶ πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι. infra ap. Nostrum Ep. 72. est Ἰωνικὴ παιδίσκη, τὰς σφαίρας ἀναῤῥίπτουσα καὶ τὰς λαμπάδας περιδύνουσα, quae tamen saltatrix potius esse videtur. — Παρόψιδες Alciphronis Senecae Ep. 45. sunt *acetabula* praestigiatorum, quae acetabula medio, quod vocant, aeuo *caucula* adpellata, vnde *Caucularii* et *Cauculatores* [nostrum Gaukler?] pro incantatoribus in Capitulariis Caroli M. v. Salmas. ad scriptores Hist. Aug. T. I. p. 667. Hak. — Vide etiam Barthelemium in Anarchasi in fine c. 25. et Becmanum (Gesch. der Erfindungen T. IV. P. I. p. 55. ff.)

20. κλεπτίστατος — ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην. De voce κλεπτίστατος dico ad Aristophanis Plutum v. 27. [sed solum ibi laudat Eustathium p. 867. l. 61.] Quod ad Eurybaten attinet Aristaenet. Lib. I. Ep. 20. τὸν κλέπτην Εὐρύβατον. Lucianus in Pseudomanti (T. V. Bip. p. 66. et ibi not.) αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον. Diotimus apud Suidam in Εὐρύβατος

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίναντο. γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
Ὦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Cercopes multa in triuiis proterentes Boeotorum, nocebant. Genere autem erant Oechalienses; Olus (siue Sollus) *et Eurybatus, ambo perniciosi homines.* Constat autem aliunde etiam bifariam scribi Εὐρύβατος et Εὐρυβάτης. In ipsa etiam historia circa haec omnia varietas magna est, *Bergler.* cf. et Hesychium v. Δημοκλεῖδαι.

Epistola XXI.

Εὐνάπη Γλαύκῃ.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει· ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρμένων, ζημία καθαρὰ, ῥάθυμος ἄνθρωπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. Ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος, καὶ βλέπων φονῶδές τι καὶ ὠμοβόρον, Χιόνην τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται· καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. Πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνήρ· εἰ δὲ μάθῃ, κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός· αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰςπράξασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

3. Παρμένων. Cod. Vind. B. καὶ παραμένων.

5. καὶ βλέπων. καὶ addidi ex eodem libro.

6. ὠμοβόρον. Ita ex Caes. Ex Vaticano habemus αἱμοβόρον. *Bergler.*

6. καλλίστην. Cod. Vind. B. καλλιστευούσαν.

9. ἀπολείβω. Idem liber ἀποθλίβω.

10. μάθῃ. Id. Codex μάθοι.

12. αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος. Haec ex Vaticano ita: ὁ μισθωτὸς αὐτὸς οὐ πρότερον ὄνησιν μηχανώμενος, prima voce ab antecedentibus ad sequentia relata per distinctionem; ex Caesareo autem ita; μισθωτός. αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνέσει etc. Omnia recte, nisi quod pro ἀνέσει legendum ἀνήσει, ad quod manuducit illud ὄνησιν. Itaque non dubitaui ita edere. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

2. ἔχων. *versans, morans.* v. Reitzium ad Luciani Parasitum §. 10. T. VII. Bip. p. 443.

3. ζημίαν καθαράν. Aristophanes in Acharnensibus v. 737. — τίς δ' οὕτως ἄνους, Ὅς ὑμέ κα πρίαιτο, φανεράν ζημίαν; *quis tam demens, qui vos emat manifestum damnum? Bergler.* — Infra Ep. 38. est ζημία λαμπρά. v. omnino Ruhnken. ad Xen. Memorabilia p. 228.

5. ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος. Aelianus Ep. XIII. σὺ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄγροικος εἶ, καὶ γείτοσιν οὐκ ἀγαθὸς πάροικος. — — καὶ μέγα κέκραγας ἰδὼν ἄνθρωπον, ὡς διώκων λύκον, καὶ ἀργαλέος εἶ. Καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ἁλμυρὰν γειτόνημα (*salsa vicinia.*) *Bergler.*

7. ἐκ τοῦ Φελλέως. Aristophanes in Nubibus v. 71. ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, scil. ἐλαύνῃς. Est autem Φελλεὺς locus asper et salebrosus, peculiariter vnus

in Attica ita dictus. *Bergler.* — Occurrit iterum infra Ep. 70. Dignus inprimis, quem legas, Ruhnkenius ad Timaeum p. 269. *S.*

Epistola XXII.

Πολύαλσος Εὐσταφύλῳ.

Πάγην ἔστησα ἐπὶ τὰς μιαρὰς ἀλώπεκας, κρεάδιον τῆς σκανδάλας ἀφάψας. Ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλὰς, καὶ οὐ μόνον τὰς ῥάγας ἔκοπτον, ἀλλ' ἤδη καὶ ὁλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς, ὁ δεσπότης δὲ ἐπιστήσεσθαι κατηγγέλλετο· (ἀργαλέος ἄνθρωπος, καὶ δριμὺς, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς πνυκὸς Ἀθηναίοις εἰςηγούμενος, καὶ πολλοὺς ἤδη διὰ σκαιότητα τρόπου καὶ δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα ἀγαγών) δείσας, μή τι πάθοιμι κἀγὼ, καὶ ταῦτα τοιούτου δεσπότου ὄντος, τὴν κλέπτην ἀλώπεκα συλλαβὼν ἐβουλόμην παραδοῦναι. Ἀλλ' ἡ μὲν οὐχ' ἧκε· Πλαγγὼν δὲ, τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προςηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκταδὴν, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. Ἔλαθον οὖν ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναῤῥιπίσας. Καὶ τίς παρ' ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη; Φευξόμεθα ᾗ ποδῶν ἔχομεν, χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τἀμὰ

πάντα· ὥρα γὰρ σώζειν ἐμαυτὸν, καὶ μὴ παθεῖν ἀναμένειν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀφάψας. Cod. Vind. ἀπαρτήσας. — Melius etiam foret σκανδάλης.

3. τὰς σταφυλάς. Gloff. Eichft. ταῖς σταφυλαῖς.

7. συνεχῶς ἐπὶ τῆς πνυκὸς Ἀθηναίοις. Vulgata breuius: συνεχῶς πρὸς Ἀθηναίους εἰσηγούμενος. Ex Cod. Vind. B. τὴν πνύκα reſtitui, quae, quid eſſet, librarius fortaſſe neſciuit.

8. καὶ πολλοὺς ἤδη. καὶ deeſt in eodem libro.

12. κλέπτην. ex Vaticano. Ex alio Vaticano τοὺς κλέπτους ἀλώπεκας habemus. Prius illud recipere viſum eſt, quia proxime abeſt a vera ſcriptura, quam puto eſſe τὴν κλεπτιστάτην ἀλώπεκα, et ita verti. *Bergler.* — Abreſchius in Animaduerſſ. ad Aeſchylum T. I. p. 94. monet quidem, immerito κλέπτην ſuſpectum fuiſſe Berglero, quum vbiuis obuia ſint non Maſculina ſolum, ſed et ſequioris ſexus nomina Adiectivorum inſtar cuiuscumque generis Subſtantiuis iuncta, quorum et ipſe largam copiam attulit, et Salmaſ. ad Simmiae ouum p. 246. Meurſium ad Lycophr. v. 496. et Cuperum Obſ. I, c. 17. laudauit; — nec tamen ideo damnare vel potuit vel voluit Abreſchius Femininum Feminino additum, hoc tantum voluit, κλέπτην retinendum eſſe, quod Codice Vaticano firmetur. At vero ſequioris ſexus formam praefert Cod. Vind. B. κλέπτιν, quam, etſi vtriusque Codicis auctoritas par eſt, recipere tamen nolui, vt gratiam inirem eorum, qui receptam ſemel, ceteris paribus, lectionem tuendam eſſe iubent.

13. Πλαγγών. Sic etiam in Ep. inedita, quam ex Dorvilio ad Charit. p. 295. infra in Fragmentis dabimus. Cod. Vind. B. πλαγγῶν.

15. λιχνείας. Idem liber λιχνίας.

18. παρ' ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ. Addito ἀνθρώπῳ refinxi ex Cod. Vind. B. vbi per compendium fcripturae παρ' ἀνων σκυθρωπῷ. Mihi quidem hoc praeftare vulgatae παρὰ τῷ σκυθρωπῷ vifum eft.

21. ἐμαυτόν. Idem Vind. αὑτόν. Voluit fortaffe ἑαυτόν, quod amat Alciphron.

COMMENTARIVS.

1. πάγην. Hefychius: Πάγη. παγὶς, ποδάγρα, βρόχος. Lycophr. v. 407. Aelian. V. H. I, 1. 2. W.

2. τῆς σκανδάλας. Haec vox nondum adnotata eft, quod fciam. Videtur idem fignificare, quod σκανδάληθρον, quod eft pars mufcipulae vel decipulae, de quo multa nuper viri docti ad Iulium Pollucem. (Lib. X. Segm. 156.) *Bergler*, qui deinde ad Ariftophanis Acharn. v. 687. σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν haec adfcripfit: „Σκανδάληθρα funt „*fcandala*, ligna quaedam incurua in mufcipulis fiue tendi„culis, vt colligitur ex Scholiafte, et ex Hefychio in σκανδαλοθρίστας." [qui ex ifto Ariftophanis loco emendandus eft. v. Alberti.]

3. ῥάγας. Hefychius: Ῥάγα. ἡ τῆς σταφυλῆς, ἣν ἡμεῖς ῥῶγα καλοῦμεν. cf. Thom. Magiftrum et Lamb. Bos Obferuatt. Crit. p. 182.

4. οἰνάρων. Hefychius: τῶν οἰνάρων. τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων. Videri alicui poffit refpexiffe ad Alciphronis Lib. III. Ep. 22. Quod mihi quidem non probatur. Sic Valkenar. ad Ammon. p. 175. et ex eo Alberti ad Hefychium T. II. p. 1439.

7. γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια. Ariftophanes in Equitibus v. 100. ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων καὶ νοϊδίων. *Si enim inebriatus fuero, omnia ifta confpergam confiliis et fententiolis et ratiunculis. Bergler.*

9. ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα. Perinde est ac si dixisset, *in carcerem et forsitan ad supplicium.* His enim Vndecim Viris incarceratos et capitis damnatos, eorumque supplicia committebant, vt de Socrate adparet apud Platonem aliquot locis, in Apologia et in Phaedone. *Bergler.*

13. Πλαγγών h. l. nomen canis, alias puppa infantium ex cera. Vide de hac voce inprimis Doruillium ad Charitonem p. 295. Lipſ.

13. τὸ Μελιταῖον κυνίδιον. Res quidem notissima, sed addam descriptionem ex Luciano de Mercede conducto (T. III. Bip. p. 258. et Intt. p. 552. vbi exemplis adlatis adde magnum olim Borussiae regem Fridericum II.) Ibi inter alia: περισπούδαστον καὶ ἥδιστον κυνίδιον — ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις — καὶ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα. καὶ — περιλιχμώμενον.

16. κεῖται — ἐκτάδην νεκρόν. Iisdem vocibus in re simili vtitur in Dial. Mortuor. VII. (T. II. Bip. p. 148.) Zenophantae et Callidemidis, vbi is, cui venenum parabatur, euasit; qui autem parabat, etiam bibit, errore quodam deceptus, eamque rem narrans dicit: ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ᾽ ἐκείνου νεκρός. *Bergler.* Aptiorem eiusdem Luciani locum vide in iisdem Dial. Mort. XIV. p. 186. τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. cf. etiam Valkenarium ad Euripidis Phoeniss. p. 566. — ἐκτάδην est etiam infra 51. 55. 72.

19. φευξόμεθα ᾗ ποδῶν ἔχομεν. Aelianus Var. Hist. I, 15. ᾗ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι. et Lib. XIV. 21. ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀφίκετο σὺν τοῖς δορυφόροις. Aliter sic Plato in Gorgia: ἀκολασίαν δὲ φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν. *Bergler.* vide infra Ep. 72.

Epistola XXIII.

Θάλλος Πιτυΐστῳ.

Πάντα Φιλῷ τρυγᾶν, ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. Ἔχων οὖν, σίμβλους ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ, πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. Ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλησίαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. Καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τούτων καὶ ἡδίονα.

ADNOTATIO CRITICA.

Θάλλος. Cod. Vind. B. accentu transpoſito Θαλλός.

1. ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος. Ita ex Caeſareo. Ex Vaticano habemus κακῶν pro καρπῶν, quod ſenſum incommodum facit, itaque tamquam meliori cedere iuſſimus. Sed nondum omnis mihi circa hunc locum ſuſpicio ſublata. Illud δίκαιος, quamuis ſimiliter Euripides dixerit ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος in Hecuba v. 592. aliaque eius generis [Adiectiua generis communis] plura inueniantur [cf. inprimis Reitzium ad Luciani Amores §. 27. T. V. Bip. p. 578.] tamen dubitationem mouet. Vereor, ne κακῶν reuocandum ſit, et a pluribus interpolationibus haec liberanda, hoc modo: ἔστι γὰρ, κακῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβὴΝ, δίκαιοΝ, eiecto articulo τό. Sic *Berglerus*. — qui tamen non video, quomodo tantos in ſimpulo fluctus excitare animo con-

ceperit, et κακῶν, festinanti sine dubio manu Vaticano intruso, inhaeserit.

3. βλίττειν. Cod. Vind. B. βλήττειν, vti apud Plutarchum T. II p. 58. F. Scholiast. Aristoph. ad Lysistrat. 476. Sed ex librariorum errore natum esse clarum est. Sic iudicat Cl. Ruhnkenius ad Timaeum p 63. quem ibi de hac voce plura disserentem non sine voluptate leges.

3. ἔχων οὖν. Sic reposui pro vulgato ἔχω suadente Cod. Vind. B. qui tamen alterum οὖν (ante τοῖς θεοῖς) delet. Aptius, nisi fallor, vt ita procedat oratio: ἔχων οὖν — ἀποκλάσας — πρῶτον μὲν — ἀπηρξάμην.

4. ἀποκλάσας. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano ὑποκλάσας. *Bergler.*

9. εἰς νέωτα. Cod. Vind. B. εἰς νέω· τὰ δὲ δέχοιο, vitiose. Legere etiam possis δ' ἐκδέχοιο, exspectes.

10. τούτων. Cod. Vind. addit ἤ, sic: μείζω τοιούτων ἢ καὶ ἡδίονα.

COMMENTARIVS.

3. βλίττειν. Hesychius: Βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. v. Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. I. segm. 254 W.

4. ὑπὸ τῇ πέτρᾳ. Apollonius Rhodius Lib II. v. 130. ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσι. *Sicut autem apum examen magnum opiliones et mellarii in rupe fumo inficiunt. Bergler.*

6. λευκὰ ἰδεῖν. infra Ep. 60. χαρίεσσα ἰδεῖν. v. plura ap. Hemsterhus. ad Luciani Ind. Vocal. T. I. Bip. p. 308. W.

7. Ἀττικοῦ μέλιτος. Strabo Lib. IX. p. 613. τοῦ δὲ μέλιτος ἀρίστου ὄντος τῶν πάντων τοῦ Ἀττικοῦ. Aristophanes in Pace, et Thesmophoriazusis. *Bergler.*

8. Βριλησίαι. A monte Atticae. Strabo ibidem paullo ante de Attica agens: τῶν δὲ ὀρῶν, ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστα, ἐστὶν ὅ τε Ὑμηττὸς, καὶ Βριλησσὸς, καὶ Λυκαβηττὸς,

ἔτι δὲ Πάρνης, καὶ Κορυδαλλός. Plinus Hist. Nat. Lib. IV. c. 7. *Montes Atticae, Brilessus, Aegialeus, Icarius, Hymettus, Lycabettus*, quem locum ibi adducit Casaubonus. *Bergler.* — Est apud Callimachum Fragmentum (184.) in edit. Ernestiana: Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτήσαντο. *Brillesii lateribus conterminum possederunt*, vnde Hemsterhusius Alciphronem censet p. 511. sumsisse. Λαγόνες. Hesychius: σχίσμα γῆς.

8. καὶ νῦν μὲν ταῦτα. Vel ad κηρία, vel subauditur δῶρα aut simile. *Bergler.*

Epistola XXIV.

Φιλοποίμην Μοσχίωνι.

Λύκον ἔοικα τρέφειν. Τὸ μιαρὸν ἀνδράποδον ἐμπεσὼν εἰς τὰς αἶγας, οὐκ ἔστιν ἥντινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος, τὰς δὲ καταθύων. Καὶ τῷ μὲν ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται, καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται, καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις φιληδεῖ· τὰ δὲ αὔλια ἔρημα, αἶγες δὲ ἐκεῖναι αἱ πρότερον οἴχονται. Τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας φύγῃ· εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβοίμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατὴς γενοίμην, δεδήσεται τὼ χεῖρε, χοίνικας παχείας ἐπισύρων· καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ, οἷόν ἐστι γνώσεται τὸ τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἀνδράποδον. Cod. Vind. B. post hanc vocem punctum posuit ad superiorem partem, fortasse pro exclamandi signo, et deinde post ἐμπεσὼν habet γάρ. Placet ista exlamatio in dictione epistolica, nihil tamen volui mutare. W.

4. ἐμπίμπλαται. Cod. Vind. πίμπλαται.

5. τενθεία. Ex Vaticano Ταθεία per maiusculum T. quasi esset nomen proprium. Ex Caesareo πενθία. Quae licet ambo corrupta, veram scripturam facile monstrant vel mediocriter sagaci, et invenisse me puto. *Bergler.* — Εὕρηκας! Suspicionem tuam firmat Cod. regius (nunc, si Dis placet, reipublicae Francogall.) Parisiensis, teste Ruhnkenio ad Timaeum p. 253. ed. sec.

5. καὶ ψάλλεται. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano habemus πάλλεται, quod huc minus quadrat *Bergler.* Gloss. Eichstad. malit καταψάλλεται.

6. πρὸς τοῖς. Toupius in curis nouissimis p. 213. ed. Lips. incidit post πρὸς, vt sit *praeterea.* Rectius sine dubio, quum φιληδεῖν Datiuo iungi soleat, sine praepositionis adminiculo.

6. μυροπωλείοις. Sic et Cod. Vind. B. sed a secunda manu μυροπολίοις, sine E.

9. ψύττα κατατείνας. Vulgata ψύττας παρά τινος. Audiamus ante omnes Berglerum. Sic ex Vaticano, Caesareum de his vocibus non consulueram. Pro παρά τινος i. e. *ab aliquo*, mallet fortasse aliquis παρά τινα, i. e. *ad aliquem.* Ego longe aliud suspicor, nempe παρατείνας scripsisse auctorem, vel potius, quandoquidem praepositiones abbreuiatim scribi solitae, saepe inter se permutantur ab imperitis, κατατείνας. Miraris, cur ita? Ecce Luciani Lexiphanes, qui etiam probis vereque Atticis vocibus ac phrasibus vtens, ineptus est et ridiculus (T. V. Bip. p. 181.) ἀγρόνδε ᾤχόμην ψύτταν κατατείνας, *rus abii contento cursu.* Adnotauit ibi Bourdelotius ex Hesychio: ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως δραμεῖν λέγεται. Hactenus igitur *Berglerus.*

Praeter locum Luciani a Berglero excitatum alius est apud eumdem in Epistolis Saturnal. T. IX. Bip. p. 41. ὄρνις ψύτταν καταπείνασα, vbi vide inprimis notam Gesneri p. 351. cf. etiam Trillerum Obseru. Crit. p. 209. — Ad Hesychii locum Heinsius olim verba Epigrammatarii adhibuerat: ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα φοβεύμενος ἄγριον ἄνδρα, quibus Berglerianae emendationi nouum robur accedit, maximum vero Cod. Vind. B. cuius lectio: ψύττα, κατά τινος φεύγη, ipsa quidem, vti sonat, sana non est, sed vnice veram aperte monstrat. Refinxi igitur ita, vt cum Cod. Vind. ψύττα pro ψύττας ponerem (nam Aduerbium ὠνοματοποιημένον, ideoque indeclinabile esse ψύττα non minus quam σίττα, ψίττα, φίττα, φίττον existimo) et κατά τινος mutarem in κατατείνας, ita vero opem ferrem et Alciphroni et Berglero. Ceterum ψύττα vox est pastorum greges ad citius incedendum adhortantium. Hesychius: Ψύττα· ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν, item Ψιττάζων· ψιττὰ ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα.

11. τὼ χεῖρε. Cod. Vind. B. τὼ πόδε. Vulgata melior. Tutius certe erat, hominis nequam etiam manus constringere, nam pedibus vinciendis sequentibus χοίνιξι prouisum est.

12. ἐπισύρων. Idem liber ἐπιφέρων.

14. οἷόν ἐστι γνώσεται. Idem Cod. γνώσεται οἷον ἦν.

COMMENTARIVS.

1. Λύκον ἔοικα τρέφειν. Prouerbium. Theocritus Idyll. V. v. 38. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγοντι. *Alere* memento *et luporum catulos*, et canes, vt te comedant. *Bergler.*

1. ἐμπεσών, non ad vocem, sed ad significationem, vt saepe. *Bergler.*

7. φιληδεῖ.* Vocem hanc rariorem pronuntiat Spanhemius ad Callimachum. p. 114.

11. *δεδήσεται.* Synesius Ep. 32. in fine. *Bergler.* Occurrit et infra Ep. 62.

11. *χοίνικας παχείας.* Ctesias apud Photium p. 53. lin. 12. *ληφθέντα δὲ πέδαις παχείαις ὑπὸ Οἰβαρᾶ δεδῆναι.* Aristophanes in Vespis v. 433. *εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις παχείαις ἀριστήσετε.* *Bergler.* De voce *χοίνιξ* v. Schol ad Aristoph. Plutum v. 276. et Doruilium ad Charitonem p. 396. — ibid *ἐπιθύρων.* Herodotus Lib III. Segm. 130. *παρῆγον ἐς μέσον πέδας τε ἕλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον.* *Bergler.*

14. *παθὼν γνώσεται.* Hesiodus in Operibus et Diebus v. 218. — — *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.* Prouerbium, de quo abunde Erasmus in Chiliadibus. *Bergler.*

14. *τὴν ἄγροικον σωφροσύνην.* Aelianus Ep. vltima: *φύεται δὲ καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἀγροῖς δένδρων τὰ κάλλιστα.* *Bergler.*

Epistola XXV.

Ὕλη Νομίῳ.

Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ κατιὼν, ὦ Νόμιε, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾷν. Ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων· ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. Σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόχρημα, μεσαιπόλιος ἄνθρωπος, μειράκιον ἀστικὸν ἀνεφάνης· ἀκούω γὰρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, οὗ φασὶ τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ ῥαστώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.

ADNOTATIO CRITICA.

1. τὸ ἄστυ. Cod. Vind. B. articulum ignorat

2. ἀκαρῆ. Id. liber ἀκαρεῖ. Fortasse voluit οὐδ᾽ ἐν ἀκαρεῖ.

2. ἀργεῖ. Idem Cod. Vind. ἀργὸς quod non contemnendum, etsi γῆ sequatur. Atticorum enim est ἀργὸς pro Feminino ponere, quod pluribus exemplis probauit Bachius ad Xenoph. Oeconom. p. 21. et ipse Berglerus ad Aristoph. Nubes v. 53.

4. Σύρας. Sic ex optimo Cod. Vind. B. addito tamen articulo τῆς. Vulgata habebat σισύρας, quod iam *Berglerus* in Σύρας mutandum censuerat. Deinde sic pergit: Videtur ex sequenti epistola interpolatum, vbi recte σισύρα. Est autem Syra seruae nomen etiam apud Aristophanem in Pace v. 1148. τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου. *Et Manum serua Syra vocat ex agro*, quemadmodum apud Terentium Syrus nomen serui a patria. Sic Thratta apud Aristophanem multis in locis, et apud Demosthenem contra Neaeram: θεραπαίνας δύο, Θράτταν καὶ Κοκατίνην, et apud Aelianum Ep. penultima, vbi simul Phrygia: ἐὰν μή τι τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ καὶ τῇ Θράττῃ συνεπιλαμβάνῃ. *Bergler.*

4. βουκολοῦσα. Valde adridet, quod coniicit Valkenarius ad Ammonium p. 46. huncque secutus Bernardus ad Palladium de febribus p. 21. βαυκαλῶσα. Hesychius: βαυκαλᾶν, κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν. παιδία μετ᾽ ᾠδῆς κοιμίζειν, vbi Valesius: proprie dicuntur nutrices, quae infantes naeniis et cantilenis in somnum inducunt, quae cantilenae proprie dicuntur καταβαυκαλήσεις. Athenaeus XIV, 11. cf. et Casaubonum ad Theophrast. Char. VII. p. 104. Fischer. et Wyttenbach in Eclogis p. 381. Est etiam ap. Lucianum Lexiphane T. V. p. 190. et Schol. p. 189. it. p. 509.

5. μεσαιπόλιος, vti infra Ep. 49. Cod. Vind. B. μεσοπόλιος. Vtrumque rectum.

6. ἀστικόν. Sic reposui suadente et persuadente Cel. Ruhnkenio ad Dion. Longinum p. 260. Nam rusticus

Atticus, ita ait, ſiue in regione Attica natus; Athenis autem natum non Ἀττικὸν, ſed ἀστικὸν adpellant.

7. Σκίρου. Cod. Vind. B. σκιεροῦ Κεραμικοῦ, omiſſo καί. Error ex errore natus.

Quum enim nomen illud proprium Σκίρος ſcribam lateret, quod tamen ſupra Ep. 8. intemeratum dederat, voxque crebrior σκιερὸς ipſi in mentem veniret, particulam καὶ, cuius nunc vſum nullum videret, eiecit.

COMMENTARIVS.

1. Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ. Lib. I. Ep. 4. ἀστυδεθαμίζεις. *Bergler.*

3. ἐμπονούντων i. e. ἐν αὐτῇ πονούντων. An ἐκπονούντων? Sic Gloſſ. Eichſtad.

5. αὐτόχρημα. vide quae Berglerus adnotauit infra ad Ep. 29.

7. Σκίρου. Vbi meretrices, vide ſupra ad Ep. 8. huius libri. Ibidem et aleatores. *Bergler.*

9. καταναλίσκειν βίον. vitam terere. v. Wernsdorf ad Himerium p. 630.

Epistola XXVI.

Ληναίας Κορύδωνι.

Ἄρτι μοι τὴν ἅλω διακαθήραντι, καὶ τὸ πτύον ἀποτιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέστη· καὶ ἰδὼν ἐφίλει τὴν φιλεργίαν. Ἐφάνη δέ μοι ποθὲν ὁ Κωρύκειος δαίμων, Στρόμβιχος ὁ παμπόνηρος· ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην τὴν σισύραν, ἣν

ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο Φέρων, ὡς ὁμοῦ ζημίαν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων προσοφλῆσαι γέλωτα.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἐφίλει. Cod. Vind. B. ἐπῄνει. Hoc facilius, illud rarius et significantius.

3. Κωρύκειος. Idem liber vitiose Κωρύκεος.

5. κειμένην τήν. Articulum e Ms. iam Valkenarius ad Ammonium p. 205. Nostro restituerat: agnoscit etiam Vind. B.

7. ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων. Cod. Vind. B. ὑπό.

COMMENTARIVS.

3. Κωρύκειος δαίμων. Prouerbialiter de eo, qui ex insidiis auscultat. Vide Erasmum in *Corycaeus auscultauit*. Suidas et Photius in Lex. Msto ex quo quaedam nuper edita ad Fragmenta Menandri et Philemonis: Θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ Κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. Iterum: ἡ παροιμία. τοῦδ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. οἱ δὲ Κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Δέξιππος Θησαυρῷ. Μὴ κατακούσειε δ' ἡμᾶς ὁ Κωρυκαῖος. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα κατακολουθῶν ἔνδοθέν σου. quae postrema Deus ille videtur dixisse. *Bergler.*

4. Στρόμβιχος. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano στρόχνος habemus, quod non placet. *Bergler.*

5. σισύραν. Hesychius: Σισύρα. τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. Photii Lex. Ms. Σισύρα, βαίτη. τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ κῳδίων συνεῤῥαμμένον ἱμάτιον. Plura vide ap. Valesium ad Ammian. Marcell. Lib. XVI. c. 5. Gronou. ad Herodot. IV. 108. Valkenar. ad Ammonium p. 205. Ruhnkenium ad Timaeum p. 231.

7. ὡς ὁμοῦ ζημίαν καὶ προσοφλῆναι γέλωτα. Germanicum prouerbium: *Wer den Schaden hat, darf für den Spott nicht sorgen. Bergler.*

Epistola XXVII.

Γέμελλος Σαλμωνίδι.

Τί ταῦτα, ὦ Σαλμωνίς, ὑπερηφανεῖς τάλαινα; οὐκ ἐγώ σε εἰς τοὐργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν ἀκέστην τὸν ἑτερόποδα ἀνειλόμην; καὶ ταῦτα λαθραίως τῆς μητρός; καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; Σὺ δὲ φρυάττῃ, παιδισκάριον εὐτελὲς, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. Οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, καὶ κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω· καὶ τότε εἴσῃ μαθοῦσα, οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας.

ADNOTATIO CRITICA.

Γέμελλος. Vulgata Γέβελλος ex Vaticano. Libro I. Ep. 22. est Γεμέλλω. In Mss. μ et β similiter fere exarantur. *Bergler.* Quoniam addicentem etiam Cod. Vind. B. inueni, recepi *Gemellum.*

Σαλμωνίδι. Vulgata Σαλαμωνίδῃ ex Vaticano et Caesareo, puto Σαλμωνίδι, et Σαλμωνίς, vel potius Σαλαμινίδι et Σαλαμινίς. *Bergler.* Prius recepi, nam sic Cod. Vind. B. epistola sequenti Σαλμωνίδι.

1. ταλαινα. Addit Cod. Vind. B. τὸν δεσπότην.

3. ἀκέστην. Vulgata Ἀκέστην. Malim tamen adpellatiuum, non proprium nomen, *sartorem claudum*, vti et Berglerum vertisse video.

3. ἑτερόποδα. Recepi ex Cod. Vind. B. pro vulgato ἑτερόποδον.

4. λαθραίως. Idem liber λάθρα, quod suauius ad aures h. l. accidere videtur, vt homophoniam λαθραίΩΣ – μητρΟΣ euites.

9. κάχρυς. Vind. B. τὰς κάχρυς ἐπὶ τὸν ἀγρόν.

9. ἀναπείσω. Nimis dilutum est ἀναπείσω, *persuadebo*, *inducam*. Praestaret ἀναπέμψω mittam. Eadem saepe potestate ἀναπέμπειν vsurpatur, qua simplex πέμπειν. Ita apud Lucam Evang. XXIII, 7 Haec *Arnaldus* in Misc. Obseru. T. V. p. 289. — Sed ἀνὰ in compositione verborum minime otiosam esse, demonstrauit multis exemplis Graece olim doctissimus Abreschius in Dilucidatt. Thucydideis p. 164 vbi contra Arnaldi et emendationem et ex Lucae loco confirmationem sic disputat: „Vsum istius praepositionis „(quae *rursus*, saepe etiam „actum priori contrarium no- „tat), non attendens vir eru- „ditus reponi vult ἀναπέμ- „ψω, vacante, vt ait, (in „quo iterum fallitur,) praepo- „sitione, ac pro simplici πέμ- „πειν occurere addit Lucae „l. l. quum ex adiuncto ibi „ἐξουσία apertum sit, respectu „superioris scriptum ἀνα- „πέμπειν, nec minus quam „otiosam τὴν ἀνά. Elegan- „tissime autem dictum illud „ἀναπείσω, simulque salse „atque comice; sensus enim „est, *ad priorem seruilem hu- „milemque conditionem te „redigam*. Neque verbis tan- „tum πείθομεν, sed et qua- „cumque alia ratione, vt ap. „Greg. Pal. P. 12. πείθειν ῥο- „πάλῳ ὄνον θᾶττον πορεύε- „σθαι, et *admonere* Latini, vt „admoneri flagello. Colu- „mella II, 2. cet."

10. τότε εἴσῃ. Cod. Vind. B. τότε οἴσῃ, quod non placet.

11. ἔθηκας. Idem liber longe aliter: οἷ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας, quod tamen vulgatae non praetulerim. — Lennepius ad Phalar. Ep. 9. p. 46. malit: οἵων κακῶν σεαυτῇ ἀμήνον ἔθηκας.

COMMENTARIVS.

(Confert hanc epiſtolam Abreſchius cum Ariſtaeneti Lib. II Ep. 12. — Gratum vero etiam erit lectoribus audire, quae cel. *Herelius* ad hanc et ſequentem epiſtolam notauit in Animadu. miſcell. criticis. Cogor, inquit, inuitus fere reprehendere Alciphronem meum, dum nimis indulget genio, ac per varias vitae priuatae facies libere vagando, quidquid componendis epiſtolis materiam poſſet ſuggerere, nouitatisque gratia ſe commendare, in vſus ſuos conuertere ſtudet, ea fingentem interdum, quae per literas transigi aut exponi nullo modo poterant. Salmonis ancilla ingratos Gemelli, domini deformis, amplexus reformidans, loco ignoto ſe abscondidit, τὴν κάρδοπον, vt fatetur Ep. ſequ. ὑπελθοῦσα ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. Hanc herus fugiſſe, et per noctem latuiſſe in virgultis credebat. Cur igitur literis, cuius latebras ignorat, increpat, aut cur conuitiis mauult atque minis terrere inanibus, quam vi comprehenſam punire licebat, ſiquidem alicubi in villa commorari poſſet?)

2. εἰς τοὐργαστήριον καθημένην. Achilles Tatius Lib. VI. p. 375. εἰς τὰ ὄμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος κάθηται. Inuenitur ſaepius εἰς pro ἐν poſitum, et in antecedentibus videor aliquid adnotaſſe. [v. ad Lib. I. Ep. 24. extr.] *Bergler.* cf inprimis Hemſterhuſium ad Ariſtophanis Plutum 456. — Ceterum τὸ ἐργαστήριον h. l. lupanar, vide Valkenar. ad Ammonium, qui hanc vocis poteſtatem ex fragmento Alciphronis probat, quod infra dabimus. [Fragm. V.]

4. ἐπίκληρον ἐγγυητήν. Vide quae notata ſunt ad Lib. I. Ep. 6.

6. παιδισκάριον εὐτελές. Menander: παιδισκάριόν με καταδεδούλωκεν — εὐτελές. vide notas ad Lib.

Ep. 4. *Bergler.* Apud Lucianum Dialog. Mort. XXVI. §. 7. T. II. p. 227. τυχὸς παιδισκάριον, quod idem est, vide ibi Hemsterhusium p. 540.

6. κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη. v. Lib. I. Ep. 33.

7. οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; Lib. I. Ep. 28. οὐ παύσῃ — ταλαίνατατον γερόντιον πειρῶν etc. et Ep. 6. πέπαυσο τῆς ἀγερωχίας. *Bergler.*

9. κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω. Forte ex Menandri Adelphis, quam comoediam Terentius vertit. Apud hunc Actu IV. Sc. 3. senex: *Rus ibo hinc, et istam Psaltriam una illuc mecum hinc abstraham, Atque ibi favillae plena, fumi ac pollinis Coquendo sit faxo, et molendo.* Erat autem hoc mulierum. Herodotus Lib. VIII. §. 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι, *coliades vero remos urendo hordeum torrebant.* [v. ibi Valkenarium.] Aristoph. in Nub. v. 1361. κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. *Bergler.*

Epistola XXVIII.

Σαλμωνὶς Γεμέλλῳ.

Πάντα ὑπομένειν οἷά τε εἰμὶ, πλὴν τοῦ σοι συγκαθεύδειν, δέσποτα. Καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπεισελθοῦσα ἐκείμην, ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. Ἐπειδὴ δὲ κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν, ἄκουε, λέγω σοι ἀναφανδὸν, (πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἡ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὁρμή) ἐγώ σε, ὦ Γέμελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βά-

ρος τοῦ σώματος, καὶ ὥςπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη· τοῦτο δὲ, τὴν δυςχέρειαν τοῦ στόματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυςοσμίαν ἐκπέμποντος. Κακὸς κακῶς ἀπόλοιο τοιοῦτος ὤν. Βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀληλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *συγκαθεύδειν.* Cod. Vind. B. ΣΟΙ συγκαθεύδειν, omissis postea μετά σοῦ. Idem voluit Gloss. Eichstad. vel καθεύδειν sine σύν. Recte, sic enim pleonasmus vulgatae ΣΥΓκαθεύδω ΜΕΤΑ σοῦ tollitur.

3. *ἐπὶ τοῖς θάμνοις.* Mallem ὑπὸ pro ἐπί. *Bergler.*

6. *ἄκουε, λέγω σοι ἀναφανδόν.* Cod. Vind. B. ἄκουε λέγουσ' ἀναφανδόν, quod in λέγω σοι refinxi. Vulgatam ἄκουε ἀναφανδὸν retinere vix potui, quum ἀναφανδὸν non tam *audienti*, quam *dicenti* conuenire videretur. W.

7. *πάντα γάρ μου.* Cod. Vind. ὁμοῦ. Possis etiam legere μοι, quod et Berglero placuisse ex versione adparet.

9. *βάρος τοῦ σώματος.* Idem Liber δάσος. Vtrum horum a manu Alciphronis sit, difficile est iudicatu. W.

10. *κίναδος.* Ita ex Caesareo. Ex Vaticano τὶς pro τὶ habemus. De κίναδος ad Aristophanem. *Bergler.* De Caesareo falsus est vir doctiss. nam Codex iste κίναιδος, quamquam vitiose, habet. Κίναδος vnice verum, ideoque et τί. Plura ad Aristophanem dare promittit Berglerus, promissisque ita stetit ad Nubes v. 447. Κίναδος. Andocides de Mysteriis: ἐπίτριπτον κίναδος. Sophocles in Aiace v. 103. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήτου μ' ὅπου; *num ex me quaeris, vbi perditissima illa sit bestia?* vbi Scholia: τὸ ἐξώλες θηρίον καὶ πανοῦργον, κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ. Lo-

quitur autem de Vlyſſe. Ariſtoph. in Auibus v. 429. πυκνότατον κίναδος. Haec *Berglerus*. — Heſychius: Κίναδος, θηρίον, ὄφις. vbi v. Interpretes, Thom. Mag. p. 534. et Cel. Beckium ad Aues l. l. et Reitzium ad Lucianum de Domo T. VIII. Bip. p. 448.

14. λημῶσαν. Dedi ex Vind. B. *lippientem*, quod longe anteferendum vulgatae ληροῦσαν W.

15. τῆς πίττης. Idem libet ἐκ τῆς.

COMMENTARIVS.

4. τὴν κάρδοπον. mactram (Backtrog.) vide Lucianum in Lexiphane. T. V. p. 182. Bipont.

14. γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν. Eadem haec et apud Lucianum alicubi, ſi quid memini. [Locum huc conuenientem indagare nondum potui. W.] Ariſtophanes in Pluto v. 1060. de vetula: ἕνα γὰρ γομφίον μόνον φορεῖ, *vnum dentem molarem tantum geſtat.* Σαλεύουσαν autem metaphorice a nauibus, quae in anchoris fluctuant. Syneſius Ep 4. ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων. λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς. ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο· τρίτην γὰρ ἄγκυραν Ἀμάραντος οὐκ ἐκτήσατο. *Bergler.* De γομφίῳ vide inprimis Pierſonum ad Moerin p. 111.

EPISTOLA XXIX.

Ὄρειος Ἀνθοφορίωνι.

Ἠπιστάμην σε, ὦ Ἀνθοφορίων ἁπλοϊκὸν εἶναι ἄνθρωπον, καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα· ἠγνόουν δὲ, ὅτι δεινὸς εἶ ῥήτωρ, ὑπὲρ τοὺς ἐν Μητιχείῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. Κινήσας γὰρ ἀπὸ τοῦ κωμάρχου δίκας ἔναγχος, οὐκ ἔστιν ἥντινα οὐχὶ νικήσας ἀπηλλάγης. Μακάριε τῆς γλώσσης, καὶ λαλίστερε τρυγόνος. Ἐγὼ δὲ ἑρμαίῳ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου· ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι, καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦτα εἰδὼς, ὅτι μοι πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *εἶναι* (post *ἁπλοϊκὸν*) inserui ex Cod. Vind. B. quanquam et abesse poterat.

2. *αὐτρόχρημα τὸν — πνέοντα.* Ex Vaticano *ἀθλοχρήματον*, ex Caesareo *αὐτοχρήματον*, vnde omissa syllaba veram scripturam me exhibuisse puto. Sic paullo ante Ep. 25. *αὐτόχρημα μεσαιπόλιος ἄνθρωπος.* Synesius Ep. 4. de Amaranto Iudaeo *αὐτόχρημα Μακκαβαῖος.* Aelianus Ep. 12. *σὺ δὲ ἐξ οὗ θηρᾷν ἤρξω, γέγονας ἡμῖν αὐτόχρημα Ἱππόλυτος. Bergler.*

Laudat Bergleri acumen acutior ipse Piersonus Verisimil. p. 96. qui, ne litera quidem perdita, castigandum existimat: *καὶ αὐτόχρημα* ΤΟΝ. Singularem enim, addit Piersonus, emphasin hic habet articulus, quae rectius

percipi, quam verbis exprimi potest.

Sed nondum omnis nitor Alciphroni restitutus, nisi lectionem, quam Cod. Vind. B. subministrat, egregiam sane, adiungas, mutantem nempe ἀγροικίζοντα in ἄγροικον ὄζοντα στεμφύλων. Nec hoc satis: idem Codex enim loco κόνεως praeterea κόνιν exhibet, quod, etsi non adeo necessarium est, quum πνεῖν et Genitiuum et Accusatiuum adsciscat, tamen, vt Codici, qui tam praeclare in toto loco stetisset, honorem haberem, et hoc recepi. Iam vero ad amussim omnia sic composita: καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὄζοντα στεμφύλων, καὶ κόνιν πνέοντα. Nonne vero longe meliora haec, quam quae Berglerus vulgauerat: καὶ αὐτόχρημα ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα?

4. ἐν Μητιχείῳ. Caesareus Μιλιαίῳ [quod seruauerat in contexto Berglerus] Ex Vaticano ΜΗλίῳ, prioribus duabus maiusculis, quae vestigiis minuscularum, incertum quarum, adscriptae sunt. Prius elegi, tanquam proxime accedens ad id, quod genuinum puto, nempe Μητιχείῳ, vt in versione ostendi. Erat Μητιχεῖον iudicium, siue tribunal Athenis. Hesychius: Μητίχου τέμενος· εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον, δικαστήριον μέγα, quod et Iulius Pollux Lib. VIII. c. 10. recenset cum aliis Atheniensium tribunalibus, ita: τὰ Μητίχου καλλίω, siue, vt alia scriptura fert, τὸ Μητίχου κάλλιον. Quae quidem licet viri doctissimi interpretari conentur, mihi suspecta sunt in τὰ καλλία siue τὸ κάλλιον. Apud Nostrum simile quid exhibetur ex Vaticano, itidem non sine corruptela; adscribam tamen locum, si quid forte vlterius cogitanti ad emendationem conferre possit: ὑπὲρ τοὺς ἐν Μηλίῳ ΚΑΤΑ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. Sic *Berglerus*.

Post hunc Clar. *Herelius* in Klotzii Actis liter. Vol. III. P. I. p. 92. duorum Codicum, quos Berglerus laudauerat, scripturam in vnum conflat verbum Μηλιαίῳ, cuius primam literam si abiicias, restitui aliud Atheniensium tribunal Ἡλιαίᾳ quod

apud Nostrum ipsum infra Ep. 61. occurrit. — Ad quae *Ruhnkenius* in literis ad Herelium olim datis haec monuit: „Codex quoque Regius Paris. exhibet: ὑπὲρ „τοὺς ἐν Μηλίῳ κατὰ „τῶν ἀλλοτρίων. Equidem, „tum pergit, ingeniosam Bergleri coniecturam tuae praeferre non dubito. Nam facilius Μητιχείῳ, quam „Ἡλιαίᾳ in Μηλίῳ abire „potuit. Ac forte librarius „non haesisset quidem in „Ἡλιαίᾳ, quod notissimum „iudicium erat."

5. ἀδικομαχοῦντας. Cod. Vind. B. ἀδικομαχούντων, haud bene. Forte primitus fuit ἕνεκα δικομαχοῦντας, quod in versione exprimo. (*iure decertant*). *Bergler.*

6. κινήσας. Ita ex Vaticano Berglerus. Vind. B. νικήσας, quod sensum turbat.

6. ἀπὸ τοῦ κωμάρχου. Ita ex ambobus Mss. pro quo tamen ἐπὶ legendum puto. *Bergler*, cui accedit Gloss. Eichstad.

7. ἥντινα recepi ex Cod. Vind. B. Vulgata ἥν.

9. ἑρμαίῳ. Cod. Vind. B. ἑρμεώσσοι κατὰ τοῦτο τὸ δὴ τοῦ λόγου.

12. πολλά. Idem liber Vind. πολλάκις, fortasse melius.

COMMENTARIVS.

3. στεμφύλων. Hesychius: στέμφυλα, τὰ πτασματα τῶν ἐλαίων. (rectius πιέσματα, vt στεμφύλων πιεσθέντων. Pollux Lib. VII. Segm. 151. Ruhnken. ad Timaeum p. 239. ed sec.

7. μακάριε τῆς γλώσσης. Aristophanes in Equitibus v. 833. ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. *Bergler.*

8. λαλίστερος τρυγόνος. Ex Menandri Plocio proverbium adnotatum a Paroemiographis. *Bergler.* v. c. ab Apostolio Cent. XIX. 61. et Pantin. ibi p. 372. Casaubonus ad Theophrastum p. 103. Fischer.

9. ἑρμαίῳ. Prouerbialiter, vt ipse auctor indicat. Habet Erasmus Chil. IV. Cent. 7. Prou. 4. vbi *Mercuriale.*

vide Suidam. Dicitur de bonis inexſpectatis, quae *praeſens Mercurius fert*, ſecundum Horatium Sat. Lib. II. Sat. III. v. 68. Sicut iſte non putauerat ſuum amicum eſſe tam bonum cauſſidicum, quo ipſe indigebat. *Bergler.* — cf. Ruhnken. ad Timaeum p. 121. ed. ſec. et quem ibi laudat, Weſſeling ad Diodor. Siculum T. I. p. 350. Fiſcher ad Theophr. Eſt etiam infra Ep. 70. et apud Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 19.

12. ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα. Vtilis vitae ſententia prouerbialis. Diogenianus et Suidas efferunt: πράγματα ἐξ ἀπραξίας. Optime in hanc rem Plutarchus in libello de *tranquillitate animi* ſub initium: ψεῦδός ἐστι τὸ εὐθυμεῖν τοὺς μὴ πολλὰ πράσσοντας. Paullo poſt: ὅθεν οὐδὲ Ἐπίκουρος οἴεται δεῖν ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τῇ φύσει χρῆσθαι πολιτευομένους καὶ πράσσοντας τὰ κοινὰ τοὺς φιλοτίμους καὶ φιλοδόξους, ὡς μᾶλλον ὑπ' ἀπραγμοσύνης ταράττεσθαι, καὶ κακοῦσθαι πεφυκότας. Mox: δεῖ δὲ μὴ πλήθει μηδὲ ὀλιγότητι πραγμάτων, ἀλλὰ τῷ καλῷ καὶ τῷ αἰσχρῷ τὸ εὔθυμον ὁρίζειν καὶ τὸ δύσθυμον. τῶν γὰρ καλῶν ἡ παράλειψις οὐχ ἧττον ἢ τῶν φαύλων ἡ πρᾶξις ἀνιαρόν. Interim vſitate loquendo πολλὰ πράττειν odioſum, et πολυπραγμοσύνη in vitio: vnde Orius iſte ſe eximens, et ἀπραγμοσύνην ſibi tribuens; alterum contrariis moribus praeditum, occulte φιλόνεικον et συκοφάντην vult dicere. v. ſupra ad Lib. I. Ep. 9. ἀπραγμονας. *Bergler.*

Epistola XXX.

Ἀμπελίων Εὐέργῳ.

Πολὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν. Πάντα ἡ χιὼν κατείληφε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ οἱ λόφοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς· ἀπορία δὲ ἔργων, ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. Προκύψας δῆτα τῆς καλύβης, οὐκ ἔφθην παρανοίξας τὸ θυρίον, καὶ ὁρῶ σὺν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον, καὶ κοψίχους καὶ κίχλας. Εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπάσας ἰξὸν, ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους· καὶ ὅσον οὔπω τὸ νέφος ἐπέστη τῶν στρουθίων, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμεναι, καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. Ἐκ τούτων λάχος σοι τὰς πίονας καὶ εὐσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἴκοσιν. Κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς· φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *τὸ τῆτες*. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano *ταῖς θήτταις* scriptum, i. e. *ancillis*. *Bergler*.

1. *ἐξιτητόν*. Sic ex Cod. Vind. B. dedi pro vulgato *ἐξιτόν*. Sic Lib. I. Ep. 23. *εἰσιτητὸν*, vbi vide Berglerum.

2. *πάντα*. post hanc vocem idem liber ponit *γάρ*.

2. *κατείληφε*. pro quo Cod. Vind. B. *κατείληχε*, quod et ipsum non contemnendum videtur.

4. *ἀργὸν δὲ καθίζειν*. Et hic variat idem liber, ita ta-

men, vt sensus idem maneat: ἀργῶς δὲ καταζῆν.

7. κοψίχους. Vind. κοσσύφους, quod idem est, *merulas.*

9. ἀχεράδων. Idem Ms. ἰχράδων. vitiose.

9. ὅσον οὔπω. Ita ex Caesareo; ex Vaticano ὅσον δ' εἴπω, arbitror ex interpolatione, quam tamen et Caesareus videtur expertus, sed in melius. Suspicor fuisse ὅσον οὐδέπω, nam illud δ' in Vaticano non de nihilo videtur: et quia proxime sequens τὸ non est necessarium, forte plenius: ὅσον οὐδεπώποτε. *Bergler.* quem et vide ad Lib. I. Ep. 9. Contra tamen disputat Dorvillius ad Charitonem p. 603. qui mentem alio habuisse veretur Berglerum, dum ὅσον οὔπω verteret *quantum numquam*, eoque errore inductus emendaret οὐδεπώποτε, quum tamen vertere debuisset *et iam, statim, e vestigio.*

11. ὀροδάμνων. Vind. B. ὀροδάμων.

13. λάχος σοι. Vulgata λαχὸν μοι ex Vaticano. Accentus sic praeter morem, et quidem liturae inscriptus vna cum ο μικρῷ, adparetque fuisse λαχὼν μοι (i. e. *sortitus mihi*, cum *elegissem mihi*) quod, etsi facilius se fortasse alicui probauerit; tamen illud, licet vitiosum, ei praetuli, quia indicium est maioris vitii, et ad veram lectionem videtur manuducere. Puto autem primitus fuisse λαχμὸν, illudque μοὶ ex μου ortum; deinde semel recepto μοὶ, omissum σοί. Itaque verti *partem electam*, quasi esset λαχμὸν τὰς πίονάς σοι. Hoc pronomen, siue isto loco ponatur, siue alio commodo, necessarium est. Debebat rusticus munus suum ornare verbis, vt fieri solet, ac liberalitatem suam ostendere; sed contra fit, quasi macras auiculas misisset amico, sibi ipsi pingues retinendo; quo pacto non tantum sordes suas proderet, sed et stultitiam, qui talia non reticeat potius et dissimulet. Talem effingere inepti scriptoris esset: aut alio modo id faciendum. Alias si ad illum accentum non attendatur, legi posset λάχος σοι; nam λαχόν σοι, quod pro λαχόντος σοι, absolute sic et impersonaliter poni posse norunt Graece penitius docti, minus hic placet; esset enim, quasi: *cum*

fors tibi tulerit, quod et ipsum liberalitati detrahit, licet minus. Vellem autem Caesareum hic consuluissem, cum eum in multis locis fidelissimum expertus sim.

Quibus omnibus *Berglerus*, calluisse se, quid bene Graecum, quid secus sit, abunde monstrat, supersedere autem iisdem maximam partem poterat, nisi neglexisset Vindobonensem, quem et hic fidelem fuisset experturus: nam confirmat λάχος σοι, quod ideo in textum recepi. Timaeus in Lexico Platon. λάχος. κλῆρος, vbi vide Ruhnkenium.

Ne quid tamen omittam eorum, quae Critici ad emaculandum Alciphronem meum laudabili conatu, etsi non semper felici euentu contulerunt, addere liceat, quod Arnaldo Misc. Obseru. T. V. p. 289. in mentem venit: λόχον σοι, quo nimirum adlusum sit ad etymologiam verbi λόχος, quod secundum Eustathium Il. A. p. 68. dicatur παρὰ τὸ λέγω, τὸ ἐπιλέγω, ἐν ᾧ εἰσιν ἐπίλεκτοι. Numerum adeo, putat Arnaldus, quem addidit Noster, *viginti quinque*, suae fauere coniecturae, quum ex Homeri Iliad. Λ. v. 392. colligere potuerit Alciphron, totidem milites selectos λόχον (*manipulum*) constituisse — Quae coniectura tamen, fateor, non magis placet, quam Glossatoris Eichstad. λαβὼν σοι.

14. πέντε εἴκοσιν. Cod. Vind. inserit καὶ, vetantibus Grammaticorum filiis, qui a XX — XXX omitti debere pronuntiant. W.

14. κοινόν. Liber Vind. B. κοινωνεῖν.

15. φθονούντων. Idem Cod. φθονοῦσι δέ. Vulgata tamen melior pro φθονείτωσαν, quod et ipse Berglerus adnotauit.

COMMENTARIVS.

1. τῆτες. Hesychius: Τῆτες, ἐν τῷδε τῷ ἔτει. v. Harpocrationem et Suidam, et Kuehnium ad Pollucem VI, 73. W.

4. ἀεργὸν καθίζειν ὄνειδος. Hesiodus in Opp. et dies v. 311. ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. *Bergler.*

4. προκύψας δῆτα τῆς καλύβης. Basilius in Ep. μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν. v. supra Ep. 23. Libri I. *Bergler.*

5. παρανοίξας τὸ θύριον. Euripides Iphigenia in Aulide v. 857. τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας; Aristophanes in Pace v. 30. τηδὶ παροίξας τῆς θύρας. Ita et παρανοίξας, quamuis nondum adnotatum viderim in Lexicis. *Bergler.* v. etiam Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum v. 415.

6. δῆμον ὅλον ὀρνέων. (*ein ganzes Volk Vögel*) Ita et ἔθνος κοράκων apud Thomam Magistrum p. 894. Nec aliter Latini vocibus *populus* et *gens* vti solent. *Manilius* V, 368. serios populos habet. cf. et Ouidium Metam. XIII, 612. Est etiam δῆμος ὀνείρων (somniorum) apud Lucianum in Philopatri T. IX. p. 259. et ibi Gesner. p. 534. W.

7. κοψίχους. v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Iudicium Vocalium T. I. Bip. p. 314. W.

9. ἀχράδων. vide Theocritum Idyll. I, 134. et ibi Scholiasten, Perizonium ad Aelianum III, 29. et Spanhemium ad Callimachum p. 770. W.

10. νέφος στρουθίων. Itidem, vt paullo ante ἔθνος de *multitudine*: de qua significatione vide Interpretes ad Hebr. XII, 1. et Wesselingium ad Diodori Sic. Lib. III. c. 28. W.

11. ὀροδάμνων. Hesychius: Ὀρόδαμνοι. Κλῶνες. Κλάδοι, Βλαστήματα. Ὄρπηκες. — Occurrit inter alia apud Lucianum Amor. §. 31. T. V. Bip. p. 293. W.

12. κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. Ex hoc loco nostro emendat Cel. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 63. Philostratum Icon. XXIX. p. 854. vbi ἡ μὲν γὰρ ἔχεται τοῦ ποδὸς, ἡ δὲ ἄκρου τοῦ πτεροῦ, ἡ δὲ εἴληπται (pro vitioso, quod vulgatum erat ἐσθίεται) τῆς κεφαλῆς. cf. omnino Reitzium ad Luciani Asinum §. 23. T. VI. Bip. p. 484.

15. φθονούντων. pro φθονείτωσαν. Attice. *Bergler.* Sic χαιρόντων Lib. II. Ep. 1. sub finem, infra Ep. 52. ποιούντων.

Epistola XXXI.

Φιλόκωμος Θεστύλλῳ.

Οὐπώποτε εἰς ἄστυ καταβὰς, οὐδὲ εἰδώς τί ποτέ ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ὑφ' ἑνὶ περιβόλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους, καὶ τ' ἄλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν. Εἰ οὖν σοι πρόφασις ὁδοῦ ἄστυδε γένηται, ἧκε ἀπάξων νῦν κἀμέ· καὶ γὰρ ἐγὼ δεῖν οἶμαι τοῦ πλειόν τι μαθεῖν, ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. Τίς οὖν δή με κἀκεῖ μυσταγωγεῖν ἐπιτήδειος, ἢ σὺ, ὁ τὰ πολλὰ εἴσω πυλῶν ἀλινδούμενος;

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλόκωμος. Ex Vaticano dederat Berglerus Φιλόκυμος. Caesareum non consuluerat, coniecerat tamen Φιλόκωμος, vt ex re nomen haberet, et addicit Cod. Vind. B. — Pro Θεστύλλῳ Gloss. Eichstad. mauult Ἀστύλλῳ.

1. οὐπώποτε. Idem liber diuisim: οὔπω ποτέ.

1. εἰδώς ποτε. Idem Cod. οὐδὲ ἴδω ὅτι ποτέ.

6. γένηται. Liber Vind. γένοιτο.

6. ἧκε. Idem liber sed vitiose ἧκεν. v. supra Ep. 5.

6. ἐγὼ δεῖν. Vind. B. ἔγωγε ἄγειν.

8. κἀκεῖ. Idem Cod. κἀκεῖθι.

COMMENTARIVS.

1. οὐδὲ εἰδὼς τί ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις. Vt fratres illi in Euboea apud Dionem Chrysost. in Euboico. *Bergler.*

7. ἤδη μοι βρύειν θρὶξ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. πρώτη ὑπήνη est apud Aristaenetum Lib. I. Ep. 11. p. 29. ἁπαλὴ ap. eumdem II, 19. — Βρύειν est propie *scatere*, deinde *prouenire*, *florere*, *abundare*. Quod, quamquam notum est, tamen gauisus sum inuenire, vbi non exspectaueram. Dum enim in Hagenbuchii Epistolis Epigraphicis aliud quaererem, incidi forte in satis amplam de vocum δεύεσθαι, βρύειν, *scatere* etc. vsu metaphorico disputationem, nec oblitus (p. 142.) Alciphronis mei vir sua aetate doctissimus. W.

(Nota: hic inserta est in Codice Vindob. B. epistola integra, adhuc inedita: Κωμαρχίδης Εὐχαίτῃ, quam infra inuenies.)

Epistola XXXII.

Σκοπιάδης Σκοτίωνι.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν. Οἷον κακόν ἐστιν ὦ Σκοτίων ἡ μέθη. Ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων, (οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πιεῖν ἔστεργε· συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἦν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, δεῖν αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾷν·) πιὼν οὖν, ὅσον οὔπω πρότερον ἐν ἀσκῷ βαστάσας οἶδα, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω· καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ, καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνω.

ADNOTATIO CRITICA.

Σκοτίωνι, et in contexto Σκοτίων. quod ex Ms. patrui Valkenarius ad Ammonium p. 78. pro vulgato Κοτίων adfert, vt veri magis simile recepi.

3. εἰνόφλυγες δέ. Cod. Vind. B. οἰνοφλυγεῖς, omisso δέ. Vtrumque male. Paullo post pro πιεῖν — πίνειν, et pro συνεχῶς δὲ — συνεχῶς δή.

4. συνεχῶς — ἀπερυγγάνω. Berglerus ita dederat ex Vaticano, quem, nisi quid obstat, vbique sequitur: συνεχῶς δὲ, περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπίτιμον, ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾷν· οἶδα (δ') ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνων. Ad quae Berglerus adnotauit haec: τοὐπίτιμον. ita ex Caesareo. Ex Vaticano, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις ἐπέχεον, i. e. *quem calicem in renuentes effundebant*, magno sane discrimine. Posset ex his duobus Codicibus legi: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις ἐπέχεον, ἣν αὐτοῖς τοὐπίτιμον. Pro ἐπίτιμον alias vsitatum ἐπιτίμιον, nihil tamen mutauerim; cum et πρόστιμον dicatur. Haec *Berglerus*. [Caesareus, i. e. Vind. B. nec τοὐπίτιμον habet nec τοὐπιτίμιον, sed τοὐπότιμον, ex rasura tamen, quod me monuit amiciss. Bastius. Variant omnino in ἐπίτιμον et ἐπιτίμιον Codd. in aliis etiam scriptoribus. v. du Soul ad Luciani Merc. cond. T. III. Bip. p. 528. — Ἐπιτίμιον praefert merito Valkenarius etiam ad Ammonium p. 78. qui totum locum sic constituit: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, ΔΕΙΝ αὐτοὺς ΚΑΙ εἰς κ. τ. λ. quod placet, quum eiecto γὰρ parenthesium, quas vel sic nimis h. l. Noster cumulauit, numerus minuatur, et τὸ ΚΑΙ teste Berglero, in Vaticano etiam inueniatur.] Restat, vt quid Berglerus ad sequentia οἶδα (δ') ἐγὼ adnotauerit, exscribam. Ita, inquit, ex Vaticano, nisi quod (δ') inclusi signis. Caesareum non consulueram. Videtur autem particula illa addita ab aliquo, non sentiente hyperbaton, qualia apud Nostrum plura.

Sic autem haec cohaerent: ἐμπεσὼν — οἶδα.

Iam vero operae pretium sit audire Codicem Vind. B. qui longe alia et plura exhibet, quam reliqui. Sic igitur scriba dedit: συνεχῶς — ἑστιαν. ΕΙΤΙΣ ἩΡΝΕΙΤΟ ΤΗΝ ΚΥΑΘΟΝ. ΠΙΩΝ ΟΥΝ ὉΣΟΝ ΟΥΠΩ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ἈΣΚΩι ΒΑΣΤΑΣΑΣ οἶδα τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχΩ, ΚΑΙ ΕΤΙ ΣΟΙ καρηβαρΩ καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνΩ. — Totum igitur locum inde a συνεχῶς vsque ad finem ita refinxi, vt cum Valkenariano τουπιτίμιον et ΔΕΙΝ-ΚΑΙ reciperem, deinde verba Codicis Vind. εἴτις ἠρνεῖτο τὴν κύαθον, vt glossema, idque ne suo quidem loco positum (est enim praecedentis ἀρνουμένοις interpretamentum) eiicerem, reliqua vero omnia, quae interpolatoris esse non possent, reciperem. Tenor igitur orationis ab ἐμπεσὼν exorsus, post intermedias parentheses Nominatiuo πιὼν οὖν denuo incipit, et vterque Nominatiuus non cum οἶδα, vti Berglerus (aliter enim non poterat) volebat, sed cum ἔχω — καρηβαρῶ — ἀπερυγγάνω cohaeret. Locum igitur vel Bergleri, vel meis verbis ita verto: *Cum enim incidissem in conuiuium perditissimorum hominum, (temulenti autem omnes erant, nec vllus modici vini vsu contentus esse volebat, immo vero, adsidue in orbem eunte calice, poena renuentibus statuta erat haec, vt postridie epulas ipsi darent) — quum igitur bibissem, quantum numquam in vtre portare memini, tertium iam diem ita me habeo, vt etiam nunc grauedinem capitis sentiam, crapulamque eructem.*

COMMENTARIVS.

1. Βάλλ' ἐς μακαρίαν. Antiphanes Comicus apud Athenaeum p. 18. εἰς μακαρίαν, τὸ λουτρὸν ὡς διέθηκέ με. Aristophanes in Vespis v. 976. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι γε τὸ ῥοφεῖν (*sorbere*) ibid. v. 1245. κα-

κὸν τὸ πίνειν. Tale quid videtur et Menander dixiſſe apud Athenaeum Lib. X. p. 446. βάλλ᾽ ἐς κόρον. ἤδη πώποτ᾽ ἔπιες Σωσίλα, ſequentia ſunt corrupta. *Bergler.* v. adnotata ad Lib. I. Ep. 9. et 17.

4. συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος. Lib. I. Ep. 22. κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης. Vide ibi notata.

8. τρίτην ταύτην ἔχω ἡμέραν. Supra Ep. 21. huius libri: ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Lib. I. Ep. 1. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Bergler.*

9. καρηβαρῶ. Heſychius: Καρηβαρεῖ· βαρύνεται κεφαλήν. ἐξ οἴνου μεθύει. κάρην δὲ κεφαλήν.

Epistola XXXIII.

Ἀνθύλλα Κορίσκῳ.

Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ῥυήσεσθαι, εἴγε οὕτως, ὦ Κορίσκε, ἀφηλικέστερος γεγονὼς, ὅτε ἤδη λοιπὸν υἱδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἔχομεν, ἐρᾷς κιδαρῳδοῦ γυναικὸς, κἀμὲ κνίζεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι, τριακοστὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι· παρθένιον δὲ ἡ ἱππόπορνος μεθ᾽ ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. Γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισθήτως ἔχεις. Ὦ γῆρας ἑταίρας παίγνιον.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀφηλικέστερος, Cod. Vind. B. male ἀφηλικέστερον.

3. υἱιδοῦς pro υἱοῦς recepi, rectissime suadente Piersono ad Moerin p. 379. Gloss. Eichst. idem coniecit vel υἱωνοῦς.

6. παρθένιον. Loco παρθενίαν reposui auctoritate motus Toupii Emendatt. in Suidam p. 525. ed. Lips. qui sic vertit et interpretatur: *Parthenium autem, nobile illud scortum, impense colitur, quae totum te cum agris tuis deuorauit.* „Ita scribendus, „sic pergit, et interpretandus „iste locus, qui viros doctissimos frustra habuit. Vulgo „ineptissime legitur παρθενίαν. Sed παρθένιον est „nomen ὑποκοριστικὸν, in „quo tota vis et venustas „huius loci consistit. *Suavicula illa puella, quae tota „tota virgo est.* Non potuit festiuius noster Alciphron." — Nec potuit acutius noster Toupius.

8. σὲ αὐτοῖς. Vind. B. σεαυτὸν, nisi voluerit σεαυτὸν αὐτοῖς. v. supra Lib. I. Ep. 2.

COMMENTARIVS.

1. Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ξυνήσεσθαι. Ita incipit et Ouidius Trist. I. El. 7.

In caput alta suum labentur ab aequore retro
 Flumina. — *(deinde:)*
Omnia iam fient, fieri quae posse negabam,
 Et nihil est, de quo non sit habenda fides.
Haec ego vaticinor, quia sum deceptus ab illo,
 Laturum misero quem mihi rebar opem.

De prouerbio ἄνω ποταμῶν Erasmus in *Sursum versus* etc. et Schottus ad Zenobium Cent. II. Prou. 56. *Bergler.* Eurip. Phoen. 663. Horat. Od. I, 29. et quis non?

2. ἀφηλικέστερος γεγονὼς etc. Lib. I. Ep. 6. quae est eiusdem cum hac argumenti: ἀφηλικέστερος καὶ γυναικὶ πάλαι συνὼν, καὶ παιδίων οὐ μάλα νηπίων πατήρ. *Bergler.*

5. ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Ab ἐκρινᾷν. a ῥίνη, lima. Bergler.

7. ἡ ἱππόπορνος. vide quae adnotata sunt supra ad Lib. I. Ep. 38.

8. ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. Anaxilas Comicus apud Athenaeum p. 550. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω ποιεῖ; Τόν γε ναύκληρον λαβοῦσα καταπίνει αὐτῷ σκάφει.

Epistola XXXIV.

Γνάθων Καλλικωμίδῃ.

Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλικωμίδη, τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη· εἶτ' ἐκ φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο, καὶ τὴν Ἀπημάντου ἐμιμήσατο στύγα; Καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν, ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν· οὕτως τὴν κοινὴν φύσιν ἀπέστραπται. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φείδωνός τε εἰσὶ καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. Ὥρα μοι μετανίστασθαι, καὶ πονοῦντι ζῆν. Δέχου δή σύ με μισθωτὸν κατ' ἀγρὸν, πάντα ὑπομένειν ἀνεχόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρωτον ἐμπλῆσαι γαστέρα.

ADNOTATIO CRITICA.

Γνάθων. Scriptum Γνάδων [etiam in Cod. Vind. B.] Sed notum parasiti nomen Γνάθων. Apud Lucianum etiam in Timone (T. I. Bip. p. 114.) ad hunc iam denuo diuitem factum primus omnium sese insinuaturus accedit Γναθωνίδης ὁ κόλαξ. *Bergler.*

2. Κολλυτέα. Ita scriptum habemus, nec mutaui, nam et Lib. I. Ep. 39. in fine, vbi ipsius pagi nomen Κολλυτῷ. *Bergler.* qui tamen sibi non constat v. I, 39.

5. Ἀπημάντου στύγα. Sic reposui, non tam timidus quam Berglerus, qui ἀπήπαντοΝ in contexto retinuit, vertit tamen: *Apemanti imitatus est odium*, hac addita adnotatione: Fuerunt similibus inter se moribus praediti Apemantus et Timon: cumque Timon odio haberet omnes, Apemanti consuetudinem quandoque ferre poterat. Plutarchus in Antonio p. 948. τὸν δὲ Ἀπήμαντον μόνον, ὡς ὅμοιον αὐτῷ καὶ ζηλοῦντα τὴν δίαιταν, ἔστιν ὅτε προσίετο. Videtur autem alios auctores secutus Plutarchus, dum Apemantum facit Timonis imitatorem, non Timonem Apemanti. *Bergler.*

10. οἱ δὲ λοιποί. Cod. Vind. inuertit: οἱ λοιποὶ δὲ

11. νεοπλούτων. Arnald. in Misc. Obseruatt. T. V. p. 290. recte quidem displicet vulgata μεσοπλούτων. Vix enim alibi occurrit, et quod bene monet Arnaldus, huc non conuenit, quod, cum mediocriter diuites parciores esse soleant in parasitis pascendis, ad ditissimos potius iis confugiendum fuisset. At vero medela ab eodem iuuene doctissimo adhibita μεστῶν πλούτου, vt verbis vtar alius doctissimi iuuenis, Piersoni, Verisim. p. 97. est infelicissima. Sic enim Graeci adpellare diuites non amant. Accesserim igitur Piersono, qui νεοπλούτων mauult, quae vox ter praeterea apud Nostrum occurrit. Lib. I. Ep. 25. III, 8. 47.

10. Φειδωνός τε καὶ Γνίφωνος. Sic recepi ex coniectura Bergleri, nam, quod antea obsederat contextum Φειδώνοντές εἰσι καὶ γνίφω-

νες pauci est. Nec temere sic coniecit Berglerus, nam quod ipse monet in Caesareo est litura in Φείδονες et Γνίφωνες, et O supra scriptum. De nominibus istis v. Commentar.

12. δέχου δή. Istud δή debeo Cod. Vind. melius enim visum vulgato δέ.

COMMENTARIVS.

1. Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλ. Lucianus in Timone §. 7. (T. I. Bip. p. 77.) τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; [it. §. 44. p. 113.] *Bergler.*

2. σπαθήσας. Haec vox bis apud Nostrum obuia est infra Ep. 50. et 65. v. Berglerum ad Aristophanis Nubem v. 53. 55. Lucianum Cataplo §. 20. (T. III. Bip. p. 200.) in Gallo §. 29. T. VI. Bip. p. 336 — de luctu §. 17. T. VII. p. 215. ad quem locum vide inprimis Gesnerum p. 502. qui significationem istius verbi hanc esse pronuntiat, vt de iis dicatur, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerant, tum ventri auaro omnia donent, et in illud barathrum tota detrudant patrimonia. W.

3. εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας. Lucianus in Timone T. I. Bip. p. 82. παρασίτοις, καὶ κόλαξ, καὶ ἑταίραις. et Hemsterhusium ibidem p. 362.

6. καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιάν. Apud Lucianum ipse Timon dicit §. 6. p. 76. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων. *Itaque prae miseria in hunc agrum me contuli, et indutus rhenone terram exerceo, conductus quatuor obolis.* De voce ἐσχατιὰ vide ad Lib. I. Ep. 25. *Bergler.*

7. ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει. Aelianus Ep. 13. quae est ad Cnemonem similem Timoni, et itidem μισανθρωπίαν profitentem: βάλλεις οὖν ἡμᾶς ταῖς βώλοις. Apud Lucianum, vbi Timon ad accedentes dicit p. 103. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς πώλοις καὶ

τοῖς λίθοις συντρίψω, vbi itidem ΤΑῖς βώλοις potius legendum, quam ΤΟῖς, quod in editionibus Luciani video. *Bergler.* cui consentit Hemsterhus. ad eum locum p. 400. Bip.

10. Φείδωνος — Γνίφωνος. Prius, vt apud Aristophanem in Nub. v. 65. et 67. vi vocis *parcum* notat: de posteriore Lucianus in Vitarum auctione §. 23. T. III. Bip. p. 108. γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον, *auarum esse et vsuras quaerere. Bergler.* Vide ad hunc Luciani locum Interpretes p. 453. vbi plura eiusdem loca laudata inuenies. Nomina omnino ex conditione ficta vide apud eumdem Lucianum in Fugitiuis §. 26. T. VIII. Bip. p. 327.

Epistola XXXV.

Θαλλίσκος Πετραίῳ.

Αὐχμὸς τὰ νῦν· οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται· δεῖ δὲ ἐπομβρίας; διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὰς τὸ κατάξυρον τῆς βώλου δείκνυσι. Μάταια ἡμῖν, ὡς ἔοικε, καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ Ὑετίῳ· καίτοιγε ἐξ ἁμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκαστος δυνάμεως ἢ περιουσίας εἶχε, συνεισενέγκατο, ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δε καπρὸν, ὁ πένης πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρυτιῶντας, ταῦρον δὲ οὐδείς· οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν, τὴν λεπτόγειον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦσιν. Ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων· ἔοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὢν τῶν τῆδε ἀμελεῖν.

ADNOTATIO CRITICA.

6. *οἰκήτορες*. Ex Vind. B. recepi pro *οἰκότερες*.

6. *ὡς ἕκαστος δυνάμεως, ἢ περιουσίας*. Videtur excidisse verbum *εἶχε* *Berglero*. Ego, quod vix abesse posse videretur, adoptare non dubitaui.

8. *κάπρον*. Et in hoc obsecutus Berglero, nam vnice verum est, nihili vero vulgatum *καρπόν*.

COMMENTARIVS.

2. *δεῖ ἐπομβρίας*. *Δεῖ θυμηδίας καὶ παρασίτων* infra Ep. 49. v. Reitzium ad Luciani Imagines §. 5. T. VI. Bip. p. 382. et Nauigium §. 44. T. VIII. p. 514.

4. *ἀνήκοα τέθυται*. Rarius, nec venustate carens pronuntiat Abresch ad Aristaenetum p. 306.

4. *τῷ Ὑετίῳ*. *Ζεὺς ὑέτιος* apud Pausaniam Lib. IX. c. 39. apud eumdem Lib. II, c. 19. *βωμὸς ὑετίου Διός*. Aristoteles de mundo cap. vltimo de Ioue: *ὑέτιος ἀπὸ τῶν ὑετῶν a pluuiis*. Sic ab *ὄμβρος imber* *Ὄμβριος*. Strabo Lib. XIV. p. 1046. *τὸν ὄμβριον Δία*. Plutarchus etiam in Conuiuio VII. Sap. p. 158. *ὀμβρίῳ Διῒ, καὶ προηροσίᾳ Δήμητρι*. (vt hic Cereris cognomen ab *aratione*, sic et Iouis, qui *ἀρότριος* etiam.) Idem Iupiter *ἀπὸ τῆς ἰκμάδος*, ab humore *ἰκμαῖος*, Apollonius Rhod. II, 524. *Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο, et aram fecit magnam Iouis humorum auctoris*. Vnde *ἴκμενος* etiam *Ζεὺς*, adnotante Eustathio p. 964. lin. 63. *Bergler*.

5. *ἐκαλλιερήσαμεν*. *Καλλιερεῖν* (actiuum) est apud Xenoph. Cyrop. III, 3. 11. VI, 4. 5. *Καλλιερεῖσθαι* (medium) apud eumdem I, 5. 6. III, 22. v. et Cel. Beckium ad Aristophanis Aues v. 1118. W.

8. *πόπανον*. Hesychius: *Πόπανα πλακοῦντες ἀπὸ ἀρτου*. Plura de hac, aliisque placentis in sacris praesertim offerri solitis v. Spanhemium et Dukerum ad Aristoph. Plut.

v. 660. Casaubonum ad Athenaeum Lib. IV. c. 21. p. 305. Gesnerum ad Orphei Argonaut. v. 314. Ruhnkenium ad Timaeum p. 220. ed. secundae. W.

9. λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Lucianus in Ioue Tragoedo §. 15. T. VI. Bip. p. 241. ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη, καὶ κορυζῶντα; καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. *Bergler.* χόνδροι ἁλῶν. sunt apud Athenaeum p. 127. Casaub. — Εὐρωτιᾶν iterum infra Ep. 53. v. Timaeum εὐρώς. et Theophr. Charact. X, 4.

11. τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς. Thucydides initio de Attica: διὰ τὸ λεπτόγεων. Noster certam tantum partem intelligit: *Bergler.* Plura loca de sterili agro Attico attulerunt Spanhemius ad Callim. Del. 191. et Interpretes ad Luciani Encom. Demosthenis T. IX. Bip. p. 409.

13. πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὤν. Sed varia fuerunt, quae bonum Iouem cogerent peregre abire. W.

Epistola XXXVI.

Πρατῖνος Μεγαλοτέλει.

Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. Ἐπεὶ γὰρ ἧκε δείλης ὀψίας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκάδας τινὰς καὶ φάλαγγας ὀνομάζων, εἶτα σαρίσσας καὶ καταπέλτας καὶ γέρρας· καὶ νῦν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾶκας, τὸν προηγεμόνα βαλὼν μεσαγκύλῳ, νῦν δὲ ὡς κοντῷ

διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν· ἐπὶ πᾶσί τε αἰχμαλώτους παρῆγε καὶ ἐδείκνυ γυναῖκας, ἃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀριστείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι. Τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα εὐμεγέθη, Φλυαρίας Φάρμακον ὤρεγον· ὁ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἁδροτέρας ἐκπιὼν, οὐκ ἐπαύσατο ἀδολεσχίας.

ADNOTATIO CRITICA.

Πρατίνος. Ita scriptum. Cod. Vind. Πρατῖνος. supra Ep. 12. Πρατίνας.

5. σαρίσσας. Timidior iusto Berglerus feliciter coniecit, nec tamen in contextum recipere sustinuit pro vulgato σισάρας, quamquam Lucianum *Dial.* Meretr. 13. T. VIII. Bip. p. 259. et 530. haberet, quo se tueretur. Lucianus ibi sic: ἐγὼ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον.

6. γέῤῥας. Et hoc ex coniectura Bergleri verissima pro vulgato δέῤῥας. Forte, ait Berglerus δέῤῥεις, [quod tamen huc non quadrat] aut γέῤῥα vel γέῤῥας. Hoc malui, et mavult Gloss. Eichstad.

11. δεδόσθαι. Cod. Vind. B. διδόσθαι.

11. τῷ δὲ ἐγκανάξας. Gloss. Eichst. τῷ δ' ἐγὼ ἐγκ. acute.

COMMENTARIVS.

3. ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι. Quod et apud Lucianum Dial. Meretric. 13. (T. VIII. Bip. p. 257.) facit miles gloriosus, qui, dum amicae placere studet narrandis magnis quibusdam et cruentis facinoribus, eidem se despicabilem et abominabilem facit. Est autem is valde similis Plautino illi in Actu I. Sc. I. Militis glor. in quo tamen effingendo ipse

Poeta non minus φορτικός. Moderatiores et gratiores sunt Terentiani militis in Eunucho Act. III. Sc. 1. gloriationes, vti et illud ſcena ſequente, quod huc facit, vbi coram Milite, riualis eius ſeruus ad communem amicam: *Atque haec qui miſit — Neque pugnas narrat, neque cicatrices ſuas Oſtentat: neque tibi obſtat, quod quidam facit.* Cetera etiam Terentiana Plautinis ἀνθρωπικότερα et ἠθικώτερα, atque a ſcurrilitate illa et vernilitate procul: ad ſummam, Terentius Menandro ſimillimus; cum Plautus ex veteri Comoedia Graecorum plus traxiſſe videatur. Quod eo dico, quia, cum Alciphron et Lucianus multa habeant communia, et pariter imitati ſint Comicos, praecipue Ariſtophanem et Menandrum; Alciphron etiam magis Menandrum, Lucianus magis Ariſtophanem expreſſiſſe videtur. *Bergler.* quem laudat Cel. *Boettiger* in Specimine nouae editionis Terentii p. 63. accedit vero ſententiae Cel. Wolfii in Prolegg. ad Homerum p. 70 et Pauwio *Recherches ſur les Grecs* T. I. p. 169. qui Plautum Siculos potiſſimum Comicos ſecutum eſſe exiſtimant.

6. ὡς ἀνέτρεψε — κοντῷ διαπείρας. Lucianus ibidem p. 530. τότε τοίνυν ἐγὼ τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν καὶ τὸν ἵππον. Mox: ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει. *Bergler.*

7. μεσαγκύλῳ. Heſychius: Μεσάγκυλα. ἀκόντια. Eurip. Andromache v. 1113. ad quem Scholiaſta: μεσάγκυλα, εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων, ὃ κατέχοντες ἀφῄεσαν. *Alberti* ad Heſychium.

11. ἐγκαναξεῖς. Ariſtophanes in Equitibus v. 105. ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. *Bergler.* cf. Clar. Hoepfnerum ad Eurip. Cycl. v. 152.

12. κύλικα εὐμεγέθη φλυαρίας φάρμακον ὥρεγον. Lucianus in Sympoſio ſ. Lapithis T. IX. Bip. p. 56. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρι-

σταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον δοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. Infra plus conuenientiae cum Sympoſio illo oſtendetur, nempe totius epiſtolae cum toto (Ep. 55.) *Bergler.*

13. *ἁδροτέρας*. Aelianus Ep. 4. τρεῖς ἁδρὰς ἐξεκάναξα κύλικας, quem locum et Kueſterus adnotauit ad Ariſtophanis paullo ante adductum locum. *Bergler.* Ἁδρὸς ſaepe obuiam habui in Luciano, v. c. Aſino T. VI. Bip. p. 144. κιβώτιον ἁδρὸν, *ciſtula grandiuscula.* — p. 169. φορτίον ἁδρόν. — p. 173. δοῦλος ἁδρὸς, *compactus* (derbe) — p. 192. μισθὸς ἁδρός.

Epistola XXXVII.

Ἐπιφυλλὶς Ἀμαρακίνῃ.

Εἰρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα, ᾔειν ἐς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. Εἶτά μοι λόχος ἐξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερώχων, ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ Μοσχίωνι συνέπραττεν. Ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων, καὶ γαμησείων· ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην, ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα, ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. Ἐλάνθανον δὲ ὑβριστὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα, καὶ θάλαμον νάπην εὑρίσκουσα. Εἰς γὰρ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγὼν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. Καὶ

ἔχω τὸν ἐξ ὕβρεως ἄνδρα· οὐχ᾽ ἑκοῦσα μὲν, ὅμως δὲ ἔχω. Καλὸν μὲν γὰρ ἀπείραστον εἶναι τῶν ἀβουλήτων· ὅτῳ δὲ οὐχ᾽ ὑπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐπιφυλλίς. Ms. [Cod. Vind. B.] Ἐπιφυλίς. Adparet, ex re confictum esse nomen, adlusione ad τὴν φυλλάδα, in qua quiddam sibi euenisse narrat. *Bergler.* Adde, quod Amaracinae, ad quam scribitur, nomen itidem a flore effictum est.

1. ἀνθῶν. Saepe apud scriptores inuenitur scriptum ἀνθέων, etiam eos, qui non Ionice scribunt, quia ἀνθῶν et ἀνθ᾽ ὧν ambiguitatem pariunt. *Bergler.* v. quae obseruaui ad Lib. II. Ep. 4. v. ἀνθρώπων.

8. τὸν ἥρω Φαιδρίαν. Ms. (Vindob. nempe) τὸν ἥρω᾽ Φαιδρίαν, sic cum Apostropho. Ἥρωα debuit dicere; quod potest accipi quasi μακαρίτην, quod paullo ante, quia praestantes viri post mortem ἐν μακάρων νήσοις et fiunt ὄλβιοι ἥρωες, vt apud Hesiodum in Ἔργ. v. 171. *Bergler.* cf. Commentar.

11. ἀγαγών. Cod. Vind. B. εἰς γάρ ΜΕ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγών. Non spernendum, quamquam non suo loco positum.

14. τί παθεῖν. Vind. B. τὸ et paullo post ἔξω. Vtrumque male. Mallem, ait Bergleras, ἔχω vt mox, quem secutus sum. Idem sentit Klotzius in Misc. Crit. p. 21.

16. ἀπείραστον. Gl. Eichst. mauult ἀπείρατον.

COMMENTARIVS.

1. ἱερεσιώνην ἀναθήσουσα. Eupolis apud Suidam in Ἀγῆλαι. Ἀναθῶμεν οὖν χ᾽ ἡμεῖς τούτοις τὰς διτ-

τὰς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. *Suspendamus nunc et nos istis geminas iresionas: et accedentes debitum honorem praestemus.* Apud Nostrum εἰρεσιώνη *sertum*, alias *ramus decerptus*. Quid peculiariter apud Athenienses fuerit, dicetur ad Aristophanem. *Bergler.* v. ibi Plutum v. 1055. et Equites v. 725, et quae Berglerus ad priorem locum adnotauit.

1. ἐς Ἑρμαφροδίτου. Hoc notatu dignum. *Bergler.* — Idem visum est Iortino (*Tracts* Vol. II. p. 45.) qui, quod Noster templi Hermaphrodito prope Athenas dedicati mentionem facit, Numen istud coniugibus praefuisse suspicatur: haud inepte enim arctam maritum inter et vxorem coniunctionem repraesentari numine eo, in quo sexus vterque inseparabiliter coniunctus sit.

2. τῷ Ἀλωπεκῆθεν. Videtur maritum suum Phaedriam intelligere. De pago Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ dicto iam egit Meursius. *Bergler.* cf. Reitzium ad Luciani Toxarin §. 27. T. VI. Bip. p. 446. it. T. VII. p. 546. VIII. p. 203. et Aristaenetum Lib. I. Ep. 4.

5. μακαρίτην. De nuper mortuis. v. Aristophanis Plut. v. 555. Schol. in Aeschyli Persas v. 635. Schol. in Aristoph. Equites v. 1148. Lucianum in Philopseude §. 27. T. VII. Bip. p. 278. τὴν μακαρίτην μου γυναῖκα. it. Dial. Meretr. 6. T. VIII. p. 220. ὁ μακαρίτης σου πατήρ. Ruhnkenium ad Timaeum p. 59. ed. sec.

7. γαμησείων. Vide supra Lib. I. Ep. 13.

10. νάπην. Hesychius: Νάπη. ὑλώδης, σύμφυτος τόπος, καὶ κοῖλος, καὶ ὑδατώδης, καὶ ὀρεινὸς τόπος.

Epistola XXXVIII.

Εὔδικος Πασίωνι.

Φρύγα οἰκέτην ἔχω πόνηρον, ὃς ἀπέβη τοιοῦτος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Ὡς γὰρ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην. Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι; δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον, καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, μετὰ περιχαρίας ἦγον, ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον. Ἦν δὲ οὗτος ἅμα λαμπρὰ ζημία· ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία· ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος, Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι, ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. Τί ἂν οὖν ποιοίμην, ὦ φίλτατε ἑταίρων καὶ συνεργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρίδιον;

ADNOTATIO CRITICA.

Πασίωνι. Ita Ms. Supra Ep. 3. Πασέωνα per ε in penultima. Magis placet per ι. *Bergler*.

4. δόξαντα δὲ. Sic recepi pro vulgato δόξας τε. Berglerus, ſine dubio de lectione δόξας ſecurus, non conſuluerat Ill. Gentilottum, qui Codice adcuratius inſpecto inuenturus fuiſſet δόξαντα δὲ εἶναι. Eadem profecto, qua ego, voluptate doctiſſimi amiciſſimique *Baſtii* codices antiquos verſandi, recteque legendi peritiam agnoſcent harum rerum amantes. Sic igitur in literis ad me datis: „Codex habet δόξ^c τ̄ϡq ͅ. At „vero ſignum ^c non ας ſignificat, ſed αν. Ας indicatur ſigno ᵕ. v. c. δοξᵕ, δόξας. Lineola literae τ ſuperſcripta nota eſt τοῦ A

„non τοῦ E. Sic Ep. 41. „προσφορ̃ i. e. προσφορᾶ. Et „quid vsitatius quam κατ vel „κτ pro κατὰ? ; tandem, „etiam in libris impressis ser„uatum, est δέ. Legas ita„que δόξαντα δὲ εἶναι." Sic igitur feci.

5. ἐγρηγόρως. Ita in Ms. ἐγρηγόρως per ω et παροξυτόνως. Alias ἐγρηγορὸς [idque rectius] in neutro genere dici potest. *Bergler.* Ἐγρηγόρως est tamen etiam apud Lucianum Hermot. T. IV. Bip. p. 2. vbi vide Interpretes p. 363.

6. ἅμα. Malem ἄρα. *Bergler.* Rectius μάλα, quod placet Ruhnkenio ad Xenoph. Memor. p. 229.

8. ἤκουσα τετυφωμένου. Male Vind. B. ἠκούσατε τυφουμένου.

10. τὴν Ἡρακλέους. Ms. τῆς Ἡρακλέως. Si liber iste Ms. Berglero Vindob. est, fallitur. Codex iste recte habet τήν. Signum est τ̓ — τῆς esset τ̃. Ἡρακλέως tamen exhibet.

12. συνεργῶν. Vind. σύγεωεγῶν, nempe συγγεωργῶν.

12. Φράσον. Idem liber habet Φρασ" quod est Φράσαιν. Φράσον esset Φρασ̀. Imperatiuum Noster et alibi, supra Ep. 8. huius libri.

COMMENTARIVS.

2. τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. Id est *vetere et noua* sc. *die* vel *luna*, in fine mensis, et initio alterius, quando νουμηνία. Tunc autem erat mercatus seruorum. Aristophanes in Equitibus v. 43. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ ἐπρίατο δοῦλον, vbi Scholiastes: ἐν δὲ ταῖς νουμηνίαις οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο. *Bergler.* — De ἕνῃ καὶ νέᾳ vide Scholiast. ad Aristoph. Nubes v. 1132. Piersonum ad Moeridem p. 152. Ruhnken. ad Timaeum, Lennepium Etymol. v. ἕνος. De mercatu seruorum in nouilunio v. etiam infra Ep. 61. — De more dominorum, emtis a se seruis noua nomina imponendi consule *Ian. Andr. Hultmanni* Diss. de seruis binominibus ad §. 1. Inst. de eo, cui lib. caussa bona add. Lugd. Bat. 1750. p. 12.

3. εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι. Sic. infra Ep. 61. Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι. vbi etiam Κολχὶς ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένη. W.

7. λαμπρὰ ζημία. Supra Ep. 21. huius libri ζημία καθαρά. *Bergler.* λαμπρὰ τροπὴ, fuga effusa est apud Lucianum Ver. Hist. T. IV. Bip. p. 235.

9. Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Lucianus in Timone T. I. Bip. p. 346. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι. de quo Erasmus Chiliadibus. *Bergler.* v. ad Luciani locum Hemsterhus.

10. τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. Vocem τριέσπερος exponit Suidas: Τριέσπερος· κατὰ τρεῖς ἡμέρας. ἤγουν νύκτας. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Illud autem tempus ita dicitur, in quo Hercules satus fuit, quem et ipsum inde nimirum τριέσπερον dici a Lycophrone v. 33. adnotauit ad Suidae locum Kuesterus, ad Lycophronis locum praeter Tzetzem abunde Meursius. Fecit et Lucianus Dialogum in eam rem, vbi Mercurius Soli Iouis nomine mandata fert, vt toto triduo cesset: deinde et Somno, μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην, — τὴν τριέσπερον scil. κεκοιμημένοι. *Bergler.* vide inprimis Hemsterhus. ad Luciani Somnium §. 17. T. I. Bip. p. 200.

12. καταβαλὼν ἀργυρίδιον. Lib. I. Ep. 1. ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον. Ep. 9. καταβολῇ τἀργυρίου. *Bergler.*

Epistola XXXIX.

Εὐθύδικος Ἐπιφανίῳ.

Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μῆτερ, πρὸς ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέασαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ᾽ ἄστυ καλά. Οἷα γάρ, οἷά σε λανθάνει, Ἁλῶα καὶ Ἀπατούρια καὶ Διονύσια, καὶ ἡ νῦν ἐστῶσα σεμνοτάτη τῶν Θεσμοφορίων ἑορτή. Ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι παρ᾽ Ἀθηναίοις ἑορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. Εἰ οὖν ἐπειχθείης, ἔρχῃ ἕωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἑωσφόρον ἐξελθεῖν· συνθύεις ταῖς Ἀθηναίων γυναιξὶν αὔριον. Ἧκε οὖν, μὴ μέλλε, καὶ πρὸς ἐμῆς, καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας· τὸ γὰρ ἄγευστον πόλεως καταλύσαι τὸν βίον, ἀποτρόπαιον, ὡς ἂν θηριῶδες καὶ δύστροπον. Ἀνέχου δέ, ὦ μῆτερ, τῆς ἐπὶ τῷ συμφέροντι παῤῥησίας. Καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὁμιλεῖν· οὐχ᾽ ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐπιφανίῳ. Quasi Ἐπιφάνιον vocetur haec mulier. Forte Ἐπιφανίδι vel Ἐπιφάνιδι. Loco Euthydici magis huc quadraret ex sequente epistola Philometor, propter argumentum huius epistolae. *Bergler.*

4. λανθάνει. Cod. Vind. B. διαλανθάνει.

4. Ἀλῶα. ita Ms. spiritu aspero, in antecedentibus aliquoties leni. Lib. I. Ep. 33. et 39. Lib. II. Ep. 3. *Bergler.* (Cod. Vind. habet Ἀλωά.)

6. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος. Idem liber: ἡ μὲν οὖν, et paullo post νηστίᾳ pro νηστείᾳ.

8. τὰ Καλλιγένεια. Nolui recedere a Ms. quamuis legendum esse adpareat τῇ Καλλιγενείᾳ. Aristophanes in Thesmophoriaz. v. 306. εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ. Adnotauit ibi Bourdinus in suis Graecis scholiis, nescio vnde, Erichthonium ordinasse, τοὺς θύοντάς τινι θεῷ ταύτῃ (τῇ Καλλιγενείᾳ) προθύειν, quod sane alienum hoc loco. Sic *Berglerus*, quem vide etiam ad Lib. II. Ep. 4. initio, vbi etiam de Dea Calligenia. — Sed consentit etiam in ΤΑ Καλλιγ. Cod. Vind. B. et Berglerum aliter legere maluisse iam suo tempore miratus est Heusingerus ad Plutarchum περὶ ἀγωγῆς p. 131.

10. ἐπειχθεὶης. Male Vind. B. ἐπιχθείης.

12. καὶ πρὸς ἐμῆς. Ita Ms. καὶ, sed lego ναί. Aristophanes in Pace v. 1113. καὶ πρὸς τῶν γονάτων. Sic suadet Berglerus, nec inepte. Nihil tamen mutare volui, quoniam et Cod. Vind. καὶ seruat.

15. ἀνέχου δέ. Vind. B. δή.

COMMENTARIVS.

5. Ἀπατούρια. v. notas ad Lib. I. Ep. 9.

6. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος. Multa hic passim antiquitates Graecas illustrantia. Meursius qui de Thesmophoriis diligentissime, vt alias, egit, [Graecia feriata p. 157. et Attic. Lect. p. 215.] ex vnico Hesychio adnotauit: Ἄνοδος. ἀνάβασις. ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς Θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται. *Bergler.* — Photius in Lex. Ms. Θεσμοφορίων ἡμέραι δ. δεκάτη, Θεσμοφόρια. ἑνδεκάτη Κάθοδος. (Ἄνοδος?) δωδεκάτη Νη-

στεία. τρισκαιδεκάτη Καλλιγένεια. Locus notabilis, uti ait ad Hesychium v. Θεσμοφόρια *Alberti*, qui et rectius esse θεσμοφόρια, quam θεσμοφορία monet. cf. Potteri Archaeol. Graecam ex edit. Rambachii T. I. p. 882.

7. ἡ νηστεία. De ieiunio in Thesmophoriis vide Aristophanem in Thesmophoriaz. v. 958 et 993. Idem in Avibus v. 1518. Ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν. Nec ista autem fugerunt Meursium. *Bergler.*

15. δύστροπον. δύστροπος et δύσκολος iunguntur infra Ep. 43. Vide etiam Aristaenetum I, 17. et ibi Abreschium, it. II, 12. W.

18. ἀληθίζεσθαι. Haud aliter infra Ep. 59. W.

Epistola XXXX.

Φιλομήτωρ Φιλίσῳ.

Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστυ ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν· χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ φρενῶν ἔξω κατέστησε. Θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος [τὴν λύτταν] κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. Καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακ-

τος· τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀρνούμενος, Φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα, καὶ τὴν τῶν στοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. Εὔδηλον δέ ἐστι καὶ χρημάτων περιορᾷν, καὶ γεωργίαν στυγεῖν· ἀλλὰ καὶ αἰσχύνης αὐτῷ μέλει οὐδὲν, καὶ τὴν αἰδὼ τοῦ προςώπου ἀπέξυσται. Οἴμοι οἷόν σε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ Φροντιστήριον ἐξετραχήλισε. Μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν· τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τοῦ Φρονεῖν τοὺς νέους, ἀθῴους εἶναι τιμωρίας ἀπέλιπον.

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλίσῳ. Gl. Eichſt. Φιλίστῳ.

4. εἰς αὐτόν. Abeſſe poterant, ſaltem non ſuo loco ſtare videntur. Librarii ſine dubio hic aberrarunt, vti Ep. 42. ὡς ὡρᾶς transpoſuerant, vbi vide notam Bergleri.

7. λύτταν. Ms. [etiam Vind. B.] λυττάναν. Videtur autem [alterutrum] ſuperfluum et aliunde irrepſiſſe. Quod ad rem ipſam attinet, Cynicos acerbe perſtringit, multa his ſimilia paſſim apud Lucianum, nec potuit tanta conuenientia fortuito euenire. *Bergler.*

13. ἄπρακτος. Gl. Eichſt. mauult ἄκαρπος, haud male.

17. εὔδηλον δέ ἐστι — περιορᾷν. Latiniſmum ſapit, alias enim Graeci: εὔδηλος (pro quo Gl. Eichſt. reponit ἔνδηλος) περιορῶν. etc. W.

19. μέλει. Cod. Vind. B. μέλλει. Vitioſe: ſic ſaepe commutantur hae voces; vide ſupra ad I, 38.

20. τὴν αἰδὼ τοῦ προςώπου ἀπέξυσται. Ms. τὴν αἰδῷ τῶν προσώπων ἀπέ-

ζυσται. Ep. 2. huius libri §. 10. T. III. Bip. p. 91. αἰδῶς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης ἀπέστω, καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. Bergler. ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. Quae autem iste adolescens fecit, ea praecipit pater Cynicorum apud Lucianum in Vitarum auctione

COMMENTARIVS.

9. ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν. Apud Lucianum in Timone T. I. Bip. p. 176. est θέαμα δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον. W.

11. τὸ βλέμμα ἰταμός. Suidas: Ἰταμὸς, ἀναιδὴς, σκληρὸς, ὠμός. Lucianus in Fugitiuis §. 19. T. VIII. Bip. p. 321. ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, toruum quiddam et furiosum spectantes. W.

11. ἐν τριβωνίῳ. De vsu praepositionis ἐν, vbi de vestibus sermo est, vide Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 479. W.

13. μετὰ χεῖρας ἔχων. Sic supra Lib. I. Ep. 34. cf. Abreschium ad Xenoph. Ephes. Misc. Obseruatt. T. X. p. 211. et Ill. Locellam ad eumdem p. 166. W.

15. φύσει γεγονέναι τὰ πάντα. Infra Ep. 55. ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. W.

21. ὦ γεωργία. Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 290. non videt, cur muliercula, vtut rustica, hic inuocauerit agriculturam. Latere potius nomen adolescentis *Gorgiae* fortasse aut aliud simile, qui rure paterno relicto Philosophos sectatus sit. Posse etiam scribi γεωργὲ, ita vt mater ea adpellatione prioris eum conditionis in memoriam reuocauerit. Si quid mutandum esset, prius mallem.

21. φροντιστήριον. Φροντιστὴς contemtim de philosopho apud Lucianum Prometh. T. I. Bip. p. 24. et ibi Solanus p. 217. Aristophanis Nubes v. 92. Thomas Magister p. 902. W.

23. *οἱ τοὺς κλέπτοντας σταφυλὰς θανάτῳ ζημιοῦν.* Meursius Themidis Atticae Lib. II. c. 1. Furti poena mors initio a Dracone constituta. Plutarchus de eo agens in Solone: *καὶ τοὺς λάχανα κλέψαντας ἢ ὀπώραν ὁμοίως κολάζεσθαι τοῖς ἱεροσύλοις καὶ ἀνδροφόνοις.* Atqui poena homicidis et sacrilegis mors sancita. Idem et lex Solonis constituebat. Haec ille, quem ibi porro vide, si lubet. *Bergler.*

Epistola XXXXI.

Δρυάδης Μηλίωνι.

Ἔπεμψά σοι, τῶν Δεκελειᾶσι προβάτων ἀποκείρας τὰ ῥωμαλέα, τοὺς πόκους· ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυῤῥίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὅ, τι ἂν θέλῃ, πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. Ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων, ἐξύφηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοϋφῆ, τὰ δὲ χειμέρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης, καὶ πεπαχύνθω πλέον· ἵνα τὰ μὲν τῇ μανότητι σκιάζῃ μόνον, καὶ μὴ καταθάλπῃ τὰ σώματα· τὰ δὲ τῇ βαρύτητι ἀπείργῃ τὸν κρυμὸν, καὶ ἀλεξάνεμα τυγχάνῃ. Καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἱστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρὴ, ὡς αἱ τα-

λασιαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι.

ADNOTATIO CRITICA.

Δρυάδης. Sic repofui ex Cod. Vind. B. quod longe melius eft vulgato Ἀρνάδης. Indices epiftolarum in ifto Codice aureis, maiusculisque literis fcripti, quarum ductus in hac voce fic adparent ΔΡΥΑΔΗC. Error ex forma literae υ ortus eft, quae maiuscula litera expreffa Y non P, quod formam habet N, fignificat. Debemus hoc et oculorum et ingenii acumini Cl. et amiciffimi *Baftii.*

Μηλίωνι. Et hoc nomen Berglero quidem non fatis placet, vt mulieri non conueniens. Fortaffe Μηλιάδι legendum effe exiftimat, provocatque ad Ep. 16. huius libri. Cod. Vind. nil mutat.

1. Δεκελειᾶσι. Cod. Vind. B. ΔεκεΛΙασι, fine E, et fine accentu. Formam in vulgato exftantem cum Stephano Byz. a pago Attico Δελέκεια deducit *Berglerus.*

3. Πυῤῥίας. Cod. Vind. B. habet in margine ὄνομα λ' (ὄνομα λέγεται.) *Baft.*

6. ἐσθήματα Ms. εὐθήματα [faltem non valet de Vind. B. qui recte habet ἐσθήματα] error ex fimilitudine pronuntiationis. *Bergler.*

16. ἄλλως δέ. Hoc δὲ inferui ex Cod. Vind. B.

17. ἀγαπῶσαι. Bergl. ἀγαπῶσι in Ms. effe dicit, quod vitium Veneti Cod. effe videtur, Vindobonenfis enim non eft.

18. σωφροσύνῃ. Cod. Vindobonenfis B. σωφροσύνης.

COMMENTARIVS.

3. Πυῤῥίας. Alias ferui Comici nomen. Lucianus in Timone §. 22. Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου. v. Helladium ap. Photium p. 870. *Bergler.*

4. πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι. cf. supra Ep. 3, vbi itidem φθάνειν Infinitiuo iunctum est.

8. λεπτοϋφῆ. Non habet H. Stephanus in Thesauro hanc vocem. Sic χρυσοϋφής. *Bergler*. In his et similibus vocalium seiunctionem probatiorem esse contractione (χρυσουφ. λεπτουφ.) probat Doruilius ad Chariton. p. 618.

8. ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης. Ita hiemi conuenientem vestem fieri iubet Hesiodus in Ἔργοις v. 537. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, *stamine vero in pauco multum subteminis intexe. Bergler*.

10. μανότητι. vide de hac voce Ruhnkenium ad Timaeum p. 176. f.

12. ἀλεξάνεμα, *quae frigus defendunt*. Homerus Odyss. ξ. v. 529. de eo, qui foris in frigore pernoctaturus est: Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν, *amixit autem laenam, quae arceret ventos, valde densam. Bergler*.

13. ἐν ὥρᾳ γάμου. Vide, si lubet, Irmiscum ad Herodianum Vol. I. p. 39.

15. εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα. Lucianus in Lexiphane §. 11. T. V. Bip. p. 190. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα. Subauditur autem οἶκον. *Bergler*.

17. Ἐργάνην. Notum Epitheton Mineruae. Diodorus Lib. V. p. 340. vbi inter alia Mineruam inuenisse dicit τὴν τῆς ἐσθῆτος κατασκευήν, *vestium parandarum rationem*, postremo addit: καὶ τὸ σύνολον, πολλὰ τῶν φιλοτέχνων ἔργων, ἀφ' ὧν Ἐργάνην αὐτὴν προσαγορεύεσθαι. Aelianus Var. Hist. Lib. I. c. 2. ὑφαντικὴν καὶ ὑφαίνειν καὶ δῶρα τῆς ἐργάνης δαίμονος. Sed et alibi passim eius mentio. Eadem Μαχανᾶτις siue Μηχανῖτις ex eadem ratione. *Bergler*.

(Nota: Hic vero explicit Cod. Vind. B. hac addita clausula: Τέλος τῶν ἀγροικικῶν ἐπιστολῶν.)

Epistola XXXXII.

Ῥαγηστράγγισος Σταφυλοδαίμονι.

Ἄρδην ἀπόλωσά σοι· ὁ γὰρ χθὲς εὐπάρυφος, πιναροῖς, ὡς ὁρᾷς, καὶ τριχίνοις ῥάκεσι καλύπτω τὴν αἰδῶ. Ἀπέδυσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος, ὃς τὰ κέρματά μου, (εἶχον δὲ, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον,) δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κύβων, ἄχρι δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. Ἐξὸν δέ μοι παριδεῖν, ὅσον ἐζημιώθην, εἶτα ἀθῴῳ γενέσθαι τοῦ πλείονος, ἐκ τῆς κατ' ὀργὴν ἔριδος τὴν εἰς τοὔσχατον ὑπέμεινα βλάβην· καθ' ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτιθεὶς, τέλος ἁπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμάτων. Ποῖ δὴ οὖν βαδιστέον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπαιγίζων ὁ βοῤῥᾶς διείσί μου τῶν πλευρῶν ὥςπερ βέλος. Ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον· ἤ γάρ τις τῶν ἐκεῖ νεανίσκων, ἐποικτείρας ἀμφιάσει με ἱματίοις, ἢ καταλήψομαι τὰς ἐγγύθεν καμίνους, καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύςτηνος θάλψομαι· τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ῥαγηστράγγισος. Gloss. Eichst. An ῥαγηστρώκτης, aut ῥαγηστραγήσιος? sed rectius ῥαγηστράγισος, a τραγίζω.

2. ὡς ὁρᾷς. Haec loco non suo stant in Ms. ita: ὁ γὰρ χθὲς, ὡς ὁρᾷς, εὐπάρυφος. *Bergler.*

3. Παταικίων. Ita plane

Ms. vide iam supra ad huius libri Ep. 10. *Bergler.*

16. ἀμφιάσει. Ita scriptum, non ἀμφιέσει. *Bergler.* Vtrumque recte.

19. ἐκ τῆς ἕλης. Potest quidem excusari vulgata ὕλης, sed verti, quasi esset τῇ εἵλῃ θέρεσθαι, v. supra ad Lib. I. Ep. 2. et 12. *Bergler.* — Recepi ἕλης, quod ex Cod. regio Paris. attulit Ruhnkenius ad Timaeum p. 95. quem ibi copiose disputantem de hac huius vocis et aliis formis consule.

COMMENTARIVS.

1. ἄρδην ἀπόλωλα. Sic apud Lucianum de Mercede conductis §. 41. T. III. Bip. p. 264. — ἄρδην διαφθείρεσθαι habet Dionys. Halic. Antt. II, 54. T. I. Reisk. p. 349. — ἀποθανεῖν. Zosimus II, 51. W.

1. εὐπάρυφος. Vtitur hac voce Lucianus in Somnio §. 16. T. I. Bip. p. 15. in Demonacte §. 15. T. V. Bip. p. 240. et §. 41. p. 248. *Bergler.* — Est etiam ap. Aristaenetum Lib. I. Ep. 27. et Artemidor. Oniroctit. I, 75. — Quod sequitur apud Nostrum πιναροῖς, idem Lucianus habet in Somnio §. 8. et 13. T. I. Bip. 9. et 13.

2. τριχίνοις ῥάκεσι. vide supra Lib. I. Ep. 36.

13. λάβρως ἐπαιγίζων. Homerus Il. B. v. 147. Odyss. O. v. 293. et Hymno in Apollinem v. 434. — ζέφυρος — λάβρος ἐπαιγίζων. Apud Nostrum Lib. I. Ep. 1. λάβρως — ἀπέπνεον — οἱ βορεῖς. *Bergler.*

14. Κυνόσαργες. Fortasse aliquid ad rem facit, quia decretum quoddam de Parasitis ibi fuit adfixum, de quo Athenaeus Lib. VI. p. 234. De Cynosarge satis Meursius in Athenis Atticis Lib. II. c. 2. et in libro de pagis Atticis. *Bergler.*

16. τὰς ἐγγύθεν καμίνους. Vide supra Lib. I. Ep. 23. *Bergler.*

Epistola XXXXIII.

Ψιχοκλαύστης Βουκίωνι.

Τῇ προτεραίᾳ ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς, ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιδος οἱ παράσιτοι, λουσάμενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον ἀμφὶ πέμπτην ὥραν δρόμον ἀφέντες. εἰς τὸ προάστειον τὸ Ἀγκύλης τὸ Χαρικλέους τοῦ μειρακίσκου ᾠχόμεθα. Ἔνθα αὐτός τε ἀσμένως ὑπεδέξατο, Φιλόγελώς τε ὢν καὶ Φιλαναλωτής· ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέσχομεν, παραμέρος ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες, καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκομμάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα. Ἐν τούτῳ δι' ἱλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου, ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος, εἵπετο δὲ αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἳ δραμόντες ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησαν. Αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης, πρῶτα μὲν τῇ καμπύλῃ παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα δὲ ἐπὶ κόῤῥης πατάξας, ἦγεν ὡς ἔσχατον ἀνδράποδον· ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι, οὐκ ὀλίγαις οὐδ' εὐαριθμήτοις μάστιξι, τέλος ἀγαγὼν. εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπέθετο ὁ ἄγριος γέρων. Καὶ εἰ μὴ συνήθης ὢν καὶ πολλὰ καθηδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὔδημος, ἀνὴρ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ συμποσίου τῶν Ἀρεοπα-

γιτῶν, ἀνέωξεν ἡμῖν τὸ δεσμωτήριον, τάχα ἂν καὶ τῷ δήμῳ παρεδόθημεν. Οὕτως ὁ δριμὺς γέρων καὶ πικρὸς ἐπίμπρατο καθ' ἡμῶν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἴσα τοῖς ἀνδροφόνοις καὶ ἱεροσύλοις ἀπαχθείημεν.

ADNOTATIO CRITICA.

ψιχοκλαύστης. Gloss. Eichstad. ψιχοκΝαύτης. sine dubio rectius.

4. Ἀγκύλης. Ita scriptum fuit, deinde literis superinductis τῆς Ἀγκύλης τε ex alio Codice. Lego interim τὸ Ἀγγελῆσι. Adnotauit Meursius pagum Atticum Ἀγγελὴ ex Stephano Byzantino et Hesychio. Potest et legi Ἀγρυλῆσι, nam Ἀγρύλη et Ἀγραύλη itidem pagus Atticus, *Bergler*.

6. ἀσμένως. Possis etiam ἄσμενος legere, et sic frequentius Attici. v. Lennep. ad Phalar. Ep. 5. p. 20. Nihil tamen volui nouare, praesertim quum Noster infra Ep. 66, itidem Aduerbio vtatur, W.

9. ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκωμμάτων ἀστικῶν etc. Sic refinxit partim *de coniectura* partim *fide Ms.* Regii Paris. Cl. Ruhnkenius in notis ad Dionys. Longinum p. 259. Quae lectio, quum plus concinnitatis mihi loco adferre videretur, malui eam recipere, quamquam vulgata: ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ etc. defendi etiam potest. Si quid coniicere licet, αὐτοσκωμμάτων Codici, Ἀστικῶν ingenio Ruhnkenii debetur, qui l. l. plura exempla, etiam ex Nostro attulit, vbi Ἀττικὸς et ἀστικὸς (Ἀττικισμὸς et Ἀστεϊσμος) confundi soleant, quae posterior vox poni debeat, vbi *lepidum*, *facetum*, *dicacem* requirat sensus, cum contra Ἀττικὸς sit Atticis peculiaris.

Aliquid vitii odoratus est etiam vnus e Glossatoribus Eichstad. qui ad vocem ἁλυκῶν adscripsit haec: ἀστυκῶν, cuius forte est explica-

tio Ἀττικῶν, sed ego lego ibi Ἀττικῆς [sc. ad αἱμυλίας referri vult.] Forte in ἀλυκῶν latet α privatiuum, (non adfectatis) — an est ἀλυπῶν, ab ἀλυπής, scommata, quae neminem laedunt: nam de Bergleri versione (salsis dicteriis) valde dubito, an recte sit. Ἁλυκὸς est marinus, nauticus, scommata nautica sunt insulsa et intolerabilia. Hoc noluit Alciphron. An salsa notet vox, dubito. [Sed immerito W.]

16. τὸν νῶτον. Piersonus ad Moerin p. 267. malit τὸ, eam ob caussam, quod ex praeceptis Grammaticorum Masculinum de animalibus, Neutrum de hominibus vsurpari soleat, quae praecepta tamen recentiores et poetas neglexisse fatetur ipse Piersonus. Nihil ergo mutaui.

25. συμποσίου. Verti, quasi esset συνεδρίου, consessus. Bergler. — Mihi tamen veri videtur similius, vocem συμποσίου librarii culpa alienum locum occupasse: quam si leuiter immutatam: ἐν τῷ συμποσίῳ post μεθ' ἡμῶν ponas, recte omnia habebunt.

27. τῷ δήμῳ. Verti, quasi esset δημίῳ (carnifici) et ita lego. Bergler. Idem vult Gloss. Eichst. Melius fortasse, sed vulgatam tueri possis, si de insultibus, furore plebis intelligas.

COMMENTARIVS.

2. Στρουθίων. Ad hunc scribitur Ep. 9. libri primi. Bergler. — ib. Κύναιδος. fuit adsentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus pro Imaginibus §. 20. (T. VI. Bip. p. 48.)

3. εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον. Meursius Lect. Attic. Lib. V. c. 30. [cf. eumdem in Piraeeo c. 6. p. 28.] Balnea duo in agro Attico animaduerto; vnum Serangii in Piraeeo: alterum Thrasylli in Amphitropensi populo. De Serangio ecce Hesychius: Σηράγγιον, Βαλανεῖον, meminitque Isaeus in oratione περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. Ἀποδίδοται ἀγρὸν μὲν Ἀθμονεῖ (Athmonensem) πέντε καὶ

ἑβδομήκοντα μνῶν, Ἀντιφάνει· τὸ δὲ ἐν Σηραγγίῳ βαλανεῖον, τρισχιλίων Ἀριστολόχῳ. Erat autem Serangium locus Piraeei. Suidas: Σηράγγιον, χωρίον τοῦ Πειραιῶς. Harpocration: Σηράγγιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. De Thrasylli vero balneo elegans locus est Alciphronis Lib. I. Ep. 23. Sic Meursius. Datur et balneum apud Anthemocritum. *Bergler.*

9. ἀνάπαιστα εὔκροτα. Lucianus Sympos. §. 18. T. IX. Bip. p. 61. ἀνάπαιστα συγκροτῶν. Itidem de eo, qui ad delectandum conuiuium adhibetur. *Bergler*, quem laudat Hemsterhus. ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 216.

10. αὐτοχαρίτων. Multa sunt talia, αὐτάργειος, αὐτοβορέας. *Bergler.*

17. ἐπὶ κόῤῥης πατάξας. De quo vide Hemsterhus. ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 463.

20. ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι — μάστιξιν. Aristophanes in Ranis v. 632. ὑστριχίδι μαστιγῶν — δέρων — στρεβλῶν. [vbi vide Berglerum et Dukerum.] — Apud Suidam in ξαίνειν fragmentum incerti: ἐκέλευσε δὲ τὸ σῶμα ξαίνειν μάστιξι πάνυ πολλαῖς. *Bergler.* — Hesychius: Ὑστριχίς. μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Eustathius ad Dion. Perieg. v. 121. Tzetzes in Lycophr. v. 21.

24. καθηδυπαθήσας. vide supra Lib. I. Ep. 21.

29. Ἴσα τοῖς. Vide supra notata ad Lib. I. Ep. 13. *Bergler.*

EPISTOLA XXXXIV.

Γνάθων Λειχοπίνακι.

Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγιέων οὐδεὶς λόγος, εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβηθεν κυνὶ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ Ἀκαρνανίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένος καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους νεανίσκους. Τί γὰρ καὶ στωμύλον ἔχει; τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; Ἀλλ᾽ ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες· ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾶν, εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραρρίψειε. Τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέχρηται δεξιᾷ. Τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη· καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδύς ἐστι καὶ νομίζεται.

ADNOTATIO CRITICA.

Γνάθων. Ita hic recte ſcriptum, vide ad Ep. 34. huius libri. *Bergler.*

Λειχοπίνακι. Scriptum *Λειςχοπίνακι*. In Batrachomyomachia Homerica *Λειχοπίναξ* vocatur vnus ex muribus. Sunt autem haec paraſitorum nomina itidem ridiculi cauſſa ficta, vt ibi murium et ranarum, quarum vna *Φυσίγναθος*. *Bergler.*

1. *Αἰγιέων*. Pro quo ſcriptum *Αἰγινητῶν*, et ex alio *Αἰνητῶν*, quorum poſterius vitioſum eſt, prius contra hiſtoriam. Eſt autem prouerbium ex oraculo quodam,

de quo bifariam tradunt auctores: aliis Megarenses, aliis Aegienses in Achaia consuluisse dicentibus Apollinem, quinam inter Graecos excellerent; qui eos praeter opinionem infra omnes esse responderit. Praeter alios multos meminere Paroemiographi Graeci Zenobius et Diogenianus in Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι, nec non Suidas in Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς etiam, et Erasmus in *Megarenses neque tertii*, vbi similem Alciphronis loco producit ex Plutarchi Symposiacis: τῶν δὲ Δημοκριτείων ἔφη εἰδώλων ὥσπερ Αἰγιέων ἢ Μεγαρέων ἀριθμὸς οὐδεὶς οὐδὲ λόγος. *Bergler.*

2. κατάρχει. Ex alio pro κατάρχει habemus κατέχει, quod magis placet, si pro τοῦ ἄστεος legas τὸ ἄστυ. Lucianus in Symposio §. 19. T. IX. Bip. p. 61. φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. *Bergler.* At vero hoc Codice firmatum κατέχει non nisi compendium scripturae pro κατατρέχει esse credidit Lennepius ad Phalaridem p. 341. Sequentibus, fateor, bene conuenit κατατρέχει, simillimo Luciani loco firmatur κατέχει, vulgatam tamen, quum et ipsa haud incommodum sensum praebeat, malui retinere. W.

4. Κυνί. Sic rescribere nullus dubitaui pro vulgato κοινῇ, ad quam non offendisse miror Lennepium l. l. quo sagacior vitium non odoratus est tantum Cel. *Herelius*, sed et eidem felicissimam adhibuit medelam in Animaduers. criticis miscellis. „Offendit me, „inquit, vehementer illud „κοινῇ, insuauem enim orationi „atque otiosam, denique *vix* „Graecam repetitionem infert. „Quare plures fore arbitror, „quibus coniectura mea mi„nime audax et violenta, sed „ad vocis similitudinem, quam „corruptam esse mihi persuasi, „proxime accedens haud dis„pliceat: Κυνί. Cynicae „sectae addictum fuisse Cra„tetem vel ex vno Diogene „Laertio est notissimum. Κύ„νας simpliciter philosophos „Cynicos Lucianus non se„mel, aliique per contemtum „adpellant. Noster ipse Ep. „55. ὁ Παγκράτης ὁ κύ„ων, et ead. epistola de eo„dem: ὁ κύων οὐρεῖ κατὰ

„τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν, et „Ep. 40. θεασάμενος ἕνα „τούτων τῶν μεμηνότων, οὓς „διὰ τὸ μανιῶδες πάθος κύ„νας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν. „Mendum ex fortuito soni si„militudine duxisse originem, „cum verba scribenti librario dictaret quispiam, certissimum „est." — Verissima emendatio, digna, cui Ruhnkenius in literis illo tempore ad Hemsterhusium datis calculum adiiceret. In eamdem eodem fere tempore incidit opinionem acutissimus *Toupius* in Emendatt. ad Suidam p. 198. ed. Lips. quem vide.

5. Ἀκαρνανίδα. Vulgata Ἀκαρίδα, ex alio Ἀκαρανίδα. Proximum esset Ἀκαρνανίδα, [quod ego recepi] si modo Acarnanum mulieres talem famam commeruerunt. *Bergler*. — Trillerus in Obseruatt. p. 112. coniicit Δαρδανίδα, a celebratissimo nequissimoque olim Aegyptio mago, cuius praeter Plinium Hist. Nat. Lib. 30. c. 1. plures meminere, vnde Dardaniae artes pro magicis occurrunt apud Columellam Lib. X. v. 358. Ab hoc igitur et mulieres veneficas nomen trahere potuisse, sibi non sine caussa persuadet Trillerus.

6. καταγοητεύει. Scriptum ἐμοὶ δοκεῖν — καταγοητεύειν. qui duo Infinitiui sic stare non possunt. Potest et ἐμοὶ δοκεῖ — καταγοητεύειν, et ἐμοὶ δοκεῖ — καταγοητεύων. *Bergler*.

9. ὡς τοὺς μέν. Ex alio τὰ pro τούς. *Bergler*. — Neutrum prodest ad locum intelligendum, cuius ad pristinam sanitatem restitutio debetur summo Hemsterhusio; quem ad Callimachi fragmentum CXXI. p. 489. ed. Ernest. ita disserentem audire operae pretium erit: „In Alciphrone, inquit, coniectu„ram periclitari lubet, cuius, „si sagaciores ad curam dili„gentiorem excitauerit, fru„ctum tulero. Lib. III. Ep. „44. scribitur hunc in mo„dum: ἀλλ' ἴσως — ὡς „τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι „πρὸς αὐτοῦ — ἡμᾶς δὲ „ἀγαπᾶν. κ. τ. λ. Media La„tine vertit Berglerus, *ut il„lis (adolescentibus) quidem „manus ab ipso abstergan„tur:* in quibus equidem, „quae sit sententia, qualis cum „proximis nexus, exputare „non possum. Reponas ὡς

„ΤΑΣ μὲν ἘΝαπομάττε-„σθαι ΧΕΙΡΑΣ αὐτῷ, sen-„sus exsistet non perspicuus „tantum, sed etiam elegans." Sensus iste, quem intendit Hemsterhusius, non alius est quam hic: *Ita, vt istae quidem* (Charites) *manus in eo abstergerent*, i. e. molli digitorum tactu gratiae, quae ipsarum propria est, particula eum imbuerent. Translatio ab abstergendo ducta non est illa quidem in aliis linguis vsitata, Graecos tamen eamdem bis terue adhibuisse aliquot exemplis probat Hemsterhusius. Sic in Callimachi fragmento 121. Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένουσιν ἔτος. *Adeste nunc, (agite) Gratiae, in elegos meos fragrantes manus abstergite, vt conciliata venustate cunctis probati perennent.* His addit Theocritum Id. XVII. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας, et Crinagoram Anthol. IV. 13. Epigr. VII. (ed. Iacobs T. II. p. 131.) Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικήδεα τέχνης Ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. Horum igitur vnum more Atticistarum, qui rariora eiusmodi venari amant, ab oculos habuisse videtur Alciphron.

14. πάντα δὲ τύχη. Eamdem sententiam, mutatis tantum verbis, bis poni animadvertit Lennepius ad Phalar. Ep. 55. p. 83. Vtra vero earum alterius Glossema sit, disputari possit. Experientiss. et amiciss. Kuehnius suo exemplari olim adscripserat, priorem sibi adlitam margini videri a lectore quodam, cui Demosthenis illa Olynth. II. p. 24. obuersata sint: μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα.

COMMENTARIVS.

3. Κράτητι — ἀνέωγεν ἡ οἰκία. Vnde Crates cognomen etiam nactus. Diogenes Laertius in eius vita: ἐκα-

λεῖτο δὲ Θυρεπανοίκτης, διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν, καὶ νουθετεῖν, vbi Casaubonus ex Plutarchi Sympos. Lib. II. c. 1. Κράτητα δὲ τὸν φιλόσοφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσιόντα, μετὰ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης δεχομένων, Θυρεπανοίκτην ἐκάλουν, et ex Apuleio IV. Florid. *Crates ille, Diogenis sectator, qui vt Lar familiaris apud homines aetatis suae Athenis cultus est:* Nulla domus ei vmquam clausa erat: *nec erat patrisfamilias tam abditum secretum, quin eo tempestiue Crates interueniret: litium omnium et iurgiorum inter propinquos disceptator atque arbiter. Bergler.*

5. Θετταλίδα τινὰ γραῦν — πεπορισμένος. Aristophanes in Nubibus v. 747. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν. Habet prouerbium Erasmus: *Thessala mulier*, nec necesse hic plura congeri. *Bergler.*

8. εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες. Ita et Lib. I. Ep. 36. vbi v. notam. *Bergler.*

11. ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί. Dicitur et μαγδαλία, de qua Eustathius p. 462. l. 34. μαγδαλία, ἥτις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἐρρίπτουν κυσίν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν λίχνων καὶ παρασίτων, τὸ, κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλίας. De quo prouerbio vide Erasmum. Apud Aristophanem in Equitibus v. 412. μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην, alter: ἀπομαγδαλίας; ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; *Frustra massa tersoria pastus, in hanc molem excreuissem*, alter respondet: *Massa tersoria? tamquam canis, sceleratissime?* ita autem lego cum Suida, Erasmo, H. Stephano et Kuestero, non ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Abutebantur autem et sic pane. *Bergler.* — Hesychius: Ἀπομαγδαλία· στέαρ, ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἐπεμάττοντο ἐν τοῖς δείπνοις, βάλλοντες δὲ αὐτὸ τοῖς κυσὶν, ἀναλύοντες ἀπὸ τῶν δείπνων. Pro στέαρ Interpretes legunt σταὶς, et Suidas σταῖς (*massa farinacea.*) v. et Athenaeum p. 149. et 409. et quos laudat recentiores Alberti ad Hesychium.

Epistola XXXXV.

Τραπεζολείχων Ψιχοδιαλέκτῃ.

Ἤλγησα, ὦ καλὲ Ψιχίων, ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. Εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο ἡμῖν ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου Λειριόνη, (λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας) πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως· ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ πέτραι σταλάσσουσι. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα;

ADNOTATIO CRITICA.

1. *Ψιχίων.* Est ὑποκοριστικὸν a Ψιχοδιαλέκτης, quod est in Indice epistolae. *Bergler.*

6. *ἱκανήν.* Gloss. Eichst. coniicit καινὴν, quod profecto melius vulgato.

7. *καταπύγωνα.* Scriptum erat κατὰ πόγωνα. Similiter erratum mox. Mox pro σου est σοι legendum [quod recepi] *Bergler.* Hesychius: καταπύγου, κιναίδου, ἤγουν ἀσελγοῦς.

10. *ἀναχθῆναι.* Potest et ἀναχυθῆναι. *Bergler.* Sed monet Gloss. Eichstad. ἀναγωγὴν αἵματος eſſe

apud Polybium Lib. II, 70. vbi tamen de αἱμοπτύσει accipiendum est.

11. Γερανία. Scriptum γὰρ αἰνίας. Ratio emendationis ex Pausania Lib. I. c. 10. initio. *Bergler.* — Variant Codices in scriptura, quod ibi monet Cl. Facius. Steph. Byz. et Etymol. M. Γερανεία, Suidas cum Pausania Γερανία. Hoc secutus sum, lectione Codicis a Berglero adlati permotus. cf. etiam Hemsterh. ad Luciani Dial. Marin. T. II. Bip. p. 370.

12. ἀνέξεται. Scriptum ἀνθέξεται, quod huc non quadrat. *Bergler.* Quadrare vero patet ex eo, quae infra ad Ep. 51. Valkenarius attulit.

COMMENTARIVS.

7. ἑλεπόλεως. Turrium, quae in oppugnandis vrbibus adhiberentur, altissimum genus. v. Nastii *Einleitung in die Griech. Kriegsalterthümer* p. 159. ff.

8. θηλυδρίαν. *effeminatum.* v. Lucianum de saltatione §. 2. T. V. Bip. p. 121. et Demonacte §. 18. Tomo eodem p. 241. — Eurip. Phoeniss. v. 706. Hesychius: Θηλυδρίας ὁ τεθηλυμένος. W.

13. γαστρίζεσθαι. Recte Attici, Phrynichus, Thomas Mag. ipse etiam Hesychius et Suidas aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι. Ipse Noster paullo post explicat per πλησμονήν. v. Gesnerum et Reitzium ad Luciani Rhetor. praecept. §. 24. p. 245, et 531. Est eadem apud eumdem significatione Dial. Meretr. X. T. VIII. Bip. p. 244. vide et Ep. proxime sequentem. W.

Epistola XXXXV.

Τραπεζολείχων Ψιχοδιαλέκτῃ.

Ἤλγησα, ὦ καλὲ Ψιχίων, ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. Εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο ἡμῖν ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου Λειριόνη, (λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας) πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως· ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνούς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ πέτραι σταλάσσουσι. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα;

ADNOTATIO CRITICA.

1. Ψιχίων. Est ὑποκοριστικὸν a Ψιχοδιαλέκτης, quod est in Indice epistulae. *Bergler.*

6. ἱκανήν. Gloss. Eichst. coniicit καινήν, quod profecto melius vulgato.

7. καταπύγωνα. Scriptum erat κατὰ πόγωνα. Similiter erratum mox. Mox pro σου est σοι legendum [quod recepi] *Bergler*. Hesychius: καταπύγου, κιναίδου, ἤγουν ἀσελγοῦς.

10. ἀναχθῆναι. Potest et ἀναχυθῆναι. *Bergler.* Sed monet Gloss. Eichstad. ἀναγωγὴν αἵματος dici

apud Polybium Lib. II, 70. vbi tamen de αἱμοπτύσει accipiendum est.

11. Γερανίᾳ. Scriptum γὰρ ἀνίᾳ. Ratio emendationis ex Pausania Lib. I. c. 10. initio. *Bergler*. — Variant Codices in scriptura, quod ibi monet Cl. Facius. Steph. Byz. et Etymol. M. Γερανεία, Suidas cum Pausania Γερανία. Hoc secutus sum, lectione Codicis a Berglero adlati permotus. cf. etiam Hemsterh. ad Luciani Dial. Marin. T. II. Bip. p. 370.

12. ἀνέξεται. Scriptum ἀνθέξεται, quod huc non quadrat. *Bergler*. Quadrare vero patet ex eo, quae infra ad Ep. 51. Valkenarius attulit.

COMMENTARIVS.

7. ἑλεπόλεως. Turrium, quae in oppugnandis vrbibus adhiberentur, altissimum genus. v. Nastii *Einleitung in die Griech. Kriegsalterthümer* p. 159. ff.

8. θηλυδρίαν. *effeminatum*. v. Lucianum de saltatione §. 2. T. V. Bip. p. 121. et Demonacte §. 18. Tomo eodem p. 241. — Eurip. Phoeniss. v. 706. Hesychius: Θηλυδρίας ὁ τεθηλυμένος. W.

13. γαστρίζεσθαι. Recte Attici, Phrynichus, Thomas Mag. ipse etiam Hesychius et Suidas aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι. Ipse Noster paullo post explicat per πλησμονήν. v. Gesnerum et Reitzium ad Luciani Rhetor. praecept. §. 24. p. 245, et 531. Est eadem apud eumdem significatione Dial. Meretr. X. T. VIII. Bip. p. 244. vide et Ep. proxime sequentem. W.

Epistola XXXXVI.

Στεμφυλοχαίρων Τραπεζοχάροντι.

Ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. Ἴσως ἐρήσῃ με; τίνα τρόπον, ὦ Τραπεζόχαρον. Ἐγὼ δή σοι φράσω καὶ χρὺν ἔρεσθαι. Ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἶσθα, τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν, ὠρχούμην τὸν κόρδακα. Οἱ δαιτύμονες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἁμίλλης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμος κατέσχε τὸ συμπόσιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπελήφει νυστακτὴς, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. Ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν, εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυναίμην· ὡς δὲ ταῦτα, ἔτι νηφόντων, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόμην, ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων ἅτερον ἀποβαλεῖν. Ὅρα δὲ ὡς ἐστι πολυτελὲς, ὀθόνης Αἰγυπτίας καὶ ἀλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίτιδος λεπτὸν ἐς ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. Εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσαιμι, γαστριῶ σε ἀγαγὼν εἰς τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα· πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινίας ἀνέπλημεν· καὶ χρή σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυςτυχημάτων, μερίτην γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

ADNOTATIO CRITICA.

Τραπεζοχάροντι. Vide notam Bergleri ad Ep. 54.

7. ἀμίλλης. Vulgata ἀμύνης, quod interpres verterat *vlcifcendi ftudium* (victorem.) Longe aptiorem vocem ἀμίλλης commentus eft Arnaldus in Mifc. Obferuatt. T. V. p. 291. quam, quum Cl. Ruhnkenius reperiffet in Codice regio, v. ad Timaeum p. 26. ed. fec. locum in contextu vindicare iure poftliminii iuffi.

7. κῶμος. Non pro comiffatione folum, fed pro ebrietate etiam poni probauit Berglerus e Suida: Κῶμος, ἡ μέθη, καὶ ὁ ὀρχησμός, *ebrietas, temulentia, faltatio*. Cum Berglero fentit Cl. Schneider ad Anacreontem p. 51. Non erat igitur, quod Arnaldus l. l. mallet κῶμα, *foporem et torporem ex vinolentia ortum*, praefertim cum ὕπνος νυσταχτὴς fequatur. Longe infelicius tamen rem geffit Wernsdorfius ad Himerium p. 801. qui κομμὸν *luctum et eiulatum* praefert. Error viri, dum viueret, doctiffimi ex eo natus eft, quod vocem ἀμύνης retineret: quo nimirum factum eft, vt totum locum ita verteret: *donec vltione in immenfum prouecta totum conuiuium luctus et eiulatus plenum erat.*

14. ἄτερον. Ita fcriptum, non θάτερον. *Bergler.* Recte, vide Interpretes ad Thomam Mag. p. 120.

20. ἀνέπλημεν. Ita fcriptum per π. qua fignificatione Herodotus Lib. VI. Segm. 12. τίνα δαιμόνων παραβάντες τάδε ἀναπίμπλαμεν; *Quo nos Deorum offenfo hoc patimur?* Ita faepe apud Homerum v. c. Il. O. v. 132. ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Od. E. v. 207. κήδε' ἀναπλῆσαι, deinde v. 302. ἄλγε' ἀναπλήσειν. *Bergler.* Hoc vult Berglerus, Alciphronem potuiffe, fi voluiffet, etiam fcribere ἀνέπλημεν. Locis laudatis Valkenarius ad Herodoti locum addit Paufaniam Lib. X. p. 867. Kühn.

21. μερίτην. Ita fcriptum. v. ad Lib. I. Ep. 17. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. Aristophanes in Pluto v. 629. ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε. Mox v. 633. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα. *Bergler.*

4. τὴν Κουρεῶτιν. Tertius dies Apaturiorum. Abunde Meursius Graecia feriata in Ἀπατούρια. *Bergler.* — Si recentiorem velis legere, euolue Potterum in Archaeologia T. I. ed. Theotiscae Rambach. p. 805. vel Barthelemii Anacharsin Cap. XXVI. T. II. p. 234. edit. Herueanae.

5. κόρδακα. Cordax fuit genus saltationis Comicae obscenae et lasciuae, h. e. praesultor ductitabat restim, quod colligunt ex Aristophanis Nubibus v. 540. (κόρδαχ' εἵλκυσεν) et reliqui eum sequebantur tenentes manibus eamdem restim, ita vt mouerent lumbos et iactarent, vt pudor oculorum offenderetur. Sic recte, vti omnia, Ven. Fischerus *in* Indice ad Theophrastum, qui Char. VI. in alienatae *mentis* impudentiaeque signis refert etiam hoc, si quis non vino saucius, quod excusari quodammodo possit, sed sobrius hunc talem cordacem sustineat saltare. Vide etiam Vossii Etymol. h. v. Reinesium in Var. lection. p. 100. W.

8. ὕπνος νυσταχτής. Aristophanes in Vespis v. 12. ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυσταχτὴς ὕπνος. qui scilicet, quem occupauit, facit νευστάζειν κεφαλῇ, vt loquitur Homerus alia occasione. [Odyss. XVIII. v. 153. et alibi.] *Bergler.*

12. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει. Supra Ep. 20. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. W.

13. χειρόμακτρον. Vide Xenophontem Cyrop. Lib. I. c. 3. §. 5. Herodotum Lib. IV. Segm. 64. Ex hoc Nostri loco mantilia etiam purpurea fuisse adparet. W.

14. τῶν διαβάθρων. Hesychius: Διάβαθρα. εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. Pollux autem VII, 90. cum Alciphrone facit: Διάβαθρα δὲ κοινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. W.

15. ὀθόνης Αἰγυπτίας. De lino Aegyptio, et Aegyptiorum λινουργίᾳ Herodotus Lib. II. segm. 105. *Bergler.* Vide inprimis Forsteri egregium librum de bysso Lond. 776.

16. ἁλουργοῦ πορφύρας. *Purpureae purpurae*, nam ἁλουργὴς est ipse purpureus, non adeo tamen clari coloris. v. inprimis Arnoldum Animaduers. p. 234 s. W.

22. εὐτυχούσης ἡμέρας. Εὐτυχὴς ἡμέρα saepius dicitur, quam εὐτυχοῦσα. Sic Doruilius ad Charitonem p. 295. Lips.

Epistola XXXXVII.

Ὡρολόγιος Λαχανοθαυμάσῳ.

Ἑρμῆ κερδῷε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην· οὐδὲν δεινὸν γένοιτο ἔτι. Προχόην ὑφελόμενος ἀργυρᾶν Φανίου τοῦ πλουσίου, δρόμῳ δοὺς φέρεσθαι, ἦν γὰρ ἀωρία νυκτὸς μεσούσης, ἠπειγόμην σώζειν ἐμαυτόν. Κύνες δὲ ἐξαίφνης οἰκουροὶ περιχυθέντες ἄλλος ἄλλοθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν ἐπήεσαν, Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὑφ' ὧν οὐδὲν ἐκώλυέ με ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν διασπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἑτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν. Εὑρὼν οὖν ὑδρόρροον ἀνεῳγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, καὶ ὑποδὺς εἰς τοῦτον κατεκρύβην. Ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. Ἑωσφόρου δὲ ἀνασχόντος, τῶν μὲν οὐκ ᾐσθόμην οὐκ ἔθ' ὑλακ-

τούντων, (οἴκοι γὰρ πάντως ἐδέδεντο·) αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δραμὼν, νηῒ Σικελικῇ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχὼν, ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. Καὶ νῦν τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι, καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα, καὶ τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν, ὡς ἐπιθυμεῖν κόλακας τρέφειν, καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρασιτεῖν αὐτός. Ἀλλ' ἢν τουτὶ τὸ πορισθὲν ἀργύριον ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέψομαι· οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

ADNOTATIO CRITICA.

4. *ἀωρίας.* Schlaegerus ad Moeridem p. 32. ed. Pierſonii Alciphronem *ἀωρὶ* ſcripſiſſe ait, aut Atticiſmi minus fuiſſe tenacem exiſtimat, quem alias ſoleat venari. Ἀωρίας enim non Subſtantiuum eſſe, ſed Adiectiuum, ad quod ſubintelligi *ὥρας* debeat, ideoque Genitiuo vix addi poſſe, *ἀωρὶ* contra Genitiuum *νυκτὸς*, vti apud Noſtrum, ſemper adiunctum habere. Vide tamen Interpretes ad Thomam Mag. in his inprimis Hemſterhuſium.

9. *ἀκρωτήρια.* Sic coniicit Berglerus pro vulgato *ἀκροθίνια*, quod quomodo huc conuenire poſſit, non video.

11. *ὑδρορρόον.* Ex alio Codice adſcriptum *ὑδορρόαν*, quod recepiſſem, niſi obſtaret *ἀνεωγότα* et deinde *τοῦτον*, vbi nihil adnotatum, cum deberet eſſe *ἀνεωγυῖαν* et *ταύτην*. Habet tamen Heſychius: Ὑδροφόρος, ὑδρορρόος. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. *Ἑρμῆ κερδῷε.* Lucianus in Timone §. 41. T. I Bip. p. 109. [vbi vide Hemſterhuſ. p. 407.] ὦ Ζεῦ τερα

στιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; Heliodorus Lib. VI. p. 330. καὶ Ἑρμῆς μὲν κερδῷος, Ποσειδῶν δὲ ἀσφάλειος συνέμποροι καὶ πομποὶ γίγνοιντο. Eustathius ad Homerum aliquoties, inter alia p. 1242. lin. 1. καὶ Ποσειδῶν οὐ μόνον σεισίχθων, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος· καὶ Ἑρμῆς οὐ μόνον κερδῷος, ἀλλὰ καὶ ζημίας ποιῶν κατὰ τὸν Κωμικόν. *Bergler.* cf. Cl. Ilgen ad Homeri Hymnos p. 353.

1. ἀλεξίκακε Ἡράκλης. Lucianus in Gallo sub initium T. VI. Bip. p. 290. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλης ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Scholiastes Aristophanis ad Nubes v. 1375. vbi ὦ 'λεξίκακε, adnotat: ὡς ἐπὶ Ἡρακλέους δὲ τὸ ἀλεξίκακε — ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπίθετον. Scholiastes Apollonii Rhodii ad Lib. I. v. 1217. de eodem: ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός. *Bergler.*

2. προχόην — ἀργυρᾶν. Parum aut nihil differunt προχόη, πρόχους, πρόχοος, προχοΐς, προχύτης, de quibus Athenaeus, vnde haec tantum nunc adferam. Lib. XV. p. 685. adfert ex Philoxeno: κατὰ χειρὸς δ' ἤλυθ' ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀ ρ γ υ ρ έ ᾳ προχόῳ φέρων. Lib. XI. p. 468. ex Antimacho: καὶ εἰς λοιβὴν χέον εἶθαρ χρυσείῃ προχόῳ, *et ad libationem effuderunt statim aureo gutto.* Ibidem p. 463. ex Ione Chio: ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων π ρ ο χ ό ε σ ι ν ἐν ἀ ρ γ υ ρ έ α ι ς, *nobis autem craterem vini pocillatores ministri misceant in gutto argenteo,* quod ex eodem prolatum ita legitur p. 496. ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. *Bergler.*

3. δρόμῳ δούς. Puto me hoc in versione adsecutum esse. (*in pedes me coniiciens*) Terentius in Phormione Act. I. Sc. 4. *Aliquid conuasassem, atque hinc me coniicerem protinus in pedes.* Subintelligitur autem in Graeca phrasi ἐμαυτόν, quod saepe fit in illo verbo. Docuit abunde ad Philostratum Olearius p. 8. not. 9. Euripides in Phoenissis

v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δοῦς, vbi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δούς. *Bergler.*

6. βαρεῖς τὴν ὑλακήν. Ep. 18. huius libri: καὶ τὴν κύνα — τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας. *Idem.*

7. Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι. Molossici canes saepe memorantur. Cnossii siue Gnossii et per vnum s. sunt Cretenses. Has et alias canum nobilium patrias recenset Oppianus Cyneg. I. v. 370. et Iulius Pollux Lib. V. Segm. 37. et 40. *Bergler.*

8. ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν, quemadmodum Actaeonem puniuit Diana. *Idem.*

14. ἑωσφόρου ἀνασχόντος. *Lucifero exorto.* Sic de sideribus vsurpari vox solet. De *sole* Dion. Halic. Antt. Lib. III. c. 3. πρὶν ἥλιον ἀνασχεῖν — de *luna* idem Lib. V. c. 42. φῶς σελήνης ἀνασχούσης. cf. etiam infra Ep. 60. W.

19. νένασμαι (a νάσσειν) Aristophanes in Ecclesiaz. v. 833. ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι. Κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι. *Nam mensae sunt cumulatae bonis omnigenis, et paratae, lectique lodicibus et tapetibus referti. Bergler.* v. Hesychium pluribus locis, sub ναστὸν — νενασμένας — νησόμεθα — νῆττον.

25. οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Lucianus adu. indoctum T. VIII. Bip. p. 26. οὐδὲ γὰρ κύων, ἅπαξ παύσαιτ' ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Prouerbium habet Erasmus, qui et locum Horatii huc facientem adnotauit ex II. Sat. V. v. 83.

— — quae si semel vno
De sene gustarit, tecum partita lucellum,
Vt canis a corio numquam absterrebitur vncto.

Bergler.

EPISTOLA XXXXVIII.

Φλοιογλύπτης Μαππαφασίῳ.

Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄφωνος εἴη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. Ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου Προπομποὺς, τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν, καὶ κιττοστεφὴς ἦγε συμπόσιον· ἔνθα παραληφθεὶς, φεῦ τῶν κακῶν οἷα ὑπέμεινα. Τοῦτο μὲν πιττούμενος τὴν κεφαλὴν, καὶ γάρῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥαινόμενος· τοῦτο δὲ, ἀντὶ πλακοῦντος, τῶν ἄλλων ἄμητας ἐσθιόντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀπέτραγον. Ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοικος, ἡ Φενεάτις Ὑάκινθὶς, κύστιν αἵματος πληρώσασα, καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς· καὶ ὁμοῦ τῷ κτύπῳ λελούμην τῷ αἵματι. Καὶ τῶν μὲν εὐωχουμένων πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως· ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον, ἀλλά μοι γέγονε τῶν ὕβρεων ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαστρὸς, πέρα δὲ οὐδέν. Μή τε οὖν εἰς νέωτα εἴη, μή τε μὴ βιώη ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος, ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Ἔρρωσο.

ADNOTATIO CRITICA.

Φλοιογλύπτης. Vulgata Ἐφελογλύπτης. Fortasse Νεφελογλύπτης. [quod nihilo meliorem sensum habet] *Bergler*. Cel. Herelius in Animadu. criticis miscellis verius putat Φλοιογλύπτης, motus Ep. huius libri 60. vbi parasiti quidem famelici εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνηρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει μήπου τὶ τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη. Nil verius! (Obiter laudare liceat Gloss. Eichstad. qui alterum nomen Μαππαφασίας ab ἀφάω *tango*, *abripio*, deducit.)

5. Φωνήματι. Berglerus in contexto retinuerat Φρονήματι, addiderat, ex epithetis [adde ex praecedente ἄφωνος] adparere legendum esse Φωνήματι, quod et proxime accedat. Recte, et recipere nimia modestia prohibebat.

8. πιττούμενος, *qui picatur*. Ex alio πεττούμενος, vnde πεκτούμενος lego. *Bergler*. Equidem vulgatam defendere sustineo. Diuersos modos recensere hac epistola voluisse videtur Alciphron, quibus pessime habere parasitos conuiuae solebant. Quam ignominiose, quam proterue tractati sint recentiori aetate moriones in aulis principum, norunt omnes. Quod si igitur (haec enim exempla sequuntur) muria oculos conspergere, vel vesicam sanguine repletam capitibus illidere parasitorum non dubitabant *petulantes* σύμποται, quid mirum, si et pice vterentur, vel vt capillos implicarent, vel, quod magis placet, euellerent? Certe πιττοῦσθαι et παρατίλλεσθαι non vno loco apud Graecos iunguntur, inprimis apud Lucianum v. c. in Fugitiuis prope finem T. VIII. Bip. p. 333. Thomas Mag. etiam: παρατίλλεσθαι καὶ πιττοῦσθαι ἀρχαῖον, τὸ δὲ δρωπακίζειν ἀδόκιμον. Quod vltimum ita esse pluribus exemplis probat Trillerus ad h. l. quem vide.

20. πέρα. Scriptum πέρας. *Bergler*.

21. μή τε μή. Gloff. Eichft. μή τε μΟΙ.

22. ὀρθοκόρυζον. Ita fcriptum. Lego potius ὀρθοκόρυθον. Facilis lapfus ex pronuntiatione literarum δ et ζ, quae nonnihil conueniunt apud recte pronuntiantes. Ratio adpellationis erit ex prouerbio: ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται, *inter indoctos etiam corydus fonat*, de quo Paroemiographi Graeci, et explicatius Erafmus, qui inter alia: *Corydus viliffimum auicularum genus, minimeque canorum, ftrepit tamen vtcumque inter aues mutas, apud lufciniam canens, ferri nequaquam poffet.* Deinde adfert Epigramma [ap. Brodaeum Lib. II. p. 220. Iacobs. T. IV. p. 218.] Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν, Τολμῶεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδόσι· Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυνώτερος εἶναι, Ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι. *Si cygno poteft corydus fimilis effe canendo, audeantque certare vlulae lufciniis: fi cuculus cicada fe autumet argutiorem effe, paria facere et ego cum Palladio potero.* Itidem adnotat ex Athenaei Lib. VI. p. 241. et 245. Parafitum quemdam dictum fuiffe κόρυθον, vt funt pleraque Parafitorum nomina ridicula. Addit autem ὀρθο — Nofter, quia Licymnii vox molefta fuit, non cum exilitate, vt illius auiculae, fed cum clamore acuto, adlufione facta ad ὄρθιον νόμον, qui erat *modus* apud Muficos *acuti tenoris*; fuit enim eius φώνημα, vt paullo ante dicebatur, τορὸν καὶ γεγωνότερον, quemadmodum galli cantum defcribi a Luciano ibi notauimus. Vnde et ὀρθοβόας dictus gallus apud Athenaeum Lib. III. p. 98. quamuis ibi malint legere ὀθροβόας, fine magna neceffitate. *Bergler.* — Gloff. Eichft. Illud ὀρθο — non intelligo fatis, κόρυζον rectum eft. Tum vero adfcripfit ἀρχοκόρυζον. — cf. et Ruhnkenium ad Timaeum v. κόρυδος.

4. Προπεμπούς. Adnotarunt viri docti, qui titulos tragoediarum Aeschyli collegerunt, et Προπομπούς ex Hesychio. Obseruanda etiam haec histrionum commemoratio. *Bergler.*

5. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ. Lucianus Galli initio, (T. VI. Bip. p. 288. vbi v. Gesneri Reitziique notas p. 561.) ὅς με διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγειρας. Aelianus Var. Hist. Lib. II. c. 44. μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. De τορὸς dico ad Aristophanis Pacem. *Bergler.* Apud Lucianum in Baccho prope finem T. VII. Bip. p. 310. φθέγμα τορὸν — ap. eumdem in Pseudolog. T. VIII. p. 59. γεγωνότερον βοῶν.

6. γαῦρος ἦν. Dio Chrysost. Or. LXXVIII. T. II. Reisk. p. 426. iungit κορωνιῶντα καὶ γαυριῶντα, vbi Reiskius recte, κορωνιᾶν est δίκην κορώνης ἅλλεσθαι, ad instar cornicis subsultim incedere; γαυριᾶν est facere τὸν γαῦρον, h. e. *prae hilaritate superbum et ferocem.* W.

10. ἄμητας. Hesychius Ἀμὴν et Ἄμητες. πλακοῦντος εἶδος. v. Casaubonum ad Athenaeum p. 916. et Piersonum ad Moer. p. 84. W.

11. σησαμοῦντας. Lucianus in Piscatore T. III. Bip. p. 159. habet σησαμαῖος πλακοῦς, σησαμοῦς vti Noster, in Conuiuio T. IX. Bip. p. 68. vbi vide Wielandium versione Theot. T. I. p. 344. W.

11. μέλιτι δεδευμένους λίθους. *lapides melle oblitos.* A δεύειν est δευσοποιεῖν supra Ep. 11. vbi vide. W.

12. ἰταμωτάτη. v. supra Ep. 40. Hesychius: Ἰταμὸς, θρασὺς; ἀναίσχυντος. cf. et Reitzium ad Luciani Asinum § 6. VI. p. 472. W.

12. τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Ibi versabantur figuli et meretrices. Gesner ad Luciani Amores T. V. Bip. p. 563. qui prouocat ad Meursium Piraeeo c. vlt. Hesychius:

Κεραμεικός· τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα αἱ πόρναι προεστήκασαν. W.

17. καπυρὸς γέλως: Hesychius v. Κράμβα. γέλως ξηρὸς καὶ καπυρός. Καπυρισταὶ Straboni sunt *laetam vitam agentes*, *genio indulgentes*, proprie *clare et sonore ridentes et cachinnantes*. v. Salmasium ad Spartiani Adrianum, Hist. Aug. T. I. p. 156. Hak. W.

23. Διονυσοκολάκων. Ludi scenici Baccho erant sacri, vnde et homines scenici, vtpote Bacchum colentes, Διονυσοκόλακες, [Sic et Μουσοκόλακες ap. Dion. Halic. Antt. Lib. VII. c. 9.] quos sub Alexandro M. Ἀλεξανδροκόλακας dictos fuisse refert Athenaeus Lib. XII. p. 538. cum scilicet Alexandri auspiciis tamquam Bacchi alterius ludi fierent celeberrimi; καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. In significatione autem vocis κόλακες probroso, quaeue apud scriptores obtinet, Dionysii Siculi adsentatores dicti Διονυσιοκόλακες, vt apud eumdem est Lib. VI. p. 249. Iidem illi Scenici possunt dici Διονύσου θεράποντες, sicut Menandrum vocat Glycera apud Nostrum *Lib. II. Ep.* 4. dicuntur et ab arte, qua Baccho inseruiunt, οἱ περὶ Διόνυσον τεχνῖται; item Διονυσιακοὶ τεχνῖται, de quibus ex Aristotele Gellius Lib. XX. c. 3. *Bergler.* Vide omnino Casaubonum de satyr. poesi ed. Rambach, p. 9. et Cl. Leopoldum ad Plutarchi Syllam c. 26, p. 237.

Epistola XXXXIX.

Καπνοσφράντης Ἀριστομάχῳ.

Ὦ δαῖμον, ὅς με κεκλήρωσαι καὶ εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων. Ἢν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. Εἶτα, ἕως μὲν τὰς ὕβρεις τὸ σῶμα ὑπέμενε, καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, φορητὴ ἡ ὕβρις. Ἐπειδὴ δὲ τὸ λοιπὸν ἐγώ σοι μισαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ὁρᾷ, τίς ἴασις τῶν κακῶν; Ἁλαρτίου σχοινίου χρεία, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ Δικύλου, ἤν μή τε δεξιὸν ἡ τύχη βουλεύσηται. Εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειεν, οὐ πρότερον στραγγαλίσω τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. Οὐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περίβλεπτος οὗτος καὶ ἀοίδιμος γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους μετὰ τὴν ἕνην καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιῶνος. εἰς ὃν πάντως ἢ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἢ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλήσομαι. Δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα, καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

ADNOTATIO CRITICA.

9. *μεσαιπόλιος.* Scriptum *μεσαίπονος.* Illud occurrit supra Ep. 25. huius libri. *Bergler.*

12. βουλεύσηται. Lennepius ad Phalaridem Ep. 37. mauult βραβεύσῃ, non vno ad firmandam sententiam vsus argumento. Et primo quidem adfert locum ipsius Alciphronis supra Ep. 25. ὥστε τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται: deinde prouocat ad Doruilium in Chariton. p. 445. ed. Lips. qui vocem βραβεύεσθαι in Metaphora frequentiorem esse recentioribus Atticis, quam vetustis, certe in prosa; laudat denique praeter Demosthenis locum a Doruilio excitatum Platonem in Protagora (T. III. Bip. p. 143.) Isocratem Areop. p. 322. qui primus hanc vocem in fortunam transtulerit, et Polybium Hist. Lib. I, 58. 1. — Bis terue sic vsurpauit Polybius v. Indicem Schweighaeuseri. Ceterum nihil ego mutare volui, quum necesse non sit credere, scriptorem, qui Metaphora quadam vno loco vsus sit, eadem vbique vti debere.

COMMENTARIVS.

1. ὦ δαῖμον — εἴληχας. Supra Lib. I. Ep. 20. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες, vbi adnotaui ex Lysia: δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς. *Bergler.*

4. σκάνδικας. Diogenes Laertius Lib. II. Segm. 102. de Aristippo: Φασὶ δέ ποτε ἐν Κορίνθῳ παρέρχεσθαι αὐτὸν, συχνοὺς ἐπαγόμενον μαθητὰς, Μητροκλέα δὲ τὸν κυνικὸν σκάνδικας πλύνοντα εἰπεῖν, σὺ ὁ σοφιστὴς οὐκ ἂν τοσούτων ἔχρῃζες μαθητῶν, εἰ λάχανα ἔπλυνες· τὸν δὲ ὑπολαβόντα εἰπεῖν, καὶ σὺ, εἴπερ τοῖς ἀνθρώποις ᾔδεις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν τούτοις τοῖς λαχάνοις ἐχρῶ, quod Horatius cum respectu ad Dionysium Siculum, cuius parasitus erat Aristippus, refert I. Ep. 17. vbi Cynicus inquit: *Si pranderet olus patienter, regibus vti Nollet Aristippus.* Cui Aristippus: *Si sciret regibus vti, Fastidiret olus, qui me notat.* De scandice ad Laertii locum adnotarunt viri docti Plinium Lib. XXI. c. 15. et Lib. XXII. c. 22.

et 24. Item Dioscoridem Lib. II. 168. Meminit semel iterumque Aristophanes, [v. c. in Equit. v. 19.] vbi Euripidem et matrem eius tangit. In Laertii loco in fine addidi τοῖς ante λαχάνοις, quia requiritur, vel omittendum λαχάνοις, et pro irreptitio habendum, aut pro τούτοις legendum τοιούτοις, vbi nihil opus articulo. *Bergler.* — Hesychius: Σκάνδιξ. λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ Σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν. ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναι φασί. Glossae Nomicae in Bibl. Coislin. p. 490. Σκάνδικες, λάχανα αὐτομάτως φυόμενα. v. et Suidam et Kuesterum ad Aristoph. Acharn. v. 477. *Alberti* ad Hesych. Apud Lucianum Lexiphane §. 2. T. V. Bip. p. 179. iunguntur σκάνδικες καὶ βράκανα.

4. τήθεα. Eustathius ad Iliados Π. v. 747. vbi: πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, *multos satiaret vir hic ostrea quaerens*, adnotat ex antiquis, quae habebat, scholiis: οὐ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις. καί τοι τῆς τρύτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ, quae et apud Suidam leguntur in Τήθεα, ὄστρεα. *Bergler.*

5. τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα. Ita et Lucianus describit tenuem victum in Timone circa finem: [T. I. Bip. p. 125. et not. Hemsterhusii p. 439.] οἶσθα γὰρ, ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην ὀλίγον τῶν ἁλῶν, ποτὸν δὲ ἡ Ἐννεάκρουνος. Notum autem, fontem fuisse Athenis ita dictum, et alio nomine Callirhoen, vt inferius Ep. 51. *Bergler.*

10. ἐγώ σοι. Moraliter per abundantiam positum σοί, vt magna necessitudo ipsis intercedere videatur. Sic Ep. 20. huius libri αἰχμηνὴς ἐγώ σοι, καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. *Bergler.*

11. Ἁλιαρτίου σχοινίου. Nihil opus fuisset funem ex Boeotia arcessere, nam Marathone optimos inuenisset in Attica; sed videtur voluisse in voce ludere, respiciendo ad ἀναρτᾶν, quod est *suspendere*. *Bergler.* — Iniuriam

tamen fecisse Alciphroni videtur Berglerus, cui tam insulsum verborum lusum tribuerit.

11. τοῦ Διπύλου. Dipylon porta Athenis maxima. Adnotauit auctores Meursius in *Athenis Atticis* in fine, vbi de variis portis Athenarum. *Bergler.* Nomen habebat ex eo, quod Ianus erat.

14. πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. Ita etiam supra Ep. 6. Contra Plutarchus T. II. p. 1094. οὐδὲ ηὔξατό τις ἐμπλησθεὶς ὄψων ἢ πεμμάτων βασιλικῶν, εὐθὺς ἀποθανεῖν. *Bergler.*

15. οὐκ εἰς μακρόν. vide supra ad Ep. 15.

17. ἔνην καὶ νέαν. cf. Ep. 38. huius libri.

18. τοῖς ἐπαυλίοις. Secundus dies nuptiarum τὰ ἐπαύλια dictus. Adnotarunt Lexicographi Graeci, Iulius Pollux, Hesychius, Suidas, Etymologus, et inde H. Stephanus in Thesauro. Glossae vett. τὰ ἐπαύλια, *repotia*. *Bergler.*

19. θυμηδίας. v. Lib. I. Ep. 12. et infra Ep. 55.

Epistola L.

Βουκοπνίκτης Ἀντοπίκτῃ.

Οὐκ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱπποπόρνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην· οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς. Ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ Εὐβοέως ἐρᾷν προσποιεῖται τοῦ νεανίσκου, ἵνα καὶ τὰ τούτου σπαθήσασα, ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. Ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν, ὁρῶν ὑποῤῥέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ

Φανοστράτῃ κατέλιπον. Ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ αἰσχρότατον γύναιον. Πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ· κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας, πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἀνεδείξατο. Ὁρῶ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα· εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίστῳ, καλῶς, ὦ θεοί, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησμονῆς. Ἔστι γάρ, ὡς οἶσθα, ἁπλοϊκὸς ὁ Φίληβος, καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικὴς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ᾠδαῖς μᾶλλον καὶ γέλωτι, ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *Ζευξίππην.* Maius *Hiſt. de la Rep. des lettres* T. XI. p. 149. mauult *Εὐξίππην*, quae Lib. I. Ep. 33. ter nominetur, it. Ep. 39. iisdemque, quibus noſtra moribus ornata fuerit.

4. *συνοικίας καὶ ἀγρούς.* Sine dubio ſic legendum, quum vulgatum antea eſſet *συνοικίαι καὶ ἀγροὶ*, atque antecedens *δαπανᾶται* non paſſiue intelligendum, quod recti caſus requirunt, ſed actiue et *μεταβατικῶς*. *Bergler.* cui obtemperaui lubens.

6. *τὰ τούτου σπαθήσασα.* Τὰ aberat in vulgata, adieci ex emendatione *Bergleri*, qui vel *τοῦτον σπαθήσασα* vel *τὰ τούτου* legendum ſuadebat. Poſterius melius viſum.

14. *πολλὴν τήν.* Facile in mentem alicui venire poſſit, *τινὰ* legere pro *τήν*. Sed nihil mutandum. Amant enim eius aetatis ſcriptores poſt Adiectiua *articulum* addere, praeſertim Lucianus v. c. pro Imaginibus §. 16. T. VI. Bip. p. 41. *πολλὴν τὴν εὐμένειαν.* Plura eiusdem Exempla attulit ibi Reitzius p. 353. W.

15. ἀνεδείξατο. Ita scriptum. Mallem ἐνεδείξατο vt Lib. I. Ep. 33. τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. it. Lib. I. Ep. 38. ὅσην συμπάθειαν ἐνεδείξατο. Aristophanes in Pluto v. 785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα. Bergler. Possis etiam legere ἀπεδείξατο, sed vulgata habet etiam, quo se tueatur.

COMMENTARIVS.

1. τὴν ἱππόπορνον. Lib. I. Ep. 38. sub finem: καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ. vide etiam hoc libro Ep. 33.

2. ἀπηνῶς. Hesychius: ἀπηνής. σκληρὸς, ὠμὸς, χαλεπὸς, κακός. cf. Fischerum Ind. Theophr.

4. συνοικίας καὶ ἀγρούς. Iunguntur etiam apud Lucianum in Epp. Saturnal. §. 20. T. IX. Bip p. 25. Scholiastes aliquis ad Aeschinis Or. contra Timarchum, quem post Iungermannum ad Pollucem IX. 39. laudat Valkenarius ad Ammonium p. 103. ita: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. Possis Romano more vertere *Insulas*. W.

4.* ἐκτύφεσθαι. Hesychius: Τύφεσθαι, ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἱέναι, sed de vehementiori etiam amore dicitur. v. Doruilium ad Charit. p. 522. τύφεσθαι est infra Ep. 34. W.

7. σπαθήσασα. v. supra ad Ep. 34.

9. οἱ μακαρῖται. v. Berglerum ad Ep. 37.

13. κύριος γενόμενος τῆς οὐσίας. cf. quae in hanc rem notaui ad Lib. I. Ep. 21. *Bergler*.

17. καλῶς ἀπολαύσομεν. [Ironice] vt Demosthenes Philipp. III. καλήν γ' οἱ πολλοὶ νῦν ἀπειλήφασιν Ὠρειτῶν χάριν, ὅτι τοῖς Φιλίππου φίλοις, ἐπέτρεψαν αὐτοὺς — καλὴν γ' ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων — δουλεύουσί γε μαστιγούμενοι καὶ στρεβλούμενοι. καλῶς Ὀλυνθίων ἐφείσατο. *Bergler*.

20. ἐπιεικὴς καὶ μέτριος. Iuncta iterum infra Ep. 53. cf. Leisnerum ad Herodianum I, 2. p. 47. ed. Irmisci, longe copiosius Irmiscum ipsum p. 792. f.

Epistola LI.

Λαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβῃ.

Ἰδοὺ μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ καὶ τὰ Πειρήνης νάματα, ἐρῶν τῆς Καλιῤῥόης, ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπείγομαι· οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τούτοις οὐδὲν ἤρεσεν· ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. Ἀχάριστοι γὰρ ὤφθησαν οἵδε, καὶ ἥκιστα συμποτικοί· καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ παροινίαι τῶν ἀπολαύσεων. Ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι. Οἷα γὰρ οἷα νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν, διάπυρόν τε οἶνον καὶ θερμὸν ἄνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες· εἶτ' ὀστέα, κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους, καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες, καὶ νάρθηκας ἐπιῤῥηγνῦντες, καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμᾶσιν ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. Ἐμοὶ γένοιτο, πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος, Ἀθήνησι καὶ ζῆσαι, καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκτάδην πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος, ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Λαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβῃ. Praeter morem eſt, quod nomen eius praecedit, cui epiſtola mittitur. Ytrumque no-

men videtur corruptum. Forsitan Λαιμόκυκλος Ἰφικρεωλάβη vel Ἰφικρεωλάβητι. Prior ex re, quam narrat, nomen habebit, quia διὰ τὸν λαιμὸν *propter gulam* κύκλῳ περιῆλθε. *quasi circulum fecit peregrinando.* Alterius nomen ex ingenio parasitorum, quasi qui *carnes vi accipiat*, cum adlusione ad Iphicratem. Sic paullo ante *Aristomachus*, quod alias nomen serium est, quasi *optime pugnans*, sed ibi *pro prandio pugnans. Bergler.* [Gloss. Eichst. pro ψικλεολόβη adscripsit ψιχολώβη]. Merito offendit Berglerum nominum *transpositio*, vnicum enim hoc *Alciphronis* exemplum est, qui vbique nomen eius, qui epistolam mittit, praeponere solet. De tempore, quo nomen eius, qui accepit literas, priori loco poni coeptum est, vide quos laudat Doruilius ad Charit. p. 439. Valesium in Valesianis p. 108. et Cannegieterum in Diss. de Auiani vita c. 5. p. 243.

2. τὰ Πειρήνης. Scriptum τὰ Τειρήνης. Ex alio ταπεινῶ, vnde aliquis fortasse putaret τὰ Πηνειοῦ, vt in Thessaliam etiam venerit parasitus. Sed adparet, eum tantum in Peloponneso fuisse, praecipue Lacedaemone et Argis, deinde Corinthi, vbi fons Πειρήνη, quem ex illo Τειρήνη elicuimus. *Bergler.*

2. ἐρῶν τῆς. Scriptum ἐρωτικῆς nullo sensu. In impressis etiam Lib. I. Ep. 13. erratum circa hoc verbum. ἔστι δὲ ἡ παῖς εἰς ἔρωτα, vbi monui, et adhuc moneo, legendum esse ἔστι δὲ ἡ παῖς, ἧς ἐρῶ. *Bergler.*

2. Καλιῤῥόης. Ita scriptum. Alias Καλλιῤῥόη — Καληῤῥόη et Καληρόη. Dixi autem paullo ante ad Ep. 49. fontem esse Athenis, et Ἐννεάκρουνον etiam adpellari. *Bergler.* Ceterum de fonte ipso vide Intt. ad Thucydidem II, 15.

8. ὡς ἄμεινον. Forsan aliquis dixerit, melius h. l. conuenire ὡς *sic*, ideo quod formula ὡς ἄμεινον ἦν saepius occurrat de iis, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quidpiam dicentes vel facientes, quod pluribus exemplis comprobauit Lamb. Bos ad Luciani Nigrinum T. I.

Bip. p. 243. sed nec in Luciano, nec in Alciphrone mutari aliquid ibi voluit Hemsterhusius.

9. διὰ τὸ — ἀποδρύπτεσθαι. Puto hic librarium male satagentem, dum χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι forte acciperet pro χρυσίον ἀποδρέπεσθαι, omisisse praepositionem διὰ, et legendum censeo: ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, quod in versione expressi (*propter istorum aurum lancinari.*) Vtitur hoc verbo aliquoties Homerus, et exposuit Eustathius. In simili etiam negotio occurrit Odyss. P. v. 480. vbi de procis in conuiuio adhuc mendicum Vlyssem vexantibus, quos isti Peloponnesiaci imitati videntur. Vnus eorum obiurgans Vlyssem, quia ei molestus erat, dicit: Ἔσθι ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ, Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις, Ἢ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς ἀποδρύψωσι δὲ πάντα. *Comede quietus, hospes, sedens: aut abi aliorsum, ne te iuuenes per domum trahant, pro tuis dictis, vel pede vel manu, lacerentque totum.* Bergler.

— Διὰ alias saepe omitti solere vel ex Lamb. Bos constat. Quoniam vero non vbique haec ellipsis, sed ibi tantum locum habere solet, vbi perspicuitati orationis nihil officit, hoc autem loco duriuscule sane sine ea procederet oratio, in contextum eam, suadente Berglero, consentiente vero Reitzio ad Luciani Icaromenippum T. TIII. p. 383. recipere placuit.

10. οἷα γὰρ, οἷα. Vulgata οἷα γὰρ καί. Quae nunc reposui debentur ingenio Cel. Herelii, (v. Klotz Acta literaria Vol. III. p. 93.) qui tria alia Nostri loca adfert, vbi hoc verbum bis positum occurrit.

16. ἀντὶ παιδιᾶς. Scriptum ἀντὶ παῖδας, ex alio ἀντιπωδᾶς. *Bergler.*

19. Διομήδους. Ita scriptum. Supra Ep. 3. huius libri πύλῃ Διομήτιδι. Non potest vtrumque rectum esse, nihil tamen muto. v. adnotata ad Ep. 3. *Bergler.*

20. πρὸ τῶν Ἱππάδων. Scriptum παρὰ pro πρό. Saepe errant in praepositionibus abbreuiatim fere scribi solitis. *Bergler.*

20. ἐκτάδην πατεῖσθαι. Supra Ep. 22. huius libri:

κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Vnde hic etiam vellem κεῖσθαι pro πατεῖσθαι, vel κείμενον πατεῖσθαι. *Bergler.* Nihil tamen mutandum recte censet Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 566. πατεῖσθαι enim parasitum tot male perpessum haud temere posuisse.

22. ἀνέχεσθαι. Malit idem Valkenarius ibid. ἀντέχεσθαι. cf. supra ad Ep. 45.

COMMENTARIVS.

3. οὐ γὰρ με τῶν τρυφημάτων — οὐδὲν ἤρεσε. Atticum est, Accusatiuum ponere pro Datiuo. Scholiastes Aristophanis ad Plutum v. 69. καὶ ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης (I, 128.) εἴ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει. πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ Σοφοκλῆς [in Aiace v. 585] οὐ γάρ μ' ἀρέσκει ἡ γλῶσσά σου τεθηγμένη. Eamdem quam Noster enuntians sententiam Plato, eodem verbo sic vtitur, in Epistola longissima (VII.) non nimis longe a principio: ἐλθόντα δὲ ΜΕ ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, quae Cicero Tusc. V. 35. ita vertit: *Quo cum venissem, vita illa beata, quae ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque mensarum, nullo modo mihi placuit. Bergler.* — cf. Piersonum ad Moer. p. 175. Lesbonactem in Ammonio Valkenariano p. 182. Et Datiuum et Accusatiuum iungit vno loco Lucianus in Hermotimo §. 21. T. IV. Bip. p. 27. addita Reitzii nota p. 379.

5. ἀποσοβεῖν. Lucianus pro Imaginibus §. 29. T. VI. Bip. p. 54. καὶ ὡς ὁρᾷς ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. cf. dicta ad Lib. I. Ep. 34. *Bergler.*

8. ὀλύνθους ἢ παλάθας. Hesychius ὀλύνθους explicat: τὰ μὴ πεπαμμένα σῦκα (immatura) Παλάθας v. supra Ep. 20. huius libri. *W.*

11. ἀσκωλιάζοντας. Quatenus a κῶλον et σκέλος, est *altero pede saltare*, quatenus ab ἀσκός, est *vnctos sal-*

tare per vtres. Bergler. Posterius rectius. Est apud Aristophanem Pluto v. 1130. vbi Scholiastes: Ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. etc. Plura vide ap. Interpretes Hesychii, Ruhnkenium ad Timaeum p. 51. et Reitzium (Lipf.) *Vorles. über die Röm. Alterthümer* S. 539.

12. διάπυρον οἶνον καὶ θερμόν. Athenaeus Lib. I. p. 31. ἄπυρον εἶπε τὸν οὐχ' ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἴνοις. Διάπυρον ὕδωρ ad temperandum vinum adhibitum est ap. Aristaenet. I, 3. W.

14. κῶλα καὶ ἀστραγάλους — παραρριπτοῦντες. Homer. Odyss. Υ. v. 299. procus in Vlyssem — ἔρριψε βοὸς πόδα. *Bergler.*

17. πρόμαχε Ἀθηνᾶ. Pausanias Lib. II. c. 34. memorat cognomen Mineruae προμαχόρμα. Eamdem Athenarum πολιοῦχον et πολιάδα fuisse, notissimum. *Bergler.*

20. Ἱππάδων. Meminit huius portae diligentissimus Meursius *Athenis Att.* in fine ex Plutarcho, cuius locus huc facit in Hyperide: τοὺς δὲ οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας θάψαι ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν. *Bergler.*

Epistola LII.

Κοπαδίων Εὐηνίσσῳ.

Οὔ μοι μέλει· ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται ῥιψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλος· ἐμὲ γὰρ κοινωνῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον, οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι τὴν πρᾶξιν, ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστή· φύεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηστὸν καὶ

πιστὸν ἦθος καὶ ὑγιές. Πάντως οὖν ἀφεκτέον· ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου, καὶ ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε. Καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλησμονῇ, ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὥςπερ φώρια λαμβάνουσι. Καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοὔργον πραττόμενον· πάντως δέ ποτε ἢ λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐμφανές· καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς πολλὰς βασάνους τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον· ἀφειδῶς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι, ἰσόῤῥοπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσι.

ADNOTATIO CRITICA.

5. ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστὸν — ὑγιές. Haec omnia suspecta videntur Berglero. Est quidem hiulca quodammodo oratio, quae tamen satis bene cohaereat, si librarii culpa sumas ordinem turbatum, ita vt verba: φύεται — ὑγιὲς post vocem Σαρδανάπαλος ponas.

9. εἰς τὴν ἀρχήν. Lego potius εἰς τὴν ἀκμήν. *Bergler.* — Lennepius ad Phalaridis Ep. 16. p. 84. hanc Bergleri emendationem laudat quidem, mauult tamen ἐς τὴν ἁρπαγὴν, quod firmari existimat sequentibus: τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπέμφωρα λαμβάνουσι. Nonne vero eodem iure antecedentibus vti possis ad vulgatam defendendam? Antea nebulones istos dixerat epistolae scriptor *paullatim tentare*, iam vero persequi coepisse consilium narrat.

11. ἀλλὰ γάρ. Potius καὶ pro γάρ. *Bergler.*

12. ὥςπερ φώρια. Vulgata ὡς ἐπέμφωρα, pro quo legendum coniiciebat ἐπ' ἐκ-

φορᾷ *Bergler*; cui accedit Gloff. Eichftad. Acutiffimus Toupius ad Longinum p. 285. legi iubet, vti dedimus, *quafi praedam fuam conuafant et exportant.* Quam feliciffimam, et aliis aliorum exemplis ibi comprobatam emendationem recepiffe nondum me poenitet.

COMMENTARIVS.

1. ποιούντων. Attice pro ποιείτωσαν, vt faepe. *Bergler.* Sic ap. Noftrum Lib. II. 1. χαιρόντων. Lib. III, 30. φθονούντων.

2. Σαρδανάπαλος. Hefychius huc quadrat: Σαρδανάφαλλος. γελωτοποιός. W.

3. οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι. In eamdem fententiam Ouidius Trift. IV. Eleg. 7.

Haec mihi fi Delphi, Dodonaque diceret ipfa;
Effe videretur vanus, vterque Deus.

Bergler. Phalaris Ep. 81. οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι πεισθείην, vbi vide Lennepium p. 236. qui nec Berglerum oblitus eft laudare.

8. τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. Alias vno verbo οἰκοδεσπότης. Vide tamen Doruilium ad Charit. p. 397. W.

16. πῦρ. Ignem in tormentis feruilibus fuiffe notum fatis eft. Sic apud Xenophontem Ephefium Lib. II. c. 4. ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, ξίφη καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου. vbi vide Ill. Locellam p. 187. W.

17. τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. Haec fupplicia Athenis vfitata. *Bergler*, quem vide ad Ariftophanis Plutum v. 431. ibidemque Scholiaften. cf. et Timaeum: Βάραθρον. ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο.

Epistola LIII.

Ἀκρατολύμας Σχοινεικράτῃ.

Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον· εἶτα εὑρὼν λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην, καὶ ἀλεκτρυόνα ὀπτὸν, καὶ χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν, καὶ ἀφύας Μεγαρικὰς, ἐξήρπασα· καὶ ἀποπηδήσας, ποῖ καταχθείην ἐζήτουν, καὶ εὐκαίρως μόνος ἂν φάγοιμι. Ἀπορίᾳ δὲ τόπου δραμὼν ἐπὶ τὴν Ποικίλην, (καὶ γὰρ οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἷς τῶν ἀδολέσχων τουτωνὶ φιλοσόφων) κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον. Ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος, ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας τινὰ νεανίσκων, καὶ δείσας, τὰ μὲν βρώματα ὄπισθεν ἀπεθέμην, αὐτὸς δὲ εἰς τοὔδαφος ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα· καὶ ηὐχόμην τοῖς ἀποτροπαίοις παρελθεῖν τὸ νέφος, ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ χόνδρους, οὓς οἴκοι ἀναλεξάμενος τῶν ἱερῶν ἔχω, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, καὶ οὐκ ἠστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν· κἀγὼ σπουδῇ καταβροχθίσας πάντ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, φίλῳ πανδοκεῖ τὴν λοπάδα καὶ τὸ χυτρίδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς, ἀπεχώρησα, ἐπιεικής τις καὶ μέτριος ἐκ τῶν δωρημάτων ἀναφανείς.

ADNOTATIO CRITICA.

5. Μεγαρικὰς ἀφύας. Ac fortasse, ait Berglerus, Vulgata habebat μαγειρικάς. possent intelligi apuae, quales

ex rapis fabricauit coquus doctissimus Sophronis Comici apud Athenaeum Lib. I. p. 7. cuiusmodi fuit et Trimalchionis apud Petronium Daedalus coquus, qui *de porco aues pifcesque fecerat*. Sed si tantum miraculum voluisset commemorare, alio modo id fecisset auctor, non tam ieiune, nec obiter. Lego ergo potius Φαληρικάς. Aristophanes in Auibus v. 75. ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς, et alibi. Sic igitur *Berglerus*. — Propius ad scripturam accedit Μεγαρικάς, quod in Actis literariis Klotzianis Vol. III. p. 93. coniecit Cel. *Herelius*, ante eum *Piersonus* ad Moeridem p. 393. qui Megaris aliquando magnam fuisse abundantiam probat ex Plutarcho T. II. p. 83.

11. Τιλίας. Ita scriptura per I, et quasi esset nomen proprium loci. Lego τῆς τηλίας, vt verti (*tabula luforia*) Aeschines in Timarchum: διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι. Synesius Ep. 32. ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Citauit haec duo loca H. Stephanus in Ind. Thesauri. *Bergler*.

12. ὄπισθεν. Sic reposui pro ὄπιθεν, quod nonnisi Poetis in vsu fuit. Idem suasit Koenius ad Gregorium Corinth. p. 100.

COMMENTARIVS.

1. Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ. Apud Aristophanem in Pluto v. 1170. Cario seruus mandat Mercurio tamquam conseruo suo, vt apud puteum abluat intestina quaedam, προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ. *Bergler*.

1. εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον. Aristophanes in Equitibus v. 1028. de cane:

Ὃς κέρκῳ σαίνων ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν,
Ἐξέδεταί σου τοὔψον ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς,
Εἰσφοιτῶν δ' εἰ τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδόν.
Νύκτωρ τὰς λοπάδας — διαλείχων.

Qui cauda adulans, quando tu coenabis obseruans, exedet tuum opsonium, dum aliorsum ore hiante spectas: ingredietur autem in culinam clam te, more canino, noctu patinas perlambens. Verbum εἰςφρῆσαι occurrit etiam in eadem Comoedia, sed actiue et μεταβατικῶς, pro *intromittere*. Est enim duplex significatio: Suidas Εἰσέφρησα· εἰσέδυσα ἑαυτόν. καὶ Εἰσέφρησας, εἰσήγαγες. καὶ Εἰςφρήσας, εἰσελθών. *Intuli me ipsum — Introduxisti — Ingressus. Bergler.* Plura de hac voce collegit Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 292.

3. κεκαρυκευμένην. Hesychius: καρυκευμάτων· ἀρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελῶν. Καρύκη est etiam apud Lucianum in Timone §. 54. T. I. Bip. p. 123 et notas p. 490. cf. et Piersonum ad Moerin p. 220.

4. μεμβράδας — καὶ ἀφύας. Sunt similes inter se pisciculi minuti. Dicuntur et βεβράδες et βεμβράδες, et coniunctim βεμβραδαφύαι et βεβραδαφύαι et μεμβραδαφύαι. Adnotauit H. Stephanus in Thesauro ex Athenaeo. *Bergler.* Vtrosque iunctos etiam videas apud Aristophanem in Vespis v. 491. 494. Singulos habet Aelianus Hist. Animal. I, 58. et II, 22.

14. τοῖς ἀποτροπαίοις, scil. θεοῖς. Euripides Phoeniss. v. 589. ἀπότροποι θεοί. Ἀποτροπαῖοι apud Aristaenetum II, 8. ἀποτρόπαιος Ἀπόλλων apud eumdem II, 1. W.

15. λιβανωτοῦ χόνδρους — εὐρωτιῶντας, vti Ep. 35. huius libri, vbi vide notam.

Epistola LIV.

Χυτρολείκτης Πατελλοχάροντι.

Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατεῤῥωγὸς ἱμάτιον φορῶ; Ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μή ποτ᾽ ὤφελον. Τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις; Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελὴς ἀργυρίου, ἐπ᾽ ἐμὲ πάντες ὥρμησαν· καὶ οἱ μὲν πὺξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχιζον τὸ ἱμάτιον. Ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων, ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν ἐμοὶ πεπορισμένων αἱρούμενος. καὶ δὴ μέχρι τινὸς ἀντέστην γενναίως, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων, καὶ τὰς ἐκστροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, καὶ ἤμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας τυπτόμενος. Ἀλλ᾽ οὐκ ἦν Λακεδαίμων, ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ᾽ Ἀθῆναι, καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι. Τέλος οὖν λειποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν· οἱ δὲ καὶ τὸ προκόλπιον διηρεύνησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες ᾤχοντο, τοῦτο ἐμοῦ λῷον ἡγησαμένου τὸ ζῆν ἄνευ χρημάτων, ἢ μετὰ χρημάτων τεθνάναι.

ADNOTATIO CRITICA.

Πατελλοχάροντι. Notatu dignum exiſtimauit Euſtathius ad Homerum, hanc vocem ex plebeia lingua eſſe

compositam ab Alciphrone. Scribit p. 229. lin. 2. ἐκ δὲ τῶν Ὁμηρικῶν πετάλων, (folia lata) καὶ τὰ ποτήρια ἐκπέταλα, τὰ πλατέα. ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια. ἐξ ὧν ὁ καλὸς Ἀλκίφρων τὸν Πατελλοχάρωνα συνέθετο. Caue autem propterea putes Alciphronem infimae aetatis scriptorem fuisse. Ita et Hipparchus Comicus βατάνιον, quod πατάνιον et πατέλλιον, vsurpauit. Iulius Pollux Lib X. Segm. 108. ἐν δὲ ταῖς Ἱππάρχου Παννυχίσιν εὑρῆσθαί φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον. Agit ibi de iisdem illis vocibus, quas paullo aliter exponit, quam Eustathius, dum scribit segm. 107. καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιον, τὸ ἐκπέταλον λοπάδιον, ὃ τινες καλοῦσι πατέλλιον. Idem Lib. VI. Segm. 90. εἴη δ' ἂν πατάνη λοπάδιον ἐκπάταλον, ὃ νῦν, ἴσως ἀπὸ τούτου, καλοῦσι πατέλλιον. Videtur autem Alciphron in componenda illa voce Cercidam veterem poetam imitatus, ex quo sumta voce Λεβητοχάρων adpellatur Vlpianus Dipnosophista apud Athenaeum Lib. VIII. p. 347. vbi sane frustra est Casaubonus in Animadvers. de λεβητοχάρης cogitans, quod exponit, qui *lebetibus gaudet*, nempe a χαίρειν, vnde tamen et χάρων. Est et Τραπεζοχάρων apud Nostrum Ep. 46. huius libri. *Bergler.*

1. κατέαγα. Scriptum κατέαγε, sed in litura. Sine dubio fuerat prius κατέαγα. *Bergler.* Possis etiam legere κατέαγας, ob antecedens δακρύεις. Sed tum etiam mutare deberes sequens φορῶ in φορεῖς, quod leges Critices vetant. Berglerus ita τί δακρύεις per mimesin, sequentia non. cf. et Reitzium ad Luciani Asinum T. VI. Bip. p. 468.

2. κρανίον. Melius sine dubio κρανίου, et magis Attice. Scholiast. ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 117. αὐτοὶ (οἱ Ἀττικοὶ) γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου, cui consentit Hemsterhusius ad h. l. p. 419. Vide etiam Herodianum in Philetaero p. 448. edit. Piersoni, huiusque no-

tam ad Moeridem p. 233. vbi Ἀττικωτάτους etiam Accusatiuum non respuisse probat, quod pluribus exemplis demonstrarunt Interpretes ad Thom. Mag. p. 499. et 530. Nihil mutari voluit etiam ad Theophrastum p. 163. Cel. Fischerus, cuius apud me magna est auctoritas.

7. παντελὴς reposui pro παντελῶς, praeeunte Cel. Herelio in Animaduers. crit. miscellis, quem recte coniecisse in literis ad eum datis non sine laude testatus est Ruhnkenius, nam haud aliter inueniri in vtroque Regio Paris.

9. λίθοις ἐχρῶντο. Ita scriptum, et ferri quidem potest, sed videtur fuisse primitus ἄλλοι δὲ λὰξ ἐνήλλοντο, quod in versione expressi. (*calcibus insultabant.*) *Bergler.* — Aliam emendandi rationem excogitauit *Arnaldus* in Misc. Obseruatt. T. V. p. 292. λὰξ εἰσεφρεοῦντο (pedibus conculcabant.) Quamquam vero vocis εἰσφρεῖν vsum multis exemplis (Nostri etiam paullo ante Ep. 53.) adstruere, porro τοῦ λὰξ verbis πατεῖν — ἐπιβαίνειν — ἐποροῦειν iuncti auctores excitauit plures, tamen paullo violentior medela videtur. Vterque, et Berglerus et Arnaldus praecedentem voculam πὺξ comite, quam plerumque secum habet, priuari noluerunt. — Vulgatam tuetur Cel. *Herelius* in Animaduers. modo laudatis, cuius verba adscripsi: „Quare Berglerus „mendi suspecta habuit, caus„sam me latere fateor. Scru„pulum profecto exemturus „erat viro eruditissimo, si com„modum succurrisset, locus „Luciani in Asino (T. VI. „Bip. p. 183.) vbi *villicus* „militem gloriosum, *iterque* „facienti proterue molestiam „exhibentem, astu tandem „prostratum solo, κείμενον „ἔπαιεν — καὶ χειρὶ, καὶ „ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ „τῆς ὁδοῦ, quod aeque expri„mere omisit Apuleius Me„tam. Lib. IX. p. 236. (El„menhorst.) *terrae grauiter* „*adplodit, et statim qua pu*„*gnis, qua cubitis, qua mor*„*sibus, etiam de via lapide* „*correpto, totam faciem, ma*„*nusque eius et latera con*„*verberat.*“

Mihi quidem primum dubitatiuncula orta est ex eo, quod concertationis apud No-

ſtrum locus, priuatos inter parietes quaerendus, ea contra, quae Lucianus et Apuleius narrant, in via publica accidiſſe viderentur: ſed quum cranium ſine lapidibus vix frangi fieri etiam potuerit, vt colluſores miſellum paraſitum in viam proſecuti ſint, vulgatam et ego tueri ſatius duxi.

11. ἐκείνοις τῶν ἐμοί. Scriptum τῶν ἐκείνοις μοι. Pro μοὶ mallem hic ἐμοί. *Bergler.* Ἐμοὶ euphoniae cauſſa recepi.

16. Ὀρθίας. Scriptum Πυθίας, quod et Berglerus retinuerat) male ſine dubio, quum debeat eſſe Ὀρθίας: nam ad aram Orthiae Dianae celebrabant flagellationem Lacedaemonii. De ea re abunde Meurſius Graecia feriata in Διαμαστίγωσις. *Bergler.* Nil verius, adſenſumque praebuit iam olim Fabricius ad Sextum Empir. p. 179.

18. Ἀθῆναι. Scriptum ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαίμονι τῇ ἐμῇ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, vbi Ἀθῆναι, quod cum ἐν Λακεδαίμονι ſtare non poteſt, veram, vt puto, ſcripturam mihi ſuggeſſit. Leuior mutatio Ἀθήνῃσι ſcribendo, fieri non poterat niſi in ſequentibus καὶ τῶν Ἀθήνῃσι κυβευτῶν, adderetur ὑπὸ vel πρός. Tunc orationis quidem ſtructurae ſatis conſultum eſſet, ſed Lacedaemonius fieret iſte paraſitus, ex illo ἐν Λακεδαίμονι τῇ ἐμῇ, quod non placet. Nullus adhuc fuit apud Noſtrum inde oriundus, et iſte ſi fuiſſet, Dorice vtique ſcripſiſſet, nomenque Dorica profiteretur χυτρολεικτᾶς. *Bergler.* — Arnaldus in Miſc. Obſſ. T. V. p. 293. ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαίμονι εἰς ἐμὲ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθήναις. Berglerum ſequi malui.

18. καὶ τῶν Ἀθήνῃσι. Sumendum ἀπὸ κοινοῦ ab ἦν, mutato numero, ἦσαν. *Bergler.*

20. ἐναγέσι. Scriptum ἐνακίσι, quod nihili eſt. Poſſet etiam ἐναντίοις, ſed nimium recedit. *Bergler.* Frigeret adeo ἐναντίοις.

COMMENTARIVS.

2. τὸ ἀνθηρόν. Vestis varia, alias ποικίλη apud Lucianum saepius v. c. in Nigrino §. 13. T. I. Bip. p. 38. et ibi Bourdelot. p. 246. Idem Lucianus in Demonacte §. 16. habet ἀνθεινὴν ἐσθῆτα — ἀνθινὰ ἱμάτια in Asino §. 4. cf. Wyttenbachium ad Plutarchum de sera numinis vindicta p. 49.

5. συνεξετάζεσθαι, *contendere et manum conserere.* v. Hemsterhusium ad Luciani Dial. Mortuorum T. II. Bip. p. 47C.

10. ἀπρίξ. Vide Interpretes ad Luciani Necyom. §. 5. T. III. Bip. p. 337. et Ruhnkenium ad Timaeum h. v.

13. τὰς Φορὰς τῶν πληγῶν. Φορὰ de omnibus, quae impetu quodam feruntur, fluviis, astris, ventis etc. v. Dorvilium ad Chariton. p. 365.

15. οἷά τις Σπαρτιάτης. Petronius in Satyrico: *Et ego quidem tres plagas Spartana nobilitate concoxi. Bergler.*

Epistola LV.

Αὐτόκλητος Ἑτοιμαρίστῳ.

Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοί, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες· τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. Οἷον γάρ, οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον, Σκαμωνίδου γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. Καλέσας γὰρ ἔναγχος οὐκ ὀλίγους τῶν προὔχειν δοκούντων Ἀθήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ᾠήθη δεῖν καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι κοσμῆσαι τὴν εὐωχίαν. Παρῆν οὖν ἐν τούτοις

Εὐθυκλῆς ὁ στωϊκὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης, ὁ κουρειῶν τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν αὐχμηρὸς, ὁ γεγηρακὼς, ὁ ῥυσσότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ μέτωπον. Παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὔλῃ τῇ γενειάδι λαμπρυνόμενος. Ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης, οὐκ ἀτημελητὸς τοὺς κικίννους, καὶ αὐτὸς ὑπὸ βαθεῖ τῷ πώγωνι σεμνυνόμενος. Ὅ, τε ἀοίδιμος, (τοῦτο γὰρ πρὸς ἁπάντων ἐκαλεῖτο,) Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς, ὦχρον ἐπὶ τοῦ προςώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι στέρνων αὐτῶν αἰωρῶν, ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον, τὴν ῥίνα ἐπικαμπὴς, τὸ στόμα ἐπιχειλὴς, αὐτῷ τῷ πεπεῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. Ἐξαίφνης δὲ καὶ ὁ Παγκράτης ὁ Κύων, ῥύμῃ τοὺς πολλοὺς παρωσάμενος εἰςήρρησε, στελεῷ πρινίνῳ ἐπερειδόμενος· ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων, χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξατο. Εὐθυκλῆς γὰρ ὁ στωικὸς ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. Ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν

λύσας, τῶν χρυσῶν ἐπῶν κατά τινα μουσικὴν ἁρμονίαν ἐτερέτιζεν. Ὁ βέλτιστος δὲ Θεμισταγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον, οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος, ἀπῄτει πλείονα πέμματα, καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὑτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι, λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, καὶ τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. Ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουργὸν, οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. Ὥςτε ἡμῶν τῶν παρασίτων οὐδείς ἐστι λόγος· τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρεῖχεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκληρωμένων, καί τοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς, καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην οὐκ ἀπελείποντο. Ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιόθεα· εὐδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιστῶν λῆρος.

ADNOTATIO CRITICA.

4. Σκαμωνίδου. Ita scriptum. Fortasse Σκαμβωνίδου, a pago Attico. Videtur autem desiderari nomen hominis huius. *Bergler.*

9. Εὐθυκλῆς. Pro vulgato Εὐοκλῆς Berglerus malebat Ἐτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς potius, quum in Symposio Luciani (Bip. T. IX. p.

50. et 64.) etiam Stoicus sit Hetemocles. Εὐθυκλῆς, quod posui, legi iubet Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 566.

11. ὁ γεγηρακώς. Cum iam exstet πρεσβύτης, videtur superfluum. Forte addenda particula intensiua, vt apud Lucianum in Dial. Mort. (V. T. II. Bip. p. 140.) τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω. *Bergler.* — Arnaldus contra in Misc. Obseru. T. V. p. 293. praecedens πρεσβύτης glossema esse existimat.

13. οὔλῃ τῇ γενειάδι. Scriptum οὐλετῇ. Ex alio οὐλητῇ. *Bergler.*

15 κικίννους. Scriptum κίκωνας et κίνωνας. *Bergler.*

16. ὑπὸ βαθεῖ. Gloss. Eichstad mauult ἐπί.

22. πεπεῖσθαι. Ita scriptum, lego κεκλεῖσθαι. *Bergler.* Non male, ait Arnaldus Misc. Obseru. T. V. p. 294. sed proprius ad Ms. scriptionem accedet πεπιέσθαι, quod parum abest, quin ipsam Alciphronis manum esse adseverare ausim — Gloss. Eichst. πεπεῖσθαι idem quod πεπιέσθαι a πιέζω, vnde πεῖσμα. alio tempore haec vero adscripsit: Quid si verum πεῖσθαι, non enim πίεσμα, sed πεῖσμα dicitur et dein πεπεῖσθαι *de moderatis et tranquille auscultantibus et obtemperantibus.*

25. εἰσήῤῥησε. Vulgata εἰσῄρεσε. Adparet legendum esse εἰσήῤῥησε ab ἐῤῥειν, quod perniciosam itionem denotat. Aristophanes in Equitibus v. 4. ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν, πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις, *ex quo enim irruit in domum, plagas adsidue infringit seruis.* Ad quem locum Suidas: Εἰσήῤῥησεν, εἰσεφθάρη, *cum pernicie intrauit.* Scholiastes: εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ad hunc autem locum videtur respexisse Noster, et ad commemorationem baculi, quamuis alias gestamen Cynicorum sit, delatus ex illo, πληγὰς προστρίβεται. Lucianus, perpetuus imitator Aristophanis, eumdem locum non potuit ignorare: sed alio simillimo ex Aristophane vtitur, quemadmodum Alciphron de suo Cynico, ita ipse de Alcidamante Cynico loquens (T. IX. Bip. p. 54.) ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν

(male editur ἐπεισέπεσεν *Bergl.* cf. tamen Reitzium ibi p. 357.) ὁ κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος. Locus Aristophanis est in Pluto v. 804. Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν, vbi Scholiastes: τὸ δὲ εἰσπέπαικεν, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε [non sine laude ad Aristoph. h. l. Berglerum dimittit Hemsterhusius.] Illud autem πληγὰς προστρίβεται, ex Aristophanis illo loco, vnde Noster suum verbum est mutuatus, Lucianus in Symposio diligentius prosequitur, dum suum Alcidamantem strenue vrentem baculo facit in conflictu Philosophorum. Quod ad εἰσήρεσε attinet, quamuis, vt dixi, εἰσήῤῥησε legendum videatur, tamen nolui mutare, nam et Hesychius: εἰσήρησεν, εἰσέφθαρη per vnum ρ. male autem ibi editum εἴρησεν, vt ex ordine vocum adparet, nam inter eas est, quae habent ϛ post εἰ. Illud autem ε in penultima syllaba non dubitem in η mutare; non enim vi detur posse ε manere in hoc verbo, propter ἤρσεν ab ἀρέσκω. *Bergler.* Ego vero veriorem Hesychio redditam ab Alberti lectionem secutus reposui εἰσήῤῥησε.

25. στελεῶ, *manubrio*, vt securis. In versione expressi στελέχει, stipite. *Bergler.*

37. τερατείαν. Ita scriptum. Significat *mirificas narrationes.* Mallem τερθρείαν, vt verti, (*nugas*) Bergler. Ruhnkenius tamen ad Timaeum p. 252. ed. sec. minus necessariam iudicat illam emendationem, quum τερατεία idoneos auctores habeat. Recte: nam si audias Moeridem v. Τερθρεία p. 364. vtraque vox eamdem significationem habet, ita tamen, vt τερθρεία magis Attica sit. Distinguit quidem Thomas Mag. p. 840. τερατείαν per θαυματοποιΐαν explicans, τερθρείαν vero per τὸν μετὰ φλυαρίας τερατώδη λόγον. Sed vtroque significatu vtrumque apud scriptores Atticos occurrere, exemplis probat Piersonus ad Moerin l. l. et Oudendorpius ad Thomam Magistrum p. 841. Apud Hesychium Τερατεῖαι· ψευδολογίαι, quod cum *nugis* Bergleri quodammodo conuenit.

43. ὡς αὐτόν. Ita scriptum. Ex alio ἑαυτὴν sine ὡς, *ad se tractam amplexabatur*. *Bergler.* — Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 294. negat voculis ὡς αὐτὸν tantam inesse virtutem, vt trahendi etiam notionem comprehendant. Mauult igitur ἄσωτον vel ἀσώτως, (*immodice*) reponi; quam tamen haud satis aptam huic loco coniecturam facile animaduertas. Nec placuit Cel. Schneidero (*Anmerkungen über Anakreon* S. 184.) qui recte ibi pluribus exemplis docet, Graecos praepositionibus apte adhibitis nouas multiplicesque notiones procreare consueuisse. Gloss. Eichst. coniicit ὡσαύτως vel latere fortasse nomen psaltriae censet.

53. κεκλῃρωμένων. *Eorum, quibus id quasi sorte contigit.* Quamuis autem ita sit in duobus Mss, mallem tamen κεκλημένων. *Bergler.* Nihil vero mutandum.

54. Φοιβιάδης — Φιλιστιάδην. Hic locus notatu dignus. Emendabitur hinc M. Antoninus Lib. VI. §. 47. vbi de rebus et hominibus theatralibus: Φιλιστίωνος καὶ Φοίβου καὶ Ὀριγανίωνος legendum erit καὶ Φοιβιάδου καὶ Σαννυρίωνος, apud Nostrum autem ex Antonino forte Φιλιστίωνα pro Φιλιστιάδην. Non indictus est auctoribus Philistion Mimus et Comicus, vti et Sannyrio. Illud adhuc indicandum, in Ms. Σαννυρίωνα inductum esse litura, et Σουνναρίωνα superne scriptum, quod ita in altero Ms. exstat. Id autem Σουσαρίωνα suggerit Comoediae auctorem non ignotum. *Bergler.*

57. ἀξιόθεα. Ita scriptum in vtroque Ms. non ἀξιοθέατα. *Bergler.* Vix tamen illud inuenias.

COMMENTARIVS.

Αὐτόκλητος Ἑτοιμαρίστῳ. Eadem est oeconomia et inuentionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, [T. IX. Bip. p. 45. ss. plura etiam conueniunt cum narratione Micylli apud eumdem Lucianum in Gallo s. Somnio T. VI.

Bip. p. 300 — 308.] dum vtrobique occasione conuiuii, Philosophi tamquam indecenter se gerentes perstringuntur. Conuenientiam in sententiis et verbis ostendam suis locis. Eam habent haec etiam duo nomina, quorum primum denotat eum, *qui seipsum vocat*, alterum, *qui prandio est paratus*, et Lucianeus Ἑτοιμοκλῆς per adlusionem ad κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi *paratus*, *si vocetur*, vt satis ostendit in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in conuiuio coram omnibus legendam, quod a conuiuatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, vbi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur et valde exaggerantur, plerumque supra fidem. *Bergler.*

3. τοὺς ἐργολαβοῦντας. Supra Lib. I. p. 34. λῆρος ταῦτά εἰσι, καὶ ἐργολάβεια μειρακίων. *Bergler.*

3. οἷον γάρ οἷον ἔλαθέ σε. Supra Ep. 39. οἷα γάρ οἷά σε λανθάνει. *Bergler.* Eadem repetitio Ep. 51. reddita ab Herelio.

4. γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. Supra Ep. 18. huius libri τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, vbi vide notam. In Luciani Symposio (et Gallo) filiae nuptias celebrat conuiuator. *Bergler.*

9. ὁ πρεσβύτης (Στωικός.) Lucianus etiam in Symposio senem Stoicum primo loco nominat: Ζηνόθεμις ἦν ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς. *Bergler.*

9. κουρειῶν. Hesychius: Κουριᾷν· κομᾷν. κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι. (*tonsore opus habere*) Suidas: ἐκουρία· ἐδέετο κουρᾶς. v. et Ammonium p. 84. W.

11. ῥυσσότερον. Vide ad Lib. I. Ep. 26. vbi ῥικνὸς eodem significatu. W.

12. Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. Lucianus Symposio in enumeratione conuiuarum p. 50. τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος. *Bergler.* it. Philopseude §. 6. T. VII. Bip. p. 254. Κλεόδημος ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου.

14. ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης. Lucianus I. c. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν. Alciphronis Zenocrates nomine similis eſt Zenothemidi Lucianeo. *Bergler.*

15. οὐκ ἀτημελητές. Heſychius: Ἀτημελητός· ἠμελημένος. Ἀτημελῶς· ἀνεπιστημόνως, ἀμελῶς. Vtrumque, et Adiectiuum et Aduerbium eſt apud Xenophontem Cyrop. Lib. VIII, 1. 5. Ἀτημέλης habet Sextus Empir. p. 362. vbi vide Fabricium. W.

16. βαθεῖ τῷ πώγωνι. Saepe Lucianus. Sic in Piſcatore §. 41. vbi vide Reitzium T. III. Bip p. 490. it. in merc. cond. T. III. p. 229. 247. 246. et alibi. Vno verbo βαθυπώγων Ioue Tragoedo §. 26. T. VI. p. 254. Baccho §. 2. T. VII. p. 304. — βαθεῖα ὑπήνη apud Iulianum p. 311. C. vide Wyttenbachii Ep. crit. p. 28. qui et βαθεῖαν κόμην adfert ex Aeliano. W.

17. ὅ, τε ἀοίδιμος etc. Solus hic apud Noſtrum habet cognomen characteriſticum, apud Lucianum fere omnes, vbi Diphilus cognominatur *labyrinthus*, ab intricata ſcilicet ratione docendi et disputandi: Cleodemus Peripateticus ξίφος, *gladius*, propter vim et acumen in docendo et disputando. Ion Platonicus grauitate ſimilis eſt huic Pythagorico, eumque Lucianus ita deſcribit: (§. 7. p. 51.) Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο — σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. Κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. *Bergler.*

18. Ἀρχίβιος. Apud Lucianum in Gallo T. VI. p. 574. vbi itidem occaſione conuiuii perſtringuntur philoſophi tamquam indecenter ſe gerentes, Archibius eſt medicus. *Bergler.*

21. ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον. Multa talia paſſim apud Lucianum. *Bergler.*

23. ἐχεμυθίαν. Ita vſitate dicitur Pythagoricum ſilentium. Luciano etiam aliquoties alibi [v. c. in Gallo. T. VI. p. 291. in Philopatr. §. 22. T. IX. p. 259. ἐχεγλωττία in Lexiphane §. 9. T. V. p. 188.] *Bergler.*

24. Παγκρατης ὁ Κύων. Apud Lucianum in Symp., Alcidamas Cynicus, nostro auctori fere cognominis, παγκρατιάζει cum scurra. *Bergler.*

26. ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων — ἥλοις ἐμπεπαρμένην — βακτηρίαν. Vtrumque habet baculus pastoralis apud Virgilium Ecl. V. in fine: *At tu sume pedem — Formosum paribus* nodis *atque* aere, *Menalca.* Vtitur autem Noster verbis Homeri Il. A. v. 245. — ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. *Bergler.*

29. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι — ἐπεδείξαντο. Hoc, vt reliqua multo acerbius Lucianus: καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι, οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν οἶμαι, οὓς γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. οἱ δὲ σοφοὶ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεσαν καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. *Bergler.*

33. τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης. Lucianus Sympos. p. 57. συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ. καὶ φιλοτησίαι καὶ ὁμιλίαι. Noster Lib. I. Ep. 22. κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης. *Bergler.* Φιλοτησίαν Scholiastes ad Luciani Symp. p. 307. exponit sic: Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος.

35. ὁ Στωικὸς ἐρεύγχεν. Lucianus itidem de Stoico p. 54. ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα Ζηνόθεμιν — ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος. Apud eumdem p. 75. τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, φυσιοῦσθε, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδόντες. subintellige *deprehendimini*, vel simile. *Bergler.* Sed illud φυσιοῦσθε ignorant meliores Codices, et abest ab editione Reitziana.

36. ὁ Πυθαγόρειος — τῶν χρυσῶν ἐπῶν — ἐτερέτιζεν. In Luciani Symp. p. 78. (cf. not. Reitzii p. 370.)

Grammaticus cantasse dicitur centonem ex diuersis poetis, Pindaro, Hesiodo et Anacreonte, ridiculo modo consarcinatum, cuiusmodi est et Epithalamium, quod idem recitat. Rhetor sententias ex Oratoribus declamat. Stoicus legit librum minutis characteribus scriptum. *Bergler.*

38. ἐτερέτιζεν. Τερετίζειν est proprie τεττίγων. Valkenar. ad Ammonium p. 229. deinde *tantillare.* v. Thom. Magistrum p. 908. inprimis vero Hemsterhusium in Addendis ad eundem.

39. τὴν εὐδαιμονίαν — οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος. Ipse Aristoteles Lib. I. Nicom. c. 8. initio: νενεμημένων δὴ τῶν ἀγαθῶν τριχῇ, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς λεγομένων, τῶν δὲ περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τὰ περὶ ψυχὴν κυριώτατα λέγομεν, καὶ μάλιστα ἀγαθά. Plura aliunde hic adferri opus non est, nisi vnicum ex Luciano. Is in Vitarum auctione §. 26. (T. III. Bip. p. 112.) inter ceteros venales philosophos Aristotelem vendens, quaerentem facit emtorem: τί δὲ γινώσκει μάλιστα; cui praeco: τρία εἶναι τὰ ἀγαθά, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. *Bergler.* Aristotelem in eo secutos, Ciceronem Tuscul. V. 39. de Finibus II, 11. Senecam Ep. 88. Diogenem Laertium V, 30, laudat Ruhnkenius ad Rutil. Lupum p. 24. vbi nec Berglerus neglectus est. — Ceterum εὐδαιμονίαν ὁρίζεσθαι h. l. idem est, quod Lib. II. Ep. 4. εὐδαιμονίαν καταστιθέμενος.

44. τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων. Supra Lib. I. Ep. 28. τακερὸν βλέπεις, vbi vide notam. *Bergler.*

45. τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον. Ita et Lucianus de Parasito §. 11. T. VII. Bip. p. 113. vbi Parasitus Epicuri dogma sibi vindicans dicit: ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀνόχλητον, ἔπειτα δὲ τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. Ipse Epicurus de hac re in Ep. ad Menoeceum apud Laertium Lib. X. Segm. 127. τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μέν εἰσι φυσικαί, αἱ δὲ κεναί· καὶ τῶν φυσικῶν αἱ μὲν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ μόνον. τῶν δὲ ἀναγκαίων αἱ μὲν πρὸς εὐδαιμο-

νίαν εἰσὶν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἀνοχλησίαν, αἱ δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν. Laertius Lib. II. Segm. 87. in Ariſtippo: τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν, τὴν ἐπ᾽ ἀναιρέσει ἀλγηδόνων, καὶ οἷον ἀνοχλησίαν, ἣν ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται. *Bergler.*

46. τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. Damoxenus Comicus apud Athenaeum Lib. III. p. 103. Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν. Epicurus ita *denſabat* voluptatem. Ipſe Epicurus ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις IX. εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή. *Bergler.*

47. ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει. Hoc et Luciani Cynicus in Symp. facit p. 74. ὁ δὲ θαυμάσιος Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. Hoc loco praecipue quaſi monſtrare videtur Lucianus, quem imitatus fuerit, ſiquidem Alcidamas et Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod ſi hoc accipias vt Horatianum illud I. Sat. X. v. 36. *Turgidus Alpinus iugulat dum Memona*, perinde erit, ac ſi dixiſſet Lucianus: *Admirandus ille Alciphron etiam meientem in conuiuio introduxit Cynicum. Bergler.* Leuiſſimum profecto argumentum!

47. κυνικὴν ἀδιαφορίαν, qua *ſusque deque habebant omnia* Epicurei, vti Gellius interpretatur ἀδιαφορίαν Lib. XVI. c. 9. W.

49. οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. Hunc locum adducit Euſtathius ad Il. I. v. 453. vbi Phoenix dicit, ſe ſuaſu matris cum pellice patris concubuiſſe: Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. Adnotat ibi Archiepiſcopus p. 762. lin. 62. σεμνῶς δὲ ἡ τοιαύτη ἔννοια εἴρηται. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σεμνοῦ θαλαμηπόλου λέξιν ἐρανισάμενος καὶ ὁ Ἀττικιστὴς Ἀλκίφρων, ἔφη, ὡς ὁ δεῖνα οἷός τε ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώντων ἁπάντων τὴν ψάλτριαν ἐνεργεῖν, ταὐτὸν γὰρ νοεῖ τὸ ῥέζειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος περιπετάσματι τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσοπτον συγκαλύπτεται. (In his verbis illud φειδόμενος

ὀλιγάκις λέγειν κακά, quod alicui mire dictum videbitur, est ex Euripidis Oreste v. 395. vbi Ἤκουσα. φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά. *Audiui, sed parcito, ita vt rarius commemores mala,* vbi Scholiastes: λείπει τὸ, ὥστε, quod tamen male refertur ad φείδου, cum ad λέγειν pertineat.) Eumdem Alciphronis locum citat Eustathius p. 1570. lin. 6. sine nomine auctoris, paruo autem lapsu memoriae vtrobique pro τὴν μουσουργὸν posuit τὴν ψάλτριαν, quae vox paullo superius apud Nostrum. Quod ad verbum ἐνεργεῖν attinet, ita et Theocritus Id. IV. v. 60. πρώαν γε μὲν αὐτὸ ἐπενθὼν, Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργει. vbi Scholiastes: κατελάμβανον, ὁπηνίκα ἐνήργει τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. Ceterum Luciani etiam Cynicus Alcidamas in Symp. p. 83. tale quid conatus est, sed aliter: ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε — καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. *Bergler.* De hac significatione τοῦ ἐνεργεῖν vide, quos praeter Berglerum laudat Hemsterhus. ad Luciani Dial. Deor. 17. T. II. Bip. p. 296.

EPISTOLA LVI.

Θαμβοφάνος Κυπελιστῇ

Ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον, καὶ βαδίζεις ἶσα δὴ, καὶ τύφου πλήρης εἶ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, Πυθοκλεῖ, καὶ ἀποφέρῃ μερίδας τῶν ἀρίστων. Οὐκοῦν τὰς σπυρίδας καθημέραν ἐξογκῶν σὺ μεγέθει λειψάνων (καθάπερ πρώην Ἁρπάδης ὁ γραμματικὸς ἐποίει, Ὁμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων

στιχίδιον, εὐμηχάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ἁρπαγὰς τῶν βρωμάτων ἡρμοσμένον Καὶ φαγέμεν, πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι) πέπαυσο· κατάβαλε τὴν ἀλαζωνείαν τρισάθλιε, ἢ ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

ADNOTATIO CRITICA.

Θαμβοφάνος. Ita scriptum. Fortasse Θυμβροφάγος, quod est apud Aristophanem Acharn. v. 253. Idem valet apud eumdem in Nubibus v. 420. θυμβρεπίδειπνος, de quo Eustathius tum alibi, tum p. 1828. lin. 13. Dicitur autem de eo, qui tenui et vili cibo pascitur, vt parasiti, cum *domi suo succo victitant*, item de avaris. Plura ibi eius generis congessit, vt κυμινοπρίστης, λιμὸς, λιμοκίμβιξ, κυμινοκίμβιξ, ῥυποκόνδυλος, συκοτραγίδης, qualia multa parasitorum nomina apud Nostrum. *Bergler.*

Κυπελιστῇ. Ita scriptum. Oportebat Κυπελλιστῇ. *Idem.*

1. Βαδίζεις ἴσα — Πυθοκλεῖ. Scriptum βαδίζεις εἰς ἃ οὐ δεῖ — Πυθόκλεια, ex quibus, sine dubio pessimam interpolationem prae se ferentibus, si quis meliora et probabiliora eruet, statim facessant, quae ad illum modum ex coniectura reponere coactus sum. Prouerbium est ex Demosthene de falsa legatione p. 343. διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται θοιμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, *per forum ambulat veste demissa vsque ad talos, pari cum Pythocle gradu, buccas inflans*. Vtitur Athenaeus Lib. V. p. 213. καὶ παρελθὼν ὁ περιπατητικὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Meminit etiam Demetrius Phalereus (p. 105. ed. Schneideri) *Bergler.* — Nil verius. Ceterum quaeri possit, num a Pythocle illo, Epicuri amasio, cuius Noster mentionem fecit

supra Lib. II. Ep. 2. an ab alio huius nominis prouerbium ductum sit. Henr. Valesius not. ad Harpocrationem v. ἶσα βαίνειν p. 97. edit. Gronou. diuersos esse putat, aetateque priorem eum, qui prouerbio occasionem dederit.

7. εὐμηχάνως. Sic pro vulgato ἀμηχάνως ex lectione Cod. regii Paris. a Cel. Ruhnkenio suppeditata, reposuit Medebachius Amoenit. literar. p. 24.

10. κατάβαλε. Excidisse καὶ ante hanc vocem videtur. *Bergler.*

12. ἐκπεσεῖν. Scriptum ἐμπεσεῖν. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

9. καὶ φαγέμεν etc. Versus desumtus ex Homero Odyss. O. v. 377. *Bergler.*

11. ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ est apud Aristophanem Pluto v. 244. quod ad Atticorum elegantiam magis conuenit, iudice Hemsterhusio ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 335.

EPISTOLA LVII.

Οἰνόλαλος Ποτηριοφλυάρῳ.

Οὐκ εἰς δέον οἰνωμένος ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. Ἐξ ἐκείνου γὰρ ἴσως διαβολῇ τυπεὶς τὰ ὦτα, περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος, καὶ Φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται. Εἰωθὼς γὰρ ἐν ταῖς ἑορταστικαῖς τῶν ἡμερῶν, ἢ χιτώνιον ἢ τριβώνιον ἢ ἐφεστρίδα πέμπειν, ἔναγχος Κρονίων ἐνστάντων Ἰφικρατίδας μοι νεουρ-

γεῖς ἔπεμψε, τῷ Δρόμωνι δοὺς κομίζειν. Ὁ δὲ ἐπὶ ταύταις ἐβρενθύετο, καὶ μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει· ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι, καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. Ὅταν γὰρ τὸ ῥεῦμα τῶν λόγων μὴ καθηγουμένης τῆς διανοίας φέρηται, τότε σφάλλεσθαι τὴν γλῶτταν ἀνάγκη. Ἔρρωσο.

ADNOTATIO CRITICA.

Ποτηριοφλυάρῳ. Vulgata fine ι. Ποτηροφλυάρῳ, Melius illud coniecit Bergleri acumen, ego vero recepi.

1. οἰνωμένος. Ita scriptum sine augmento. *Bergler.*

1. τὸν τροφέα τοῦ νεανίσκου Ζώπυρον. Apud Lucianum Sympos. (T. IX. Bip. p. 67.) Zopyrus est paedagogus Zenonis, filii Aristaeneti, ad quem locum Reitzius p. 366. *Nostri*, etiam non oblitus, mauult legi τοῦ νεανίσκου. Quid si legas τὸν νεανίσκοΝ?

7. Ἰφικρατίδας μοι νεουργεῖς. Scriptum ὑποδήματα Ἰφικρατίδας μοι νεουργῇ, vbi ὑποδήματα videtur glossema, quo recepto, deinde νεουργῇ scriptum. Nihil autem mutarem, nec moverem, si Ἰφικρατίδια scriptum esset. *Bergler.* — Sed eiusmodi vocem nullus ad Hesychium interpres attulit. Ad vocem νεουργεῖς quod attinet, rariorem istam formam νεοεργὴς vel νεουργὴς pronuntiat Cel. Ruhnkenius ad Timaeum p. 182. ed. sec. quum alias νεουργΟς magis in vsu sit.

COMMENTARIVS.

3. περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος. Ep. 5. huius libri: ἀγνώμονος — πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις. *Bergler.*

7. Κρονίων ἐνστάντων. Apud Lucianum in Cronosolone T. IX. Bip. p. 17. lex praecipit diuitibus, vt Saturnalium festo munera mittant pauperibus pecuniam, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα, quod et in epistola ad diuites repetit Saturnus. *Bergler.*

7. Ἰφικρατίδας. Memorantur Ἰφικρατίδες inter alia calceamentorum genera a Polluce Lib. VII. Segm. 89. vbi vide notas. *Bergler.* cf. inprimis Interpretes ad Hesychium.

9. ἐβρενθύετο. De hac voce *recentioris* aeui scriptoribus magis familiari omnium adcuratissime egit Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. X. T. II. Bip. p. 448. ss.

9. μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει. Satis cruciavit Parasitum non habentem, vnde soluat, nec forte alia conditione accepturum. Apud Lucianum in Cronosolone T. IX. Bip. p. 18. lex de seruis dona ad pauperes perferentibus diligenter scripta est. Merces eis statuitur vnius poculi haustus, ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. *Bergler.*

Epistola LVIII.

Ἀλοκύμινος Φιλογαρελαίῳ.

Οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῇς ψιθυρίειν κατ' ἐμοῦ, καὶ καττύῃς διαβολὰς ἀγεννεῖς. Ἁπλοϊκὸς γὰρ καὶ γενναῖος ὁ Μαλιεὺς στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς. Τὰ νῦν δὲ ταῦτα, καὶ τοσοῦτόν ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑταίρας, ὡς πρώην λόγου ῥυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχεε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑπομενόντων. Ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήροις οἰκουρίας πρέπειν καὶ

τὸν σεμνὸν βίον· τὰς ἑταίρας δὲ δεῖν εἶναι πάντων ἀναφανδὸν, καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. Ὅνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα, κἂν ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον. Εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μὴ κακόν τι προςλάβωμαι· οὐ γάρ ἐστι τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος, παρ᾽ ᾧ κολακεία καὶ διαβολῆς τρόπος ἔῤῥει. Ἀνάγκη δὲ τὸν μὴ διαβολὰς προςιέμενον τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθάνεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀλοκύμινος Φιλογαρέλαίῳ. Scriptum ἀλοκύμHνος, quod nihili eſt, ideoque reieci. Ἀλοκύμινος recte exponit Berglerus, vt ſit quaſi ἀλοκίζων κύμινον, *qui ſulcat cuminum*, vt κυμινοπρίστης. Illius autem nomen, addit Berglerus, cui ſcribitur, Φιλονασελλαδίῳ, valde videtur corruptum. Ita vero eſt. Eius emendandi periculum fecerat Cel. Herelius in Animaduerſſ. crit. miſcellis. *Quid ſi corrigamus*, ait, Φιλαλλαντίῳ? *Conuenit hoc nomen paraſito, cui farcimina non poterant non eſſe acceptiſſima. Supra Ep. 7. Hetaemocoro a conuiuiis laſciuientibus ad mortem usque ſaginato vnus etiam ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν.* Quam emendationem profecto plauſu dignam mecum pronuntiabunt omnes, qui, vbi librorum manu exaratorum ſubſidia deſunt, coniecturali, quam vocant, locum concedunt Criticae, quae, quo propius ad ſcripturam accedit vulgatam, accedit vero proxime Here-

liana, eo probabilior esse solet. Ipse tamen certiorem me fecit, Cel. Ruhnkenium in literis olim ad se datis aliam suggessisse lectionem in Codice regio Parisiensi repertam: Φιλογαρελαδίῳ, ex quo facile eliciatur verum nomen Φιλογαρελαίῳ, nam apud Hesychium esse Γαρέλαιον, γάρος καὶ ἔλαιον. Hoc igitur, Codicis quippe fide munitum, recipere satius duxi.

2. καττύης διαβολὰς ἀγεννεῖς. Scriptum κατύειν per vnum τ, et in Infinitiuo, qui, quum sit praesentis temporis, non commode stat cum ψιθυρίειν, quod est temporis futuri. Possunt autem ἀπειλῆς et καττύεις, licet itidem diuersa, coniungi, quia κἂν et Indicatiuum admittit, vt dico [dicere vero oblitus est] ad Aristophanis Plutum v. 215. vbi κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν. Et alias καττύεις recte erit, quasi ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. *Bergler.* Idem ad vocem ἀγεννήτους haec adscripserat: Vsitatius in hac acceptione ἀγεννεῖς. Bernardus ad Palladium de febribus mauult ἄγαν νηπίους. — Sed totum locum refingit Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 294. Primo enim, inquit, incommodum est illud καὶ καττύεις, siue id iungas cum ἀπειλῆς, siue cum ψιθυριεῖν. Deinde etiam διαβολὰς ἀγεννήτους loquendi rationem esse sibi incognitam. Has salebras superari posse, si καὶ ante καττύεις, ortum quippe ex similitudine sequentis syllabae, deleamus, et porro pro ἀγεννήτους legamus ἀνηνύτους (*futiles*) ita integrum locum constituentes: οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῆς. ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ. Καττύεις διαβολὰς ἀνηνύτους. — Ingeniose satis, sed, si quid mutandum sit, breuius defungi possis, si καττύης ponas pro κατύειν, et ἀγεννεῖς, quod suadet Berglerus. Huic igitur honorem habere volui.

3. Μαλιεύς. Sic reposui pro vulgato Ἰλιεύς, iubente Cod. reg. Paris. vide Cel. Ruhnkenium ad Longinum p. 260. et supra Ep. 16. huius libri.

5. ἑταίρας. Vulgata ἑορτάς, Berglerus autem vertit, quasi esset ἐρῶντας. Ἑταίρας dedi, suadente Piersono Verisim. p. 97. quam lectionem sequentia probant: ἐλα-

γεν γὰρ γαμεταῖς — τὰς ἑταίρας δὲ κ. τ. λ.

7. ἔλεγεν γάρ. Ita scriptum cum ν. *Bergler*. Si quis vero nolit credere, τὸ N etiam sequente consonante poni, adeat Bernardum ad Nonnum p. 39. qui, quasi ipsi' soli non credidissemus prouocat ad Doruilii Charitonem — et Vannum Crit. p. 70. Gesnerum ad Orphei Hymn. L. v. 11. Villoisonum ad Longum p. 16. Verheykium ad Antonin. Liber. 296.

9. σεμνὸν βίον. Scriptum γυμνόν. *Bergler*.

9. τὰς ἑταίρας δὲ δεῖν. Scriptum καὶ τὰς ἑταίρας δὲ δεῖ. Quod si scribas καὶ, τὰς ἑταίρας δεῖ, potest vtcumque tamquam per mimesin dictum excusari. *Bergler*. Nimis coactum hoc mihi visum est. Quidni δεῖν, vel δή. Illud praetuli.

12. σκεύεσι. Legendum puto ταῖς στοαῖς pro τοῖς σκεύεσι. Horatius I. Ep. 1. v. 71. *Cur non vt porticibus, sic iudiciis fruar isdem? Bergler*. — Leuiori mutatione scribi posse τοῖς σκήνεσι existimat Bernardus ad Anonymi Introd. anatom. p. 85. a. Vulgata tamen habet, quo se defendat, si ad vasa antecedentium balneorum respicias.

12. κἂν ἑνὸς εἶναι δοκεῖ. Sic, vel κἂν ἑνὸς εἶναι δοκῇ legendum suadet *Berglerus* pro vulgari καὶ ἑνὸς κ. τ. λ.

14. εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω. Immo sequitur, vt non trepidet, si locum non habebit criminatio, quamobrem verti, quasi esset. οὐ τρέμω. Sed ne sic quidem sequentia satis ad rem dicuntur, quae potius ad praecedentem epistolam pertinent, vbi ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶσσαν διαμασσῶμαι, quibus per copulatiuam adnectendum hinc, KAI τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μή κακόν τι προσλάβωμαι, vel potius sine particula τρέμω οὖν δακών. Hoc satis conuenit ei, quem poenitet dicacitatis. Infra etiam Ep. 69. parasitus garrulitatem suam damnans, postremo dicit, ἐγὼ δὲ τὴν φλύαρον γλῶτταν ἀποτέμνειν — τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν, quibus adhuc subiungi potest, καὶ τρέμω ἐνδακών, vel τρέμω οὖν δακὼν τὸ χεῖλος,

ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παρ-ιόντες, μή κακόν τι προσ-λάβωμαι, et fere persuasum mihi est, haec esse inde transposita; dum, scilicet librarius, vltima linea huius paginae iam absoluta, plus quam vnum folium vertit vsque ad illud, in quo prima verba erant: τρέμω οὖν δακὼν τὸ etc. qui deinde errore animadverso ad superiora rediit. Sublatis autem hinc istis verbis, pro εἰδὼς οὖν τηνάλλως legendum: οἶδα οὖν τηνάλλως. *Bergler.* — Satis acute, sed transpositiones rarissime sunt admittendae, nec hic eadem necessitas, quae Gesnerum olim in Philopatride tale quid iussit subodorari. — Optime apud Nostrum ante τρέμω inseritur οὐ.

15. τὸν σιγηλὸν ἥρω. Scriptum προπαροξυτόνως, quasi esset nomen proprium, non tamen maiuscula initiali, vt in isto Ms. plerumque fit. Erit fortasse Sigalion et Harpocrates. *Bergler.* Ἥρω ita plane scriptum, vti supra Ep. 37.

17. Ἀττικῶν. Sic hic rectissime, non ἀστικῶν, quod Ἀττικὰ μειράκια opponuntur militi Maliensi. Ruhnken ad Longinum p. 260.

COMMENTARIVS.

2. καττύειν. Hesychius: Κάττυμα· ἀπάτη, δόλος, συσκεύασμα, δολιότης. Καττύματα Plauto Amphitr. Act. I. Sc. 1. v. 211. *consuti* doli. Idem in Captiuis Act. III. Sc. 5. v. 34. sutelas vocat. Heinsius ad hunc Hesychii locum, vbi Alberti hunc ipsum Nostri locum laudans amandat ad Wolfium in Sapphus Carmina p. 245. Συγκαττύειν est apud Lucianum in Epistolis Saturnal. §. 28. T. IX. Bip. p. 33.

8. ἐπικλήροις. Vide quae adleuimus ad Lib. I. Ep. 6.

15. τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες. Scholiastes Aristophanis ad Aues v. 1490. ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται — — διό μοι δοκοῦσι καὶ

οἱ τὰ Ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν. *Bergler.* — cf. et Menandrum p. 170.

17. χαύνων. turgidorum, superborum. vide Thomam Mag. p. 823. et 935. et Cel. Beckium ad Aristophanis Aues v. 818.

Epistola LIX.

Λιμέντερος Ἀμασήτῳ.

Παρ' ἕνα τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων, καὶ τοὺς ὀνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βούλομαι ἐλθὼν, τὰς δύο ταύτας δραχμὰς, ἃς οἶσθά με ἐν χεροῖν ἔχοντα, καταβαλὼν, τὴν φανεῖσαν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγήσασθαι. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. Ἐδόκουν γὰρ κατ' ὄναρ εὐπρεπὴς εἶναι νεανίσκος, καὶ οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ Ἰλιεὺς ὁ περίψυκτος καὶ περικάλλιστος, ὁ τοῦ Τρωὸς παῖς Γανυμήδης· καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα, καὶ τιάρᾳ Φρυγίῳ στέφειν τὴν κεφαλὴν, ποιμαίνειν τε, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἴδην· ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετὸν, γοργὸν τὸ βλέμμα, καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα, κουφίσαντά με τοῖς ὄνυξιν, ἀφ' οὗπερ ἐκαθήμην πέτρου μετεωρίζειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον· εἶτα μέλλοντά τότε ψαύειν τῶν πυλῶν,

αἷς αἱ Ὧραι ἐφεστᾶσι, κεραυνῷ βληθέντα πεσεῖν· καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι τὸν διοπετῆ τὸν μέγαν εἶναι ἀετὸν, γῦπα δὲ, πικρὸν ὀδωδότα, ἐμὲ δὲ τοῦτον, ὅς εἰμι, Λιμέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆτος, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ παλαίστραν ηὐτρεπισμένον. Ἐκταραχθεὶς οὖν, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι, ἐξεγειρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἀγωνιῶ, καὶ δέομαι, οἷον φέρει τὸ ὄναρ, μαθεῖν παρὰ τῶν τοιαῦτα ἀκριβούντων, εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς εἰδέναι, καὶ εἰδὼς ἀληθίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀμασήτῳ. V. Cl. *Herelius* in Klotzii Actis literariis Vol. III. p. 194. „Credere fere „sollicitor, *Αἰνοσίτῳ* nomen „fuisse homini, quod et pulcre „amico esurientis similiter „nominis, qui literas scri„pserat, conuenit," quem tamen in literis Cl. Ruhnkenius nihil mutandum monuit, ἀμάσητον enim esse, *qui non manducauit*, ex α priu. et μασᾶσθαι.

7. πέρα πάσης. Scriptum παρὰ πάσης. *Bergler.*

9. εἶναι. Vncinulis inclusit *Berglerus*, quid hic sibi vellet, nesciens. Idem et mihi accidit. Glossat. Eichstad. adscripsit οἶμαι, quod placet.

10. περίψυκτος. Ex coniectura Bergleri, quum scriptum esset περίψεκτος. Hesychius: περιψύκτης· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος. Noster Lib. I. Ep. 39. τὸν Ἄδωνιν περιψύχεις. ibid. in fine: τὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις. Sic igitur Berglerus, cui suffragantur Alberti ad Hesychium h. v. et Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 215. edit. sec. (1782.)

12. τιάρα Φρυγίω. Τιάραν etiam sexu Masculino vsurpari testis est Hesychius, prouocans ad Herodoti I, 132. vbi vide Wesselingium. W.

22. πικρὸν ὀδόντα. Scriptum μικρὰν pro πικρόν. Etiam Lib. II, Ep. 1. (haud longe ab initio) μικρὸν, quod editiones habent, male posi-tum. *Bergler.*

23. γυμνόν. Scriptum γυμνάς. *Bergler.* paullo post ἀγωνιῶ scriptum ἀκονιῶ. *Idem.*

27. δέομαι. Nil muto, quamquam alias Noster amet δεῖ μοι.

28. εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς. Scriptum εἰ μέλοι τις ἀπλανῶν. Contra accidit supra Ep. 40. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

11. καλαύροπα. Hesychius: Καλαύροπα· ποιμενικὴν ῥάβδον, καὶ βουκολικήν. Tzetzes ad Lycophr. v. 96. ἡ δὲ καλαύροψ ῥάβδος ἐστὶ ποιμενική, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιεῖσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. *Alberti* ad Hesychium.

15. γοργὸν τὸ βλέμμα. Plura de voce γοργὸς inuenies apud Arnaldum Animadu. p. 24.

16. ἀγκυλοχείλην. Hesychius: Ἀγκυλοχεῖλαι· ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες, ἤγουν τὰς τομάς. (προτομάς.) Priores editiones ἀγκυλόχειλαι, mutato accentu vt Heinsius. Sic apud Homerum Il. H. v. 428. —, Cleoni hoc epitheton lepida metaphora tribuit Comicus, Equit. v. 197. vbi v. Schol. *Alberti* ad Hesychium, cf. etiam Koeppen *Griechische Blumenlese* P. I. p. 136.

29. ἀληθίζεσθαι. De qua voce vide inprimis Hemsterhusium apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 113. ed. secundae.

EPISTOLA LX.

Χασκοβούκης Ὑπνοτραπέζῳ.

Οὐκ ἔτι εἰςῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον· ἔγνων γὰρ ἐν βραχεῖ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσίων καὶ τὴν τῶν πενήτων ἀθλιότητα. Ὡς γὰρ ἐλούσαντο οἱ πολλοὶ, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα ἦν, στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους, οὐ περὶ τὰς οἰκίας, ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνειον εἱλουμένους, καὶ οὗ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλισι, καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναστρέφειν. Ἐνταυθοῖ γὰρ εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνῃρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή που τι τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια. ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προςαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη· οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατημένα ἀναλέγοντες, ἔκαπτον. Τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια· καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν, καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τοὺς δὲ οἰκήτορας ἀχαρίστους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτημένη· καί τοιγε φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν ἀκροκόρινθον ἀσπάσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

ADNOTATIO CRITICA.

4. οἱ πολλοί. Schwarzius in Monumentis ingenior. huius et superioris memoriae P. I. p. 14. mauult οἱ πλούσιοι. Haud inepte.

6. περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους. Sic habet Codex regius Paris. teste Cl. Ruhnkenio ad Timaeum p. 168. ed. sec. quem secutus sum. In scriptura Cranei variant libri, modo per ει, modo per ι scribentes. v. du Soul ad Luciani Dial. Mort. Bip. T. II. p. 396. — Pro εἰλουμένους Codices a Berglero adhibiti ἀλουμένους, quod cum geminum errorem haberet, in ἀλωμένους (vagantes) refinxerat. Bene, melius tamen Cod. Paris. nec aliter Noster infra Ep. 64. περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον.

10. μή που. Ita scriptum, non εἴ που. *Bergler.*

11. ἀπομεῖναι. Forte ἐναπομεῖναι, vt perierit ἐν propter similitudinem praecedentis ων. *Bergler.*

12. ἃ σίδια. Scriptum ἀσίδια. *Bergler.*

14. ἐπιδράξασθαι. Ita scriptum. Potest et ἔτι δράξασθαι. *Idem.*

16. ἔκαπτον. Scriptum ἔχαμπτον. Saepe erratur circa hoc verbum, dum plerumque etiam cum κάμπτω flecto confunditur. *Bergler.* Quod libri praeferunt ἔχαμπτον, si ἔχαπτον scribas, non contemnendum. Pronuntiabant plebeii κάπτω per χάπτω. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 315. ex Eusthathio ad Od. Δ. p. 1481.

16. τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια. Qui sermone Graeco imbutas habent aures, facile sentient, articulum τὰ non esse omittendum, quam culpam contraxerant librarii. Frequentissimum hoc genus erroris. *Bergler.*

18. χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν. Scriptum χαρίεσσα μέν με ἰδεῖν. *Bergler.*

23. τοῖς μὲν γυναίοις. Scriptum γενναίοις. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

4. στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους. Nimirum Parasitos. Pro εὐφυεῖς scriptum ἐφυεῖς. *Bergler*.

6. Κρανείου. Corinthi, nec tamen in ipsa vrbe sed extra portas situs cypressorum lucus, teste Pausania Lib. II, c. 2.

7. ὀπωροκαπήλοις. De aliis huic adfinibus verbis ὀπωροπώλης — ὀπωρώνης vide Hemsterhusium in literis ad Abreschium datis, in huius Lection Aristaenet. p. 189.

9. φλοιοὺς θέρμων. *Cortices lupinorum.* (Wolfsbohnen). Θέρμους habet Athenaeus Lib. II. p. 55. inter multa alia, quibus pauperes vitam tolerarent, vide et infra Ep. 67.

12. ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν — προσαγορεύειν ἔθος. Ῥοιαὶ sunt mala Punica. περικάρπιον, Hesychius: τὸ λεπυρὸν σκέπασμα. — Σίδια, quod idem est, sed Atticorum proprium, *Cicca*, nam Hesychius: Σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λέπτα· σίδαι γὰρ αἱ ῥοαί.

14. ἐπιδεράξασθαι. *deprehendere, nancisci.* Est apud Lucianum in Amoribus §. 53. T. V. Bip. p. 318. Apud eumdem simplex δεράξασθαι in Asino §. 25. T. VI. Bip. p. 160. καταδεράξασθαι apud Aristaenetum I, 3. ex emendatione Piersonii Verisimil. p. 98. Vide omnino Arnaldi Animaduers. p. 93. et Cel. Wyttenbachium Ep. crit. p. 16.

19. ἀμφιλαφῶς. *abunde, copiose.* De voce ἀμφιλαφὴς v. inprimis Ruhnkenium ad Timaeum h. v. et Morum de nexu significationum Diss. iunctim editarum p. 404.

22. ἀνασχοῦσαι. Venus ἀναδυομένη. *Bergler.* Sic et Aristaenetus Lib. I. Ep. 7.

Epistola LXI.

Ὑδροσφράντης Μεριδᾷ.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πράγματα, ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ, χθιζινοῦ ζωμοῦ τοῦ μοὶ περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. Καὶ οὐχ' οὕτω με ἔδακεν ἡ ὕβρις, ὅσον τὸ παρ' ἀξίαν ὑπομένειν. Ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθήνησι, καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ γένος ἐκ Μεγακλέους ὁρμωμένης· ὁ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, πατρὸς μὲν ἀσήμου, μητρὸς δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης, οὕτω γάρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγήσαντο. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων. Δοσιάδης δὲ, ὦ θεοὶ, τὴν Πνύκα καταλαμβάνει δημηγορῶν, καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι, καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου, παρ' ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο, ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας, καὶ ὁ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐξωστρακίζετο. Λυπεῖ δέ με οὐχ' ἥκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προσηγορίας ἀποβολή· οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι· ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τοὔνομα Ὑδροσφράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἠνάγκασε προσαγορεύεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ὑδροσφράντης Μεριδᾷ. Scriptum Μεριδᾶς Ὑδροσφράντῃ, perperam transpositis nominibus, vt in

fine epiftolae adparet. *Bergler.*

1. ὑπέστην. Scriptum ὑπάτην, et (vna voce interiecta) ῥύματα, gemino errore. *Bergler.*

2. τοῦ μοι. Berglerus operas dare iufferat τοῦ 'μοὶ hac tamen addita nota: Scriptum τοῦ μοὶ, fine apoftropho, et tamen cum accentu. Alias oportuit τοῦ μοι, vel τοῦ ἐμοί. [Illud recepi, nam apoftrophus in pedeftri oratione rarius in vfu eft. W.]

7. ὁρμωμένης. Aut ita fcribendum, aut ὡρμημένης. Scriptum autem ὡρμωμένης. *Bergler.* Eadem ortus fignificatione eft infra Ep. 65.

7. ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος. Erat fcriptum ἡμῖν. Oportebat ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, vel εἰργασμένος, aut ἐργασάμενος. *Bergler.* Recte, nec aliter huius libri Ep. 7. et 66.

11. ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι. Praepofitionem ἐν a praecedenti μὲν abforptam reuocaui, hortante Hemfterhufio ad Ariftophanis Plutum p. 471. qui per ingenium Graecae linguae iftam praepofitionem omitti non debere recte iudicat. Sic apud Noftrum ipfum huius libri Ep. 40. ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.

13. ἐκπορίζων. Scriptum ἐκπορίζειν. Poteft et ἐκπορίζόμενος, vt fupra. *Bergler.* Quem locum Alciphronis alium in mente habuerit Berglerus, non habeo dicere. Ad fenfum fimilis eft Lib. I. Ep. 13. ἀγαπητῶς ἐκπορίζοντα (non ἐκποριζόμενον.)

15. καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι. Scriptum μὲν ἡ λαιᾷ pro ἐν Ἡλιαίᾳ. Pro καταριθμεῖται mallem ἐγκαταριθμεῖται vel συγκαταριθμεῖται. *Bergler.*

17. ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας. Scriptum ὅτι ἐν Μαρ. τρόπαιον ἐνείρας. Adeft ἐν ante Μαραθῶνι, quod forte aliquis vellet fublatum, fed fruftra. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην — ἀποκαθαίρων. Herculem inuocat, quasi et ipse Augiae quoddam stabulum purgasset. *Bergler.*

2. νίτρῳ Χαλαστραίῳ. Hesychius: Χαλαστραίων συῶν. πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γεγένηται. Timaeus: Χαλαστραῖον νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης, vbi Ruhnkenius Platonis locum adfert, ex quo nitrum istud ad purgandam inprimis lanam adhibitum esse adparet. Ceterum ablegat Ruhnken. ad Diod. Sic. Wesselingii T. II. p. 578.

9. ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης. vide supra adnotata ad Ep. 38.

14. τὴν Πνύκα, Πνὺξ locus prope acropolin Athenis, vbi orationes ad populum habitae.

15. Ἡλιαία. vide ad Lib. II. Ep. 3.

16. τὰς ἡνίας ἔχει. De metaphorica ἡνίας significatione plura vide apud Doruilium ad Charit. p. 540.

21. ἔθεντο καλεῖσθαι. Sic supra Ep. 38. Νουμήνιον ἐθέμην καλεῖσθαι.

EPISTOLA LXII.

Χιδρολέπισος Καπυροσφράντῃ.

Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες· τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι, εἰποῦσα, ἀλλ' ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον, καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας, ἢ

καὶ οἴονται ἀνηκοότας οὔπω πεπεῖσθαι. Ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα, καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότῃ· οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν αἳ τῶν τρεφόντων προϋλακτοῦσι καὶ κήδονται. Μοιχὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν ὁ Ἠλεῖος νεανίσκος, ὁ εἷς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων· καὶ παρὰ τούτου γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ δίθυρα πρὸς τὴν γαμετὴν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον ἐπιδεῖξαι· καὶ ἄλλως διψῶ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. Οἶδα γὰρ, οἶδα, εἰ ταῦτα εἰς φανερὸν ἀχθείη, αἱ μὲν θεραπαινίδες δεδήσονται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολεῖται ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος, ἡ μιαρὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ κακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει.

ADNOTATIO CRITICA.

Χιδρολέπισος. Scriptum Κηδρολέπισος. *Bergler.*

1. ἠπίστασο. *Sciuisti.* mallem ἐπίστασο. *scias.* *Bergler.*

3. ἐκκορηθείης. Vulgata ἐκκουριασθείης, illud e coniectura Bergleri. Recte. Hesychius: Ἐκκοροῦσι· φθείρουσιν, ἐκκαλύνουσιν, *euer-*

runt, vbi vide Interpretes, Kuesterum inprimis et Albertum. Aliam, non minus aptam emendationem: ἐκκορακισθείης (*ad coruos amanderis*) suggessit Io. Dauisius ad Ciceronis Tuscul. Lib. IV. c. 7. p. m. 247. idemque in margine habet Gloss. Eichstad. Berglero honorem habere vel eam ob caussam volui, quod Dauisius paullo post mihi veniet laudandus.

4. ἄκαιρος εἰ καὶ λάλος. Μυστήριον. Haec in Ms. ita distinguuntur et leguntur: ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος μυστηρίων. *Bergler.*

7. οἴονται. Hoc, facillimum quippe, recepi, suadente Dauisio l. l. Berglerus ediderat ἢ καὶ οἷόν τε, sic enim inuenerat, addita tamen adnotatione: lego et distinguo ἢ καὶ, εἰ οἷόν τε, quod tamen haud suauiter ad aures accidit.

7. οὕπω πεπεῖσθαι. Scriptum οὕτω pro οὕπω. *Bergler.*

8. οὐκ εἰς μακράν. Vtrumque et μακρὸν et μακρὰν librariorum inconstantia dedit Nostro. v. ad Ep. 6. huius libri.

10. προὐλακτοῦσι. Scriptum προσυλακτοῦσι. *Bergler.*

12. καὶ παρὰ τούτου — φοιτᾷ δίθυρα πρὸς τὴν γαμετήν. Vulgata: καὶ παρὰ τούτων — φοιτᾷ ΙΔΙΟΥΡΑ περὶ τῆς γαμετῆς. Pro ἰδίουρα Berglerus coniecerat ἰδιόχειρα, quod primo intuitu placet, si propius tangas, friget. Δίθυρα vnice verum h. l. esse, si quis nolit credere, is vero sese rem habere sciat cum summo Hemsterhusio, qui in Misc. Obss. T. V. p. 17. vbi notas ad Xenophontem Ephesium dedit, totum hunc locum felicissime constituit. Operae pretium erit audire ipsum. Et primo quidem γραμματίδια [vide etiam Lib. I. Ep. 37.] vel γραμμάτια, (*amatorias tabellas vltro citroque commeantes*) recte habere demonstrat pluribus Luciani locis, e quibus inprimis huc pertinet e Toxari (Bip. VI. p. 71.) adlatus, vbi eadem, quae apud Nostrum, occurrunt στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. At vero, ita pergit Hemsterhusius, impeditissimum illud et ne Graecum quidem ἰδίουρα qui tan-

dem extricabimus? In quo sane vocabulo, Bergleri acumen ἰδιόχειρα suspicantis fuit retusum. Tu si maiores literas exares, quibus olim vtebantur, ΦΟΙΤΑΙΔΙΘΥΡΑ, simul et originem vitii, et emendandi viam oculis habebis subiectam: nam lineola per O ducta sponte dabit: φοιτᾷ δίθυρα. Iam vero γραμματίδια δίθυρα prorsus erant Atticorum propria, quod docebunt Menander apud Harpocrationem in Παράστασις. Pollux IV, 18. Hesychius in voce et θυρίς. Dio Cassius LXVII. 15. p. 1114. Reimari, Herodianus I, 17. etc. Quare nihil est, cur dubitemus, quin Alciphron haec γραμματίδια δίθυρα sibi restituta lubens sit acceptiurus: in ceteris πρὸς τοῦτον, et παρὰ τῆς γαμετῆς cum Berglero legeris, an, quod fere malim παρὰ τούτου et πρὸς τὴν γαμετὴν, parum refert. — Haec igitur vir egregius, quibus profecte nihil poterat excogitari felicius. Ceterum de corollis pomisque inuicem missis v. Abreschium ad Aristaenetum I, 25. p. 157. Villoisonum ad Longum p. 207. et Reitzium ad Luciani Toxarin Bip. T. VI. p. 431. f. et ad Dial. meretr. T. VIII. p. 528.

16. συνίσασι. Scriptum συνίασι, intelligunt. Bergler.

16. ἐπιτήδειος. Ita scriptum, fortasse ἐπικήδειος. Bergler. quod in versione expressit capularis.

18. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. Io. Steph. Bernardus ad Anonymi Introd. anatomicam p. 20. mallit ἐκ τοῦ πάντας ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. — Arnaldus in Misc. Obseruatt. T. V. p. 295. quouis pignore contendere paratus est, totam ῥῆσιν non ab Alciphrone, sed ab interpolatore quodam profectam. Neutri tamen horum virorum eruditorum obsecundare volui. Sumta quidem verba sunt ex Demosthene de corona c. 41. p. 312. ed. Harles. vbi de Aeschinis matre sermo est. Sed fieri potuit, vt ipse Alciphron, qui mos erat Atticistarum, ex Demosthene ῥῆσιν istam exscriberet, nec opus esset interpolatore. Nec ignorasse videtur hunc Demosthenis locum Berglerus, nam ad verbum βιάζεσθαι adscripsit πάσχειν, quod in Demosthene

est. Prae festinatione, quam ipse in Praef. confitetur, sine dubio omisit adnotare.

19. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. Sic dedi ex coniectura Bergleri, nam scriptum erat:, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως σιγήσομαι. Sane Bergleriana ratio elegantior, et contexto conuenientior: nam nimis infensus est mulierculis istis parasitus, quam vt tacere voluerit, quae tamen notio esset in οὐκ οἶδ' ὅπως.

22. οἶδα γὰρ, οἶδα εἰ. Hoc reposui pro vulgato εἶδας γὰρ εἰ ταῦτα, ex libro, quem Berglerus consuluit. Amat Noster eiusmodi Diplasiasmos, et mecum consentientem inueni Doruilium ad Charitonem p. 388.

COMMENTARIVS.

12. εἰς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων. Nihil de his certi habeo, quod dicam. Praestat igitur tacere. W.

15. ἀλάστορες. Berglerus vertit Furias, recte. Clem. Alex. Ἐντεῦθεν τὰς Ἐριννύας καὶ τὰς Εὐμενίδας, παλαμναιούς τε, καὶ προστροπαίους, ἔτι δὲ ἀλάστορας ἀνεπεπλάκασιν οἱ ἀμφὶ τὴν σκηνὴν ποιηταί. vide Hesychium et ibi Interpretes, Suidam et ibi Kuesterum copiose etiam Valesium disputantem ad Harpocrationem. W.

17. Ἔμπουσαν. Hesychius: Φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ, ὥς τινες, ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Respexit Hesychius Aristophanis Ranas v. 295. vbi vide Scholiasten. cf. et Kuesterum ad Suidam h. v. Olearium ad Philostrati Apollonium Tyan. II, 4. p. 52. etc. W.

24. ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος. De ῥαφανισμῷ, adulterorum poena, trita omnia et occupata. Vide tamen, si lubet, Ernestium et Hindenburgium ad Xenophontis Memor. Lib. II. c. 1. §. 5. Vossium et Doeringium ad Catulli Carmen 15. Lucianus in Peregrino §. 9. T. VIII. Bip. p. 277. idem quod Noster, verbum habet βεβυσμένος.

EPISTOLA LXIII.

Φιλομάγειρος Πινακοσπόγγῳ.

Οἷα βουλεύονται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοῖς ἐχθραὶ λαικάστριαι. Αὗται τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσι· καὶ οἶδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. Μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄρρεν· τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων, δέραιά τινα καὶ γνωρίσματα περιδεῖσαι, ἔδωκαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάστορι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. Ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακὸν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγώην· σιγὴ δέ ἐστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Ἐπειδὰν δέ τι κἂν βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παράσιτον ὀνειδίζουσαι, καὶ τὰς ἄλλας, ἃς εἰώθασιν, ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονὸς ὁ Φαιδρίας.

ADNOTATIO CRITICA.

2. *λαικάστριαι*. Recepi pro *λαιστρύγονες*, suadente *Berglero*. Laestrygones inhumanam fuisse nationem non ignoro nec tamen istam eorum inhumanitatem in proverbium abiisse memini legere. Fac vero, ita esse, hic de turpiculis mulierculis sermo est, quibus melius conuenit vox Aristophanea *λαικάστριαι*, quae paucorum versiculorum interuallo bis occurrit in Acharnensibus v. 528. et 536. Nec me mouet, quod Maius in Hist. de la rep. des lettres. T. XI. p. 150. *λαιστρύγονας* retineri malit ob expositionem infantis, quod non ita immane olim habitum est.

2. *συμπράττουσι*. Ita scriptum. Potest et *συμπράττουσαι* legi, si antece-

dentia ita distinguas: λαικάστριαι αὗται, τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσαι. *Bergler.*

3. Φαιδρίας. Scriptum Φαιδριός. in fine recte. *Bergler.*

6. ἔδωκαν. Scriptum ἔδοξαν. *Bergler.* Ibid. συργάστορι. non aliter scriptum, aliter supra. *Idem.* vide notata ad Ep. 18. et 19.

9. τὸ παρὸν σιγώην. σιγὴ δὲ ἐστι. Scriptum τὸ παρανσιγώην, σινῆ δὲ ἐστι. quintuplici errore. *Bergler.*

11. κἂν βραχύ. Scriptum ἂν βραχὺ, sine κ. *Idem.*

12. τὰς ἄλλας, ἃς. Deest ἃς in Ms. *Idem.*

COMMENTARIVS.

2. τῇ κεκτημένῃ. Exempla huius Participii Substantiue vsurpati vide ap. Aristoph. Pluto v. 4. Ecclesiaz. v. 1118. Aristaenet. Lib. I. Ep. 10. 11. Lucianum Asino §. 11. et 27.

5. δέραια. *collaria.* περιδέραια habet Aristaenetus. I, 1. p. 6. W.

8. Πάρνηθος. Parnes, mons Atticae. Occurrit feminino itidem genere ap. Aristophanem Nub. v. 322. Pausaniam I, 32. W.

9. σιγὴ δὲ ἐστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Est ex Euripide.

Epistola LXIV.

Τουρδοσύναγος Ἐφαλλοκύθρᾳ.

Ὁ μὲν Κρίτων ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾷν ἐπέτρεψε· τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ τῆς Ποικίλης ἐξ ἁπάντων τῶν φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτερον ἡγησάμενος, ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένηται. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον· οὐ πρότερον γὰρ λόγων γίνεσθαι μαθητὴς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. Θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπίας εἱλούμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ· καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμεικοῦ κατολισθήσας φλέγεται. Αὐτὴ δὲ ἐπιεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρᾷν ὁμολογεῖ· τῷ μειρακίῳ δὲ ἐπανατείνεται ᾐσθημένη πόθῳ τυφόμενον. καὶ οὐ πρότερον, φησὶν, ἐπιδώσει ἑαυτὴν, πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῖ τὰ τοιαῦτα προστάττειν ἐποιήσατο. Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης, Ἀφροδίτη πάνδημε τῇ φιλτάτῃ γυναικί· ἑταίρου γὰρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. Ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δωροφορίαις· καὶ ἥν μοι ῥεύσειε τοῦ χρόνου προϊόντος δαψιλέστερος, οὐδὲν κωλύσει με.

τούτου γαμοῦντος ἐπίκληρον γυναῖκα, ἐν γαμετῆς σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. Ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία, κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν κατασταίη.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐφαλλοκύθερα. Gloss. Eichst. Ἐφαλλοχύτρα. sine dubio rectius.

3. ἀμειδῆ τόν. Scriptum ἀμειδῆτον, vna voce. Posset ἀμείδητον, sed tunc subiungendus ei τὸν articulus, ingratum autem repetitum τὸν τόν. *Bergler.*

6. σκινδαλμούς. Scriptum σκιλδαμούς. *Bergler.* Scribitur etiam σκινδάλαμος. Σκινδαλμὸς est apud Aristophanem Nub. v. 130. vbi vide Berglerum nostrum et Dukerum, edit. Burmann. p. 1197. qui tamen metri caussa ibi σκινδαλάμους reponendos esse existimat. cf. etiam Lamb. Bos Obseruatt. Crit. p. 186. et Pierson ad Moeridem p. 360 Ceterum vox ista proprie significat scindulas, (Schindeln) translate vero, vti Schol. ad Aristophanis l. l. λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας. *verborum subtilitates.*

14. χαμαιτυπίας. Ita scriptum, mallem χαμαιτυπεῖα. *Bergler.*

14. εἰλουμένον. Editiones habent εἰλούμενον, nec aliter Doruilius ad Charitonem p. 467. Illud vero rectius. W.

14. ἐν καλῷ. Ita scriptum. Forte καλῶς, vt ἐν sit ex ἐζήλωσεν. Illud tamen non improbo. *Bergler.* Gloss. Eichst. adscripsit εὖ μάλα.

18. ἐπανατείνεται. Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 295. mauult ἀντιτείνεται, non enim ἐπανατείνεσθαί τινι significare *alicui reluctari*, quod tamen sententia expetat. Posse etiam legi autumat ἔτι ἀντιτείνεται, quia sequatur καὶ οὐ πρότερον φησὶν ἐπιδώσει, κ. τ. λ.

19. ἐπιδώσει. Melius fortasse quispiam putet ἐπιδώσειν, nec aliter supra Ep. 8. quae omnino cum nostra conferenda est. Sed et illud

recte habet, si φησὶν, vti feci, commatibus includas.

21. προστάττειν. Scriptum fuerat πρατάττειν, postea in prima syllaba supra scriptum α. Non satis placet. *Bergler.*

22. δοίης. Pro quo scriptum δοίην. *Idem.*

23. ἑταίρου. Scriptum ἑτέρου. *Bergler.* errore solemni.

26. δαψιλέστερος. Nescio, fateor, vnde haec vox, nisi quid mutes, pendeat. Optime fortasse scriberes ἡ δωροφορία. Possis etiam ῥεύσειεΝ δαψιλέστεροΝ. scil. αἱ δωροφορίαι, si mihi adfluant *frequentius*, *copiosius*. Sic enim aliquoties Dionys. Halic. de compos. verbor. c. 7. p. 42. ed. Reiskii.

COMMENTARIVS.

1. ἀρχαιότης τρόπου. Ἀρχαῖος est etiam *debilis animi prae senectute homo*, potes etiam intelligere, quod nos dicimus *altväterisch*, prisci moris iusto tenacior. W.

2. εἰς φιλοσόφου φοιτᾷν. Ad φιλοσόφου optime subintelligi γυμνάσιον, recte censet Heusingerus ad Plutarchum de educ. pueror. p. 94. — Φοιτᾷν solemne de discipulis ad magistrum itantibus. φοιτητής — μαθητής apud Moeridem — ἀποφοιτᾷν *deserere magistrum* v. Piersonum ad Moerin p. 400. et Ruhnkenium ad Xenophontis Memorab. I, 2. 16. W.

7. ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν. ancipiti lingua. Sic ἀγκυλωτέρα ἡ φράσις apud Dion. Halicarn. Iudicio de Thucydide c. 25. T. VI. Reisk. p. 873. W.

8. ἐξεμάξατο. Proprie *massa aliqua exprimere*. Sic Lucianus in Ioue Tragoedo T. VI. Bip. p. 264. ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν, vbi vide Interpretes p. 545. Deinde ἐκματτόμενος, qui adcurate imitatur, exacte refert. W.

18. τυφόμεναν πόθῳ. vide supra ad Ep. 50.

Epistola LXV.

Μισόγνιφος Ῥιγομάχῳ.

Μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἡ ἐξ Ἱστίας ναῦς, ἡ ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα, εἰς Ἀθήνας ἧκε, φέρουσα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι καὶ μεγαλοδώρους, κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτω κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. Οὐ γὰρ ἕνα παράσιτον ἐξ ἄστεος, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾷ, καὶ ψαλλόμενος καὶ καταυλούμενος ἥδεται, καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν, καὶ ὑβρίζει οὐδέν. Ἔστι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ὥρας αὐτὰς ἐνορχουμένας, ἔχει, καὶ τὴν πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν. Προσπαῖσαί τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος. Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ· εἰπεῖν γὰρ οὐ χεῖρον κατὰ τοὺς παιδείᾳ σχολάζοντας ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμώμενον, ἐν αἷς οὐδὲ εἷς τούτων ἄγευστος.

ADNOTATIO CRITICA.

Μισόγνιφος. Nihil adnotauit Berglerus, in versione tamen sic, quum vulgata haberet Πηξάγηφνος.

1. Ἰστίας. Ita ſcriptum. Forſitan Ἰστιαίας, ſed nec hoc placet. *Bergler*. Gloſſ. Eichſt. habet etiam Ἰστιαίας in margine. Ego vero malim Ἰστρίας, quae eſt vrbs in Ponto Euxino ſita, ad Iſtri oſtia a Mileſiis condita. Viſitatius quidem Ἴστρος, ſic apud Ptolemaeum Lib. V. c. 10. Ammianum Marcell. Lib. XXII, 8. Ἰστρόπολις Plinio Hiſt. Nat. Lib. IV. c. 11. Sed nec Ἴστρια contemnenda. vide Valkenarium ad Herodotum Lib. IV. Segm. 78.

1. ἐπὶ τοῦ χώματος ὀρμῶσα. Pro ὀρμῶσα ſcriptum ὁρῶσα. *Bergler*. Doruilius ad Chariton. p. 392. miratur relictum eſſe ὀρμῶσα, quum debeat eſſe ὀρμοῦσα ab ὀρμεῖν; addit tamen ipſe, deductum fortaſſe ab ὀρμᾶν, tum vero Berglerum aliter debuiſſe interpretari, non *ſtationem habet*, quae verſio tamen vel ſic recte habere videtur. Omnino voces ὁρμίζειν, ὀρμεῖν et ὁρμᾶν frequentiſſime confuſas eſſe, animaduertit Oudendorpius ad Thom. Mag. v. ὁρμίζειν.

2. εἰς Ἀθήνας. Scriptum τῆς Ἀθήνας. *Bergler*, cui tamen Arnaldus in Miſc. Obſſ. T. V. p. 295. litem mouet ob εἰς receptum, ipſe vero mauult τὰς Ἀθήνας, ideo quod τὸ εἰς ſaepe, et apud ipſum Noſtrum II, 2. τὴν Ἑλλάδα ἥκων omiſſum ſit.

16. τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὥρας ἐνορχουμένας — καὶ τὴν Πειθὼ ἐπικαθῆσθαι. Scriptum τοῖς ὄμμασιν ὀρχεῖσθαι. Ἐν exciderat propter ἐν antecedens. *Bergler*. — Aliam tamen labeculam intactam reliquit, quae vero acutiores Cel. Wyttenbachii oculos effugere non potuit. Is enim in literis ad Cel. Herelium olim datis transponenda quaedam eſſe recte viderat, ſic, vti nunc typis excudi voluimus. Vulgata ita habebat: καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ὥρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει, καὶ τὴν πειθὼ τοῖς ὄμμασι ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν. At vero, ait Wyttenbachius, numquam ſaltat, ſemper ſedet Suada, ſedet apud ipſum Noſtrum Lib. I. Ep. 38. ſaltant contra Gratiae Lib. III, Ep. 1. Paucis annis poſt eamdem coniecturam ad Plutarchum de ſera num. vind. p. 9. ex Eupolide firmauit, quem deinde plures ſecuti ſint, Themiſtius Or. II.

p. 37. b. Iulianus Orat. I. p. 33. Cicero in Bruto c. 15. cet. cf. et Aristaenetum Lib. I. Ep. 10. et Pierson. Verisimil. p. 96.

18. προσπαῖσαί τε. Scriptum προσπεσεῖν τε. *Bergler.*

23. ἄγευστος. Scriptum ἄγεται. *Idem.*

COMMENTARIVS.

4. κίμβικας. Hesychius κιμβία· σκυφία, μικρολογία. Scholiastes in Aristoph. Pace v. 696. ὅθεν Ξενοφάνης Κίμβικα αὐτὸν (Simonidem) προσαγορεύει, propter μικρολογίαν scilicet. v. etiam eumdem Hesychium v. κύμβινον. Casaubonum ad Theophr. p. 124. Fisch. inprimis vero Hemsterhusium ad Aristophanis Plutum p. 190 — 193.

7. μεταπέμψας. vide ad Lib. I. Ep. 28.

12. σπαθᾷ. Eadem vox adfuit Ep. 34. et 50.

15. κεχαρισμενώτατος. Hac voce vsus Xenophon de Mag. Equitum Cap. I. §. 1. p. 152. Zeune.

18. προσπαῖσαι. De hac voce vide nonnulla apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 222.

19 εὔνεκά οἱ γλυκὺ — χέε νέκταρ. Vnde hic versus desumtus sit, non statim succurrit. Index Homericus Seberianus nil iuuat.

22. ὁρμώμενον. oriundum. v. supra Ep. 61.

Epistola LXVI.

Γαμοχαίρων Φαγοδαίτῃ.

Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρατος οὗτος κουρεὺς, ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ, λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν Ἀβροτησίου προτιθέμενον ἔσοπτρα, τὸν τοὺς χειροήθεις κόρακας τιθασσεύοντα, τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν εὔρυθμον ἀνακρούοντα. Ὡς γὰρ ἀφικόμην ξυριεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς, πράως εὖ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν, ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. Ἀλλ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν, καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου, ὥστε ὑπολειφθῆναί μοι πολλαχοῦ μὲν δασεῖαν, πολλαχοῦ δὲ λείαν τὴν σιαγόνα. Κἀγὼ μὲν οὐκ εἰδὼς τὴν πανουργίαν, ᾠχόμην κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλητος εἰς Πασίωνος, οἱ συμπόται δὲ, ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλωτι· ἕως ἀγνοοῦντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶσιν, εἷς τις εἰς μέσους παρελθὼν, τῶν ἀπολειφθεισῶν τριχῶν ἐπιλαβόμενος εἵλκυσεν. Ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα, ἕτοιμος δέ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τοῦ βρέγματος πατάξαι τὸν ἀλιτήριον. Ἃ γὰρ οἱ τρέφοντες παίζουσι, ταῦτα μὴ τρέφων ἐτόλμησε.

ADNOTATIO CRITICA.

Γαμοχαίρων. Cel. Herelius in Actis liter. Klotzianis Vol. III. p. 94. pro vulgato Γυμνοχαίρων coniecit Δειπνοχαίρων vel Γαμοχαίρων, exoptatas enim vel maxime fuisse ditiorum nuptias, ex Ep. 49. liquere.

5. κυμβαλισμόν. Scriptum κυβαλισμόν. Bergler.

9. ἀποψιλῶν. Libri ἀπὸ ψιλῶν, duabus vocibus. Idem.

11. πανοῦργος. Scriptum πρεοῦργος sic sine spiritu. Idem.

13. ὑπολειφθῆναι. Scriptum ὑποληφθῆναι. Idem.

19. ἀπολειφθεισῶν. Scriptum ὑπολ. Bergler.

20. ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπερρίζωσα. Ita scriptum, nisi quod pro ἐκείνας est ἐκεῖνος. Bergler.

22. βρέγματος. Ita nunc scriptum, non, vt supra alicubi [III, 5.] βρέχματος. Bergler.

23. παίζουσι. Scriptum παίουσι. Illud ex coniectura Bergleri, qui legi etiam posse monet vel ποιοῦσι vel οὐ ποιοῦσι. Vnice verum παίζουσι.

COMMENTARIVS.

18. εἰς μέσους παρελθών. Sic, non προελθὼν est apud Nostrum supra Ep. 18. et 20.

20. περιπαθῶς. Berglerus verterat *cum dolore*. Recte, quod nos dicimus *ärgerlich*. Hesychius: Περιπαθῶς — λυπηρῶς. Sic semper Polybius v. Ind. Schweighaeuser. Nescio igitur, quid Wolfium in Thesauro Epp. la Croziano T. II. p. 83. mouerit, vt Berglerum vitii argueret, vertique potius iuberet *adfectu ductus*.

EPISTOLA LXVII.

Διψοφαπαυσίλυπος Πλακουντομύωνι.

Νευρίδα ἰδὼν κανηφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηχυν, καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀστράπτουσαν, εὐμήκη καὶ εὔχρουν, ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ὥςτε με ἐπιλαθόμενον, οἷός εἰμι, προςδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ στόμα· ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον, προςφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. Αἲ αἲ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας, ἀλλ' οὕτως ὑπερμαζᾶν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾷν. Καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταὐτὸν συνελθόντες, πρὶν ἢ βριθῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γενέσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

ADNOTATIO CRITICA.

Διψοφαπαυσίλυπος. Ita ſcriptum. Fortaſſe Διψοφαυσίλειπος. *Bergler.*

3. ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν. Non videtur ſatis dici, aliquid amplius deſidero. *Bergler.* Fruſtra Berglerus offenditur, cenſente Dorvilio ad Chariton. p. 298.

5. οἷός εἰμι. Ita ſcriptum. Mallem ὅς εἰμι. *Bergler.* Nil opus.

8. αἲ αἴ. Scriptum αἴ, αἴ. *Bergler.* Sic etiam in Fragmento Florentino.

9. ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας. Scriptum ἢ κυάμωνι ἀθάρας. *Bergler.*

12. πρὶν ἢ βριθῆναι. Vulgata, vna litera eraſa, πρινη — ριθῆναι. Legendum putauerat olim Io. Cph. Wolfius in Theſ. Epiſt. la Croziano P. II. p. 83. πρὶν ἢ βριθῆ-

ναι. Codex regius Paris. teste Ruhnkenio habet κριθῆναι, quod tamen in βριθῆναι mutandum existimat idem ille vir eruditissimus. v. Medebach Wakker Amoenit. liter. p. 25. Gloss. Eichst. τριχθῆναι.

13. κολωνός. ex alio adscriptum κολωσσός. Bergler.

COMMENTARIVS.

1. κανηφοροῦσαν. Hesychius: Κανηφόροι· ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς Παναθηναίοις. οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν. — Photius Lex. Ms. Κανηφόροι· παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ. αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν. W.

9. ἀθάρας. *pultis.* Est apud Aristophanem in Pluto v. 673. 683. Hesychius: Ἀθάρα· ἐλόπυρος, πτισσάνη πυροῦ, καὶ πολτῶδές τι. it. Ἀθάρη· (nam sic Attici pro Ἀθάρα. v. Piersonum ad Moer. p. 184.) πυρίνη πτισσάνη. cf. Iul. Pollux. Lib. 17. c. 9.

10. ὑπερμαζᾶν. cf. supra Lib. I. Ep. 18. prae saturitate lasciuire.

EPISTOLA LXVIII.

Ἡδύδειπνος Ἀριστοκόρακι.

Θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε. Οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἐρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέαι βοληθέντων. Ἰδὼν γὰρ πόῤῥωθεν εὐτρεπεῖς ἀπεπήδησα· οἱ δὲ ἀπροβουλεύτως ἐξέχεον, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιῤῥυὲν Βαθύλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδὶ, ψιλὸν εἰργάσατο·

τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε. Τίς ἄρα μοι δαιμόνων ἐπίκουρος ἐγένετο; μή ποτε οἱ σωτῆρες ἄνακτες, ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρεποῦς τοῦ Κρανωνίου, καὶ μὲ τῶν τοῦ πυρὸς κρουνῶν ἐξήρπασαν;

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἱλήκοιτε. Scriptum ἱλήκοι τε, duabus vocibus. *Bergler.* Falso sic scriptum. Hesychius: ἱλήκοις· ἵλεως εἴης. ἱλήκοι· ἐν εὐμενείᾳ ἔστω. Ἱλήκοιτε, sed itidem duabus vocibus, ap. Heliodor. Lib. VIII. p. 424.

6. Βαθύλῳ τῷ. Scriptum Βαθυλωτῷ vna voce. *Bergler.*

10. Λεωπρεποῦς, scriptum Λεοπρεποῦς. *Bergler.*

10. Κρανωνίου. Scriptum Καρανωνίου. *Idem.* Ceterum in verbis Κρανωνίου et Κρουνῶν Alciphronem ludere videtur voluisse.

COMMENTARIVS.

2. ἐρανιστῶν, qui de symbolis coenant. v. supra ad Ep. 6. huius libri.

4. εὐτρεπεῖς. *Promti, parati.* De hac voce v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Dial. Marinos. T. II. Bip. p. 382. ηὐτρεπισμένος. supra Ep. 59.

8. ἐξήνθησε. De spuma maris Lib. I. Ep. 1. De melle. Ep. 23. huius libri, vbi itidem, vti h. l. non neutraliter pro *florere*, sed actiue, pro *flores emittere* positum est. De *pustulis* vsurpat etiam Thucydides Lib. II, 49. omninoque amant Medici in morbis. v. Reitzium ad Luciani Nigrinum. T. I. Bip. p. 253.

9. οἱ σωτῆρες ἄνακτες. Sic adpellantur Dioscuri, Castor et Pollux. vide Wesseling Obseruatt. p. 215. et Piersonum ad Moeridem p. 77.

10. Σιμωνίδην. vide Ciceronem de Oratore Lib. II. c. 86. et Phaedrum Lib. IV. Fab. 24. Pro Cranonio Cicero habet Crannone in Thessalia.

Epistola LXIX.

Τριχινοσάραξ Γλωσσοτραπέζῳ.

Ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν· καὶ ὃς, δέον βασανίσαι διερευνᾷν τε τὸ πρᾶγμα ποικίλως, ὅρκῳ τὸ πᾶν, ὁ χρυσοῦς, ἐπέτρεψεν. Ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἡ γυνὴ εἰς τὸ Καλλίχορον τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ, ἀπωμόσατο, καὶ ἀπελύσατο τὴν αἰτίαν. Καὶ ὁ μὲν ἀμηγέπη πέπεισται, καὶ τὴν ὑποψίαν ἀπέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὴν φλυαρὸν γλῶτταν ἀποτέμνειν ὀστράκῳ Τενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν.

ADNOTATIO CRITICA.

Τριχινοσάραξ. Sic Berglerus coniecerat pro fcripto Τρικυινοσάραξ. Gloff. Eichft. Κυνοσπάραξ.

2. καὶ ὃς, δέον βασανίσαι etc. Scriptum: καὶ ὡς δέον βασανίσαι διερευνάτο τό, fic παροξυτόνως non περισπωμένως. Raro autem alias peccatur circa accentus in hoc Ms. *Bergler*.

5. Καλλίχορον. Scriptum Καλήχωρον, quod Berglerus noluit mutare, quamquam illud vfitatius effe fateatur. — Καλήχωρον vno λ iam olim merum typothetae vitium habuit Io. Cph. Wolfius in Thef. Epp. la Croziano T. II.

p. 83. sed ipsum Berglerum errasse eo, quod Καλλίχωρον excudi iusserit, quum tamen apud Callimachum Hymno in Cererem v. 16. per ο occurrat, pronuntiauit Arnaldus in Misc. Obss. T. V. p. 295. Pausanias Lib. I. c. 38. habet etiam ΚαλλίχΟρον, vide et quos laudat Spanhemius ad Callimachi l. l.

6. ἀπελύσατο. Bergleriana ἀπεδύσατο, quod modo laudatus Arnaldus ibidem defendi posse et ipse existimat, magis tamen proclivis est eo, vt Alciphronem ἀπελούσατο primitus scripsisse opinetur, *aqua hausta se lustrauit*. Leuiori tamen mutatione et ad Graeci sermonis rationem adcommodatius scribi iubet plurimis exemplis additis, vbi ἀπολύεσθαι verbis *culpae*, *obtrectationis* etc. iungitur, Cl. Wyttenbachius Ep. crit. p. 59.

9. Τενεδίῳ. Scriptum στενεδίῳ. Illud et in versionem recepit *Berglerus*. Recte. Quaeri tamen possit, cur testa, et Tenedia quidem linguam sibi praecidi voluerit. Non me fugit Hesychii locus: Τενέδιον βέλος ἀντὶ τοῦ Τενέδιος πέλεκυς· παροιμία δέ ἐστιν, ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τὶ πραττόντων. vide et Apostolium Cent. XVIII. 26. et 28. et bipennem istam in nummis Tenediorum conspicimus. Cur vero testa? Vasa figulina Tenediorum, eaque ad fragilitatem vsque tenuia in pretio fuisse testatur Dio Chrysostomus Διαλ. ἐν τῇ πατρίδι T. II. Reisk. p. 187. Testulam igitur, vbi non caput, sed lingua amputanda, maluit adhibere parasitus vel Alciphron, ita tamen, vt simul aliud prouerbium a Tenediis ortum respiceret, Τενέδιον nempe αὐλητήν, qui pro falso quoque teste et calumniatore dictus est. Quum igitur, cui impudicitiae crimen intendisset, vxor, iureiurando se purgasset, calumniaeque culpam apud maritum contraxisse videretur parasitus, maluit linguam sibi praecidere. Sic igitur omnia argumento epistolae conueniunt. Ceterum miror, Hemmerum, qui de rep. Tenediorum vtilem Hafniae libellum 1735. edidit, Alciphronis non meminisse.

9. παρέχειν. Nullum hic quidem signum, nec aliud indicium defectus in Ms. puto

tamen, excidisse haec verba: τρέμω οὖν δακὼν etc. quae exstant in Ep. 58. vbi vide notam. *Bergler.* Vide tamen ibi et nostram.

COMMENTARIVS.

2. *ἀσέλγειαν.* Etymologus M. voce *ἀσελγαίνειν* alibi vero nuspiam laudat Alciphronem. Vel igitur hunc nostrum respexit locum, vel alias Alciphronis epistolas habuit.

3. *ὁ χρυσοῦς.* Ironice, vti supra Ep. 17. huius libri.

Epistola LXX.

Λιμούστης Θρασοκυδοίμῳ.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν· καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐπ' ἐμοὶ τῷ γέλωτι, Ἀστικῆς στωμυλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαΐων. Τοῦτον ἰδὼν, ἕρμαιον ᾠήθην, εἰ τῶν κατ' ἄστυ πραγμάτων ἀπαλλαγεὶς, εἰς τὸν ἀγρὸν βαδιοίμην, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ Φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ, οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατ' ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. Καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾷν, ᾠκειωσάμην τὸν Κορύδωνα, καὶ στείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ σμινύην λαβὼν αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾶς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν, καὶ μεγάλα ἀποκερδαίνειν ᾤόμην,

ὕβρεων καὶ ῥαπισμάτων, καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνισότητος ἀπηλλαγμένος· ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας, ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοὔργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ Φελλέα ἐκκαθαίρειν, ἢ γύρους περισκάπτειν, καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν· οὐκ ἔτ' ἀνασχετὸς ἡ διατριβὴ, ἀλλά μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως, καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. Ἐλθὼν οὖν ἐπὶ μήκιστον χρόνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως δεκτὸς, οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν, ἀλλά τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηχής· ὥςτε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσαί μοι λοιπὸν ἀπεκέκλειντο, ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει. Ἐγὼ δὲ αὖος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας, λῃσταῖς τισι Μεγαρικοῖς, οἱ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα· ἔνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. Εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον· δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου· εἰώθασι γὰρ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν.

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἐπ' ἐμοί. Scriptum ἐν ἐμοί. ἐπὶ reposui suadente *Berglero*.

2. Ἀστικῆς στωμυλίας. Et hic reponi pro Ἀττικῆς iubet Ruhnkenius ad Longinum p. 260. nam de agricola ſermo eſt, qui ruſticae ſimplicitati dicacitatem iungit vrbanam.

3. ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας. Ita ſcriptum, nec debet eſſe ſuſpectum. Saepe ſubaudiendum relinquitur

μᾶλλον vel πλέον, aut simile. Potest autem referri vel ad ξένης, quod in versione sequor, (*insolentioris quam pro captu rusticanorum*) vel ad ἐπαΐων, vt sit μᾶλλον ἐπαΐων ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας, *intelligentior, quam rustici solent esse. Bergler.*

7. σείειν. Gloss. Eichstad. adscripsit σοβεῖν. Haud male, nihil tamen mutauerim. Hesychius: σείεις, ἐξαπατᾷς. Photius Lex. Ms. σείεις, συκοφαντεῖς.

8. κατ' ἀγορὰν, et paullo ante κατ' ἄστυ, auribus quippe blandiora reposui pro κατὰ ἀγορὰν et κατὰ ἄστυ. W.

11. ἀγρικῶς. Ita scriptum. Fortasse ἀγροικῶς, vel potius ἀγροικικῶς.

17. ἐξ ἐπιταγῆς. Solemnius ἐξ ἐπιτάγματος. Wyttenbach Bibl. Crit. Vol. III. P. 2. p. 20.

19. Φελλέα. Celeb. Ruhnkenius ad Timaeum p. 270. ed. sec. Codicem regium Paris. Φέλλεα accentu retracto habere adfirmat. Occurrit etiam supra Ep. 21. vbi vide.

21. μετέμελε τῆς. Scriptum μετ' ἐμὲ τῆς. *Bergler.*

22. ἐπὶ μήκιστον χρόνον. Ita scriptum. Mallem ἐπὶ μηκίστῳ χρόνῳ. *Bergl.*

25. τῶν πλουσίων. Scriptum τῶν μουσίων. *Bergler.*

26. ἀπεκέκλειντο. Ita scriptum, quod notabile pro ἀποκεκλεισμέναι ἦσαν. *Bergler.*

28. λῃσταῖς τισι Μεγαρικοῖς. Scriptum λΙσταῖς τισι μεΝαρικοῖς. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. συνήθης ἐπιεικῶς. Idem est supra Ep. 5. huius libri.

3. χωρίτας. Hesychius: Χωρίτης. ἀγρώτης (scr. ἀγώστης) ἄγροικος. W.

9. ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν. Sic etiam supra Lib. I. Ep. 4. W.

10. ᾠκειωσάμην. Hesychius: οἰκειώσαντο, ἰδιοποιήσαντο. it. Εἰσοικίζεται, ἰδιοποιεῖται.

11. *νάκος ἐναψάμενος.* Apud Lucianum in Timone §. 6. T. I. Bip. p. 76. est *ἐναψάμενος διφθέραν*, quae idem significat, quod *νάκος*. v. Hemsterhusium ibi p. 345. Hesychius: *Νάκος, κώδιον, αἴγιον δέρμα μετὰ τριχῶν.* v. et Scholiast. Theocriti Id. 5, 2.

12. *αὐτοσκαπανεύς.* *Verus* fossor. Plura eiusmodi vocabula vide ap. Hemsterhusium ad Luciani Timonem, vbi *αὐτοβορίας*. T. I. p. 434.

21. *ἀλόγου πράξεος.* Supra Ep. 51. est *ἄτοπος πρᾶξις.*

27. *ἐθυροκόπει.* proprie ianuam pulsauit. De fame lepida Metaphora.

Epistola LXXI.

Φιλόπωρος Ψιχομάχῳ.

Λεξιφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς θεασάμενός με πρὸς ταῖς ἐν συμποσίοις παροινίαις, λαβὼν καθ' ἑαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνουθέτει, μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν, ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος· ἔπειτα τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθεὶς, τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει· ἐκ τοῦδε τραφησόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. Ἐκέλευεν οὖν ἐκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι τὸ τοῦ οἰκέτου σχῆμα ἀναλαβόντα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. Ἐγὼ δὲ ὀψὲ τοῦ καιροῦ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτήδευσιν μεταβαλὼν, δύσκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν ἑτέρως πράττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον, καὶ μελέτην ἀσκή-

σει ῥώσας, ἕτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. Σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους, ἵνα κἄν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν· ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλόπωρος. Sic restitui pro vulgato Φιλάπορος cum Cl. Herelio in Animadv. crit. miscellis, neque enim parasiti sectantur egestatem, sed contra inuiti maxime tolerant.

2. πρὸς ταῖς. Vulgata πρὸς τὰς, potius παρὰ τάς: saepe enim in Mss. antiquioribus non animaduertitur differentia inter πρὸς et παρὰ ab imperitioribus. *Bergler.* Praeter rem, ait Io. Cph. Wolfius in Epp. Crozianis T. II. p. 83. quem secutus ego sum.

6. ἐκ τοῦδε. Non male quidem ita scriptum est, mallem tamen ἐκ τούτου δέ. *Bergler.*

10. ὀψὲ τοῦ καιροῦ. Sic, quod voluerat etiam *Berglerus*, pro ὀψὲ τῷ καιρῷ reposui, iubente adeo Valkenario ad Ammonium p. 78. nec aliter est apud Nostrum Lib. I. Ep. 3.

17. ἀστικά. Scriptum ἀγικά. *Bergler.*

17. κλώζειν. Scriptum κλάζειν. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

4. τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι. Ἔχειν cum Genit. vide Hemsterhusium ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 228.

7. ἐκμαθόντα. Primitus actores scenici fabulas ad viuam recitantis poetae vocem ediscebant, quem morem nec Menandri nouaeque Comoediae aetate exoleuisse ex hac nostra

Alciphronis epiſtola coniicit Cel. Boettiger in Proluſ. I. qua quid ſit docere fabulam, exponitur p. 12.

17. κλώζειν ἢ συρίττειν. Heſychius: Κλώζειν· τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. Κλωγμοὺς γὰρ ἔλεγον κατὰ μίμησιν τῶν γενομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. v. et Suidam et ibi Kueſterum ex Photio. *Alberti.* Κλώζειν et συρίττειν iunguntur etiam ap. Syneſium de Prov. I. p. 106. quem locum debeo ſummo Hemſterhuſio ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 242. vbi plura ad hanc Ep. pertinentia.

Epistola LXXII.

Οἰνοχαίρων Ῥαφανοχορτάσῳ.

Οὐχ' οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες, ἢ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγὼ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν, ὦ θεοὶ, τῆς μιαρωτάτης Φανομάχης. Ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς προςκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαίρας ἀναῤῥιπτούσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περιδινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παραχρῆμα μὲν ἐν κυσοδόχῃ δήσασα κατέσχεν, εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαίνετον, ὃς τανῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων· ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαρήνου κυ-

νὸς, ὅν φασιν ἐφεστάναι ταῖς Ταρταρίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. Οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτης τῇ βουλῇ κοινούμενος, καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. Καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων· ἐγὼ δὲ [ψύττα κατατείνας] ᾗ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην· καὶ σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς ψυχαγωγηθεὶς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πορίσας ἀτραπόν.

ADNOTATIO CRITICA.

9. παραχρῆμα. Duabus vocibus Ms. *Bergler.*

9. κυσοδόχῃ. Hanc vocem vix vlli notam arbitror. Conuenit in eam expositio vocis κυσοχήνη apud Hesychium. *Bergler.* Hesychius vero sic. Κυσοχήνη· εἶδος δεσμοῦ, οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν, οἱ δὲ ξύλον ἕν, ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο. Sic et Photii Lex. Ms. *Alberti.* Gloss. Eichstad. quid si κυνοδόχῃ (Hundestall)?

14. ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων. Ita reposui, vt minima mutatio fieret, cum mallem ἐξ αὐτοῦ ἀνασπῶσι βαράθρου. Scriptum autem ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βάθρων, quod recte quidem alias dicitur, sed huc minime quadrat, nam est *funditus reuellunt et tollunt.* *Bergler.*

16. Ταρταρίαις. Ita scriptum per nudum Iota in penultima. *Bergler.*

18. βουλῇ. Ab hoc voce ad finem, vsque epistolae fragmentum exstat in Codice Florentino Laurentianae Bibl. Pluteo 59. No. 7. vnde varias lectiones exscriptas humanissime mecum communicavit Experientiss. *Weigelius.*

18. κοινούμενος. Scriptum κινούμενος. *Bergler.*

19. ἔω. Hanc vocem ignorat Florentinus, nec aliam substituit. Doruilius sine dubio eumdem olim librum Florentiae inspexit, quod ex sequentibus patebit, alium tamen praeterea consuluisse videtur, vbi inuenerit εἰς τρίτην, pro qua tamen mallet εἰς ἕνην. vide Piersonum ad Moeridem p. 152.

21. ἐγὼ δέ. Post haec verba Cod. Florent. et Doruil. addunt ψύττα κατά τινας, quod Doruilius p. 421. mutat in κατατείνας. Recte. vide supra ad Ep. 24. huius libri. Vncinulis inclusi, fieri enim potuit, vt ex illa Ep. huc transscriberet librarius.

21. ἢ ποδῶν εἶχον. Vulgata habebat οἷον ποδῶν ἦχον, Debebat potius ἢ pro οἷον, vt Ep. 22. huius libri in fine. *Bergler.* Istud ἢ firmatur Florentino et Doruiliano. Arnaldus autem Misc. Obseruatt. T. V. p 296. ne literula scilicet periret, maluit ἢ ἄν, quo tibicine tamen opus non est.

22. καὶ σώζομαι κ. τ. λ. Cel. *Herelius* in Aduersariis critico - miscellis sic: Oenochaeron parasitus refert, a Phanomacha, impotentis animi muliere, quae furtiuis mariti amoribus ipsum fauere suspicabatur, vinculis se constrictum, Cleaeneto esse traditum. Ἀλλ᾽ ὅταν, pergit, τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων, ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαράνου κυνὸς — ἐξήρπασαν. Quis talia dicentem statim exspectaret additurum: σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς (vbi Horatius Od. 2, 7. 13.) ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος. Quo teneam vultus mutantem Protea nodo? Scilicet hic quoque, quod supra (I, 35. vbi vide) vbertas ingenii fraudi fuit Alciphroni. Haec Herelius.

23 ψυχαγωγηθείς. Hanc vocem Alciphroni restitui fide Codd. Florent. et Doruil.

24 ἐλευθέραν. Cod. Flor. ἐλευθερίαν.

COMMENTARIVS.

2. ἐξορχησάμενοι. Itidem de myſteriis Achilles Tatius Lib. IV. p. 237. Salmaſ. ἐν γὰρ τοῖς κακοῖς ἐξορχήσομαι τὰ μυστήρια. v. Interpretes ad Lucianum de ſaltatione T. V. p. 452.

6. Ἰωνικῇ παιδίσκῃ. Ionicae puellae ſaltandi peritiſſimae, famoſae tamen ob geſtuum immodeſtiam. Quem fugiant Horatii Ionici motus Od. 3, 6. 21. cf. Xenophontis Sympoſium Cap. 2.

13. ἀποβλέπουσιν. Gloſſ. Eichſtad. mauult ἀποβλέπει. Nil opus in voce, quam vocant, collectiua, qualis eſt Ἄρειος πάγος. v ſupra duo alia huic adfinia exempla Ep. 10. huius libri. Alia vide apud Reitzium ad Luciani Aſinum T. VI. p 487.

18. ἠπιάλῳ. Timaeus: ἠπίαλος. ὁ ῥιγοπύρετος. vbi vide Ruhnkenium. Apud Lucianum in Contemplantibus §. 17. T. III. Bip. p. 54. iunguntur ἠπίαλοι καὶ πυρετοί Lennepius exponit per *genus febris leuioris* in Etymologico p. 324.

Finis Libri Tertii.

ALCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE DVAE

INEDITAE ET FRAGMENTA.

Ep. Inedita. A.

Κράτης Μυρσοῖ.

Μὴ ἀπέχου τοῦ καλλίστου κόσμου, ἀλλὰ κόσμει σαυτὴν ἑκάστης ἡμέρας, ἵνα διαφέρουσα ᾖς· κάλλιστος δὲ κόσμος ἐστὶν ὁ κάλλιστα κοσμῶν· κάλλιστα δὲ κοσμεῖ ὁ κοσμιωτάτην ποιῶν· κοσμιωτάτην δὲ ποιεῖ κοσμιότης, ᾗ μοι δοκοῦσι καὶ ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Ἄλκηστις κεκοσμῆσθαι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐπ᾽ ἀρετῇ ὑμνεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι. Ἵν᾽ οὖν καὶ σὺ ταύταις ἐνάμιλλος γένῃ, πειρῶ τούτων ἀντέχεσθαι τῶν παραινουμένων.

Hanc epiſtolam non Vindobonenſis tantum Codex A. (Lib. I. poſt Ep. 19.) ſed Florentinus etiam Laurentianae Bibliothecae Pluteo 59. Num. 7. ſeruarunt. Hic lin. 2. habet τὴν ἑκάστηΝ, omiſſo σαυτήν; ille lin. 2. ᾗ pro ᾖς. Ex vtroque itaque, quod rectum videretur, recepi. Ceterum, vti Penelopes Alceſtidisque exemplo, virtutis, quae pulcerrimum eſt in muliebri ornatu, lau-

dator omnibus probabitur Crates, ita tamen lusus verborum fortasse non omnibus placebit. Sed, ne quid dissimulem, non Alciphronis esse videtur, sed Cratetis, cuius ipsius epistolae exstant in editione Aldina, in quibus et nostra pl. Π. 2.

Ep. Inedita. B.

Κωμαρχίδης Εὐχαίτῃ.

Ἡ ὗς ἡ πρώην ἐπίτεξ εἶναι νομιζομένη ἀρτίως τέτοκεν, καὶ ἔχω δελφάκων ἀφθονίαν. Γρύζουσι δὲ μάλ᾽ ἀηδὲς, ἀλλ᾽ ἐδώδιμον. Μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. Οὔτε γὰρ πάντας οἷός τε εἰμὶ τρέφειν, τῶν κριθίων ὀλίγων οὐσῶν, καὶ ἅμα τοῖς φίλοις κοινωνεῖν τοὺς ἐν περιουσίαις ὄντας, ἀγροικικῇ πρέπον ἐπιεικείᾳ· οἵους ἡμᾶς ἡ φιλτάτη γῆ ἁπλοϊκοὺς καὶ φιλαλλήλους τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἀνεθρέψατο.

Haec vero epistola Codici Vindobonensi B. eique soli debetur. Praefert ibi numerum XXVIII. excipit autem eam, quae Berglero est Libri III. Ep. 31. Similis fere argumenti sunt Lib I. Ep. 7. et Lib. III. Ep. 15. et 23. Plana ceterum et sana omnia, nisi quod l. 5. pro κριθίων amiciss. Bastius κριθῶν poni malit. Recte!

FRAGMENTA.

I.

*** Λυσίᾳ.

Ἀλλ' ἤκουσά σε, ὦ Λυσία, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ συνεχῶς μεθύσκεσθαι — — (Est in Codice Florentino Bibl. Laurentianae, numerumque praefert Ep. XXVI.)

II.

Παγλάχανος Μονογναθείῳ.

Ἐξώλεις ἀπόλοιντο οἱ Κλεισθένεις καὶ οἱ Δράκον [τες] — — (Ibid. n. XXVII.).

III.

* * * * * *

— — — μὴ δείσῃς. ἐξείργασαι γὰρ πάγκαλόν τι χρῆμα. οἷον ἤδη τίς σοι τῶν παν - - - οὐδεὶς τῶν κατὰ χειρῶν πονηθέντων, τὴν σεαυτοῦ ἑταίραν ἱδρύσας ἐν τεμένει. μέση γὰρ ἕστηκα ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος ἅμα τοῦ σοῦ. μὴ5 φθονήσεις δέ μοι τῆς τιμῆς· οἱ γὰρ ἡμᾶς θεασάμενοι ἐπαινοῦσι Πραξιτέλη, καὶ ὅτι τῆς σῆς τέχνης γέγονα, οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι θεῶν. Ἓν ἔτι τῇ δωρεᾷ λείπει, ἐλθεῖν σε πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ τεμένει μετ' ἀλλήλων κατακλινῶμεν· οὐ μιανοῦμεν γὰρ τοὺς θεοὺς, οὓς

αὐτοὶ πεποιήκαμεν. Ἔῤῥωσο. (Ibidem: numerus tamen cum initio epiſtolae periit, cuius quamquam textus librarii incuria ſubinde deprauatus, argumentum tamen ſatis luculentum eſt.)

IV.

Λέαινα Φιλοδήμῳ.

Εἶδόν σου τὴν νύμφην μυστηρίοις καλὸν περιβεβλημένην θέριστρον. Ἐλεῶ σέ, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ταλαίπωρε. Οἷα πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς χελώνης· οἷον τὸ χρῶμα γυναικὸς αὐτὸ σανδαράκη· ἡλίκους δὲ καθεῖτο τοὺς πλοκάμους ἡ νύμφη; οὐδὲν ἐοικότας ταῖς ἐπὶ ταῖς κορυφαῖς θριξίν. Ὅσον δὲ κατεπέπλαστο ψιμμύθιον, καὶ ἡμᾶς τὰς ἑταίρας λοιδοροῦσιν, ὅτι καλλωπιζόμεθα. Ἀλλὰ μεγάλην εἶχεν ἄλυσιν, (ἄξιά γέ ἐστιν ἐν ἀλύσει διατελεῖν, πλὴν οὐχὶ χρυσῇ,) φάσματος ἔχουσα πρόσωπον. Ἡλίκοι δὲ οἱ πόδες, ὡς πλατεῖς, ὡς ἄρυθμοι. Αἶ, αἶ, γυμνὴν περιλαβεῖν ἐκείνην οἷόν ἐστιν. Ἐμοὶ μὲν καὶ βαρύ τι δοκεῖ προςπνέειν· μετὰ Φρύνου καθεύδειν ἂν εἵλομεν; Νέμεσι δέσποινα. Ἐμβλέψαι τί μὴ δώριδι βούλομαι, ἢ μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τὴν περισκελίδων συγκερ — — —

ADNOTATIO.

Eſt epiſtola XLIV. libri Florentini. Habuit etiam Dorvillius, nonnulla ſaltem eius dedit ad Charitonem v. paullo poſt.

2. θέριστρον, est *vestis aestiua*. Θερίστριον, quod idem est, habet Aristaenetus Lib. I. Ep. 27. p. 64. Ipse Alciphron Lib. III. Ep. 41. ἐσθήματα τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτουφῆ.

5. αὐτὸ σανδαράκη. Mallem vno verbo αὐτοσανδαράκη. Plura eiusmodi habet Noster. Sic αὐτονεκρὸς III, 7. αὐτοσκαπανεὺς III, 70. — αὐτόχαρις III, 43. — Σανδαράκη est et ipsa supra Lib. I. Ep. 33.

5. ἡλίκους δὲ καθεῖτο — θριξίν. Haec attulit etiam Doruilius ad Chariton. p. 498. ed. Lips. qui tamen in apographo suo δ' ἐκεῖ θεῖτο inuenerat, et pro ταῖς κορυφαῖς mavult ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

12. ἄρυθμοι. Doruilius p. 420. in suo Codice inuenit ἀρεθμοὶ, conjicit autem vel ἐρετμοὶ, qui et πλάται dicantur, vel ἄρυθμοι, enormes, ἐν ῥυθμῷ βαίνειν nescientes. Florentinus igitur vti hic recte, sic contra linea eadem αἶ, αἶ male αἴ, αἴ.

14. μετὰ φρύνου. *cum rubeta? (Gott behüte !!* adscripsit amiciss. *Weigelius.)* Duriuscule fateor, et inurbane dictum, mutare tamen non ausim: mulierculae enim inuidia ductae, praesertim, si quam animaduertant amasium ab se alienare, eam exquisitissimis decorare laudibus solere narrantur. Comparationes inprimis cum animalibus in his amant. Sic paullo ante hac nostra epistola χελώνη (Schildkröte) sic Lib. I, 33. ταῖς πιθήκοις (Affengesichter.)

15. εἵλομεν. Quid, si ἑλοίμην?

15. ἐμβλέψαι — vsque ad finem. Haec vero Oedipum exspectant.

V.

Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.

Οὐκ ἐπύθεσθε τὰ νεώτερα νῦν πράγματα; οὐκ ἠκούσατε καινὸν ἑταίρας ὄνομα; Ὢ πόσον ἡμῖν ἐπιτετείχισται χρῆμα, Λαῒς ὑπὸ Ἀπέλλου τοῦ ζωγράφου θηριοτροφηθεῖσα. Ἀθλίαι κλείσατε τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν· μᾶλλον δὲ καὶ ἑαυτὰς ἀποκλείσατε· μία νῦν ἐστιν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, μία. Λαῒς ἐν τοῖς κουρείοις Λαῒς ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐν τῇ βουλῇ. Πανταχῇ πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις Λαΐς. Εἰκότως· ἐνδεδυμένη μὲν γὰρ εὐπροςωποτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόςωπον φαίνεται, οὐδὲ κατάξηρος, οὐδὲ κατάσαρκος, ἀλλ' οἵας λέγομεν ἡμεῖς τὰς ἴσχνας ἐγχύλους. Τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει, ξανθίζουσαι δὲ ἀφαρμάκευστα, καὶ τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι μαλακῶς. Ὀφθαλμοὶ δὲ, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ὅλης τῆς σελήνης εὐκυκλότεροι· καὶ τὸ μέλαν, οἱ κόραι μελάνταται, καὶ τὸ κύκλῳ λευκόν. — — —

ADNOTATIO.

Huius epiſtolae nonnulla iisdem verbis reperiuntur apud Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 1. Pleniorem habemus ex Codice

Florentino, vbi numerum epiſtolae LI. obtinuit. Eamdem, in eadem tamen voce deſinentem poſſedit olim Valkenarius ex Vaticano, quem vide in Animadv. ad Ammonium p. 135. et 179. Quasdam eius particulas idem communicauerat cum Adr. Heringa cuius vide Obſeruatt. Crit. p. 284. liberalior tamen erga Abreſchium, cui Ariſtaenetum edituro totam concesserat. Ex vtroque igitur, et Florentino, et Valkenariano textum conflauimus, quae minus rectae viderentur, lectiones, et quae viri eruditi, Doruilius, Heringa, inprimis vero Abreſchius in Addendis ad Ariſtaenetum p. 115. attulerant, in notas coniecimus.

1. νῦν. Recepi ex Valkenar. Florentini enim μὲν non ſatis placuit, multo minus vero l. 2. ἑτέρας, pro ἑταίρας, vti recte Valkenar.

3. ἐπιτετείχισται. Sic tropice vſurpatum Lexicis adſcribi meretur.

4. θηριοτροφηθεῖσα. Θηροτροφεῖν, quod idem eſt, habet Ariſtaenetus Lib. II. Ep. 20. p. 104. Stephani Theſaurum ignorare hanc vocem obſeruauit ibi Abreſchius in Addendis p. 148. Cur vero tam inuidioſe θηριοτροφεῖν? Reſpexit ſine dubio Alciphron narratiunculam, quae eſt apud Athenaeum Lib. XIII. p. 588. Ἀπέλλης ὁ ζωγράφος παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν, καὶ θαυμάσας τὸ κάλλος, ἤγαγέ ποτε αὐτὴν εἰς φίλων συμπόσιον. χλευασάντων δὲ αὐτὸν τῶν ἑταίρων, ὅτι ἀνθ᾽ ἑταίρας παρθένον εἰς τὸ συμπόσιον ἀγάγοι· μὴ θαυμάσητε, εἶπεν, ἐγὼ γὰρ αὐτὴν εἰς μέλλουσαν ἀπόλαυσιν μετ᾽ οὐδ᾽ ὅλην τριετίαν καλὴν δείξω. — Bailius certe in Diction. v. Apelles not. E. Athenaei locum ita intellexit: *Ne diroit - on pas, qu'il s'agiſſoit d'un jeune cheval, qui ne ſavoit pas le manège, mais qui entre les mains d'un excellent Ecuier apprendroit toutes ſortes de voltes et d'exercices?*

5. ἐργαστήρια, h. l. *cellae meretriciae.* Opificinae ſic apud Plautum Mil. glor. Act. 3. Sc. 3. v. 7. Valkenar. ad Ammonium p. 179. v. et ſupra Lib. III. Ep. 27.

5. αὐτῶν. Ex emendatione Adr. Heringae Obferu. Crit. p. 284. 'Vterque, et Florentinus et Vaticanus αὐτῶν.

7. διασοβοῦσα γυνὴ, μία. Λαῒς etc Sic interpunxi, praeeunte Florentino. Valkenarianus ita: διασοβοῦσα, γυνὴ μία. Heringa et Abrefchius: διασοβοῦσα γυνή· μία Λαῒς.

7. κουρείοις, *tonſtrinis.* Recte ita Florentinus, et coniecerat ita legendum Heringa l. c. non Κουρίοις, (litera maiuscula et folo Iota) vti Vaticanus.

11. οἱ κωφοὶ διανεύουσι. Exfcripfit Ariftaenetus Lib. I. Ep. 1. prope finem. cf. Abrefch Lectiones p. 6.

14. ἐκδῦσα (male Vatic. ἐδῦσα) ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Et haec fua fecit Ariftaenetus p. 3. Contrarium addit ibi in Addendis p. 116. Abrefchius ex Antiphane apud Athenaeum Lib. XIII. p. 587. προσκήνιον ἐκαλεῖτο ἡ Νάννιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε, καὶ ἐχρῆτο χρυσέοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν· ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη.

16. τὰς ἰσχνὰς ἐγχύλους. Sic Vaticanus, nec aliter Doruilius ad Chariton. p. 297. Florent. τὰς ἴσχν' ἐγχύλους. Abrefchio in Addendis p. 115. grauius adfecta videntur, nec lenius, quod adplicaret, remedium inuenit, quam vt fcriptum fuiffe fufpicaretur ἰσχνῶς ἐγχύλους, *graciliter ſucculentas*, et extrinfecus adfumendum τοιαύτη τὴν σχέσιν. Apule. Milef. II. fub init. Sed et cetera corporis inexplicabiliter ad regulam congruentia, inenormis proceritas, *ſucculenta gracilitas*, rubor temperatus, flauum et inadfectatum capillitium, vbi vide Pricaeum aliosque interpretes, itemque ad Terent. Eun. Act. 2. Sc. 3. v. 26. Κατάξηρον opponit τῇ ἐγχύλῳ, vt ἀπεξηραμένον atque ἔγχυλον Alexis apud Athenaeum Lib. IX. p. 383.

Τὰ κρέα δ' ἔσται οὐκ ἀπεξηραμένα
Ἔγχυλα δ' ἀτρέμα καὶ δροσώδη τὴν σχέσιν.

Haec igitur Abrefchius. Quid fi vero fcribas: ἰσχνὰς ἐγχέλεις, *ſchlanke Aale?*

16. τρίχες ἐνουλισμέναι. Et Florent. et Vaticanus falso τρίχας. Apud Aristaenetum p. 3. κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη, quo vocabulo ditare licet Henr. Stephani Thesaurum. *Abresch.*

17. ξανθίζουσαι. Flor. ξανθίσουσα. Nec hoc recte. ibid. ἀφαρμάκευστα. Flor. ἀφαρμάκεστα. Neuter fortasse satis adcurate: melius sine dubio ἀφαρμάκευτα.

18. ἀκρωμίς. Et hac voce augeri potest Stephanus. Alias ἀκρωμία et ἀκρώμιον. v. Foesii Oeconom. Hippocrat. Pollucem et Lexica. Herodianus de Commodo p. 471. κόμη ἦν φύσει ξανθὴ καὶ οὔλη. *Abresch.*

20. καὶ τὸ μέλαν — κύκλῳ λευκόν. Aristaenetus Lib. I. Ep. 1. p. 3. τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάντατοι· καὶ τῷ κύκλῳ λευκὸν, αἴγλην λευκόταται, vbi variant Codices in voce αἴγλην. Fortasse amiciss. Bastius lucem adfundet loco.

VI.

Ἦν δὲ τοὔδαφος λωτῷ καὶ τριφύλλῳ μαλθακὸν, ἐν μέσῳ κύκλῳ καί τινες ὑάκινθοι, καὶ ἀνθεμάδια ποικίλα. (Hoc fragmentum dedit Doruilius ad Charitonem p. 639. hac adiecta adnotatione: Primo repone e Codice καὶ post ἦν δὲ, deinde dispice, vtrum ἐν μέσῳ ad superiora, et κύκλῳ ad sequentia velis referre, nec ne; sed cuius caussa locum adposui, rescribe ἄνθεμα διαποίκιλα, *flores varii.* Ἄνθεμον vox proba. Inspice Schol. Aristoph. Acharnan. v. 901. Suidae Lexicon in ἀνθέμων. Occurrit quoque in Anthol. 3, 12, 11. [Iacobs T. II. p. 79.] Τρυγόνιον, Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. Hactenus Doruilius. Est etiam initium huius fragmenti vsque ad μαλακὸν, addito καὶ, vti Doruilius suaserat in Io. Steph. Bernardi notis ad Nonni Diaetet. T. II. p. 320.)

VII.

Ἔτι μέν τοι ὃ μάλιστα ἡδέως ἐφάγομεν, θριδακῖναι, καὶ σέλινα, ἡλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι. (Ex Valkenarii notis ad Euripidis Hippolytum p. 215.)

VIII.

Ὠά τε τρέμοντα ταῦτα ὥσπερ αἱ πυγαὶ, καὶ χειμερίδος ἀπαλῆς τεμάχη καὶ ἀλεκτορίδες οἰκουροί. Ex Ms. a Valkenario acceptum hocce fragmentum Adr. Heringi dedit Obseruatt. Crit. p. 280. pro mendoso tamen χιμαιρίδος, [capellae.]

IX.

Οἶνος ἦν οὐκ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Ἰταλός· οἴους, ἔφης, καδίσκους ἐξ Ἐλευσῖνος ἐωνῆσθαι, σφόδρα ἡδὺς καὶ ἄφθονος. Est apud Doruilium ad Chariton. p. 475. qui ex hoc loco Eleusina non mysteriis tantum, sed mercatu etiam celebrem fuisse colligit.

X.

Εἶτα γαλάκτια ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγήνου, πυτίας μοὶ δοκῶ καλοῦσιν αὐτὰ, καὶ σκώληκας τὰ πεμμάτια. Hocce fragmentum debeo Io. Steph. Bernardo ad Nonnum T. II. p. 77. vbi de voce πυτία, (coagulum, sed maxime leporinum) de qua prouocat ad Lemnium de occultis naturae mirac. Lib. II. c. 3. p. 148. et carmen elegantiss. Bald. Roussei, inscriptum Lepus p. 5. Placentas deinde e lacte coagulato paratas πυτίας dictas ex hoc Alciphronis probat fragmento, in quo tamen ταγήνου et σκώληκας recte reposuit pro ταγηνοῦς et σκώλυκας, quae in Apographo erant.

(Nota: Fragmenta VII — X. ex vna eademque epistola videntur decerpta, quod tamen nolim praestare.)

XI.

Πέτρα τις ἦν συνηρεφὴς κατὰ τὴν κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις. Eadem epiſtola ſcripta praebet' σκευηρεφῆ τινα λόχμην, vbi ſcribi debuerat συνηρεφῆ. Sic Valkenarius in notis ad Euripidis Hippolytum p. 219.

XII.

Ἀπὸ δὲ αὐτῆς (πέτρας) ὕδωρ ἀκήρατον ἐστάλαττεν· ὑπὸ δὲ τῆς — — Prior Periodus plane delituit in Apographo, quia ἀπὸ et ὑπὸ initiales voces. Ita Doruilius ad Charit. p. 537.

(Et haec duo vnius epiſtolae fortaſſe ſunt.)

XIII.

Ἡνίκα δ' ἀναστᾶσα κατωρχήσατο, καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγὼν, ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. Eſt apud Dorvilium ad Charitonem p. 295. ed. Lipſ.

XIV.

Τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια, καὶ μυρίνη, ἐρωτικοῦ, φίλη, κτημάτιον ὄντως, οὐ γεωργοῦ. Qui locus in Apographis quibusdam male habitus, qui ignorauerunt, epiſtolam ad feminam ſcriptam eſſe, cui nomen Φιλοδημῳ, vulgo Φιλοδήμῳ. At debebat Φιλοδήμοι. Cod. Φιλοδημῷ. Sic Doruilius ad Charit. p. 414.

XV.

Πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις, πλείω δὲ, ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν, vbi paullo ante lege: καὶ Πὰν οἷον κατοπτεύων τὰς Ναΐδας, ὑπερέκυπτεν, male ὑπερεκέρυπτεν. Apud eumdem p. 539.

XVI.

Ἀπέπτυσε γὰρ ἡμᾶς, καὶ ἀκαθάρτους εἰπὼν ἀπεστράφη. Sed tu lege ex Codice ἀπεφθάρη. Ibidem p. 544.

XVII.

Ἔνθα ἀγροῦ ὑπαίθριοι χάριτες, sub sereno, sub aperto aethere, non clausae, vbi in apographis nonnullis secunda vox deest. Idem. p. 587.

XVIII.

Ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ὂν ἰδοὺ τὸ χωρίον, ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ, καὶ ἄνθεσι ποικίλον. Ἐπὶ αὐτῆς βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι, ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκείνων, καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων, νὴ Δία. Cod. et Apogr. male ἦν pro ὄν. Apogr. omittit τρυφεροῖς. Idem p. 601. — Ex Doruilio laudat etiam Piersonus ad Moer. p. 375. legit tamen ἦν ἰδοὺ, pro ὂν ἰδοὺ, prouocans ad Hemsterhus. ad Luciani Dial. Mort. X. (T. II. Bip. p. 459.)

XIX.

Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαί σε. Valkenar. in Animadv. ad Ammonium p. 230.

XX.

Ἔσται δέ σοι ὁ αὐτὸς οὗτος Θεὸς καὶ Παιών, καὶ ἀπολύσει σε τῆς ἀκράτου χολῆς, οἴνῳ σβέσας τὸ τοῦ θυμοῦ ὑπέκκαυμα. Est ex epistola Callipidis ad Cnemonem, quam olim habuit Pet. Victorius, v. eius Commentar. ad Ciceronis Epp. ad Div. Lib. XIV. Ep. 7. vbi χολὴν ἄκρατον. „Hortatur autem, ita ibi Victorius, vt tristitiam acerbitatemque animi deponat, quod pulcre faciet, si ludos Bacchi celebrans, Dei illius muneribus vsus *meram bilem* discusserit. „Fuit autem Cnemon non minus quam Timon ille Atheniensis, humani generis osor, vt ambo adpellati sint μισάνθρωποι."

ALCIPHRONIS
EPISTOLAE
LATINE.

ALCIPHRONIS
EPISTOLAE
LATINE.

Lib. I. Ep. I.

Eudius Philoscapho.

Fructuosam nobis hodie in serenitatem mare stratum est. Quum enim per triduum hocce durasset tempestas, vehementerque mare versus spirasset a promontoriis Boreas ita, vt inhorresceret pontus ingrauescens, vndarum vero spuma efflorescеret, per totum aequor crebri frangerentur fluctus, (partim enim rupibus adlidebantur, partim vero suo ipsorum rumpebantur tumore;) ab omni omnino opere fuit cessandum. Tuguria igitur ad litus occupauimus, paucisque segmentis, quae nauium fabricatores nuper ex caesis quercubus reliquerant, collectis, ignem accendimus, quo frigoris acerbitati mederemur. Quartus vero hic, qui nobis contigit, vere, vti puto, halcyonius dies, (licet enim hoc ex sudo coniicere caelo) cumulatissimas nobis repraesentauit diuitias. Vt primum enim adparuit sol, primusque eius radius e mari refulsit, subductam nuper scaphulam propere deduximus, retibusque impositis operi incubuimus. Haud longe a litore retibus explicitis, hem! quam larga piscatio! quantum piscium traximus! parum enim aberat, quin suberinos adeo cortices vndis immergeret rete inflatum. Statim igitur opsonatores adesse, qui, quum expediissent pecu-

nias, iugis in humeros ſublatis, corbibusque vtrimque ſuspenſis in vrbem ex Phalero properarunt. His omnibus vendere, quantum ſatis eſſet, potuimus, praeterea vero abstulimus vxoribus liberisque haud exiguam minutorum piſciculorum molem, quibus non per vnum, ſed, ſi tempeſtas ingruat, plures adeo dies exſatiari poſſint.

Ep. 2.

Galenus Cyrtoni.

Fruſtra eſt, quidquid laboramus, mi Cyrton! qui interdiu ſolis aeſtu vrimur, noctu vero ad faces profundum contis perſcrutamur, et, quod in prouerbio eſt, in Danaidum dolia amphoras effundimus: ita incaſſum et inutiliter eneruamur. Nobis nec vrtica, nec peloride (conchis marinis) ventrem datur explere, dominus vero exigit et piſces et numulos. Nec contentus haec a nobis accipere, immo vero ipſam perſcrutatur adſidue ſcaphulam. Nuper adeo, quum ex Munychia miſiſſemus adlaturum ad eum piſces Hermonem, quem noſti, adoleſcentulum, ſpongias nobis imperauit et lanas marinas, quae naſcuntur modice in Eurynomes ſtagno *[vel, ſi mauis: quas valde adpetit, vt Eurynomae amicae limbum tunicae virgatum inde texendum curet.]* Quas, quum ita exegiſſet, Hermon relictis et onere et piſcibus, relictis nobis ipſis, ſcaphaque noſtra, aufugit in lembo remis inſtructo Rhodiis quibusdam tinctoribus ſeſe adſociaturus. Sic igitur dominus ſeruum, nos vero fidum laborum ſocium non ſine dolore deſideramus.

Ep. 3.

Glaucus Galateae.

Bona eſt terra, et agricultura periculi expers. Non temere igitur Aniſidoram illam adpellant Athenienſes,

dona quippe subministrantem, per quae vitam sanitatemque tueamur. Damnosum contra mare, et nauigantium vita periculis exposita. Recte ita iudico vsu et experientia edoctus. Aliquando enim pisces venditurus audiui quemdam in Poecile versantium, eumque discalceatum, luridique coloris, versiculum recitantem, amentiamque nauigantium increpantem: dixit autem, Arati cuiusdam esse astronomi (versiculum,) et, quantum memini,, totum enim referre non possum, erat huiusmodi: EXIGVVM LIGNVM DEFENDIT AB ORCO. Cur igitur, cara coniux, non sapimus, tandemque aliquando vitae genus morti ita vicinum fugimus, praesertim quum liberos habeamus, quibus etiamsi non multum praestare ob inopiam possumus, hoc tamen poterimus beneficium tribuere, vt fluctus decumanos discant marisque pericula ignorare, agricultura autem victum quaerant, securamque et timoris expertem vitam amplectantur.

Ep. 4.

Cymothus Tritonidi.

Quantum mare differt a tellure, tantum et nos illi operam dantes ab iis, qui vrbes pagosue incolunt, distamus. Isti enim vel intra moenia manentes rem publicam administrant, vel agris colendis intenti glebae ad vitam sustentandam exspectant prouentus; nobis autem, quibus vita in aqua degitur, mors est terra continens aeque ac piscibus, minime valentibus aerem respirare. Quid tibi igitur, coniux, in mentem venit, quae, relicto litore linique staminibus, vrbem frequentas, Oschophoria et Lenaea cum diuitibus Athenarum feminis celebratura? Non est hoc sapere, rectumue consilium sequi; non ita te pater ex Aegina, vbi nasci te et educari contigit, coniugii religione mecum socia-

vit. Vrbem si amas, vale, remque tuam tibi habe: ad virum; si marina amas, redi, sapientius consilium secuta, constans tamen tibi obliuio contingat vanarum illarum in vrbe pomparum solemnium.

Ep. 5.

Naubates Rhodio.

Solum diuitem te putas, qui conductas a me operas maiori mercede inescatas corrumpis. Nec mirum: verriculi enim iactu aureis nuper, quos Daricos vocant numis donatus es, Salaminiae fortasse naualis pugnae reliquiis, in qua demersam credo nauem Persicam vna cum viris opibusque, quo tempore maiorum nostrorum memoria Themistocles, Neoclis filius, magnum illud de Medis tropaeum erexit. Ego vero contentus viuo, si vitae necessitates quotidiano manuum labore comparare mihi possim. Sed si diues es, aequitatis noli esse immemor, easque non prauitatis, sed virtutis tibi sinas esse adiutrices.

Ep. 6.

Panope Euthybolo.

Duxisti me, Euthybole, non abiectam mulierem, nec ignobilem, sed ex honesto patre, honestaque matre prognatam. Sosthenem Stiriensem patrem habui, matrem Damophylen, qui me desponsatam vnicam et ex asse heredem ad procreandos genuinos liberos matrimonio tibi iunxerunt. Tu vero oculis leuis et inconstans, et ad omnem Veneream voluptatem effusus, neglectis me et communibus liberis, Galene et Thessalione, Hermionensem amas inquilinam, quam malo amantium Piraeeus excepit. Comissatum enim ad eum venit maritima iuuentus, aliusque aliud donum adfert; at

illa non adspernatur, et Charybdis instar haurit. Tu vero vltra piscatoris conditionem largus, non maenas offers, vel mullos, immo dare dedecori habes; sed aetate prouectior, tot annos coniux, liberorumque non admodum paruulorum pater, remouere riuales cupiens, reticula Milesia, et Siculam vestem, aurumque insuper ei mittis. Aut igitur ab ista insolentia desiste, et luxuriam istam insanumque mulierum amorem mitte; aut me scias ad patrem redituram, qui me profecto tuebitur, tuum vero nomen, quod male me habueris, ad iudices deferet.

Ep. 7.

Thalassius Pontio.

Misi tibi psittam et sandalium, et mugilem, et murices quinque et triginta, tu mihi vicissim duo remos mittas, mei enim diffracti sunt. Mutua est amicorum inter se gratificatio, et qui ita se composuit, vt confidenter petat, aperte demonstrat, sua omnia amicorum communia, vicissim vero, quae amicorum sunt, ad se credere pertinere.

Ep. 8.

Eucolymbus Glaucae.

Consilii dubius beneuoli alterius iudicium lubens amplectitur. Sic et ego diu ventis collocutus, (nam ne tecum quidem, optima coniux, audebam,) nunc animum expromo, petoque abs te, vt consilio, quod optimum tibi videatur, me adiuues. Audi igitur, quid rei sit, et de quo te oporteat pronuntiare sententiam. Res nostrae, vti scis, ad incitas redactae, victusque admodum tenuis est, et vitae necessitates vix ac ne vix quidem suppeditat mare. Lembus igitur, quem vides

(in portu) remis inſtructum et remigibus multis, Corycius eſt linter, piratae vero, qui in eo coierunt. Iſti autem ſocium me volunt adſciſcere ſceleris, aliis ex aliis opes immenſas pollicentes. Et auro quidem, quod promittunt, et veſtibus inhio, homicida vero vt fiam, a me impetrare non poſſum, aut cruore vt manus polluam, quas inde a puero ad hunc vsque diem mare integras purasque a ſcelere ſeruauit: in contubernio tamen paupertatis perſeuerare aeque graue atque intolerabile ſit. Vtrum horum eligendum ſit, tu perpendas velim, optima, quocumque enim inclinaueris ſemel elocuta, eo me habebis ſequentem: ſolet enim dubitationem amicorum conſilium praecidere.

Ep. 9.

Aegialeus Struthioni.

Eheu! quam aduerſa nobis, et, quod in prouerbio eſt, ad Mandrabuli exemplum eueniunt fata. Vilibus enim terunciis vendere vitae neceſſitates et emere miſerum adfert ſolatium. Tempus igitur eſt, mi Struthio, vt tu operam tuam noſtrae conſocies, viciſſimque ex iis, quae mare ſubminiſtrat, aliquod a nobis exſpectes leuamen. Velim vero in vnius alteriusue praedivitum, te parario, vel Eraſiclis Sphettii, vel Philoſtrati Cholargenſis notitiam venire, vt ipſi in ſportis adportem piſces; ita enim fiet, vt praeter pecuniam acceptam mihi, te conciliante, apud eum contingat oblectatio, dum Dionyſia vel Apaturia celebrantur. Et omnino ex graui res promercales curantium manu nos liberabunt aedilium, qui quotidie, lucri captandi cauſſa, litium oſores inſectantur calumniis. Multum vero vos paraſitos valere apud iuuenes et diuites, non tam fama, quam res ipſa loquitur.

Ep. 10.

Cephalus Pontio.

Mare, vt vides, horror incessit, et caelum subiit caligo, et omnia vndique nubibus obducta, et venti inuicem cum strepitu depugnantes ex imo miscere totum mare minantur cum maxime. Sed et Delphines subsultantes, et fluctus tumentes transsilientes instantem procellam portendunt. Tauri ortum in caelo aiunt aeris speculatores proxime instare. Quamquam igitur seruantur saepe, qui caute satis ac prouide periculum euitant; sunt tamen alii, qui, si semel maris periculis sese exposuerint, consilii inopes fortunae gubernaculis commissis ferantur. Quo fit, vt alios audiamus ad Maleae promontorium, alios in Siculo freto, alios in Lyciaco pelago cum impetu ablatos scopulis adlidi, vel mergi vndis. Nihilo autem his aequior est Caphareus ad tempestates et pericula. Exspectemus igitur, donec aestus sedatus sit, serenitasque redierit caelo; tum vero abeamus ad ipsius Capharei litora, vt, sicubi naufragio eiectum inueniatur cadauer, rite compositum terrae mandemus. Non enim praemio caret animi bonitas, etiamsi non statim benefacti remuneratio adpareat. Alit enim homines praeter sperata bona, diffunditque animum conscientia recti, maxime vero, si in populares defunctos beneficium contulerint.

Ep. 11.

Thynnaeus Scopelo.

Audistine famam grauissimam, mi Scopele? De eo Athenienses cogitant, vt classem mittant vltra patriae fines belli naualis caussa. Atque etiam Paralos et Salaminia, citae illae quam maxime naues et praeuiae in eo sunt, vt a litoribus soluant, inquisitoribus, nuntia-

turis, vnde et quando ad bellum exeundum sit, impositis. Reliquis classiarios milites excepturis nauibus opus est remigibus pluribus, iis maxime, qui cum ventis fluctibusque depugnare vsu et experientia didicerunt. Quid igitur, mi bone, faciamus? Fugiamus, an maneamus? Cogunt vndique ex Piraeeo et Phalero et Sunio ad Geraesti adeo adcolarum fines omnes rei maritimae gnaros. Quomodo vero nos, ne forum quidem experti, sustineamus in acie collocari, et armatis viris ad manus esse? In duobus autem incommodis, vt vel fugiamus, qui habemus vxores et liberos, vel gladiis aeque ac mari vitam exponamus, manere quum damnosum sit, fugere visum est vtilius.

Ep. 12.

Nausibius Prymnaeo.

Quam luxuriosi sint et delicatuli diuitum Athenis adolescentes filii, adhucdum ignoraueram. Nuper vero, vbi Pamphilus cum aequalibus conduxisset scaphulam, vt tranquillo mari circum nauigaret, et in capiendorum piscium societatem nobiscum veniret, qualia terra marique sibi illi quaerant delectamenta, intellexi. Impatiens enim lignearum cymbae piscatoriae tabularum, in tapetibus quibusdam peregrinis et sagulis recumbens, (se enim dixit nullo modo posse, vti reliquos, in tabulatis iacere, asseres fortasse putans lapidibus duriores,) petiit a nobis, vt vmbraculum ipsi veli linteo superexpanso pararemus, intolerabiles enim sibi esse solis radios; quum contra non nos solum, qui hoc vitae genus sequimur, sed omnes omnino, qui diuitiis non abundant, apricatione frui aliquando cupiant, nam frigus et mare idem sunt. In iis vero, qui naui vna veherentur, non Pamphilus fuit solus, solique eius sodales, sed muliercularum etiam eumdem formosissima-

rum multitudo ſequebatur, quae muſicae operam darent omnes. Vna, Crumation adpellata, tibicina erat; altera Erato pſalterium tractabat, tertia Euepes pulſabat cymbala. Muſica igitur mihi nauicula ſtrepebat, concentibus reſonabat pelagus, et cuncta erant hilaritatis plena, me tamen excepto, quem haec talia non poſſent delectare: haud pauci enim eorum, qui eumdem, quem ego, victum quaerunt, maxime vero tetricus ille Glaucias, Telchine mihi erat prae inuidia moleſtior. Quum vero amplam iuuenis ille mihi remunerationem dediſſet, pecunia me exhilarauit, et nunc maritimae ita mihi comiſſationes placent, vt alium eiusmodi mihi dari cupiam ſumtuoſum prodigumque adoleſcentulum.

Ep. 13.

Authenius Armenio.

Si quid me potes iuuare, dic mihi, quaeſo, coram, nec aliis res meas enunties: ſin prodeſſe nil vales, nunc ſaltem Areopagita ſis taciturnior. Ego vero vtcumque, quid mecum agatur, enarrabo: amor, qui me inuaſit, rationem non ſinit imperium exercere ſuum, ſed ſobrietas mentis adfectu ſtatim mergitur. Scire tamen velim, qui factum ſit, vt in pauperculum piſcatorem, eumque contentum, ſi neceſſarium ſibi victum comparare poſſit, amor impetum fecerit. Firmiter inhaerens nihil remittit, ſed aeque ac diuites formoſique iuuenes ardeo: et qui ridebam olim eos, qui prae mollitie cupiditatibus inſeruirent, totus me ipſe cupiditati emancipari, de vxore cogito, et Hymenaeus, Terpſichorae filius, animo obuerſatur. Eſt autem puella, quam amo, inquilinorum filia eorum, qui ex Hermione, neſcio quo fato meo, in Piraeeum demigrarunt. Dotem quidem adferre non poſſum: me ipſum tamen,

vbi repraesentauerim, qualis qualis sum, piscatorem, nisi fatuus puellae pater sit, haud ineptum puto adpariturum esse sponsum.

Ep. 14.

Encymon Halictypo.

Quum vidissem in litore Sunii vetus et laceratum rete, quaesiui, cuius esset, et qui fieri potuerit, vt non solum nimia olim mole fissum, sed temporis diuturnitate adeo ruptum tamdiu iaceret. Ad quae responsum tuli, tuum fuisse ante hos quatuor annos, deinde sub vnda latenti petrae cum adhaesisset, nodos eius in medio discissos, te vero inde ex eo tempore nec resarcire, nec amouere voluisse, suo itaque loco mansisse, nemine vicinorum tamquam alienum tangere auso. Factum itaque nunc est non his solum, sed et tibi olim domino alienum. Proinde abs te peto, quod corruptum et tamdiu neglectum tuum esse desiit. Tu vero, quod putredini adiudicasti, nullo tuo damno, mihi nolis denegare.

Ep. 15.

Halictypus Encymoni.

Malignus et inuidus vicinorum oculus, vt in prouerbio est. Quid enim ad te res meae? et quo iure, quod mihi negligere placuit, ad te existimare potes pertinere? Cohibe manus, vel potius insatiabiles cupiditates, nec rei alienae adpetitu ad iniqua petenda abduci te patiaris.

Ep. 16.

Encymon Halictypo.

Non petii abs te, quod haberes, sed quod non haberes: quum vero nolis, quae tu non habes, habere alium, quae non habes, habeas.

Ep. 17.

Eusagenus Limenarcho.

Ad coruos vero abeat thynnorum speculator Lesbius. Horrore vmbrosum ex parte mare conspicatus exclamavit, quasi turba ingens adpropinquaret thynnorum vel pelamidum. Et nos, fidem habentes verriculo totum prope sinum cinximus, deinde adduximus, pondus autem grauius, quum quod piscium esse solet, deprehendimus. Spe igitur inducti, vicinorum adeo nonnullos excitauimus, promissa capturae parte, si manus simul admouerent, laboremque partirentur. Tandem non sine magno labore ad vesperam camelum extraximus ingentem, putrescentem iamiam et vermibus scatentem. Hanc praedam, non vt rideres, significaui, sed vt intelligeres, quibus et quantis machinis me miserum oppugnet fortuna.

Ep. 18.

Euploos Thalasseroti.

Lasciuis profecto, vel insanis: audio enim te ad lyram canentem deperire mulierem, et ad eam damnosas itiones frequentando, quidquid per diem piscando lucratus es, profundere. Nuntiauit mihi hoc vicinorum optimus Sosias. Is vero numeratur in veritatis impense amantibus, nec vmquam in mendacium pro-

lapsus est. Idem ille est Sosias, qui bonum illud et suaue liquamentum coquit ex minutis pisciculis, quos verriculo insinuat. Vnde igitur Musices tibi modi, diatonus, chromaticus et enharmonius venerunt? nam et hoc idem ille mihi nuntiauit. Adamasti ergo puellae modulationem non minus quam formam. Desine eiusmodi sumtus facere, ne pro mari terra te naufragum sistat opibus nudatum, fiatque tibi psaltriae deuersorium Calydonius sinus vel mare Tuscum, vel Scylla cantrix, nec possis tamen, si denuo lacessat, Crataein inuocare.

Ep. 19.

Thalasseros Euploo.

Frustra me mones, mi Euploe. Nunquam deseram mulierculam, initianti ignifero sagittiferoque Deo obtemperans. Omnino enim amor nobis (piscatoribus) a natura insitus est, quum Dea marina pueruli istius mater sit. Cognatus igitur nobis a matre Amor, cuius vulnus in corde sentiens, teneo ad mare puellam, cum Panope me vel Galatea Nereidum venustissimis rem habere opinans.

Ep. 20.

Thermolepyrus Ocimoni.

Indigna passi simus! Reliquis enim sumen et vuluae, et hepar rori propter pinguedinis tenuitatem simile adposita erant, nobis autem puls erat pro cibo; et si alii Chalybonium haurirent, vappa nobis et acetum bibendum fuit. At vero vos, Dii Daemonesque sortis humanae arbitri et praesides, tam iniquam fortunam commutate, nec hos quidem in continua seruetis felicitate, illos fami date contubernales. Cursus enim

fortunae ad haec talia toleranda adegit. Iniuria autem nobis ab ea fit in tenui angustaque re viuentibus.

Ep. 21.

Conoposprantes Isthotimo.

Ventosam vero spem conceperam de adolescentulo Polycrito. Putaueram enim, si pater ipsi mortuus esset, largiter profusurum opes epulando, et omni voluptatum genere nobiscum et cum meretriculis, quotquot forma excellunt, exhausturum vel omnes, vel maxima ex parte pecunias. At ille, ex quo Criton ipsi pater decessit, cibum capit sero, et semel quotidie, idque, vbi iam in eo sol est, vt ad occasum vergat. Vescitur autem non pretiosis, sed pane ex foro emto, et opsonio, si quando hilarem agat diem, oliuis druppis phauliisque. Frustratus igitur spe tam egregia, quid agam, nescio: quod si enim altor (rex) opus habet alente, (parasito) quid fiat de alumno? Esurientem vero esurienti adesse duplex est molestia.

Ep. 22.

Eubulus Gemello.

Adposita nobis erat, quae a Gelone, Siculo tyranno, nomen habet, placenta, egoque solo adspectu ad eam deglutiendam compositus delectabar. Moram vero longam adferebant, quae circum placentas posita erant, bellaria: erant autem pistaceae, et ossa palmarum, et nuces putaminibus exemtae. Haec igitur singula ego infestis oculis intuens, hianti ore, vt inuaderem placentam, exspectaui, conuiuae vero in bellariorum esu mirum quantum temporis consumserunt, poculoque in orbem perpetuo eunte moras et cunctationes interposuere. Tandem, quasi de composito cupiditatem

in suspenso haberent meam, hic festuca adrepta expurgabat, quidquid dentibus insedisset fibrosi, ille resupinus somno potius sese dedere videbatur, quam de edendo cogitare; alius cum alio consabulari, omniaque alia agi, quam vt suauis illa et desiderabilis placenta fruenda daretur. Tandem, vt credere fas est, Dii aridae meae cupiditatis miserti, vix tandem, vt ego placentam tamdiu adpetitam degustare possem, effecerunt. Haec tibi scripsi, non tam rei suauitate delectatus, quam tracta in longum cunctatione tabefactus.

Ep. 23.

Platylaemus Erebintholeonti.

Numquam vero in Attica tam asperam saeuamque hiemem expertus sum. Non enim ex aduerso tantum flantes, immo vero vno impetu irruentes sonitu nos obtuderunt venti, sed nix etiam densa et crebra cadens primum quidem humum obtegebat, deinde non in superficie haesit, sed in altitudinem tantam sublata est niuis confertae moles, vt fenestra aperta vix liceret ad angiportum prospicere. Mihi autem nec lignum erat, nec fuligo. Quomodo enim et vnde habuissem? Frigus itaque ad medullas ipsas et ossa penetrauit. Commentus igitur Vlysseum consilium in tholos cucurri et caminos balneorum, sed nec illos subire permiserunt alii consortes ibi versantes, quos et ipsos eadem illa Dea vrgebat, Paupertas. Quum igitur animaduertissem, aditum ibi mihi non patere, cucurri ad Thrasylli balneum priuatum, inuenique vacuum: duobusque, quibus balneatorem propitium mihi facerem, obolis obiectis, calefeci me, donec niuem exciperet glacies, et congelato, quod in medio esset, humido, lapides prae frigore compingerentur. Post-

quam vero deferbuerat acerbitas, sol benignius adfulgens liberum mihi exitum et deambulationes placide concessit.

Ep. 24.

Amnion Philomoscho.

Detondit grauiter irruens segetes nostras grando, nec famis remedium video vllum. Aduectitium emere triticum ob pecuniae inopiam non datur. Sunt vero, vti audio, tibi prosperae ex superiori anno messis reliquiae. Mutuos igitur des velim medimnos viginti, vt vitam tolerare possim cum vxore et liberis. Fructuum prouentus si contigerit, refundam eadem mensura, etiamque ampliore, si qua fuerit vbertas. Noli vero negligere vicinos bonos in temporis angustias prolapsos.

Ep. 25.

Eustolus Elationi.

Quoniam nihil, quod par sit laboribus, rependit ager, mari me et fluctibus committere apud animum constitui. Vita et mors fato nobis constitutae sunt, nec effugere fatalem horam possis, etiamsi domunculae inclusum continere te velis. Certus est ille dies, et fatum ineuitabile, ita, vt vita non ab hac vel illa vitae ratione pendeat, sed sua cuique sors a Fortuna adpenditur. Nonnulli itaque in terra cito mortui, in mari vixerunt diutissime. Quae perpendens ita esse, ad nauigationem me conferam, ventis familiaris et fluctibus. Melius enim ex Bosporo et Propontide redire recens ditatum, quam desidentem in Attici agri angulo famelicum quid et siccum eructare.

Ep. 26.

Agelarchides Pytholao.

Magnum, amice, malum sunt foeneratores vrbani. Ego enim, nescio quis me malus agitauerit genius, vt, qui vel te vel alium quemquam agri nostri vicinum, (emturo enim in Colono agellum deerat pecunia) adpellare debuissem, a ciue deduci me ad Byrtiae fores paterer. Tum vero deprehendi senem adspectu strigosum, contractis superciliis, chartulas detritas, iniuria temporis squalidas, a cimicibus tineisque semesas, manu tenentem. Et initio quidem vix, vt mecum loqueretur, a se potuit impetrare; deinde vero, quum pararius dixisset, pecunia me opus habere, quot talentis? interrogauit. Me vero ad tam amplam pecuniam obstupescente, despuit illico, indignationemque prae se tulit manifestam; tandem dare quidem velle professus est, postulauit tamen syngrapham, et praeter sortem vsuras graues, egoque facultates oppigneraui ad mensem. In posterum quoque [quod initio dixi] magnis in malis habebo eos, qui in calculorum ad digitos computatione occupantur: nec mihi eueniat, Dii agricolarum tutelares! lupum vmquam, vel foeneratorem videre.

Ep. 27.

Anicetus Phoebianae.

Fugis me, Phoebiana, fugis, quae tamen nuper totum mihi agellum abstuleris. Quid mearum rerum est, quod tu non habeas? nonne ficus? nonne caseum ex calathis? nonne gallinarum par? nonne reliquas delicias omnes accepisti? Sic me totum, quod in prouerbio est, supplantasti, meque in seruitutem redegisti tuam. Tu vero nullam mei rationem habes ardenti

amore flagrantis. Sed vale, remque tuam tibi habeas: ego vero aegre quidem feram, feram tamen hunc talem contemtum.

Ep. 28.

Phoebiane Aniceto.

Parturiens me nuper vicini vxor arcessi iussit, ad quam sumtis artis (obstetriciae) instrumentis properaui. Tu vero subito adstitisti, tentastique ceruice reflexa me exosculari. Nonne vero desines, decrepite et miserrime senex, tentare aetate nos florentes haud secus ac primum adolescere incipiens? Nonne enim a laboribus rusticis dimissus es, quod familiarem rem tuam, dum tua esset, tam negligenter curares? Nonne culina, focoque, vt ineptus, exclusus es? Quid igitur est, quod tenellis non sine suspirio oculis nos intuearis. Desine, Cercops miselle, et tecum age, silicernium!

Ep. 29.

Glycera Bacchidi.

Menander mihi meus ad Isthmios ludos spectandos Corinthum proficisci decreuit. Non. est hoc ex animi mei sententia: scis enim, quanta res sit, eiusmodi amatore vel paullulum temporis carere, nec tamen dehortari fas esse putaui haud saepe peregre abeuntem. Versaturum vero in vrbe vestra tuae fidei committam nec ne, fere dubia sum. Velim equidem abs te eum foueri, quae concessio apud te ipsam mihi laudi erit, noui enim, quae mihi tecum intercedat amicitia interior. Timeo autem non tam te, carissima, quae sincerior es, quam pro vitae nostrae ratione, quam Menandrum

ipſum. Amat enim ardentiſſime, et a Bacchide quis vel triſtiſſimi ingenii homo (oculos animumque) abſtineat? Eum vero non minus, vt in tui veniret notitiam, quam Iſthmiorum cauſſa hoc iter ſuscepiſſe, certiſſime perſuaſa ſum. Suſpicionis me fortaſſe argues: ignoſce vero, optima, ſollicitudini, quae noſtri vitae generis propria eſt. Plurimum enim mea refert, Menandrum amatorem non amittere, praeſertim, quum, ſi qua mihi ſimultas cum eo vel diſſenſio intercedat, a Chremete aliquo vel Diphilo in theatro acerbiſſime me exagitatum iri praeuideam. Quod ſi vero, qualis abiit, talis redierit, magnam tibi habebo gratiam. Vale.

Ep. 30.

Bacchis Hyperidi.

Omnes vero, quotquot amore quaeſtum facimus, gratiam tibi habemus, ſingulaeque non minus quam Phryne: lis enim, quam nequiſſimus Euthias intendit, ad ſolam Phrynen ſpectauit, periculum ad omnes. Quod ſi enim ab amatoribus petentes pecuniam non accipiamus, munificosue nactae impietatis accuſemur, deſiſtendum potius ſit ab hoc vitae genere, vt nec negotium habeamus ipſae, nec faceſſamus amatoribus. Nunc vero non amplius vita nobis vitio dabitur noſtra, quod malignus amator Euthias exſtiterit, ſed quod aequum iuſtumque Hyperidem expertae ſumus, eo lubentius in eo perſeuerauimus. Laeta tibi vero et proſpera omnia euenient iſtius humanitatis cauſſa. Etenim amicam probam tibi conciliaſti, et ad gratiam reddendam nomine eius nos prouocaſti. Quod ſi vero habitam pro Phryne orationem literis conſignare etiam velis, tum vero profecto nos hetaerae faciemus, aureus vt ſtes, vbicumque velis, in Graecia.

Ep. 31.

Bacchis Phrynae.

Non tantum tecum propter illud periculum dolui, optima, quantum, quod a prauo amatore liberata, liberalem contra Hyperidem inueneris, laetata sum. Caussam illam in felicitatem adeo tuam cessisse existimo, quae celeberrimam te non Athenis solum, sed per omnem Graeciam fecerit. Et Euthias quidem poenam dabit abunde, quod consuetudine tua priuatus est: ira enim percitus, insitaque sibi stoliditate ad transgrediendum amatoriae suspicionis modum abripi se passus est, et etiamnunc, mihi crede, magis te amat, quam Hyperides ipse. Hic enim, quod in foro tibi adfuit, vt tu vicissim eum foueas, exspectat, et instar deliciarum se gerit; ille vero, quod caussa cecidit, eo magis incitatus est. Nil igitur aliud ab eo exspectes, quam nouas et preces et supplicationes et pecunias ingentes. Ne vero arbitra quasi aduersus nos meretriculas pronunties, carissima, neque Euthiae deprecatione admissa committas, vt male Hyperides consuluisse videatur; nec credas iis, qui, nisi scissa veste mamillas iudicibus ostendisses, nihil profuturum fuisse oratorem dicant. Hoc enim ipsum vt tam opportuno tempore faceres, eius oratione effectum est.

Ep. 32.

Bacchis Myrrhinae.

Recte vero! ita me Dea Venus adiuuet! nec tibi melior vmquam contingat amator, sed Euthias, quem nunc foues, tecum vitam transigat. Miseret me tui, quae tam amens sis, vt tuo te malo ad hanc talem belluam adplicueris, formae forsan confisa. At vero, qui Phrynen abalienauit, Myrrhinam deperibit. Sci-

licet! Sed Hyperidem pungere videris voluisse, quod minus nunc tui rationem habeat. Et habet ille amicam se dignam, et tu amatorem tibi conuenientem. Pete aliquid ab eo, et intelliges, te vel naualia incendere voluisse, vel leges infringere. Scias igitur, omnes, quotquot humaniorem Venerem colimus, te auersari.

Ep. 33.

Thais Thessalae.

Haud vmquam putassem, fieri posse, vt post tantam familiaritatem cum Euxippa mihi dissidium exsisteret. Et alia quidem, quae ei sub aduentum e Samo gratificata sum, nolo commemorare. Pamphilum adeo adolescentulum, qui mihi pecuniam, scis ipsa quam ingentem, attulerat, quum ad illam visere mihi videretur, amicae caussa non admisi. At vero egregiam pro his gratiam rependit, nequissimae illius Megarae in gratiam, quam Stratonis caussa iamdiu habui suspectam. Hanc igitur nil mirum facere putabam, si male de me loqueretur: iam vero instabant Aloa, ad cuius peruigilium omnes, vti mos est, aderamus. Mirabar autem Euxippen: primum enim caput cum illa conferebat ridens et subsannans, quo vel ipso malum animum declarabat: deinde palam versiculos cecinit in nuperum meum, nunc transfugam amatorem. Et ex hoc quidem minus doloris percepi: eo vero postea processit impudentiae, vt ob fucum me et paederota dicteriis incesseret. Videtur autem mihi in re tenuissima esse, vt ne speculum quidem possideat, nam si sciret, colorem sibi sandarachae esse, profecto deformitatem aliis non obiiceret. Me quidem haec omnia nil mouent, placere enim amatoribus, non Megarae et Euxippae, simiis illis, cupio; significaui tamen tibi, ne me vituperare pergas. Vlciscar enim illas

non dicteriis maleue dictis, sed quo vel maxime discrucientur, quod tamen praefiscine dixerim.

Ep. 34.

Thais Euthydemo.

Ex quo philosophiae animum adplicuisti, grauitatem quamdam prae te fers, et supercilia vltra frontem attollis. Habitu porro philosophi, librumque manu tenens in Academiam insolenter procedis, nostram vero domum, quasi numquam vidisses, soles praeterire. Insanis, Euthydeme, nec scis, cuius notae sit Sophista iste tetricus, et qui tam mira (quae adstupetis) praecepta proponit. Vt mei autem copiam impetret, quid putas, quantum temporis iam mihi molestus sit? Deperit vero Herpyllidem, Megarae famulam. Et hucusque quidem eum non admisi, te enim amplexantem dormire potius duxi, quam omne Sophistarum argentum. Quum vero a mea te consuetudine auertere videatur, excipiam eum, et, si vis, hunc talem magistrum, mulierem odium simulantem sistam tibi noctu non intra consuetas voluptates sese continentem. Nugae sunt isthaec, crede mihi, homo inepte, et fastus, quibus emungat iuuenum pecunias. Putasne vero, differre a meretriculis Sophistam? Eatenus fortasse, quatenus non eadem via atque ratione aliis persuadere conantur, nam vnus idemque alias vtrisque finis propositus est, lucrum. Quanto vero meliores nos, magisque illis religiosae! Nos Deos esse haud negamus, credimus adeo amorem nobis iureiurando adseuerantibus amicis. Nec viros volumus cum sororibus matribusue rem habere, nec cum alienis adeo vxoribus. Nisi vero, quod nubes vnde, et atomi quales sint, ignoramus, inferiores tibi videamur Sophistis. Et ipsa istis hominibus vacaui, et cum multis

disserui. Nemo meretriculae addictus tyrannidem somniat, turbasque ciet in ciuitate, sed matutino poculo hausto ad tertiam quartamque diei horam dat sese quieti. Nec deterius nos iuuenes illis instituimus. Compara, si vis, Aspasiam hetaeram, et Socratem Sophistam, et vter horum meliores efformauerit viros, perpende: et illius quidem Periclem, huius Critiam inuenies discipulum. Pone istam dementiam et insuavitatem, corculum meum, Euthydeme! (oculis enim talibus tetricus vultus non conuenit) et ad amasiam tuam veni, vti antea a Lyceo regressus, sudorem saepe abstergebas; tum vero, vbi ad crapulam vsque modicam biberimus, mutuo, qui summus amoris finis est, amplexu fruemur. Et, quo vel maxime philosophantem et me agnosces, [praeceptum hoc tibi do:] non longam Daemon vitam concedit, quam noli temere in subtilibus terere nugis.

Ep. 35.

Simalion Petalae.

Si voluptatem tibi quamdam vel honorem apud familiares quosdam conciliare existimas eo, quod saepius ego ad ianuas tuas accedam, et coram ancillulis ad potiores me missis querelas effundam meas, non sine caussa nobis insultas, scias tamen (quamquam ita faciens, scio, mihi ipse noceo), sic me adfectum esse, vti eorum, quos nunc foues, amicorum, si negligerentur, pauci forent commoti. Putabam quidem, in mero me solatium inuenturum, quod apud Euphronium tertio abhinc vespere largum satis hauseram, opinatus quippe, nocturnas eo abactum iri curas, quod longe secus accidit. Denuo enim suscitauit amoris flammas, ita vt flens eiulansque aequiorum quidem misericordiam mouerem, aliis vero ridendum me propinarem.

Exigua mihi superest mentis recreatio, et flaccescens iam solatium, quod mihi sub tristem illam in conuiuio rixam ex ipsis crinibus decerptum in me coniecisti, nimirum vt significares, non omnia te tibi a me missa contemnere. Quae si tibi voluptatem adferunt, gaude meis aerumnis, et, si volupe est, narres adeo nunc me beatioribus quidem, breui autem, si eodem, quo ego, loco futuri sint, dolituris. Habes profecto, quod depreceris V[illegible]rem, ne te huius contemtus caussa vlciscatur. Alius fortasse literas minis impleuisset atque conuiciis, ego vero precans malui scribere et supplicans, amo enim, Petale, misere. Vereor autem, ne grauius dolens imiter eos, qui ob amatorias contentiones nimis infelices sibi esse videntur.

Ep. 36.

Petale Simalioni.

Vellem equidem lacrimis sustentari rem hetaerae familiarem posse. Tum profecto mecum ageretur egregie, his enim me beas abunde. Iam vero auro nobis opus est, et vestibus, et mundo, et ancillulis. Omnis inde vitae ratio pendet. Non est mihi in Myrrhinunte hereditate a patre acceptus agellus, sors nulla in argentifodinis, sed mercedulae, miseraque illa, nec sine gemitu oblata leuium iuuenum munuscula. Tecum vero per annum nunc consuetudinem habens in re tenuissima sum, caputque habeo squalidum, quae per omne istud tempus non viderim vnguentum, vetustis autem detritisque Tarentinis vestibus amiciri, ita me Dii ament, apud amicas pudet. Quid vero? putasne tibi adsidenti aliunde, vnde viuam, venturum? Sed lacrimas? — desines breui. Ego vero, nisi habeam, qui det, esuribo egregie. Miror autem lacrimas, quae nihil valeant ad persuadendum. Proh

Domina Venus! amas, lepidum caput, amas, visque vſu atque conſuetudine frui amaſiae, ſine qua viuere non poſſis. Quid igitur? nonne pocula domi veſtrae habetis, aurea monilia matris, patrisue ſyngraphas, quae mihi ſuggeratis? Beata vero Philotis, quam placidioribus adſpexerunt oculis Gratiae. Qualem ea habet amatorem Meneclidem, qui quotidie aliquid offert, idque profecto melius eſt, quam flere. Ego contra lamentatorem habeo, non amatorem, qui corollas mihi roſasque tamquam praematuro mittit rogo, et per totam noctem fatetur flere. Si quid adferas, veni non lacrimans, ſin minus, te ipſum excrucies, me vero noli turbare.

Ep. 37.

Myrrhina Nicippae.

Nullam mei rationem habet Diphilus, ſed totus ad impuram illam Theſſalam propendet. Et ad Adonia vsque comiſſabundus quidem et dormiturus ad nos venit, iam tum tamen frigidior quodammodo et inſolentior, ab Helice plerumque, quum ebrius eſſet, manu ductus, (hic enim Herpyllidem amans deſidere apud nos ſolet) iam vero eum plane nullam mecum conſuetudinem amplius habere velle manifeſtum eſt: quatuor enim deinceps dies in Lyſidis horto cum Theſſala et perditiſſimo illo Strongylione, qui lenonem ex quadam in me ſimultate in his amoribus egit conciliandis, mero ſe ingurgitat. Literulae et ancillarum diſcurſiones et alia huiusmodi fruſtra fuerunt, nec his quidquam proficiam, immo vero magis inflari his atque inſultare videtur. Nihil igitur reliquum eſt, quam vt excludamus, et, ſi quando ad nos viſat, noctem nobiscum, vt illi (Theſſalae) aegre faciat, transacturus,

repellamus: ſolet enim importunitas contemtu reprimi. Quod ſi ne ſic quidem profecerimus, efficacius vti grauius laborantibus remedium adhibendum erit: etenim non hoc ſolum moleſtum, quod quaeſtu ab eo percepto priuemur, ſed quod Theſſalae ridendi materiam praebeamus. Eſt tibi vſu, vt ais, ſaepius probatum in adoleſcentibus philtrum. Eiusmodi vero indigemus auxilio, quo nimium eius faſtum, at vero etiam crapulam exgurgemus. Oratores igitur quaſi de pace ad eum mittemus, lacrimas fundemus ad animum flectendum, et a Nemeſi ſibi caueat, monebimus, quod me ita amantem negligat, — et alia eiusmodi vel vere dicemus, vel effingemus. Et veniet quidem ſimulans mei miſericordiam, quae eius amore flagrem; meminiſſe enim praeteriti temporis et priſtinae conſuetudinis iuſtum eſſe dicet, nihilominus tamen homo nequam inflare ſe perget. Adiuuabit nos et Helix, cui vt perſuadeat, Herpyllis ſe accingit. Sed dubii, ais, euentus ſunt philtra, et in perniciem cedunt aliquando. Parum id curo: oportet enim Diphilum aut mihi vivere, aut Theſſalae mori.

Ep. 38.

Meneclides Euthycli.

Abiit ad plures Bacchis pulcra, abiit, Euthycles optime, relictis mihi multis lacrimis, relicta amoris, vti ſuauiſſimi nuper, ita nunc maxime deſiderabilis memoria. Numquam mea Bacchis, nuſnquam memoria mihi excidet. Quantus ei humanitatis ſenſus inerat! apologiam eam veriſſime adpellaueris hetaerarum vitae, quae ſi omnes vndique conuenientes imaginem quamdam eius in Veneris vel Gratiarum templis collocarent, egregie mihi facere viderentur. Quod enim decantatum eſt vulgo, malas eſſe et infideles lucri

solius cupidas, ei soli, qui munuscula det, addictas, et cuius non mali caussas amatoribus — id vero omne iniustam calumniam esse suo demonstrauit exemplo, ita vulgarem aduersus maledicentiam moribus se suis munierat. Medum illum nosti ex Syria nuper aduectum, quanta cum famulorum turba et adparatu se inferebat, spadones promittens ei et ancillas et mundum muliebrem peregrinum; et tamen, quidquid ille indignaretur, non admisit, sed sub mea maluit dormire laenula tenui illa et vulgari, et parce a me ipsi missis contenta, Satrapica illa et pretiosa munera reiecit. Aegyptium vero mercatorem quam mire repudiauit, nescio quantum pecuniae offerentem. Nihil illa melius vmquam vixisse mihi exploratum est. Tam probos mores vtinam ad meliorem vitae conditionem Genius aliquis bonus conuertisset! Et tamen decessit nobis relictis, et sola iacebit in posterum Bacchis. Quam iniquum vero, bonae Parcae! oporteat enim cum ea me et nunc, vti antea iacere. At ego superstes sum, et cibum quidem tangam, et colloquar cum amicis, illa vero non amplius hilari vultu me adspiciet subridens, neque placida beneque animata noctes iucundissimis illis rixis mecum transiget. Quam apte atque concinne loquebatur, qualis vultus, quot sermonibus eius Sirenes inerant, quam suaue atque sincerum ab eius osculis nectar stillabat: summis, vti mihi videtur, labiis eius insedit Suada: toto denique cesto cincta, iunctis quasi manibus cum Gratiis omnibus ipsaque Venere incessit. Periere mihi illae ad pocula cantillationes, eburneis pulsata digitis lyra periit. Iacet, quae Gratiis omnibus in deliciis esset, mutus lapis et cinis. Et Megara, immane illud scortum viuit, quae ita crudeliter Theagenem exspoliauit, vt ex re tam lauta ad incitas redactus, paenula parmaque adrepta militatum abierit. Bacchis contra, quae amatorem redamaret, mortua est. Leuatum me sentio

moerore in finum tuum effufo, Euthycles cariffime, fuaue enim mihi videtur de illa et loqui et fcribere, cui nihil eius praeter memoriam relictum fit. Vale.

Ep. 39.

Megara Bacchidi.

Soli tibi amator contigit, quem ita diligis, vt ne minimum quidem temporis ab eo feiungi poffe videaris. Quam inurbane, per Venerem Deam! Inuitata a Glycera iamdiu (inde ex Dionyfiis enim nobis nuntiauit,) non venifti, non dicam illius inuitationi non paritura, nefcio tamen, quomodo impetrare a te potueris, vt nolles coetui amicarum tuarum adeffe. Cafta fcilicet es, et adhaeres amatori. Beata vero ab hanc laudem, nos autem fcorta fcilicet et libidinofae. Fuit et Philoni ficulneus baculus, irafcor enim per magnam Deam. Aderamus omnes, Theffala, Myrrhina, Chryfion, Euxippe, fero etiam Philumena, etiamfi nuper demum nupta, maritoque fufpecta, deducto in lectum bono coniuge, fero quidem, aduenit tamen. Tu vero fola Adonin in finu foues, ne forte relictum a te, Venere fcilicet fua, Proferpina fibi vindicet. Quam iucundum fuit conuiuium, (quidni enim cor tibi pungam?) quot amoenitatum plenum! Cantus, iocofa dicteria, compotatio ad gallicinium vsque, vnguenta, corollae, bellaria. Obumbratus erat lauris locus, vbi accubuimus, vnum tantum nobis defuit, tu, praeterea nihil. Saepe fumus comiffatae, tum fuauiter vix vmquam. Quod vero vel maximam nobis delectationem attulit, grauis quaedam contentio fuit inter Thryallidem orta et Myrrhinam de natibus, vtra pulcriores teneriores que haberet. Et primo quidem Myrrhina, foluta zona, per bombycinum indufium tremulos, tamquam adipem candidiffimum vel coagulatum lac, agi-

tare coepit lumbos, respiciens ad natium motus, simulque leuiter, veluti Venereum quid patrans, suspirauit, vt ego, ita me Venus amet! adstupescerem. Nec vero recusauit certamen Thryallis, immo proteruitatis laude illam vincere gestiens, non per vela, inquit, decertabo, nec tergiuersando, sed tamquam in gymnico certamine: non enim praetextus amat contentio. Abiecit igitur indusium, et obliquatis paullulum lumbis, en, inquit, colorem, Myrrhina! quam exactus ille, quam intemeratus, quam purus! purpuram mihi hanc natium vide, et in femoribus commissuram, femoraque ipsa nec carnosa nimis, nec macilenta, gelasinosque in eorum extremis. Nec tamen trepidantes, vti Myrrhina, lumbos ostendit, sed subridens tantam natium vibrationem excitauit, totosque supra lumbos huc illuc tamquam fluentes circumagitauit, vt plaudendo acclamaremus cunctae, palmamque adiudicaremus Thryallidi. Exstiterunt vero vti de aliis comparationes, ita et de mamillis certamina, Philumenae autem ventri componere suum ne vna quidem ausa est; numquam enim peperit, et succulenta est. Quum igitur totam ita noctem transegissemus, et inuectae in amasios nostros, vt alii nobis contingerent, optassemus, (amor enim vt quisque nouissimus, ita iucundissimus est,) discessimus vino sauciae. Postquam vero multa, quae crapula suasisset, in via designauera-veramus, comissaturae deuertimus ad Deximachum, in aureo angiportu ad Agnum haud procul a Menephronis aedibus habitantem. Amat enim hunc Thais perdite, nec iniuria, nuper enim a patre diuite admodum acceptam adiit hereditatem adolescentulus. Nunc quidem veniam tibi damus fastidii: sed festo Aloorum (Adoniorum?) apud Thessalae amatorem in Colytto epulabimur, hanc enim ordo tangit, vt Veneris filium (Adonin hoc anno) adornet. Veniam, inquam, damus, ita tamen vt venias, adferasque

tecum ciſtulam et corallium, tuumque Adonin, quem nunc tam impenſe amas, nam cum amatoribus comiſſabimur. Vale.

Ep. 40.

Philumena Critoni.

Quid multa ſcribens te ipſe excrucias? Quinquaginta aureis conficere potes omnia, literis nihil. Quod ſi igitur amas, des, ſi pecuniae tenax es, noli moleſtus eſſe. Vale.

ALCIPHRONIS RHETORIS
EPISTOLAE
LIBER SECVNDVS.

Ep. I.

Lamia Demetrio.

Tu vero huius meae libertatis auctor ipſe es, qui, quum rex tantus ſis, tamen hetaerae adeo ad te ſcribere permiſiſti, nec dedignatus es literas ad te datas legere eius, quae ſe tibi, quanta quanta eſt, dederit. Equidem, domine Demetri, quotiescumque publice te video vel audio cum ſatellitibus et exercitu et legatis et diadematis verſari, horreo, ita mihi Venus propitia ſit, et timeo, et conturbatam me ſentio, oculosque, tamquam ad ſolem auerto, ne adurantur. Tum vere Poliorcetes ille videris eſſe Demetrius. Quam terribilem enim tum et bellicum praefers vultum! Mihi tum ipſa non credens dicere ſoles: Lamia, cum hoc tu decumbis? huic per totam noctem tibia accinis? Et nunc iſte tibi literas miſit, qui eodem tamen fortaſſe Gnathaenam loco, quo te, habeat? Neutiquam tamen dolorem ideo prae me fero, tacite potius mecum vota facio modeſta, vt domi meae ad me viſere tibi placeat. Et quando veneris, adorare te ſoleo, et quando amplexatus impenſius oſcularis, tum vero alia omnia mihi ipſa dico: Hiccine eſt ille vrbium ex-

pugnator? hic in exercitibus perpetuo verſans? hunc Macedonia timet, hunc Graecia, hunc Thracia? Ego vero, ita me Venus adiuuet (non timeo) hodie ſolis tibiis expugnabo, et videbo, quid me facturus ſit. Maneas ad tertium vsque diem, et apud me coenes, rogo. Sacra Veneris, quae propediem celebrabuntur, facio quotannis, et vt priora quaeque poſterioribus vincam, contendo. Excipiam te cum ſenſu amoris, et quantum in facultate mea eſt, probabiliter, ſi tua me adiuuet munificentia: nihil enim, quod beneficiis tuis indignum eſſet, perpetraui ex ſacra illa nocte, quamquam concederes ipſe, vt quemadmodum vellem, corpore meo vterer: ſed vſa ſum recte, nec conſuetudinem habui cum alio quoquam. Non faciam, quod meretriculae ſolent, nec mentiar, domine, quod alias in vſu eſt; mihi ex illo tempore, per Dianam! neque munuſcula amplius miſerunt tam multi, nec tentarunt quidem, vrbium quippe expugnatorem timentes. Celerrime Amor, mi rex, et accedit et auolat: dum ſpem alit, alas ſumit, eadem fruſtrato et pennae ſolent et animus cadere. Quae quum ita ſint, callidum meretricularum commentum hoc eſt, vt praeſentem quamque fruitionem differendo ſpe lactent amantes: (quamquam ad te, tuique ſimiles, ne differre quidem licet, quum faſtidium nobis timendum ſit). modo nobis adlegandi ſunt labores, modo valetudo infirma, modo opera cantui, tibiis, ſaltationi danda, modo coena paranda, modo aedes adornandae, atque ea ratione intercipiendae ſunt ſuauitates, quae, niſi ita faciamus, languidae cito et inſipidae fiunt. Quibus omnibus impetramus hoc, vt magis accendantur captu faciliores amatorum animi, timentium quippe, ne aliud denuo incidat praeſentis fortunae impedimentum. Et in alios quidem fortaſſe poſſim haec talia caute machinari; apud te autem, qui ita iam in me animatus es, vt digito quaſi monſtres, et tibi ipſe

placeas, si narrare aliis hetaeris possis, me primas omnium tenere, apud te, inquam, ita me Musae meae ament, non audeam fingere. Non ita sum ferrea; immo vero, etiamsi omnia, vitaque adeo, vt tibi placeam, relinquenda sit, parum tamen impendisse mihi visura sim. Habeo vero persuasum, non in Therippidii solum domo, vbi per dies Veneri sacros coenam tibi paratura sum, adparatum fore celeberrimum, sed in vniuersa Atheniensium vrbe, per Dianam! et Graecia vniuersa. Maxime quidem Lacedaemonii, vt heroes nempe videantur, qui ad Ephesum erant vulpeculae, non cessabunt in Taygetis montibus et incultis suis agris traducere epulas nostras, Lycurgi sui seueritate in humanitatem tuam inuecti. Sed valeant illi; domine, tu vero ne obliuiscare diem obseruare conuiuii, horamque, quamcumque ipse elegeris. Commodissima mihi, quam tu volueris. Vale.

Ep. 2.

Leontium Lamiae.

Nihil est, vti videtur, repuerascente sene morosius. Hem! quam miris modis me habet Epicurus iste, omnia vituperans, ad omnia suspicax, epistolas intellectu difficiles mittens, minansque adeo, ex hortis se suis me expulsurum. Profecto, Venerem obtestor, si Adonis esset; qui tamen octoginta prope annos natus est, tolerare non possim pediculosum, morbidum semper, et inuolutum probe pelliceis pro panno textili. Quousque ferat quis talem philosophum? Habeat sibi ratas suas de natura sententias, et distortos Canones, me vero connata frui libertate, meique iuris esse patiatur sine molestia et contumelia. Vere oppugnatorem habeo, non, qualem tu, mea Lamia, Demetrium. Numquid enim sani suscipere per hunc

hominem licet? Socratem quidem aemulari vult, eiusque et copiam orationis, et ironiam adfectat, et Alcibiadis loco quodammodo habere Pythoclem vult, me vero Xanthippen ſibi facere poſſe opinatur. Eo me tandem rediget, vt me proripiam, terramque aliam poſt aliam fugiendo emetiar potius, quam epiſtolas eius disſolutas (abruptas) legam. Grauiſſimum vero et omnium minime tolerandum praeterea auſus eſt, de quo, quid mihi faciendum, in conſilium te vocatura has literas ſcripſi. Timarchum noſti, pulcrum illum Cephiſienſem: nec infitias eo, cum iuuene familiaritatem mihi intercedere iam diu, (tecum aperte loqui fas eſt, Lamia) primam Veneris notitiam eidem debeo, et in vicinia habitantem deuirginauit. Ex illo igitur tempore non deſiit, quaecumque pulcra haberet, mittere, veſtes, aureos, famulos, Indos, Indas: et, vt alia mittam, in minutiſſimis anni tempeſtates praecipit, vt nemo me praeguſtando praeueniat. Talem igitur amatorem excludere me iubet philoſophus, nec ad me vult plane accedere, nominibus eum ornans, quae nec ab Attico exſpectes, nec a philoſopho, ſed ab Cappadoce, qui nuper demum in Graeciam venerit. Ego vero, etiamſi tota Athenienſium ciuitas Epicuris plena eſſet, per Dianam, non eodem mihi pondere erunt omnes, quo Timarchi non dicam brachium, ſed digitus. Quid tu putas, Lamia mea, nonne vere dico haec et iuſte? Nec, per Venerem obteſtor, haec tibi in mentem veniant: at philoſophus eſt, at fama inſignis, at multis vtitur amicis. Habeat, teneat, doceat alios, me vero nil tangit gloriae cupiditas, ſed quem cupio, des mihi Timarchum, propitia Ceres! Sed mea cauſſa, omnibus relictis, Lyceo, ſua ipſius iuuentute, aequaliumque coetibus, iuuenis coactus eſt cum illo viuere, ipſi adſentari, et ventoſas illius decantare ſententias. Ne te, ſic Atreus ille ait, ne te in ſilua deprehendam, in qua venandi ſoli mihi

ius est, ne accedas, inquam, ad Leontium! Quasi vero non longe potiori Timarchus dicere possit iure: tu ne accedas ad meam. Et hic quidem, quamquam iuvenis, riualem fert, eumque senem, ille vero eum, qui potiori gaudet iure, non patitur? Quid faciam, edic, per Deos te oro, mea Lamia. Per initia sacra iuro, ita hisce me malis liberari velim, vt Timarchi mei iacturam cogitanti statim modo frigeant, modo sudent extremae corporis partes, et cor mihi subuertatur totum. Excipe me, abs te peto, ad paucos dies domi tuae, et faxo, vt sentiat, quot quantisque, *dum* me domi haberet, bonis fruitus sit. Non diu feret desiderium, sat scio: legatos statim alium post alium mittet, Metrodorum et Hermachum et Polyaenum. Quoties, putas, Lamia mea, priuatim ei *dixi*: Quid facis, Epicure? nonne scis, traducere *te ob haec* Timocratem, Metrodori filium in concionibus, in theatris, apud reliquos Sophistas? Sed quid illo homine facias? Est enim impudens in amando. Ero igitur et ego aeque impudens, nec Timarchum meum deseram. Vale.

Ep. 3.

Menander Glycerae.

Per Deas Eleusinias, perque earum mysteria, per quae tibi coram saepe, Glycera, solus soli iuraui, me meaque nolo (laudibus) efferre, nec, quasi a te velim seiungi, haec et dico et scribo. Quid enim sine te mihi accidere possit iucundum? quo gloriari magis, quam tua amicitia possim? Extrema adeo senectus propter mores ingeniumque tuum iuuentus mihi habebitur. Vna iuueniles transigamus, vna seniles annos, et, per Deos, vna moriamur, sed ita, vt sentiamus etiam, Glycera, nos vna mori, vt neutrum nostrum ad infe-

vos comitetur inuidia, si superstiti alteri aliis quibusdam bonis frui contingat. Numquam vero mihi eueniat, vt te videam me prius vita excedere: quid enim tum mihi relinqueretur iucundi? Quod vero nunc me in Piraeeo morbo languescentem (nosti enim consuetas meas infirmitates, quas, qui me non amant, mollitiem luxuriamque adpellare solent) literas tibi mittere impulit in vrbe manenti ob Aloa, Cereri sacra, hoc est. Accepi a Ptolemaeo, rege Aegypti epistolam, qua etiam atque etiam rogat atque contendit, regio more promittens, quidquid vbique est felicitatis, adhortaturque ad se venire et me et Philemonem (etenim et huic literas adlatas esse dicunt) et ipse Philemon suas ad me misit, leuiores illas quidem, et, ad Menandrum quippe non scriptas, minus ambitiosas. Sed videat, consideretque hic, quid sibi agendum sit. Ego vero illius non exspectabo consilium: tu vero mihi, Glycera optima, consilium et Areopagus et Heliaea, omnia mihi, per Palladem! vti semper fuisti, ita et nunc eris. Et regis quidem epistolam tibi misi; sed ne molestiam tibi creent eadem bis in meis et regis literis lecta, saltem, quae respondere ei constitui, nolui te ignorare. Enauigare nempe et in Aegyptum proficisci, tam longinquam et remotam regionem, per superos! in animum minime induco: sed si in Aegina adeo tam vicina sita esset Aegyptus, ne tum quidem animum subiret, relicto amicitiae regno tuae solum in tanta Aegyptiorum turba sine Glycera mea solitudinem in ipsa hominum frequentia videre. Suauiores tutioresque tuos malo amplexus, quam Satraparum omnium et regum. Periculi plena est libertatis amissio, merito condemnanda adulatio, haud certus fortunae fauor. Ego vero pocula Thericlea, et carchesia, et aureas pateras, quaeque alia in aulis inuidiosa in illa regione inueniantur, cum anniuersariis Choibus, cum theatralibus Lenaeis, et conuiuiis, quale hesternum

erat, et corporis in Lyceo exercitationibus, et sacra Academia non commutauerim, per Bacchum iuro et Bacchicas hederas, quibus magis cupio, quam Ptolemaei diadematis coronari, spectante et in theatro adsidente Glycera. Vbi enim in Aegypto videam populi concionem, et suffragia ferri? vbi in democratico reipublicae statu plebem tam libere loquentem? vbi legislatores in sacris pagis hedera coronatos? Vbi forum funiculo cinctum, quae ibi comitia, quos Chytros offendam, Ceramicum, forum magnum, tribunalia, pulcram arcem, Cererem et Proserpinam, mysteria, vicinum Salamina, Stenia, (Stiriam) Psyttaliam, Marathona, totam in vrbe Athenarum Graeciam, totam Ioniam, Cycladas omnes? His igitur omnibus, simulque relicta Glycera in Aegyptum abeam? fortasse vt aurum accipiam et argentum et diuitias? quibus quocum fruar? cum Glycera per tantum aequoris spatium seiuncta? Nonne mera pauperies omnia isthaec sine illa erunt? Quid vero, si fidos illos amores in alium eam transtulisse audiuerim, nonne in carbones abibunt omnes illi thesauri? et moriens dolorem quidem meum sepulcro inferam, opes vero iniustum quemque adquirendi modum venantibus (praedae instar) in medio positas relinquam? Num vero operae pretium sit, cum Ptolemaeo viuere et magnatibus, et aliis eiusmodi nominibus inanibus, quorum nec amicitia fidelis, nec inimicitia periculi expers est? Contra, si quid mihi mea succenseat Glycera, primum arreptam exosculor; si pergat irasci, magis eam vrgeo; si moerore angatur, lacrimas fundo; ad quas commiserationes meas non amplius continere se potest, quin oret atque roget, nec milites habens, neque satellites, neque custodes corporis, nam ei ego sum omnia. An vero tam magnum sit et mirabile, videre Nilum? nonne dignus et Euphrates, qui spectetur, dignus et Ister? Nonne in magnis fluminibus numerandi et

Thermodon, et Tigris et Halys et Rhenus? Qui omnes ſi obeundi mihi eſſent fluuii, ſubmergeretur mihi vita, carendumque mihi eſſet Glycerae meae adſpectu. At vero Nilus ille, quamquam celeberrimus, belluis tamen infeſtus, nec accedere ad eius vortices licet tot periculoſa animantia in inſidiis quaſi habentis. Mihi contingat, rex Ptolemaee, Atticis vsque hederis coronari: contingat tumulus et ſepulcrum in patria, et ad aras decantare quotannis Bacchum: contingat myſtica ſacra obire, nouamque ſubinde fabulam per ſingulos annos inferre theatris ridentem et gaudentem, et anxium et timentem, donec victorem me videam. Philemon in Aegyptum profectus deſtinatis mihi gaudiis fruatur. Non habet Glyceram Philemon, nec dignus fortaſſe quidem tali fortuna. Tu vero poſt Aloa ſtatim, mea Glycerium, quaeſo, mulam clitellariam conſcende, et ad nos euola. Longius feſtum numquam expertus ſum, nec magis intempeſtiuum. Ceres propitia eſto!

Ep. 4.

Glycera Menandro.

Vt miſeras mihi regis epiſtolam, confeſtim legi. Cererem teſtor, in cuius iam aede verſor, vehementer gauiſa ſum, Menander, et prae voluptate extra me poſita, nec potui celare praeſentes; aderant autem mater mea, altera ex ſororibus Euphorion, et amica illa, quam noſti, quae ſapius tecum coenauit, cuiusque laudare vernaculum Atticiſmum, ſed timidius ſolebas, ſi quando ſubridens ardentius te exoſcularer? Meminiſtin' mi Menander? Iſtae igitur, quum inſolitam et facie me viderent et oculis prae me ferre laetitiam, quid vero tibi, Glycerion, interrogarunt, tam fauſtum accidit, vt et animo et corpore alia plane iam

adpareas, ita ex corpore hilaritas exſplendeſcit, et laetum quid et optabile perlucet vbique. Ad haec ego: Menandrum ſciatis meum Aegypti rex Ptolemaeus, dimidia quodammodo regni parte oblata ad ſe inuitauit, quae tamen altiori vehementiorique voce elocuta ſum, vt omnes audirent praeſentes, dumque eloquerer, vibrando circumegi manibus et epiſtolam regis et ſigillum. Gaudes igitur, inquiunt, ſi te tuus deſerat amicus? Non id quidem, mi Menander! Immo vero nullo modo, per Deos iuro, ſi bos adeo, vt in prouerbio eſt, loquatur, perſuaderi mihi patiar, aut velle aut poſſe Menandrum, relicta Athenis Glycera ſua, ſolum in Aegypto regnare omnium bonorum copia abundantem. At mihi videbatur etiam ex literis regis manifeſtum, eum, quae mihi tecum intercedat, familiaritatem bene noſſe, leniterque velle et per ambages Aegyptiis te pungere Atticiſmis. Gaudeo igitur, quod in Aegyptum adeo ad eum amoris noſtri fama enauigauerit, quodque ex iis, quae audivit, rex credat ipſe, velle ſe, quod fieri non poteſt, dum Athenas ad ſe transferri cupit. Quid enim Athenae ſine Menandro? quid vero Menander ſine Glycera? quae ipſi et perſonas adornem, et veſtes induam, et in proſceniis adſtem pollicem premens, vbicumque plauſu reſonet theatrum, donec trepidans adhuc, per Dianam, foueo te, ſacrum illud dramatum caput, et amplexa in vlnis teneo. Sed, quod ad amicas gaudere me tum dicerem, hoc erat, mi Menander, quod non Glycera te tua tantum, ſed reges adeo transmarini amant, et mare transgreſſa fama tuas nuntiauit virtutes. Aegyptus enim, et Nilus, et Protei promontoria, et Phariae ſpeculae — omnia erecta cupiunt videre Menandrum, et audire Auaros, et Amantes, et Superſtitioſos, et Infideles, et Patres et Filios, et Seruos, et quidquid in ſcenam ſolet produci. Audiant, per me licet, nec tamen videbunt

Menandrum; nisi Athenas ad Glyceram veniant, videantque, quam felix ego sim, quae, cuius terrarum, quantus quantus est, orbem fama percrebuit Menandrum, nocte dieque lateri meo adhaerentem conspiciam. Attamen, si forte desiderium te incessat eorum, quae ibi sunt, bonorum, et, nisi alius cuiusdam, Aegypti tamen ipsius, regionis praeclarae, et Pyramidum ibi, et statuarum sonantium, et celeberrimi Labyrinthi, aliarumque rerum, quae vel a tempore, vel ab arte apud eos aestimantur, peto abs te, mi Menander, me nolis praetendere, ne Atheniensium ideo odium incurram, qui modios iamiam computant, quos rex tua caussa ipsis missurus sit. Sed proficiscere Dis omnibus fauentibus, fauente fortuna, ventis secundis, Iouequre secundo; ego enim te non relinquam. Nec putes me velle, quod ne possim quidem, etiamsi velim. Immo vero relictis matre sororibusque, quas tantopere amo, tecum nauigabo, facillimeque, vt spero, mari adsuescam. Diffracto ramo ipsa cum nautis manus admouebo, curabo te atque fouebo nausea laborantem, sicque sine Ariadnes filo deducam in Aegyptum, non Bacchum quidem, Bacchi tamen ministrum et sacerdotem. Vicissim autem tu neque in Naxo, nec in solitudine maritima deseres me perfidiam tuam flentem et detestantem. Valeant Thesei ibi, et prisca illa infidelitatis delicta: nostram nil mutat fidem, non Piraeeus, non Aegyptus. Nullus locus amores nostros non excipiet integros, petram adeo si incolamus, Veneris eam sedem mutua beneuolentia faciet. Et id quidem certissime persuasa sum, te neque opum, neque rerum abundantia, diuitiarumque omnino adpetentem esse, qui in me et in fabulis a te compositis felicitatem ponas: sed cognati, sed patria, sed amici, omnes propemodum, vt scis, multis egent, ditescere volunt et pecunias coaceruare. Tu quidem

numquam, nec in magnis, nec in paruis, bene ſcio, habebis, quod me accuſes, quem iam olim ſolo amoris adfectu meum fecerim, nunc autem et iudicium acceſſit et deliberatio. Haec igitur magis mihi curae cordique ſunt, quae breuem amicitiae, quae ſolo animi motu continetur, durationem timeam; eſt enim eiusmodi amicitia, vti vehementior, ita etiam facile disſolubilis; vbi contra iudicium accedat, longe ſecus eſt: haud facile enim tale vinculum ſoluitur, et non multas ſolum ea res habet voluptates, ſed omnem etiam timorem excludit. An recte in eo ſentiam, iudex ipſe ſis, qui me ſaepe de his admonuiſti. Etiamſi vero tu nihil me vituperes, neque incuſes, timeo tamen Atticos crabrones, qui me vndique circumſtrepent profecturam, tamquam Athenis ipſas diuitias mecum auferam. Proinde rogo, mi Menander, contine te, nec omnino regi reſcribas ſtatim: delibera amplius, et exſpecta, donec ambo conuenerimus amicos, Theophraſtum in primis et Epicurum: fortaſſe enim hi non idem, quod tu, ea in re ſequantur conſilium. Sacra potius faciamus, videamusque, quid exta portendant, vtrum melius ſit in Aegyptum abire, an manere, mittamus adeo, qui nomine noſtro oraculum Delphicum conſulant, communis enim patriae Deus eſt (Apollo.) Paratam ſic et profectus et remanens in Deorum effatis defenſionem habebis. Maxime vero Deos ego conſulam: noui enim mulierem e Phrygia nuper huc aduectam, talium rerum vel maxime peritam: eſt enim ventriloqua, ſpartorum extenſionem callet, noctuque Deos manes excitat, nec, vt ipſa dicit, poſtulat, vt dictis ſuis credamus, ſed factis. Mittam igitur ad eam; etenim, ex eius ſententia, luſtratio antea facienda, et animalia quaedam ad ſacrificandum, et thus maſculum, et ſtyrax oblongus, et placentae Lunae, et ſilueſtrium folia florum praeparanda

ſunt. Puto equidem, te iam conſtituiſſe ex Piraeeo in vrbem venire, quod ſi non eſt, certiorem ſaltem facias, quousque ad Glyceram tuam viſere nequeas, vt ego ad te aduolem, Phrygiam vero meam habeam in promtu. Sed fortaſſe ſponte iamiam tecum perpendiſti, fieri tamen poſſe, vt Piraeeus, vt agellus, vt Munychia paullatim animo excidant tuo. Ego quidem, per Deos, omnia facere poſſum, tu vero non aeque ac ego tui iuris es, arctiſſime quippe mecum coniunctus. Fac igitur, omnes ad te reges epiſtolas mittant, ego tamen omnibus tibi regibus regalior ſum, et pio te amatore vtor iurisque iurandi obſeruatore religioſiſſimo. Proinde hoc age potius, animula mea, vt citius in vrbem venias, vt, ſi conſilium de profectione ad regem mutaueris, paratas tamen habeas comoedias, et ex iis eas in primis, quae maxime iuuare poſſint Ptolemaeum, eiusque Bacchum, non popularem, vt noſti, vel Thaidas nempe, vel Miſumenon, vel Thraſyleonta, vel Epitrepontas, vel Rapizomenen, vel Sicyonium. Sed quam ego audax et temeraria ſum, quae de Menandri fabulis iudicium mihi ſumam harum rerum imperita! Sed ſollertem habui amorem tuum in his percipiendis magiſtrum: tu enim me docuiſti, feminam quamque, cui bonum ingenium contigerit, amantis doctrinam celerrime adripere, amoremque omnia omnino feſtinanter agere ſolere. Puderet me, per Dianam, ſi tali magiſtro indigna tardius didicerim. Denique abs te, mi Menander, peto hoc, vt et illam fabulam conſarcines, in qua pinxiſti me, vt, etiamſi tecum non proficiſcar, alia tamen via ad Ptolemaeum nauigem: ſic enim eo magis ſentiat rex, quantum tua interſit, ſcriptos ſaltem te tuos tecum ferre amores, quamquam veros in vrbe reliqueris. Sed nec hos, ſpero, relinques. Nauium gubernandarum arti, donec huc ad nos e Piraeeo

veneris, initiandam me dabo, vt te meis ipsius manibus incolumem deducam, nauigans, si tibi ita placuerit: placeat autem, Dii omnes! quod vtrique nostrum vtile sit, et vaticinetur Phrygia, quae conducunt, melius quam puella, quam a Numine adflatam in vna fabularum tuarum (Θεοφόρητος) introduxisti. Vale.

ALCIPHRONIS RHETORIS
EPISTOLAE
LIBER TERTIVS.

Ep. I.
Glaucippe Charapae.

Non amplius apud me sum, cara mater, nec impetrare a me possum, vt nubam, cui me per desponsationem promisit nuper pater, Methymnaeo iuueni, filio gubernatoris, ex quo vrbicum illum ephebum conspexi Oschophorum, quum mihi vrbem adire Oschophoriis celebratis concessisses. Pulcer enim est, o mater, pulcer inquam et suauissimus, cincinnosque habet crispos magis quam muscus, ridet mari tranquillo iucundius, gratissimus est caeruleorum iactus oculorum et splendor, qualis esse solet ponti a primis solis radiis illustrati. Et de vultu omnino quid dicam? tripudiare in genis dicas Gratias ipsas Orchomeno relicto, et Gargaphio fonte lotas, labia vero rosis ex ipsius Veneris sinu furtim ablatis, sibique adscitis splendescunt. Aut huius ero, aut, Lesbiam imitata Sappho, non a Leucade petra, sed a Piraeei scopulis in fluctus me dabo praecipitem.

Ep. 2.

Charope Glaucippae.

Infanis, filiola, et compos mentis profecto non es. Elleboro opus habes, nec vulgari illo quidem, fed ex Phocidis Anticyra, quae, qui virgines decet, pudorem omnem e vultu absterferis. Quietiori animo collige te, damnofamque expelle libidinem. Quod fi enim horum quid pater refciuerit, nihil delibetans fine mora marinis te belluis deuorandam proiiciet.

Ep. 3.

Euagrus Philothero.

Largae fpes erat ob pifcium multitudinem capturae, ego vero, qui retia forte explicuiffem, quid facerem, nefciebam. Vifum igitur eft Sifypheo quodam commento adire foeneratorem Chremetem, et in pignus ipfi promiffa fcapha aureos quatuor mutuari, quibus reficere rete poffem. Sic igitur dicto citius feci. Et Chremes quidem macilentus ille, qui fuperciliis contractis torue alias omnes folet fpectare, amore fortaffe cymbae, remiffa graui vultus feueritate, placide adrifit mihi, promtumque fe ad fubminiftrandum, quidquid vellem, oftendit. Statim quidem, qui tam celeriter frontem explicaret, nihil boni in animo habere manifeftum erat, fed fubdolam prae fe ferre humanitatem: vt vero tempore praeterlapfo praeter fortem vfuras etiam ne horula quidem conceffa repetiit, agnoui illum eumdem, quem ad Diometidem portam memineram federe, incuruum baculum geftantem, infeftum omnibus, Chremetem Phlyenfem: iam enim in eo erat, vt fcaphae manum iniiceret meae. Quum igitur viderem, quas in anguftias incidiffem, domum cucurri,

aureamque catenam, quam olim, in re lautiori dum essem, coniugi monile dederam, collo detractam et ad Paseona foeneratorem delatam vendidi, confectosque vna cum vsuris numulos adnumeraui celerrime, iuraui tamen mecum, numquam me ad vrbicorum quemdam foeneratorum, nec si fame contabescerem, accessurum. Melius enim est, honeste mori, quam abiecto lucrique cupido seni obnoxium viuere.

Ep. 4.

Trethedipnus Lopadecthambo.

Index vmbram nondum coniicit in sextam, (horam) ego vero parum abest, quin tabe peream, fame quippe fodicatus. Age igitur, capiundi tempus est consilii, Lopadecthambe, vectesque restesque adhibeamus. Quod si enim totam columnam, detestabilem illum gnomona sustinentem deiiciamus, indiculumue eo vertamus, vbi citius horas monstret, Palemedeum hoc erit commentum mihi, qui siccus tibi prae fame et aridus sum. Theochares nimirum mensae non accumbit, nisi seruus in forum decurrens sextam esse renuntiauerit. Opus igitur est inuento, quo confundere Theocharis ordinem, eiusque computandi rationem turbare possimus. Educatus enim a paedagogo moroso et superciliosi nihil sapit iuuenile, sed non secus ac Laches aliquis vel Apolexias austerus moribus est, nec ventri, vt ante horam illam sese expleat, concedit. Vale.

Ep. 5.

Hectodioctes Mandilocolaptae.

Heri ad vesperam Gorgias Edeobutades casu obuiam factus in via, comiter salutauit, et, quod tam raro ad eum viserem, conquestus est. Paucis aliis deinde iocis

additis; age, per Iouem, inquit, mi optime, bene lotus ad me venias, ita tamen, vt Aëdonium tecum meretriculam adducas, quae mihi admodum familiaris eſt, et, vt probe ipſe noſti, haud longe a Leocorio proſtat. Coenam paraui lautam, piſces in fruſta disſectos, amphorasque Mendeſio, quod nectar iure dicas, impletas. Quibus dictis ille abiit, ego vero ad Aëdonium cucurri; quum vero edixiſſem, a quo inuitaretur, magnum prope periculum ſubii. Ingratum enim, vti videtur, experta Gorgiam et malignum in remunerando, iracundia, quae eius vitium eſt, abrepta ollam a foculo detraxit, et feruente ſinciput aqua perfudiſſet, niſi celeriter reſiliendo effugiſſem periculum. Sic fallaci ſpe lactatis ignominiae plures, quam voluptates percipiendae ſunt.

Ep. 6.

Arthepithymus Cniſozomo.

Reſte mihi opus eſt, breuique me in laqueo collum habentem videbis. Neque enim alapas ferre amplius valeo, reliquamque perditiſſimorum epulonum inter vina petulantiam; neque ſceleratum et voraciſſimum ventrem domare. Hic enim poſcit, non ad ſatietatem ſolum, ſed ad luxuriam vsque: facies autem crebras non tolerat plagas, et in periculo verſor, vt alter oculus mihi concreſcat colaphis infeſtato. Eheu! quot mala perpeti nos cogit edendi, immo vorandi cupidiſſimus venter! Opiparis igitur dapibus ſemel adhuc recreatus, vitam vltro abiicere decreui, meliorem aerumnoſa vita mortem, quam ſponte ſubierim, exiſtimans.

Ep. 7.

Hetoemocorus Zomecpneonti.

Hem, quae fuit hesterna illa dies, vel quis Daemon Deusue quasi machina liberauit me, qui iam in eo eram, vt abirem ad plures. Nisi enim a conuiuio me regressum bono quodam fato Acesilaus medicus semimortuum, immo vero vere mortuum, orcique ciuem conspicatus, discipulos iussisset sublatum domum suam portare, ibique vomere coegisset, deinde vena incisa multum sanguinis emisisset, nihil vspiam in mora fuisset, quin insensibili morte correptus periissem. Quibus vero modis praediuites illi me tractarunt, alius aliunde nimis multa bibere, plusque edere, quam venter caperet, cogentes! Hic enim infersit farcimen, ille frustum praegrande intrusit maxillis, alius mixturam, non vini, sed sinapeos et piscium liquaminis, et aceti, tamquam in dolium effudit: quae omnia euomens lebetas, serias, matulas impleui, vt ipse Acesilaus haud satis mirari posset, vbi locum habere tanta ciborum colluuies potuerit. Sed quum Dii seruatores atque auerrunci praesentissimo me periculo aperte liberauerint, ad opus faciendum me conuertam, in Piraeeum migrabo, onera nauium in apothecas mercede accepta transportaturus. Melius enim thymo et polenta pascere ventrem vitae securum, quam placentis vescentem et Phasianis auibus, spem inter er metum quotidie versari.

Ep. 8.

Oenopectes Cotylobroththiso.

I, cape fistulam et cymbala, veniasque circa primam noctis custodiam ad aureum angiportum ad Agnum, vbi consilia conferre poterimus, et deinde e Sciro ab-

ductam Clymenen meretriculam deducere ad recens ditatum Therippidem Aexonensem. Ardenter enim hic amat illam iamdiu, et sumtus fecit haud exiguos frustra. Sentiens enim illa amorem iuuenis vehementem, delicias facit, fastidiosamque se praebet: et quamquam plura iamiam ei abstulerit, negat tamen copiam se sui facturam, nisi fundum prope argentifodinas situm accipiat. Tempus igitur est, vi adeo, si more suo obnitatur, abstrahere, nosque, qui duo sumus, iique robusti, facillime eum abducemus. Therippides autem, vbi hoc resciuerit, nostrisque vigiliis hoc *sibi* reputauerit tam feliciter effectum, accipiemus aureos ob hoc nouum commentum non paucos, et splendidas vestes, et praeterea domum eius frequentare confidenter, commodisque frui in posterum sine impedimento licebit. Fortasse adeo non parasitorum, sed amicorum nos numero habebit; qui enim sine praeuia adhortatione bene merentur, non adulatores amplius putantur, sed amici.

Ep. 9.

— — — —

Catulos tentaturus, an iam idonei essent ad cursum, leporem ego in fruticeto quodam terrefactum subito excitaui, catulos autem filii mei emiserunt a loris. Et canes quidem ferocientes prope aberant a fera capiunda, lepus vero ad periculum effugiendum loco accliui superato, latebrarum recessum quemdam inuenit. Alter vero canum cupidior, inhians iam morsuque tacturus vna cum lepore in terrae cauernam descendit, vnde quum vi detrahere illum vellet, ex anterioribus fregit pedibus alterum. Sustuli igitur claudicantem catulum bonum, et feram semesam, accidit-que mihi, vt exigui emolumenti adpetens detrimentum haud leue caperem.

Ep. 10.

Iophon Erastoni.

Pereat, malusque male intereat pessimus iste gallus et detestabilis, qui me dulci somno delinitum cantu suo excitauit. Videbar enim mihi, vicinorum carissime, vir splendidus atque ditissimus, deinde seruorum circumdatus caterua, quos procuratores et dispensatores mihi fore putaui. Videbatur et vtraque manus annulis vndique cincta, multorumque talentorum gemmas ferre; digiti ipsi molles erant, ligonisque plane immemores. Adparebant porro adulatores cominus, vt veros Grylliones, Pataecionesque adstare dicere potueris. Interea et concio populi Atheniensis in theatrum progressa, Strategum me creare voluit conclamans, in mediis autem suffragiis improbissimus ille gallus coepit canere, et euanuit visum. Experrectus tamen laetus admodum fui; quum vero omen in eo deprehenderem, quod menses adessent, quibus folia arboribus deciderent, somnia mendacissima esse intellexi.

Ep. 11.

Dryantidas Chronio.

Non amplius cura te tangit thalami communis, communiumque liberorum, nec vitae rusticanae, totam te potius vrbi mancipasti, Panem et Nymphas exosa, quas Epimelidas vocare solebas et Dryadas et Naidas, nouos vero Deos praeter multos illos priores inducens. Vbi vero locorum in agro collocem Coliadas vel Genethyllidas? ne quid dicam de aliis daemonum nominibus, quorum plurima ob multitudinem memoria exciderunt. Mente capta esse videris, vxor, nec sani quid cogitare, sed contendis cum vrbicis illis mulierculis

luxuria diffluentibus, quarum vti facies ficta et picta, ita mores prauitate infignes, quaeque fuco et ceruffa et paederote genus tingunt haud fecus ac pictores follertiffimi. Tu vero, fi fana es, qualem te aqua antea et fapo puram mundamque praeftaret, talis maneas porro.

Ep. 12.

Pratinas Epigono.

Ad ipfius meridei aeftum ventorum flatibus expofitam mihi elegi pinum, cuius fub vmbra folis feruorem defenderem, et fic fuauiffime refrigerato in mentem venit, Muficae paullulum dare temporis. Sumtam igitur tibiam percurrebam lingua, tenuem fpiritum lingua trahens, fuauemque mihi et paftoritiam audire videbar modulationem. Interea nefcio quomodo dulcedine cantus delinitae omnes vndique capellae circumfufae, miffisque arbutis et asphodeli caulibus, totae tibiae fono intentae erant. Ego vero, tamquam mediis in Hedonis effem, Calliopes filium imitatus fum. Hunc igitur tibi laetum nuntium mifi, ne amicum celarem, Mufices intelligentem habere me gregem.

Ep. 13.

Callicrates Aegoni.

Ego quidem aduentante tempore gyros quum effodiffem, fcrobesque depreffiffem, in eo eram, vt olearum furculos infererem, aquasque ad eas ducerem manantes, quae mihi ex valle deriuantur propinqua. Ingruens autem per tres dies, totidemque noctes, imber torrentes defuper ex verticibus montium deduxit, qui cum impetu deuoluti limo fecum tracto, foueas obruerunt, vt vna planities totus ager fit, nec vmquam cultus

esse videatur. Sic igitur omnes mihi labores perierunt, et in vnam eamque foedam faciem omnia conuersa sunt. Quis vero amplius labores velit suscipere, spem ex agro colendo captans incertam? Ad aliud vitae genus mihi transeundum, nam cum studiis mutatis mutari etiam aiunt fortunam.

Ep. 14.

Sitalces Oenopioni.

Si patrissas, mi fili, et eadem, quae ego, sentis, iactatoribus illis discalceatis et pallidis, qui circa Academiam volutantur, nihilque, quod in commune vtile sit, efficere possunt, vel adeo in animum inducere, sed in rebus tantum caelestibus occupantur, valere iussis, agro operam dabis colendo, vnde, si laborare velis, plenum habebis omnis generis frugibus horreum, plenas vino amphoras, plena emolumentis omnia.

Ep. 15.

Cotinus Trygodoro.

Instat vindemia, qualisque mihi opus est: commodes igitur velim, quos plures, quam necesse est, habeas, breui redditura. Ego vero habeo doliola plura, quibus si forte egeas, audacter sume. Communitas enim bonorum in agris vel maxime solet habitare.

Ep. 16.

Phyllis Thrasonidae.

Si agrum colere velles et sapere, mi Thrasonida, moremque patri gerere, Diis hederam et lauros, et myrtos, et flores pro anni tempestatibus, nobis vero

parentibus triticum messe perceptum, vinum vuis expressum, multramque capellarum lacte plenam adferres. Iam vero agrum eiusque culturam auersaris, triplices galeae cristas laudas, scutumque amas haud secus ac Acarnan aliquis vel Meliensis mercede conductus miles. Noli vero ita porro facere, mi fili, sed redi ad nos, vitamque quietam amplectere, (etenim tuta periculique expers est agricultura, nihil habens cohortium, nihil insidiarum, nihil phalangum, nobisque aetate prouectis subsidium praesens eris,) vitaeque ambiguae certam praeferas salutem.

Ep. 17.

Chaerestratus Lerio.

Male, mala Lerium, pereas, quae vino me et *tibiis* ita demulseris, vt lentus iis, qui ex agro in vrbem miserant, adparere debeam. Hi enim a primo mane exspectarunt adlaturum ipsis amphoras, quarum caussa huc veneram: ego vero, bellus homo, tibiis per totam noctem oblectatus in lucem vsque dormiui. Apage vero, misera, istosque miserandos (vrbicos) tuis incantationibus demulce: mihi si molesta pergas esse, magno tuo malo discedes.

Ep. 18.

Eustachys Pithacioni.

Filii mei natalem celebraturus, vt ad epulas venias, te, mi Pithacion, inuito, ita tamen, vt non solus venias, sed adducas tecum vxorem, et liberos, et laborum socium, et, si vis, canem adeo, fidum illum custodem, grauique latratu depellentem gregi insidiantes, qui et ipse nostris epulis dedecori non erit. Festum autem illum diem celebrabimus iucundissime,

bibemus ad ebrietatem vsque, exſaturati cantabimus. Si quis praeterea cordacis ducendi peritus adſit, in medium procedat, coetum oblectaturus. Ne cuncteris igitur, mi optime, decet enim in votiuis ſolemnitatibus mane adparatus conuiuii facere.

Ep. 19.

Pithacion Euſtachyi.

Omnia vero, qui tam amice amicorum velis omnia communia eſſe, tibi laeta eueniant et coniugi et liberis. Ego vero, quum furem deprehenderim, in quem iamdudum iram concepi, quod ſtiuam mihi duasque falces ſurripuerat, domi nunc habeo eum, vicinosque exſpecto auxiliatores. Et nondum quidem, minus quippe robuſtus et ſolus, manus ipſi inferre ſustinui, toruo enim vultu eſt, ſupercilia adducit, vegetos habet humeros, ſoliduṁque femur; ego vero laboribus et ligone confectus ſum, callos vero in manibus habeo, cutemque ſerpentis exſuuiis tenuiorem. Vxor igitur et liberi in viam ſe dabunt, laetique conuiuii in ſocietatem venient: laborum autem ſocius male ſe habet, ego vero et canis nebulonem illum domi adſeruabimus.

Ep. 20.

Napaeus Creniadae.

Meminiſtin', me ficubus et viridibus et aridis aſinum oneraſſe? Quem quum in ſtabulum deduxiſſem, donec (ficus) vendere poſſem noto cuidam, ſecum aliquis duxit in theatrum, ſedeque in commodo collocatum variis oblectauit ſpectaculis. Cetera quidem memoria non teneo, ad perſpicienda enim talia atque narranda ineptus ſum: ad vnum vero hianti ore adſtiti, mutusque prope factus ſum. Quidam enim in medium pro-

greſſus, in tripode menſa paruas tres patellas adpoſuit, ſub quibus deinde paruulos nonnullos, albos rotundosque occultauit lapillos, quales ad ripas torrentium reperire eſt, eosque modo ſeorſim ſingulas texit, modo, neſcio, quo artificio ſub vna omnes oſtendit patella, mox in nulla vt inuenirentur, effecit, et in ore monſtrauit: tum vero quum deglutiiſſet, proxime quosdam adſtantes produxit, globulosque vnius ex nare, alterius ex aure, tertii ex capite depromſit, ſublatosque denuo ex oculis hominum remouit. Maxime clancularius homo, magis adeo, quam Eurybatem Oechalienſem accepimus. Procul abſit ab agro noſtro eiusmodi fera, quae neque capi a quoquam poſſit, et, quae domi habeo, omnia ſurreptura, irritum omnem in agro conſumtum laborem faceret.

Ep. 21.

Eurape Glaucae.

Peregre abeſt maritus meus, et tertium iam diem verſatur in vrbe, qui autem mercede conductus domi noſtrae ſeruit, Parmeno, merum damnum eſt, homo negligentiſſimus, et maxime ſomnolentus. Quo factum, vt lupus, quem vicinum habemus grauem, cuius ex oculis truculenta emicat deuorandi cupiditas, Chionen, pulcerrimam gregis capellam ex collibus ſaxoſis raptam ſecum abſtulerit, et dapes ſibi lautas hac tam pulcra tamque opima capella parauerit, ego vero lacrimas oculis abſtergam. Nihil quidem adhucdum reſciuit maritus, vt primum vero audiet, e proxima pinu pendebit mercenarius, ipſe autem non deſinet machinari, vt poenas ſumat a lupo.

Ep. 22.

Polyalsus Eustaphylo.

Pedicas exposueram ad capiendas exsecrabiles vulpeculas, adpenso carnis frustulo. Quum enim vites infestassent, nec acinos solum adrosissent, sed integros etiam abscidissent cum pampinis palmites, herus autem propediem venturus nuntiaretur, (immitis vero homo est et acer, qui sententiolas continuo et consulto in Pnyce Atheniensibus proponit, multosque iam malitia sua vique dicendi Vndecimuiris tradidit) timens ego, ne quid simile ab eiusmodi domino et mihi accideret, furacem vulpeculam captam ipsi volui repraesentare. At haec non adparuit, Plangon contra, Melitaeus catellus, quem oblectamentum herae aluimus iucundum, nimia gulositate ad carnem gustandam abreptus, tertium iam diem supinus iacet, et mortuus, et iam putescens. Malum igitur super malum excitaui imprudens. Quis vero a tam tetrico homine, vt ignoscat, exspectet? Fugiemus, quantum pedibus valemus. Valeat ager, valeant mea omnia: tempus enim est, vt me ipsum seruem, nec malum exspectem, sed antequam accedat, mihi consulam.

Ep. 23.

Thallus Pithyisto.

Quoslibet fructus cum voluptate percipio, est enim frugum collectio laborum retributio iusta: in primis tamen apum aluearia castrare volupe est. Quum igitur, examinibus ad petram captis, fauos habeam recentes, primum quidem primitias Diis obtuli, post hos et vobis amicis offero. Sunt vero candidi adspectu, Atticique mellis guttas destillant, quale in Brilessii montis fissuris efflorescit. Et nunc quidem haec mittimus,

fequenti autem anno et plura a nobis accipies et fuaviora.

Ep. 24.

Philopoemen Moschioni.

Lupum videor alere in nequiffimo feruo: impetu enim in capras facto nullam non disperdidit, alias vendendo, alias mactando. Et ipfi quidem comiffatione turget venter, et omnino gulae largitur, et fidibus tibiisque demulcetur, et ad vnguentariorum officinas amant verfari, ftabula autem vacua, nec caprae vllius veftigium. Adhuc quidem nil moueo, ne forte praefentiens contento fugiat curfu; vbi vero imprudentem eum deprehendero et in poteftatem accepero, manus ipfi conftringentur, trahetque pedicas graues, raftrisque intentus fub bidente et ligone luxuriae obliuifcetur, laboribusque oppreffus grauibus difcet fobrietatem rufticam amplecti.

Ep. 25.

Hyle Nomio.

Nimis crebro in vrbem migras, mi Nomie, nec ad momentum adeo temporis adfpectus tibi agri placet. Otiatur autem terra operis orba, ego vero demum fervo fola, cum Syra vix infantes fopiens cantillando. Tu vero femicanus iamiam adolefcentulum vrbicum te geris: audio enim, te faepius in Sciro et Ceramico verfari, vbi perditiffimos aiunt otio et defidia vitam conterere.

Ep. 26.

Lenaeus Corydoni.

Nuper quum horreum purgaffem, deponenti ventilabrum herus adftitit, induftriamque laudauit. Adpa-

ruit autem, nescio vnde, Corycaeus aliquis daemon, Strombychus ille nefarius, qui, quum me sequi dominum videret, adiacentem renonem, qua exsuta opus feceram, sub alis abstulit, vt praeter damnum a conseruis etiam derisum me videam.

Ep. 27.

Gemellus Salmonidi.

Quid vero est, Salmonis, quod tam insolentem te geras, misella! Nonne in officina sartoris claudi sedentem liberaui, idque inscia matre? nonne vt legitime desponsatam domum duxi? Tu vero superba es, vilissima muliercula! semperque subsannas, nasumque suspendis. Nonne desines, misella, ab hac insolentia? Amatorem simul dominum experieris, et hordea ruri torrere iubebo, atque tunc profecto intelliges, quas in calamitates te ipsa conieceris.

Ep. 28.

Salmonis Gemello.

Omnia tolerare malim, quam tecum dormire, domine. Nec hac nocte aufugeram, nec in virgultis me occultaueram, vti putabas, sed mactram subieram, cuius concaua parte pro operculo sumta iacebam. Quum vero semel constituerim laqueo vitam finire, audi, dicam aperte, (omnem enim moriendi cupiditas adimit metum,) ego te, Gemelle, odi, partim corporis molem istam abominans, et tamquam belluam auersans tetram, partim oris foeditatem ex intima fauce graveolentiam emittentis. Malus male pereas cum his tuis deliciis! Abi ad lippientem aliquam rusticam anum, cui vnus dens molaris residuus male haeret, vnctamque picis oleo.

Ep. 29.

Orius Anthophorioni.

Credideram, mi Anthophorion, ſimplicem te eſſe, rusque merum, qui nil niſi fraces oleret, pulueremque ſpiraret, planeque ignoraui, te orandi facultate ſuperare, quotquot in Meticheo de rebus alienis iure decertant. Ex quo enim ſub Vicorum Magiſtro cauſſas agere coepiſti, nulla exſtitit, vnde victor non abieris. Macte lingua, turture loquacior! Tu igitur mihi Hermaeon, quod aiunt, eris; expoſitum enim me video iis, qui, quae mea ſunt, ſibi volunt adſerere: ego vero quietis amans, beneque gnarus ſum, multa ex otio mihi naſci negotia.

Ep. 30.

Ampelion Euergo.

Aſpera hoc anno hiems eſt, nec vlli licet domo exire. Omnia nix occupauit, et albeſcunt non colles tantum, ſed et depreſſa regionis loca: laborandi facultas nulla datur, otioſum deſidere dedecus eſt. Quum igitur proſpectarem ex caſa, vixque feneſtram aperuiſſem, magnum cum niue aduectum auium vidi, et merularum et turdorum populum. Statim itaque ex pelui de promto viſco piraſtrorum ramos inunxi, et e veſtigio aduenam conſpexi nubem auicularum, quae omnes e ſurculis, heu quam iucundum ſpectaculum! pependerunt, alis retentae, capitibusque et pedibus captae. Harum partem tibi, pingues omnes et carnoſas miſi viginti quinque. Boni enim bona habent communia, inuideant vero, per me licet, maligni vicini.

Ep. 31.

Philotomus Thestyllo.

Quum numquam in vrbem descenderim, nec sciam, quid demum sit, quod ciuitatem solent adpellare, nouum hoc cupio spectaculum videre; homines nempe vno ambitu vna habitantes, et reliqua, quibus vrbs differt a rustica vita, discere. Quod si igitur iter tibi in vrbem faciendum sit, me tecum abducturus venias; etenim et mihi nunc plura puto discenda, cui iam pullulare pilis mentum incipiat. Et quis ad me in vrbe initiandum aptior te sit, qui tam saepe intra portas voluteris.

Ep. 32.

Scopiades Scotioni.

Eheu! Quantum malum, mi Scotion, ebrietas est! In conuiuium enim perditorum hominum quum incidissem, (temulenti vero omnes erant, nec vllus modico contentus haustu, immo vero, in orbem continuo eunte poculo, poena renuentibus statuta est haec, vt postridie epulas ipsi darent) quumque bibissem, quantum numquam in vtre portare memini, tertium iam diem ita me habeo, vt etiam nunc grauedinem capitis sentiam, crapulamque eructem.

Ep. 33.

Anthylla Corisco.

Videntur adeo flumina retro labi posse, quum tu, Corisce, tam prouectae aetatis, quum nepotes iam neptesque habeamus, mulierculam cithariſtriam ames, meque ita pungas, vt praecordia fere ruperis. Memet

igitur contemnis, tricesimum iam annum tecum viventem, puellam vero, eamque scortum immane, blanditiis prosequeris, quae tamen totum te cum ipsis agris exhauserit. Rident te iuuenes, nec rideri te sentis. O senium meretricis ludibrium!

Ep. 34.

Gnathon Callicomidae.

Timonem nosti, Callicomides, Echecratidis filium, Collytensem, qui diues antea, profusis deinde in nos parasitos amicasque facultatibus, ad paupertatem redactus, et ex maxime sociali hominum osor factus, Apemanti imitatus est fastidium? In agellum igitur deuium se recepit, vbi glebis praetereuntes petit, studiose cauens, ne in hominem incidat quemquam, adeo communem auersatur naturam. Reliqui contra Athenienses nuper ditati Phidone sunt et Gniphone sordidiores. Tempus est hinc migrandi, laboribusque quaerendi victum. Adsume igitur mercenarium in agro, toleraturum omnia, si insatiabilem explere possim ventrem.

Ep. 35.

Thallisсus Petraeo.

Siccitas nunc est, nec nubecula vlla super terram se effert. Pluuia autem opus est, sitire enim agros ipsos glebarum siccitas demonstrat. Frustra, vti videtur, nec exauditi sacra fecimus Ioui Pluuio, etsi certatim omnes pagi incolae, et pro viribus quisque et facultatibus contulimus, hic arietem, ille hircum, alius aprum, pauper placentam, pauperior adhuc thuris micas satis cariosas, taurum vero nullus, quum armentorum nulla nobis copia sit, tenue solum Atticae ha-

bitantibus. Sed quid prosunt impensae, quum ad alias gentes migrasse, nobis neglectis, Iupiter videatur?

Ep. 36.

Pratinus Megaloteli.

Molestus nobis erat miles, molestus inquam. Quum enim venisset ad vesperam, fatoque sinistro ad nos devertisset, non desiit obtundere narrationibus, decurias nescio quas et phalanges crepans, et sarissas et catapultas et scuta: mox, quomodo in fugam dederit Thracas, duce eorum iaculis traiecto, mox vt conto transfixum Armenium caeciderit. Denique captiuas produxit et ostendit mulieres, quas ex praeda dixit a ducibus fortitudinis praemia sibi datas. Et satis amplum quidem poculum garrulitatis remedium homini porrexi, ille vero et hoc plura posthac eaque grandiora exhausit quidem, nihil tamen remisit a nugis.

Ep. 37.

Epiphyllis Amaracinae.

Corollam e floribus nexam ibam in Hermaphroditi sacello in honorem (defuncti mariti) Alopecensis suspensura. Subito vero adparuit iuuenum proteruorum caterua aduersus me instructa, et duce quidem Moschione. Ex quo enim beatum amisi Phaedriam, non desiit ille mihi molestias creare, coniugium mecum ineundi desiderium promens; ego autem recusaui, partim paruulorum liberorum miserta, partim quod manes Phaedriae ob oculos versarentur. Sed imprudens flagitioso me hymenaeo seruaui, et thalamum habui nemus. Nam in opacum quum deduxisset, vbi continua arborum densitas esset, ibi super floribus et

arborum foliis, pudet dicere, optima! quid pati coegerit. Sic igitur habeo ex flagitio maritum, non sponte mea quidem, sed tamen habeo. Optabile quidem, vt inexpertus eorum, quae nolis, maneas; quod si cui non contingit, occultare saltem calamitatem necesse est.

Ep. 38.

Eudicus Pasioni.

Phrygem habeo seruum improbum, qui talis factus est ruri: quem quum Calendis ex pluribus delectum emissem, Numenium statim quidem nominare decreui, et quum videretur robustus esse, vultuque vigorem praeferre, laetus admodum abduxi, vt eius in agro opera vterer. Est vero merum damnum homo: comedit enim, quantum quatuor fossores, dormit autem, quantum delirum Sophistam narrare memini, haud secus ac Epimenides quidam Cretensis, vel Herculis, quas audiuimus, tres vesperas. Quid igitur faciam, amicorum carissime, qui in hac tali bellua pecuniam abiecerim?

Ep. 39.

Euthydicus Epiphanio.

Per Deos atque Daemonas, optima mater, ad exiguum tempus, relictis scopulis et agro extremum ante diem venias, quae pulcra in vrbe sunt, spectatum. Qualia enim, qualia te fugiunt, Haloa et Apaturia, et Dionysia, et quod nunc celebramus, sanctissimum Thesmophoriorum festum. Adscensio primo iam die facta est, ieiunium hodie ab Atheniensibus seruatur solemniter, Calligeniae autem cras fient sacra. Si igitur festinare velis, et in viam te des mane, ante-

quam Lucifer oriatur, ſacra poteris cum Athenienſibus mulieribus obire. Veni igitur, nec tergiuerſare, idque ita obſecro, vt et mihi et fratribus bene cupio: vrbis enim inexpertem e vita diſcedere nefas ſit, et belluinum et a bonis moribus abhorrens. Veniam des mater, vtilitatis cauſſa liberius ſcribenti. Aperte cum omnibus hominibus decet verſari, maxime vero erga neceſſarios oportet eſſe ſincerum.

Ep. 40.

Philometor Philiſo.

Equidem filium ad vendenda ligna et hordeum in vrbem miſeram, vt eodem die cum nummulis rediret, adhortatus: ira vero neſcio cuius Daemonis ingruens totum eum commutauit, mentemque ei emouit. Conſpecto enim vno furibundorum illorum, quos propter rabiem Canos adpellare ſolemus, imitandis vitiis ducem adeo ſuperauit. Etenim ſpectaculum praebet abominabile et horrendum, comam concutiens ſqualidam, vultu truculentus, ſeminudus in palliolo peram exiguam ſuſpenſam gerens, clauam e piraſtro factam manibus tenens, diſcalceatus, ſordidus, intractabilis: nec agrum vult noſue parentes agnoſcere, immo abnegat, natura contendens omnia exſiſtere, et elementorum mixturam cauſſam generationis eſſe, non parentes. Satis etiam adparet, diuitias eum contemnere, agrique culturam odiſſe: pudoris adeo nullam habet rationem, et verecundia omnis e facie deterſa eſt. Hem, quantam tibi, agricultura, impoſtorum iſtorum ſcholae perniciem attulerunt! Soloni iraſcor et Draconi, quod, qui vuas furati eſſent, eos morte mulctare iuſtum exiſtimauerint, eos, qui ſana mente priuatos iuuenes captiuos quaſi abducunt, voluerint eſſe impunes.

Ep. 41.

Dryades Melioni.

Missi tibi ouium in (pago nostro) Decelia tonsarum, earumque sanarum vellera, nam scabie laborantes pastori Pyrrhiae concessi, vt pro arbitrio iis vteretur, priusquam morbo prorsus conficerentur. Quum igitur lanae habeas abunde, vestes nobis texe cuique conuenientes tempestati, ita vt aestati aptae sint tenues, hibernae contra satis habeant subteminis, magisque densentur, illaeque tenuitate sua inumbrent magis, quam calefaciant corpora, hae vero grauitate defendant frigus, ventisque sint imperuiae. Filia etiam virgo, quam nubilem habemus, ancillas adiuuabit in texendo, ne ad maritum deducta dedecori nobis parentibus sit. Omnino enim nosti, lanificii amantes, Mineruamque colentes, morum probitati atque verecundiae operam dare.

Ep. 42.

Rhagestrangisus Staphylodaemoni.

Funditus tibi perii: heri enim splendidis vestibus ornatus, sordidis, vt vides, et cilicinis pannis hodie tego pudenda. Exspoliauit me Pataecio ille perditissimus, qui nummos meos, quot, vti nosti, satis multos habebam, felicibus, qui ei contigerunt, tesserarum iactibus ad drachmas vsque et obolos abstulit. Poteram equidem prioris damni oblitus a maiori immunem me seruare, sed ira percitus atque contentione extremam iacturam feci: singulis enim ex prouocatione in medium expositis vestibus, postremo indumentis nudatus sum omnibus. Quo igitur eundum? grauiter enim et vehementer ingruens boreas latera mihi sagittae instar fodit. In Cynosargen fortasse concedendum,

vbi vel iuuenum ibi morantium aliquis misericordia ductus veste quadam me amiciat, vel proximos occupare possim caminos, ad quorum ignes me miserum calefaciam: nudis enim flamma vel apricatio renonis instar et sagi est.

Ep. 43.

Psichoclaustes Bucioni.

Nudius tertius capita tonsi, ego et Struthion et Cynaedus, parasiti, beneque loti in Serangii balneo horam circa quintam in praedium suburbanum Ancyles, quod Chariclis adolescentis est, citato cursu properavimus. Et ipse quidem beneuole nos excepit, risum enim amat, nec parcit impensis; nos vero oblectationem et ipsi et conuiuis praebuimus eo, quod nobis alapas inuicem infligeremus, et anapaestos sonoros dicteriis vere vrbanis, et Atticismis, quas ipsae Gratiae dictassent, facetiisque plenos accineremus. Eo hilaritatis laetitiaeque processerat conuiuium, quum superveniret, nescio vnde Smicrines difficilis atque morosus, quem seruorum sequebatur multitudo, qui currendo in nos inueherentur. Smicrines ipse primum quidem baculo incuruo dorsum feriit Chariclis, et, maxilla percussa, vt infimum abduxit mancipium, nobis vero solo senis nutu manus retro post terga vinctae: deinde scutica setis suillis intertexta haud paucis nec facile numerandis verberibus caesos in vincula coniecit immitis senex. Et nisi familiaris noster, quique multum delectationis in conuiuio e nobis perceperat, lepidus Eudemus, vnus ex Areopagi primoribus, aperuisset nobis carcerem, fortasse adeo insultibus plebis fuissemus expositi. Adeo senex acerbus et amarulentus in nos incensus ira fuit, egitque omnia, vt tamquam homicidae sacrilegiue recta ad supplicium duceremur.

Ep. 44.

Gnathon Lichopinaci.

Nos, vti Megarenses et Aeginenses, nullo numero sumus, probatur cum maxime Gryllion solus et dominatur in vrbe, quaelibet ei, vt Crateti Thebano Cynico patet domus. Thessalam credo anum vel Acarnanidem veneficam adsciuit, quibus auxiliantibus miseros fascinet adolescentulos. Quid enim arguti habet, quid elegantiae et suauitatis in conuersando? Sed fortasse placidioribus eum oculis Gratiae adspexerunt, ita vt manus in isto (quod aiunt) abstergant, nobiscum vero agatur egregie, si pulpas ex pane tamquam canibus nobis aliquis obiiciat. Forsan tamen non malis artibus vtitur, sed fortunam habet fauentem, quae in omnibus regnat rebus humanis. Nihil enim in hominibus valet prudentia, omnia contra fortuna, quae si contigit, is iucundus et est et habetur.

Ep. 45.

Trapezolichon Psichodialectae.

Dolui, mi bone Psichion, tristi, qui faciei tuae accidit, casu audito. Quod si enim ita acta res est, vti narrauit nobis reuersa ex conuiuio Lerione, (illam dico Phyllidis psaltriae ancillulam) bellum subiisti et excidium graue sine machinis et tormentis. Audio enim, cinaedum illum et effeminatum phialam tibi impegisse ita fortiter, vt fragmenta nasum tibi dextramque maxillam deformauerint, sanguinisque prouocatum esse tantum, quantum aquae ex Geraniensibus petris destillat. Quis ferat amplius perditos eiusmodi homines, si tanti illis pastum vendentibus, nos victum redimere vitae periculo debeamus, mortemque ex

fame euitare conati, ſaturitatem non ſine discrimine ſectemur?

Ep. 46.

Stemphylochaeron Trapezocharonti.

Quanta mihi fortuna felicitasque contigit! Qui ita, fortaſſe interrogabis, mi Trapezochaeron. Narrabo, priusquam interroges. Celebrabat, vti noſti, vrbs noſtra Cureotin, ego vero coenae adhibitus ad delectandos conuiuas, cordacem ſaltaui. Conuiuae bibebant certatim, donec contentione in infinitum procedente, ebrietas occupauit epulas, omnesque, ne ſeruis quidem exceptis, nutare capitibus, tandemque in ſoporem dari coeperunt. Ego vero circumſpexi quidem, ſi qua poſſem argentea vaſa ſurripere: quae quum ſobriis adhuc conuiuis e conſpectu eſſent remota, et in tuto collocata, mappa ſub alam accepta exſilui ita celeriter, vt in fuga calceorum alterum amitterem. Vide mihi, quam egregia ex linteo Aegyptio et Hermionitica purpura, ſubtiliſſima et quantiuis pretii textura ſit. Quam ſi ſecure vendidero, ſaginabo te adductum mecum ad cauponem Pataecionem. Quum enim ebriorum contumelias ſaepe vna experti ſimus, aequum eſt, te, calamitatum ſocium, genialis etiam diei in communionem venire.

Ep. 47.

Horologius Lachanothaumaſo.

Mercuri lucrifer, et malorum auerrunce, Hercules! ſeruatus ſum, nec porro aliquid mihi accidat aduerſi. Gutturnium vt ſurripueram argenteum Phaniae illius diuitis, in pedes me conieci, erat enim intempeſta et media nox, et properaui, vt eſſem in tuto,

Repente vero canes domestici circumfusi alius aliunde saeui grauiterque latrantes adorti sunt, Molossi et Gnosii, quos nihil impediebat, quo minus me, tamquam qui Dianam offendissem, medium discerperent ita, vt ne extremae quidem partes in posterum diem relinquerentur, si qui vellent misericordia ducti terrae me mandare. Quum igitur inuenissem fossam, non alte quidem illam, sed paullulum tamen depressam, hanc subii pro latebris. Etiamnunc contremisco palpitoque, dum haec narro. Lucifero autem orto, hos quidem non amplius latrantes animaduerti, (erant enim omnes nunc catenis adligati) ipse vero in Piraeeum cucurri, vbi, quum in Siculam nauem, quae in eo erat, vt retinacula solueret, incidissem, nauclero gutturnium vendidi. Pretio igitur accepto nummorum cumulum prae me video, recensque ditatus redii, et ad tantam excitatum me sentio spem, vt adsentatores ipse alere constituerim, et parasitos adsciscere, non parasitum agere amplius. Quod si vero etiam eueniat, vt ita acquisitam pecuniam absumam, ad priorem vitae rationem denuo me conuertam, canis enim qui corium rodere semel didicit, haud facile moris obliuiscetur sui.

Ep. 48.

Phloeoglyptes Mappaphasio.

Malus male pereat, mutusque fiat Licymnius, histrio tragicus, qui quum sonantiore saltem et clariore voce vicisset artis aemulos Critiam Cleonaeum et Hippasum Ambracioten in Aeschyli Propompis, efferre se coepit, et hedera redimitus conuiuium instituit. Cui quum et ego adscitus essem, hem, quanta mala perpessus sum! Partim enim pice oblitum caput, muriaque oculi conspersi, partim loco placentae, aliis scriblitas edentibus

et bellaria e ſeſamo, mihi melle imbuti lapides rodendi fuerunt. Omnium vero impudentiſſima e Ceramico meretricula, inquilina illa Pheneatica Hyacinthis, veſicam ſanguine impletam capiti illiſit meo, qua, praeterquam quod ſonitum ederet magnum, multo etiam ſanguine perfuſus ſum. Et conuiuantibus quidem effuſi non tam riſus, quam cachinni occaſio data eſt; ego vero mercedem iis, quae paſſus eſſem, congruentem non abstuli, omnisque contumeliarum compenſatio haec erat, vt, quantum capere venter poſſet, ederem, praetereaque nihil. Nouum igitur vitae annum ne videat, immo pereat Diis inimicus Licymnius, quem inſuauis vocis cauſſa Orthocorydon et ego et grex omnis theatralis adpellare decreuimus. Vale.

Ep. 49.

Capnoſphrantes Ariſtomacho.

O Daemon, cui ſorte obtigi, quam malignus es et moleſtus, qui perpetua me teneas paupertate conſtrictum. Niſi enim ad coenam aliquam inuiter, olus ſilueſtre neceſſe eſt et oſtreas edere, vel herbas colligere, potuque ex Enneacruno hauſto ventrem explere. Accedit, quod, quoad contumelias corpus tolerare poſſet, aptaque ad ferendas moleſtias aetate, iuuenili vigore neruoſum eſſet, tolerabilis contumelia videretur. Iam vero, vbi ſemicanus ſum, et quod vitae reliquum eſt, ad ſenectutem ſpectat, quae medela malis inuenienda ſit? Halartio fune opus habeo, ex quo ante Dipylum me ſuſpendam, niſi melius mihi conſulat fortuna. Quod ſi vero etiam eodem tramite pergat, fauces mihi non comprimam, niſi epulis antea lautis interfuerim. Propediem vero illuſtres illae et celebres nuptiae Charitus et Leocratis erunt poſt nouilunium menſis Pyanepſionis, ad quas ſine dubio, niſi

primo die, tamen ad repotia inuitatum iri me ſpero. Hilaritate opus habent nuptiae et paraſitis: ſine nobis enim feſtum non feſtum eſt, et porcorum, non hominum coetus.

Ep. 50.

Bucopnictes Antopictae.

Intolerabile viſu eſt, quam inclementer Zeuxippe, immane illud ſcortum, adoleſcentulum habeat, in quam tamen non aurum tantum et argentum impendit, ſed praedium adeo et agros. Illa vero amorem eius magis magisque incendit eo, quod Euboici iuuenis amorem ſimulat, vt huius bonis abſumtis, alius praeſto ſit, in quem amorem conuertat. Ego vero discrucior animo, tantas videns diffluere diuitias, quas beati parentes Lyſias et Phanoſtrata reliquerunt. Quidquid enim minutatim illi et per obolos collegerunt, effuſe abſumit vulgare et foediſſimum proſtibulum. Ipſius adoleſcentis eo magis vicem doleo, quod, ex quo ſui iuris factus eſt, admodum in nos benignum ſe praebuit. Video igitur et res noſtras claudicare: in hanc enim ſi, quae iuuenis optimi ſunt, transferuntur omnia, egregie ſcilicet, o Dii, egregie procedet ſagina noſtra. Eſt enim, vt noſti, ſimplex et apertus Philebus, aequus in nos paraſitos, et moderatus, cantibus magis et iocis, quam contumeliis noſtris delectari ſolitus.

Ep. 51.

Laemocyclo Pſicleolobe.

Ecce poſt Eurotam, et aquam Lernaeam et Pirenes fontes viſos, Calirrhoes deſiderio Corintho reditum Athenas accelero. Nihil ex iſtorum locorum deliciis

mihi placuit, et in eo proinde ſum, vt hinc faceſſam, et domum properem. Haud commodi ſunt hic terrarum homines, nec conuiuiis apti, vinoque non tam vtuntur, quam abutuntur. Quanto melius mihi groſſos et caricas manducare Atticas, quam vt propter horum aurum emacier. Quam multa enim noua excogitant, cogentes per vnctos vtres ſaltare, calidumue ardensque adeo vinum ſine admixta aqua adfundentes, deinde oſſa, pedes atque talos tamquam canibus proiicientes, et ferulas (in dorſis noſtris) frangentes, ſcuticisque et aliis loris per iocum caedentes. Mihi vero contingat, propugnatrix Minerua, vrbisque cuſtos, Athenis et viuere et mori. Melius enim ante Diomedis vel Hippadum portas ſupinum praetereuntium pedibus conculcari mortuum, tumuloque obrutum, quam Peloponneſi felicitatem tolerare.

Ep. 52.

Copadion Eueniſſo.

Nil curo, faciant quidquid velint, temerarii Gronthon et Sardanapalus. Vt enim in tam indecentis coepti communionem veniam, impetrare a me non poſſum, etiamſi ex Dodonaea quercu oraculum mihi tamquam vtile iſtud ſuadeat. Raro ſeruis bonus, fidelis, ſanusque animus a natura contingit. Omnino igitur abstinendum. Tentant vero patris familias pellicem corrumpere, cuius facinoris iam initium fecere. Nec contenti Veneris ad ſatietatem vsque vſu illicito, ſupellectilia etiam ſingula pedetentim quaſi praedam conuaſant et exportant. Fortaſſe aliquamdiu celabitur factum, profecto autem vel loquax vicinus, vel ſuſurrator ſeruus palam enuntiabit: nec aliter fieri poteſt, niſi vt poſt ignem et ferrum et varii generis tormenta cicuta tandem et barathrum iis obtingat.

Sine verecundia enim audax inceptum prosequentes, aequalem facinori poenam expendent.

Ep. 53.

Acratolymas Chonicrato.

Heri Carione ad puteum occupato intuli me in culinam, vbi quum patinam inuenissem exquisitis condimentis refertam, gallum gallinacaeum assum, ollamque membradibus plenam et apuis Megaricis, surripui, et exsiliens, quo me conferrem, vt commode nec socio adsumto vescerer, mecum deliberaui. Alius quia non suppetebat locus, cucurri in Poecilen, (etenim ne vnus quidem nugacium illorum philosophorum infestabat) ibique laboris fructum percepi. Suspiciens autem e patina, video accedentem ab tabula *lusoria* adolescentulum quemdam, quem timens cibos quidem post tergum reieci, meque ipsum in terram prostraui furtum occultaturus, precatus simul Deos auerruncos, vt praeterire istam iubeant tempestatem, promissis thuris micis, quas domi ex sacrificiis collectas seruo, quamquam satis cariosas. Res cessit feliciter, Dii enim aliam in viam illum conuerterunt. Ego vero raptim, quidquid in vasis esset, quum deglutiissem, amico cauponi furti reliquiis, patina ollulaque dono datis abii, benignitatis et liberalis animi hoc dono (a caupone) laudem adeptus.

Ep. 54.

Chytrolictes Patellocharonti.

Quid fles? fortasse ex me quaeres, aut vnde cranium fractum habeam, aut quomodo variam hanc in partes discissam vestem geram? Victor ex alea discessi, quod nollem factum. Quid enim necesse erat infirmiorem

cum robuſtis me componere iuuenibus? Quum nempe, quae expoſitae eſſent, ſortes omnes collegiſſem, ita vt colluſoribus plane nihil numulorum reliquiſſem, impetum in me fecerunt omnes: alii pugnis caedere, alii impugnare lapidibus, alii veſtem discindere. Ego vero obſtinate tenebam numos, moriturus prius, quum committerem illis vel minimam pecuniae partem. Et aliquamdiu obſtiti ſtrenue, ictus plagasque toleraui, digitorum retorſiones ſustinui, Spartanumque omnino me praeſtiti ad Orthiae (Dianae) altare caeſum. At non Ladedaemon erat, vbi haec mihi ferenda eſſent, ſed Athenae, et ab aleatorum, quotquot Athenis ſunt, nequiſſimis. Tandem igitur deliquium animi paſſus ceſſi ſceleratis, qui ſinum adeo perſcrutati inuenta ibi abstulerunt, ego vero melius eſſe putaui viuere ſine pecuniis, quam cum pecuniis mori.

Ep. 55.

Autocletus Hetoemariſto.

Parum aut nihil differunt ab plebeiis grauiores illi vultu, nil, niſi quod probum et honeſtum, crepantes, iſtos dico, qui lucri cauſſa adoleſcentium gratiam captant. Quale enim, quale conuiuium tibi periit, quo Scamonides filiae diem natalem celebrabat. Quum enim haud paucos nuper eorum, qui Athenis et diuitiis et generis nobilitate praecellunt, inuitaſſet, philoſophis etiam exornare epulum decreuit. Aderat igitur in his Euthycles Stoicus, ſenex ille, barbam promittere ſolitus, ſordidatus, capite ſqualido, decrepitus, cuius frons crumena rugoſior eſt. Aderat vero etiam Themiſtagoras Peripateticus, vir haud iniucundus adſpectu, criſpa barba decoratus. Aderat porro Epicureus Zenocrates, cincinnis multa cum cura criſpatis, denſa et ipſe barba venerabilis. Celeberrimus

autem (hoc enim nomine omnes compellabant) Archibius Pythagoraeus, cuius faciei multus insidebat pallor, caesarie a capite ad pectus vsque demissa, acutam longamque barbam gerens, naso adunco, labiis compressis, eo ipso, quod nimis contracta atque clausa essent, silentium (Pythagoricum) prae se ferens adparuit. Repente vero et Pancrates Cynicus, non sine impetu plures proturbans sese intulit, stipite innixus iligno: nodorum enim loco densorum aeneis clauis confixum baculum gestabat, peramque inanem, ad ciborum reliquias ex zona bene adstricta suspensam. Et ceteri quidem conuiuae ab initio vsque ad finem aequalem eumdemque semper epularum ordinem seruarunt: philosophi autem, procedente conuiuio, et amicitiae poculo in orbem crebro eunte, alius aliud mirum patrabant. Euthycles enim Stoicus prae senectute, et quod largius iusto sese inuitauerat, porrectim iacens stertebat. Pythagoraeus autem, silentio misso, aurea carmina ad musicam quamdam harmoniam coepit cantillare. Egregius deinde Themistagoras, fecicitatem quippe ex Peripateticae disciplinae placitis non in animo tantum et corpore, sed rebus etiam externis ponens, plura subinde bellaria poposcit, et variationem opsoniorum dapsilem. Zenocrates porro Epicureus psaltriae collo brachia iniiciens, mollibus, lasciue paetis paullulumque conniuentibus oculis eam adspiciens, hoc, hoc esse dixit carnis quietem, et condensationem voluptatis. Cynicus denique primum vrinam mittebat pro Cynica indifferentia, laxato et demisso, vt terram verreret, pallio; deinde Dorida cantatricem tam impudens erat, vt palam omnibus inspicientibus iniret, principium generationis naturam esse adfirmans. Tam parum nos parasiti curamur: oblectans enim spectaculum praebuit delectorum ad istud conuiuium nullus, quamquam Phoebiades citharoedus et mimi ridicularii

Sannyrio et Philistiades non deerant. Cuncta vero incassum, nec digna spectatu, nil enim nisi Sophistarum nugae probabantur.

Ep. 56.

Thymbrophagus Cypellistae.

Effers te, quam ab caussam non exputo, et iactans te haud secus incedis, vti in prouerbio est, ac Pythocles, et tamen aufers prandiorum portiones. Sportulas igitur quotidie onerare multis ciborum reliquiis (quemadmodum nuper Harpades Grammaticus faciebat, Homeri, vti dicebat, versiculo addito, qui egregie ipsi ad ciborum rapinas accommodari posse videretur: *Potare ac vesti, post haec auferre simul quid;*) desine, mittasque insolentiam, miserrime, vel necesse habebimus nudum te foras momento temporis eiicere.

Ep. 57.

Oenolalus Potenophlyaro.

Vino magis quam par est saucius ridendum exposui iuuenem Zopyrum regem (nutritorem.) Ex illo enim tempore, fortasse aliorum criminatione aures feriri sibi passus, ad dandum minus fuit liberalis, et maligniori vtitur mensura. Qui enim antea diebus festis vel tunicam, vel pallium, vel chlamydem mittere consueuisset, nuper Saturnalibus instantibus Iphicratidas (calceos) recens consutos misit a Dromone suo perferendos. Iste vero ipse propterea fremebat, mercedemque ministerii postulabat: ego vero mordeor, procacem linguam rodo, nimisque sero, quid peccauerim, sentio. Vbi enim flumen orationis iudicio non cohibitum fertur, ibi linguam peccare necesse est. Vale.

Ep. 58.

Alocyminus Philogarelco.

Nihil te curo, etsi miniteris, te susurraturum de me, consuasque criminationes illiberales. Simplex enim est et generosus Maliensis ille miles, qui nos pascit. Vti nunc est, tantum abest, vt suspiciosus sit in hetaeris, vt potius, quum lingua volubilis esse coepisset in conuiuio, multa maledicta congeret in eos, qui zelotypia abripi se patiantur. Dicebat nempe, legitime nuptas quidem decere rei familiaris curam et vitam castam, amicas vero omnibus prostare, et cuilibet copiam sui facere debere. Vti enim balneis et supellectilibus vtamur communibus, etiamsi vnius esse videantur, ita etiam feminis, qui huic vitae se dederint. Quamquam vero criminationem tuam frustra fore persuasum habeo, tremo tamen labrum mordens, vt qui taciturnum heroem praetereunt, ne quid detrimenti capiam. Non enim ex Atticis illis turgidis est adolescentibus, sed vir bellicosus et Martius, apud quem nihil valent adulatio et criminantium mores. Qui vero obtrectationibus aurem non praebet, eum obtrectatores odisse necesse est.

Ep. 59.

Limenterus Amaseto.

Ad aliquem ex iis, qui tabulas ad Bacchi aedes proponunt, et somnia interpretandi artem profitentur, in eo sum vt proficiscar, duabus istis drachmis, quas me scis in manibus habere, solutis, quod mihi per somnos adparuit visum narraturus. Non abs re tamen fuerit et tecum communicare nouum hoc omnemque fidem excedens ostentum. Videbar mihi per somnum formosus esse adolescens, nec e triuio aliquis, sed

Iliensis ille maxime amabilis et pulcerrimus Trois filius Ganymedes, pedum porro habere et fistulam, tiara Phrygia caput redimire, pastoremque agere in Ida. Subito in me aduolauit curuis vnguibus armata et magna aquila, acri adspectu, et adunco rostro, quae me leuatum vnguibus ex petra, cui insidebam, sublimem sustulit in aerem, regionibusque caelestibus festinanter admouit. At vero, quum iam portis, quibus Horae praesunt, proxime abessem, fulmine ictus decidi, nec auem illam amplius a caelo deuolantem magnamque aquilam, sed vulturem foede olentem, me vero hunc ipsum, qui sum, Limenterum, omni vestimenti genere nudatum, tamquam ad lauacrum vel palaestram compositum animaduerti. Conturbatus igitur, vt facile credes, tali lapsu expergiscebar, et ad mirum hoc visum etiamnunc trepido, et quid portendat insomnium, ab iis discendum est, qui in eiusmodi rebus occupantur, an forte quis certo scire, et, si sciat, vere enuntiare possit.

Ep. 60.

Chascobuces Hypnotrapezo.

Non amplius adii Corinthum, cognoui enim breui sordes huius vrbis diuitum pauperumque miseriam. Vt enim e balneo redierat populus, meridie lepidos vidi et facetos adolescentulos, non circa domos, sed circa Craneum versantes, foraque, vbi panariae et pomariae maxime res agunt suas. Ibi igitur solum proni spectantes, hic lupinorum cortices remouebat, ille nucum putamina studiose excutiebat, vt ne pusilla quidem nuclei pars residua lateret, alius malorum granatorum siliquas, quas nos Athenis σίδια adpellare solemus, scalpere vnguibus, si quid granorum posset deprehendere, alius adeo panum frustula a multis pera-

conculcata colligentes auide deuorabant. Tale eſt Peloponneſi veſtibulum, et bimaris illa vrbs, elegans quidem adſpectu et deliciis abundans, ciues tamen habet iniucundos et inuenuſtos, etiamſi Venerem ferant Cythera relicta, arcem Corinthi praetuliſſe: niſi tamen mulierculárum cauſſa Venus vrbi praeſes eſſe voluerit, viris autem Fames conſtitutus ſit.

Ep. 61.

Hydroſphrantes Meridae.

Quanta, o Hercules, opera adhibenda fuit, vt ſapone et nitro Chalaſtrenſi heri in me infuſe iuris reliquias viſcoſas eluerem. Nec tam momordit me contumelia ipſa, quam quod praeter fas toleranda fuit. Ego enim Anthemionis filius, ditiſſimi Athenienſium et Axiotheae, quae genus a Megacle ducit: is contra, qui hunc nobis iniuriam intulit, patris ignobilis, matris vero barbarae, Scythicae puto vel Colchicae in nouilunio emtae, vti quidam noti mihi narrarunt. Et ego quidem humili cultu, paternis opibus amiſſis, praeclare de me agi puto, ſi ventri, quantum ſatis eſt, procurare poſſim: Doſiades autem, o Dii! Pnyca conſcendit concionaturus, et iudicibus in Heliaea adnumeratur, habenasque tenet eius populi, qui in vincula olim dabat Miltiadem, cuius Marathone tropaeum exſtat populi, qui Ariſtidem illum Iuſtum vrbe eliminaret. Vt cetera mittam, cruciat me vel maxime nominis amiſſio: quem enim parentes Polybii nomen habere voluerunt, hunc Fortuna, mutato nomine, vt ab artis conſortibus Hydroſphrantem adpellari ſe pateretur, coegit.

Ep. 62.

Chidrolepisus Capyrosphrantae.

Audi caussam, quaeso, ob quam me perstringebant hucusque mulieres, postremo vero vetula illa ancilla conuitiata est mihi, male pereas, inquiens, qui importunus es, et garrulus. Mysterium inter eas agitatur illis Dearum Eleusiniarum occultius, voluntque nos celare, qui bene nouimus, vel, quamquam audiuerimus, nondum credere sibi persuadent. Ego vero compertum habeo facinus, et propediem hero indicabo: non enim deterior esse velim canibus, qui latratu dominos tuentur. Adulter domum obsidet ex Elide adolescens, vnus ex Olympiae fascinatoribus, a quo literae amatoriae complicatae commeant quotidie ad vxorem patroni nostri, et corollae semimarcidae et poma admorsa. Impurissimae vero illae ancillae consciae sunt, maxime vero capularis anus, quam Empusam, quotquot in familia sunt, omnes adpellare solent, quoniam omnia et facit et patitur. Ego vero nullo modo silere possum, qui non parasitum me, sed amicum probare cupio, et ceteroquin vlciscendi illas cupidine sitio. Certissime enim scio, si facinus innotuerit, ancillas in robur datum iri, adulterum raphano obturatis natibus periturum, scelestam vero vetulam poenas impudentia dignas daturam, nisi Poliagro gibbosior sit in talibus Lysicles: ille enim vxoris adulteros pecunia se redimere passus, impunes dimisit.

Ep. 63.

Philomagirus Pinacospongo.

Qualia moliuntur et animis voluunt Diis infestae meretrices! suppetias ferunt herae, horum omnium ignaro Phaedria. Mense quinto post nuptias peperit

ipsi muliercula infantem masculum, quem cum fasciis collaria quaedam et notas addentes, tradiderunt Asphalioni operario exponendum in vertice Parnetis. Et tum quidem occultare facinus necesse putauimus, et etiamnunc nunc tacuerim, sed irae nutrimentum est silentium. Quod si vero vel minimum offenderint, adulatorem et parasitum ignominiose adpellantes, aliasque, quas solent, inferentes iniurias, rem omnem narrabo Phaedriae.

Ep. 64.

Turdosynagus Ephallocytrae.

Ita demens priscique moris tenax fuit Criton, vt filium philosophi scholas frequentare iusserit, austerum quippe et tristem senem ex Poecila prae ceteris philosophis idoneum filio ducem fore arbitratus, vt ab ipso verborum subtilitates edoctus contentiosus euaderet, et ambiguus in dicendo. Filius autem exactissime refert magistrum: etenim non tam vt placita perciperet, operam dedit, quam vt vitam atque disciplinam exprimeret. Quum enim magistrum vidisset interdiu grauem et tetricum, et iuuenes increpantem, noctu vero caput palliolo velantem, circa lupanaria reptare, aemulatus est egregie, ac quintum iam diem in amorem Acalanthidis e Ceramico meretriculae prolapsus ardet. Haec vero bene erga me adfecta est, et amare profitetur, adolescenti autem obnititur, quem sola cupidine vri intelligit, nec sui ait prius copiam facturam, quam ego permiserim, memet enim huius rei arbitrum esse voluit. Multa vero bona concedas, Venus vulgiuaga! carissimae mulierculae, quae amicum magis quam amicam se praebuit. Ex illo enim tempore gratiam plures ambiunt splendidis munusculis meam, quae si procedente tempore largius adfluant,

nihil me impediet, quo minus, illo iuuene bene dotatam interea vxorem ducente, ego coniugis iustae titulo Acalanthidem (a lenone) redemtam domum deducam. Quae enim vitae (vitalis) caussa exstitit, eam fas est vitae istius sociam adsciscere.

Ep. 65.

Misogriphus Rigomacho.

Magno nostro commodo ex Istria nauis ad litora nostra adpulit, Athenasque aduexit egregium illum mercatorem, prae quo diuites Athenis munificique adeo sordidi et illiberales adparent, ita effuse ad largitiones crumena vtitur. Etenim non vnum solum ex vrbe parasitum, sed omnes quotquot sumus, nec nos tantum, sed meretricularum etiam sumtuosiores, citharistrias porro formosissimas, et scenicos omnino omnes arcessiuit, ita tamen, vt non paternas opes, sed quae legitime sibi acquirit, profundat, fidibus tibiisque circumsonari amet, commorationem in vrbe nostra Gratiis et Venere plenam faciat sibi, iniuriam vero nemini. Est praeterea facie insigni, et in vultu eius Horas ipsas tripudiare et labiis Suadam insidere dixeris. In iocando facetus, in loquendo facundus. *Os etenim dulci perfudit nectare Musa.* Ita enim mentem exponere ex more eorum, qui in bonis literis instituuntur, lubet mihi, qui et ipse Athenis oriundus sum, vbi nemo est, qui eiusmodi delicias (poeticas) non degustauerit.

Ep. 66.

Gamochaeron Phlagodaetae.

Vidistin' quomodo me tractauerit exsecrandus iste tonsor ad viam habitans, iste inquam garrulus et

loquax, qui Abrotesii specula venalia habet, qui mansuetos et cicures facit coruos, qui cultellis collisis modulate cymbalissat? Quum enim eum conuenissem, barbam ei radendam commissurus comiter quidem excepit, et in alto collocatum sedili nouo linteo circumdedit; deinde leniter admodum duxit per buccas nouaculam, densosque pilos deglabrauit. At in eo ipso vafer fuit et improbus; clam enim ex parte tantum haec fecit, nec per totam maxillam, ita vt alio loco densa, alio glabra relinqueretur. Ego vero vafritiem ignorans abii pro more non vocatus ad Pasionis aedes, conuiuae autem, me conspecto, emoriebantur ridendo, donec nescienti, quid riderent, vnus in medium progressus relictos pilos vellicauit. Hos igitur indignabundus adrepto cultro eradicaui, iam vero in eo sum, vt fustem praegrandem quaeram, quo caput scelerati percutiam. Quae enim, qui nos pascunt, per iocum faciunt, hic, qui non pascit, ausus est.

Ep. 67.

Dipsophapausilypus Placuntomyoni.

Neurida conspicatus canephoram virginem, pulcris vlnis decoram et digitis, acie oculorum coruscantem, proceram et viuidi coloris, cuius genae nitescunt, ita eius amore coepi flagrare, vt oblitus, qui essem, sauiaturus adcurrerem, deinde vero, quum ad me rediissem, sectari saltem vellem et pedum vestigia exosculari. Heu proteruiam! mene iam non adpetere lupinas, fabas vel pultem, sed prae saturitate lasciuire, vt amem, quae adipisci non possum. Lapidibus me obruite omnes in vnum collecti, priusquam desiderio conficiar, fiatque mihi tumulus amatorius lapidum in me collis congestus.

Ep. 68.

Hedydipnus Aristocoraci.

Dii beati! propitii benignique sitis. Quantum effugi periculum, quum omnibus diris deuouendi epulones ex lebete aquam feruentem in me vellent effundere. Cui rei quum e longinquo viderem paratos, saltu memet eripui, illi autem temere effuderunt, et calida aqua in Bathyllum, pocillatorem puerum defluens glabrum eum fecit: capitis enim cutis detracta et pustulae in ceruice effloruerunt. Quisnam vero Deorum praesidio fuit? num forte seruatores illi Dioscuri, qui, vti Simonidem, Leoprepis filium ex Cranonio conuiuio, ita et me ex ignitis eripuerunt fluentis?

Ep. 69.

Trichinosarax Glossotrapezo.

Enuntiaui Mnesilocho Paeaniensi vxoris suae impudicos mores. At ille, qui debuisset inquirere rem et perscrutari variis modis, iuriiurando, egregius scilicet homo, omnia maluit committere. Vxor autem ad Callichorum in Eleusine puteum deduxit, ibique iureiurando a crimine se purgauit. Maritus quodammodo credidit, et suspicionem exsuit, ego vero garrulam hanc linguam Tenedia testa praecidendam porrigam cuilibet.

Ep. 70.

Limustes Thrasocydoemo.

Aliqua mihi cum Corydone agricola consuetudo intercesserat, saepiusque in risum de me effusus erat, vrbanae, quae rarior esse solet in rusticanis, dicacitatis

intelligentior. Quo conſpecto, Mercuriale lucrum inueniſſe arbitratus ſum, ſi vita vrbana miſſa in agrum demigrarem, et cum homine eſſem amico, agricola tranquille rem ſuam agente, de quaeſtu ex iudiciis, iniuſtisque in foro litibus minime cogitante, ſed ex terra percipiendos exſpectante fructus. Sic igitur facere quum animo concepiſſem, familiaritatem contraxi cum Corydone, ad ruſticanos mores me compoſui, ſumtaque tunica pellicea et ligone verus adparui foſſor. Quae quamdiu ioci cauſſa faciebam, tolerabilis erat homo, nec parum lucratus mihi eſſe videbar, contumeliis quippe et alapis et inaequalitate diuitum in delectu ciborum liberatus; poſtquam vero ex quotidiana conſuetudine pro imperio laborem exigebat, et memet oporteret vel arare, vel loca lapidoſa expurgare, vel gyros fodere, ſcrobibusque plantas inſerere, non amplius toleranda haec vitae ratio viſa, ſtulti poenituit coepti, vrbemque deſideraui. Quo quum ſatis longo temporis interuallo rediiſſem, non aeque gratus acceptusque eſſe videbar, ſed montanus homo et aſper et abſonus, vt diuitum ianuae omnes omni tempore clauſae eſſent, fames vere ventrem pulſaret. Itaque vitae neceſſitatum inopia ductus praedonibus quibusdam Megaricis, qui circa Scironidas (petras) viatoribus inſidiantur, ſocium me dedi, vnde victum mihi ſine labore quidem, ſed per nefas paro. Hanc vitae rationem clam habiturus ſim, nec ne, equidem neſcio, timeo tamen vitae mutationem: eiusmodi enim viciſſitudines non ad ſalutem, ſed ad perniciem ſolent vergere.

Ep. 71.

Philoporus Pſichomacho.

Lexiphanes, poeta comicus, proteruiae me inter pocula ſocium quum vidiſſet, ſeorſim duxit, et primo

quidem monuit, ne eiusmodi rebus operam darem, quarum euentus contumelia ſit; deinde explorato per aliquod tempus ingenio meo, in gregem Comicorum recepit, ex eo enim dixit victum me mihi parare poſſe. Iuſſit itaque Liberalibus inſtantibus ſerui habitu adſumto partes aliquas dramatis ediſcere, atque agere in theatro. Et primo quidem nimis ſero ad vitae genus, quod naturae meae aduerſaretur, transire mihi, ideoque ineptus et indocilis videbar, ſed quum aliter agere non liceret, fabulam memoriae mandaui, meditationem exercitatione firmaui, et ſic in ſcenam cum grege prodire paratus ſum. Tu vero nobis cum familiaribus excites velim plauſus, vt ſi praeter opinionem aberrauerim, vrbici tamen adoleſcentes explodendi ſibilandiue locum non inueniant, ſed laudantium plauſus cauillationum tumultum diſcutiat.

Ep. 72.

Oenochaeron Raphanochortaſo.

Profecto, qui vel Hermas truncarunt, vel Eleuſiniae Deae myſteria eulgarunt, non eumdem mortis angorem experti ſunt, quem ego, qui proh Dii! in manus incidi ſceleratiſſimae Phanomachae. Quae quum comperiſſet maritum Ionicae puellae adhaerere, quae pilas in altum proiicit, et faces circumuerſat, me iſtius conſuetudinis conciliatorem ſuſpicata eſt, et per ſeruos abreptum ſtatim quidem in robur coniecit, poſtero vero die ad patrem ſuum deduci iuſſit, tetricum illum Cleaenetum, ſynedrii nunc praeſidem, et in quem Areopagitae omnes ora conuertunt. Sed, ſi quem Dii volunt ſeruare, ex ipſo barathro eumdem retrahunt, vti me ipſum tricipitis illius canis, quem Tartareis inuigilare portis aiunt, eripuere faucibus. Vix enim cauſſam meam ſeuerus ille ſenex ad ſena-

tum retulerat, quum febri correptus mane exſpiraret. Atque ille quidem porrectim iacet, et ad efferendum ſe parat familia: ego vero, quantum pedibus valerem, aufugi, nec ab Atlantidis Maiae filio ſeruatum, ſed pedibus et audacia effugiendi poteſtatem inueniſſe ſentio.

EPISTOLAE
INEDITAE.

A.

Crates Mnaso.

Noli negligere pulcerrimum ornatum, sed ipsa te orna quotidie, vt aliis praestes. Pulcerrimus vero ornatus est, qui pulcerrime ornat: pulcerrime ornat, qui pulcerrimam sistit, pulcerrimam autem sistit verecundia, qua mihi videntur Penelope et Alcestis ornatae fuisse ita, vt etiamnunc ob virtutem laudentur atque celebrentur. Vt igitur et tu harum aemula fias, easdem laudes velim secteris.

B.

Comarchides Euchaetae.

Sus, quam partui vicinam habuimus, nuper peperit, et porcellorum mihi amplus numerus est. Grunniunt quidem non admodum suauiter, sed esculenti sunt. Duos igitur et tibi transmittere volui. Omnes ob exiguam hordeorum copiam alere non valeo, et qui abunde habent, cum amicis communicare rusticanam decet aequitatem: alma enim Tellus simplicitatem morum mutuumque amorem nos suos alumnos docuit.

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

A.

Y

Γ.

Δ.

I.

N.

Ψ.

